

UNIVERSAL
LIBRARY

OU-232922

UNIVERSAL
LIBRARY

اطلا ع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے فہرست مطول ہر ایک شایع کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل و مع کے تین سادہ بین بعض کتب علم و اصول وغیرہ نامہ بھی اسلام کے درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب تعلقہ کا خانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کیلئے حال ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزمین - یہ ایک مجموعہ غرائب رد کا از قبح سخن آفرین شیخ محمد علی حزمین اس مجموعہ کتب ذیل شامل ہیں سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلطین تصانیف فقہانہ ائمہ اطہار دیوان و شہنویات صفیہ دل و چین انجمن و شہنوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات مرزا سیدل - اس کلیات میں چار کتابیں ہیں - نکات سیدل - رقعات سیدل - دیوان سیدل - عنا سیدل - دیوان سیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی - حادی رسائل مفصلہ ذیل دیباچہ کلیات کریم گلستان بوستان قصائد و ہجہ قصائد فارسیہ مرآئی ترجیحات طبعیات بدائع خواتیم عزلیات قدیم و صیاحیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطامبات ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات دیوان صاحب کامل از تاج طبع مرزا محمد علی صاحب تبریزی شاہ شیر شاعر اے فارسی سے -

کلیات عناصہر دواوین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغیر کلام صغیر تن فرمایا - دیوان وسط الحیوة - کلام جوانی - دیوان عزت الکمال جو کمال عمر چالیس میں فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری میں تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا ہے ہر نیا اسی سے نقل ہو کر چھپا - کلیات لطیفی نیشاپوری مع شرح کلیات طہیری خاریانی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوب خط طبع ہوا کاغذ گندہ ولایتی ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باطل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی صاحب دیوان شمس تبریزی از کلام ولی مادر زاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریزی

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ استاد اہل زبان تھارشت نام مقام کا ہے ولایت فارس

بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم الله الرحمن الرحيم

تا در دوا اینکه الفاظ و معانی شقایق شمال رنگ بست تازی و شقایق است اعنی

ملاک الکریم
 ملاک الکریم
 ملاک الکریم

سخنوری کلیم کلام و سخن و الامام طراز اندیشه آورده است درین بیان مریده او است

در طبع می نشینی نو کشتی طبع من مقبول جهان شد

اطلاع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے فہرست مطول ہر ایک شایق کو چھاپ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معائنہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل و ج کے تین سادہ میں بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا خانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا فیوض حاصل ہو

کلیات دولہین فارسی

کلیات غنا سرود وادین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان۔ دیوان تحفۃ الصفوح کلام مغربین فرمایا۔ دیوان وسط الحیوۃ کلام جوانی۔ دیوان عزت السکال جو کمال عمر چالیس میں فرمایا۔ دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری میں تصنیف فرمایا۔ کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا تھا ہوا ہمہ پوچھا اسی سے نقل ہو کر چھپا۔ کلیات نظیری نیشاپوری مع شرح کلیات ظہیر خاریانی قصائد دیوان رابعیہ و قطعات وغیرہ دیوان حافظ محمشی مشہور دیوان حافظ شیرازی ایضاً محمشی مطبوعہ جدید است خوشخط طبع ہوا کاغذ گندہ ولایتی ایضاً کاغذ سفید گندہ شرح دیوان حافظ باطل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیہ السلام دیوان شمس تبریز از کلام ولی مادر زاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریز دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ استاد اہل زبان تھارشت نام مقام کا ہی ولایت فارس

کلیات حزین۔ یہ ایک مجموعہ غرائب روزگار از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ میں کتب ذیل شامل ہیں مولف عمری حضرت مصنف تواریخ سلطانیہ قصائد نقیہ آئینہ اطوار دیوان و مثنویات صفیر دل و چین انجمن مثنوی خرابات فرہنگ نامہ تذکرۃ العاشقین وغیرہ کلیات مرزا بیدل۔ اس کلیات میں چار کتاب ہیں۔ نکات بیدل۔ رقعات بیدل۔ دیوان بیدل۔ غنا بیدل۔ دیوان بیدل۔ نقل از نسخہ ولایت کلیات سعدی شیرازی حادی رسائل مفضلہ ذیل و سیاچہ کلیات کریم گلستان بوستان قصائد و بیہ قصائد و زسیہ مرآئی ترجیحات طلیات برآع خواتیم کلیات قدیم و صاجیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید۔ کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات دیوان صائب کامل از نایب طبع مرزا محمد علی شیرازی شامیہ شہر کے فارسی سے۔

بمیران سنجین باو تانگی بخش گلشن جهان

تا در دیوانه افغان و مانیش شقایق شمال رنگ بست تانگی و شقایق است اعنی

ملایک الی طهری
دیوانه افغان

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن و الامقام طهر زاندرش آورده او به درن بجان دیده او است

در طبع می نشینی کس شو طبع من مقبول جهان شد

بسم الله الرحمن الرحيم

آنکه خواهد دشت فردا حش ایمان ما
از گل حبت گریبان اجتنابی میکند
عرضه بتیان پروردی هوای خویش را
صد فراع و عیش را در ذله بندی داشتیم
گریه خونین بساطی چیده در بازار شوق
زود بر تخیل هوس فی بار میاندز برگ
رفته در طوفان غم برباد اسباب نفس
چشم پر خون کی پسند حیرت افتادی چنین
کرده و غمش سینه تاریک را خورشید زار
دربان قصه پردازان سخن کوتاه ماند
هیچ فکری را براتی نیست بر خاطر سبیل

گشته و صفش آفتاب مطلع دیوان ما
خار کوئی اختلاطی کرد با دامن ما
گرمی آمد بکار گوشه زندان ما
گشته بر خوان جگر داغ غمش معان ما
میچکد یا قوت تر از نجه مریگان ما
لرزه حسرت چنین گرمید هفتان ما
آری آری ظاهرت از آه بی پایان ما
گر نیتادی پسند عید با قربان ما
در غمش هر قطره خون گشته عیفتان ما
از آنکه در افشا نمیکنی غم نهان ما
گشته یا در جبهه ثبت و قمر فسیان ما

	هززه میتنازی ظهوری حرف کیانی فزن توده های سرزیدی بر من میدان ما	
روز شنبه همه زاید شب آدمینه ما زهر را کام و دهر شکر لوزینه ما نپذیرفته بنجر عکس تو آدمینه ما تا گره بست بسودای تو گنجینه ما خمه زد داغ تنای تو در سینه ما باد افزون تر ازین سحر تو در کینه ما		داع می لاله دمانید ز شبنینه ما تلو کهای چه بلایت ز شیرین نهان در نیاید بنظر هر چه در آید بنظر نقد و خسر دل و جان فتنه بیجا ز گشت آنروز که تا بنده طابک و در خور جور و جفا هر دو فایده کرد
	گزیده اسرار تو میرفت ظهوری از حد صرف امثال شدی طاقت پاریشه	
شبا همه روزست چراغ ست دل ما پرورده دوش و پرواز ست دل ما زان گلخنیا نیم که باغ ست دل ما بر خیز که شوریده دماغ ست دل ما بر بوی میت مت سراج ست دل ما از در حمت داغ تو داغ ست دل ما		عالم همه ست ایلم ست دل ما مرم ننگند نار حسه بیدار ندارد در حبیب سمن رخیه ایم ارض و خاشاک واعظ چکنی دسته حدیث گل و سنبل امید که سرگشته چو زبانه باینم هر سینه که دیدیم فردر فتنه براحت
	آئینه بصیقلمه غم و اذ ظهوری ایمن ز هم میش و فراغ ست دل ما	
جام خورشید سفال در میخانه ما		صاف کوشن از دودی پیانه ما

<p>عشق آباد که مسجود جهانی شدیم اینمه ناز و تکبر نرسد رضوان را ذوق از بنی غلط حسن نباید بزوش راز ما بر سر بازار نهد گریه نهد آب از شعله فواره شرکان خواب دربن هر شره قلزم و عمان داریم شمع از شعله حسن تو بر افروخته است سخت بید از چشم تو فسونی آموخت غصه فقر نخوردیم که اقا دسپند</p>	<p>قبله اهل محبت شده ویرانه ما داشتی کاش در غلبد بکاشانه ما آشنای دگر آن گشته و بیگانه ما آه زنجیره بپای دل دیوانه ما دارد از تابه قفنده زمین آند ما کرده طوفان هوس گوهر یکدانه ما گرد او پر زده پروانه پروانه ما که کند خواب ترا عاشق افسانه ما عیش شایانه زهی طبع گدایانه ما</p>
<p>زندگانی نشود بهر تو طوری تاوان دای که جان ندی تحفه جانانه ما</p>	
<p>و شنی فکر کسان دوستی اندیشه ما جگر عشق در آمد جگر عقل گر سخت نگسلد آه چه در خواب چه در بیدار شام شان چه صفات که بر چیده است</p>	<p>عیب شغل دگر است هر مشیه ما نهر شیران هوس بی مشیه ما کرده پیوند باندوده رگ وریشه ما اینمه صبح که اپناشته در شیشه ما</p>
<p>بهر خود نیز طوری تو گلستانی شو مهر باغ و مزاری شده اندیشه ما</p>	
<p>عشق آرد و پی بماند ما سخت در یکدگر هوا و هوس</p>	<p>سرا و قف آستانه ما آتشیم آه ما زبانه ما</p>

گشته از فرق تا قدم کیلای نگر گشت خواب ناز می خمید بلبلان بهار زخا ریم کهنه گردیده بود ناز و نیاز رام ساق و وحشی خوشیم بزیان نگاه حریف چند دل بهر و مجست تو پرست عشق آن خانمان جزایی است	بی نشانیم و این نشانه ما می شنیدی اگر فسانه ما شکن طره آشیانه ما عشق تو گشت در زمانه ما باده و نقل آب و دانه ما گشت رد و بدل میانه ما چه گهر باست در خزانه ما که ترا آورد بجان ما
با طووری چه خوش بآمد غم ای خوشا عیش جاودانه ما	
خوی تو زبان زبانها را شاهین نگاه تست امروز کلبانگ گدائی کشیدیم تا در ره گوش خواب بستیم تقریب بزم رفته کو خفت بکین خالها بود تا در رهت از چیم نیابند لب در پی ناکه نی افتاد	دایغ تو نشان نشانها را گشتیم شکار خانهها را دانگه که نهد خزانهها را بچشمیم بهم فسانهها را کردیم حسنه بهانهها را در دام کشیده دانهها را بدواشته ام نشانها را بر گردانم ترانهها را
نقصی به کمال از طووری است	

انکار ممکن یگانہ سارا

عشق آورده دستگیر مرا صبر کے راہ شوق میگیر نفسم حریف طرہ می بافت بر سر راہ دل نشاندیت باشد از قطره کی بدون آرد در خون ست سنگ بار وہ چه آسان برید از دو جہان از نظر پیشگان حسن شناس حصہ کر دیم نقد و جنس جهان خلوت خاص عشق را بنگر	کنند ہی محبتل کرده تیز مرا مروہ جنگ در گزیر مرا دستانہای مشک بیز مرا جسلوہ قدفت نہ خیز مرا دیدہ ہای محیط خیز مرا استخوانہا سے ریز ریز مرا بہ نگہ ہا سے تیز تیز مرا ہمہ جانازشش تمیز مرا ہمہ از جہلم ہیچ چیز مرا کہ بدون کردہ اند نیز مرا
---	---

خوش طغوری انجام جوشیہا
کرده در غور کے چوتیز مرا

خواب بادہ سر جوش کرده مارا بر یادہ باد خم و چ طرہ ہا سے دراز درفہی بہ بغل در نیاید آسائش چو می بزم تنہا بد و خیر سندیم درست عمدہ با شکستہ دل ہرگز براہ گرم روان سوخت بیابانی	بہوش باش کہ بیوش کرده مارا چہ حلقہاست کہ در گوش کرده مارا بدرد خویش ہم آغوش کرده مارا بروی گرم ہمہ جوشش کرده مارا بیاد آرد مرا موشش کرده مارا برق بیدہ ہر دوشش کرده مارا
---	---

ز جامه نهان عشق تو اطلس گردون	به نعل داغ تپک پوشش کرده مارا
چرا بخت ظهوری نمی گوی گشته	بگفت و گوی که خاموش کرده مارا
<p>خار از دغل صبر سینه ما عشق بر سندان افاده شست عشق مانیت عشق افزائی به سخنها عیش عشق گردانی نال در کا و کا و تیز آهنگ جوهر شاهی گدایان بین خون اهل وفا نمنه خواهد</p>	<p>خارج برادست در خزمینه ما داغها شرح متن سینه ما نیست جنا کس قرینه ما کشتی محفل در سفینه ما در دمای نهان و فینه ما دیدۀ درج در حسن سینه ما نه کشد تیغ کین به کینه ما</p>
مانند چرخ را بکینه خویش	به ظهوری بگو کینه ما
<p>گواه گرمی خون داغهای پیکر ما چنهالهای تر از کام خشک میرزد شدت کشتی صبر و شکیب و یابی درین غمیم که غلگین کس کند خود را سخن گزنده تر از زهر لب فروزید چه بیکانه نهادیم سر بهالش خشت بپر دلیت صلاح صلاح پوشان را</p>	<p>بهر شعله عذاران رسید محض ما سوز که باج ستاند ز دیده تر ما وقار کوه سبک پای ماست لنگر ما بفال و فقر ما حال ماست و فقر ما مباد کام کس در گزند شکر ما بغیر داغ جنون کس نماند بر سر ما تن هست جوشن ما تا رکست منظر ما</p>

<p>نشد بگذر اشک آشکار جوهر نموده عشق بر تشریح جسم لاغرا</p>	<p>بروی گریه مانا هیچکس نغندید بحسن بهر احوالک و سپی خود را</p>
<p>مهم تو به طهوری بعکس صورت یافت بکشیده سری عکس او بسا غرا</p>	
<p>خوش عزیزم کرده خواری گریه سیاه حرف سرو جو بیاری گریه می آید مرا اشک آب شاهواری گریه می آید مرا آبروی خاکساری گریه می آید مرا از نشانه زار داری گریه می آید مرا کرده طوفان شرمساری گریه می آید مرا گو بر و ابر بهاری گریه می آید مرا</p>	<p>حال من سر کرده زاری گریه می آید مرا شاید آب رفته ام دیگر به سجده گو قیمتی منجمد خود را چه حاصل بزدلت آتش از کشتی ترسم و نه خود را بسا حرف افشا از زبان فشانده ام گشته مهر زود بین دارم که خواهد معذرت را آید در خوی خجالت ز شرم دعوی بحیا با</p>
<p>عاقبت دشمن بر احوال طهوری خنده زد این نبود امید داری گریه می آید مرا</p>	
<p>مستی شده خوش محبتی شور و شرم را فتان محبت ریخت فرو برگ و برم را با شعله کند دست و بغل بال و پرم را شرکان ترم شستن دامن ترم را و نبال خود انداخته ام با هر دم را می بود اگر راه شنیدن خبرم را</p>	<p>می امن دامن ساخته خوف منظم را یک نخل خزان دیده بهر پانی من نیست پر بر آینه انفسه ام امید که شمع از مهبت پاکانست که در عهده گرفت نتوان بره سعی بی پای دیگران رفت قاصد ز تو پیش دگری پیش نمی بود</p>

<p>تا چشم ترم روشنی رود نه شود این ناله ام از کام و زبان برترود خواهم که شایم تباشی تو چشمه بازدی تو طوق و گرم کرد بگردن</p>	<p>در خنده بصد بخت نشاندم سرم را کنز درد تو برهم نقشار و جگم را اراحت ده تنگی بدر آور نظرم را زانوی تو برداشت چو از خاک سرم را</p>
	<p>یارب که نگر دند بدان محرم نیکان و اگر ده بصد عیب ظهوری هنرم را</p>
<p>هر دم هوس نمیدنخی بر زبان ما کم مایه است قصه فریاد و کو کهن چندان هزار دوره بیهوده کرد چرخ انصاف نیست اینهمه بودن برنجی شیش دریا اگر شویم ندارد و سنج دلبر به بیرون دل ما کرد و لب ناز و بتازه روی پر مرده خاطران بحث نگه بزور قف اغل رود پیش در بارگاه سوز و گدازیم صفت نشین</p>	<p>مهری بپوسه کاش نمی بردمان ما حرف و حکایت همه از دوستان ما کردند حسن و عشق قران در زمان ما جبر دست با تو سود سر یک زبان ما در قطره کی کنار ندارد میان ما جانان قسم نمی خورد آلا بجان ما سر سبزی بهار جهان از غزلان ما شرحت بهر متن خموشی بیان ما گر می برای مانع نهاد استخوان ما</p>
	<p>بهار حرفهای گدایانه شد توی پُر شد بوصف شاه ظهوری بان</p>
<p>کرده ام سرمه خاک را بهش را گر یکفتم فرو نشاند گرد</p>	<p>دیده ام جوهر نگاهش را نفت و گل کرد جلوه کاهش را</p>

<p>کرده بر بلوغ از گل رویش می خورد دست غالباً هرگز نیست از حال دل غمش غافل وسعت عشق بین که گاه ربا آنقدر کرده ام بچشم نگاه راستیها نیاز من چه گفت دل با نذر کنگری بر خاست از خطرسته زینباری عشق از مردیدان می کشان شد شیخ دولتش گریبایت اندازد</p>	<p>حضر دمان سال ما هوش را آنکه گفتت می نگاهش را دارد آباد خوا نخوا هوش را کرده نیک اختلاط کاهش را که ز خود کرده ام نگاهش را نازکج تر شد کلاهش را کرده ام چنین کند آهش را عیشنا سذگلک پناهش را کرده مینا نه خانقاهش را آسمان آفتاب و ماهش را</p>
---	--

<p>شد ظهوری گدا بیاری عشق   باد حق یار و باد شاهش را</p>

<p>چه قامت مست که حق داده مژگان مرا مرحوم صبح نفس کوتاست تا که دست به قبله کی بروم کعبه گنماز نبود میسازد سینه بسفتن دمی برو محرم کعبه می بردم خضر عشق از دیر بقدر نفیس خود هر که شناسد حسن نسون الفت اگر هست جز نگاه نیست</p>	<p>بجمله کند زین نخل برگ و سازه مرا بزلت خویش سفارش شب دراز مرا که کردار بود او قبله کی نماز مرا که غره سوزش الماس کرده راز مرا که در جنای حقیقت کند مجاز مرا به بین بدولت عشق خود امتیاز مرا با خست ملاط در آورده احترام مرا</p>
--	---

تجلی

<p>بخشم و نازم و گر بخشم و نازم زمین دج شهنشاه نورست این فیضی</p>	<p>تو خود بین از بر آورده نیاز مرا که طرز نوشت شده طبع سخن مرا</p>
<p>برای سینه ظهوری نیافت کوفه اغ مرد نکرد ببالیدن گداز مرا</p>	
<p>بر سوائی حوالت که محقق پره پوشی را نیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویت به قیمت بهر حاجت که از انی خریدم بان لذت مکیدم نوک نیش از زهر گاشتر تمام عمر خاشاک سرکوبی هوس چیدم از ان ترسم که طوق گردم گردگر گران شنیدن از سخن ترافت رو گو در مضامین فسانه از پی تیغ سخن ناچار میاید</p>	<p>نعت پست بختان که دانه نمخت شوی را سید رو باد هر کو کرد آخر زرد کوشی را در آوردم به بیع خوشی بخت فروشی را که بر لذت پرستان تلخ کردم شه نوشی را که نادان میکند بر شعله خس خام جوشی را نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان نیوشی را در آوردم بزبان پیش نشین خموشی را خوشامد گوی دارو کند ضعی تیر جوشی را</p>
<p>سمند عیش را شاید ز رهواری برون اگر ظهوری در صاف غم غنائی اری خموشی را</p>	
<p>نداده است حق انصاف دل فیضان را بان امید که سازند سیر حیرت شان بپرستم قدمی رنج کاش فرایند بفر عشق و جنون عجزیم آفت زحمت مباد پره برافت ز ناز عریانان</p>	<p>چه عشو با که نداند ناشکیبان را سخوان کامش اندلی نصیبان را علاج ترک علاجست گریبان را که گوشمال دهم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبان را</p>

بها ز دست هوس کرده عند لیبان را	ببر غنچه بین که ز بوسه و شش امان فرزند
بلاله غوطه دهم منبر خطیبان را	ز گوشت تو اگر خطبته کنم انشا
چنین که خصم وطن کرده غریبان را	غریب باشد اگر در دلم وطن نکنی

پریم ز پند طهوری زبان خویش به بند	
نمانده طرف ادب پی کنم ادیبان را	

ندانم بستی ترا ز خویش ازادیت نام اینجا	کس از من کامران تر نیست کامیت نام اینجا
برای تیغ خصمی رنگ میسازد نیام اینجا	بحر دوستی از خود چو سون گشته ام فراغ
اگر محتاج باشی میدهندت صبر و ام اینجا	ببازار هوس خوش بایه دارانند سودا
که هنگام تسلط غزل کرده انتقام اینجا	ز دیوان محبت آرزوی منصبی دارم
که میسازد شهادت ناتمامان را تمام اینجا	بیا عیدی کون در عید گاه عشق قربان شو
چو بنشیند بر آونگ شمشاهی غلام اینجا	تسلطهای سلطانی ز خدمت باز میدارد
که شد عمر میگردد پذیرا کس قوام اینجا	بجویش عشق نگر فقی که جان جان کن خود را
بخاک آستان از آسمان آید سلام اینجا	آب رود سلامت بر در آزار دکان نشین
که باشد قطره را سرشاری دریا بجا نام اینجا	نمار در راه در میخانه غم تنگ نگران را
بشر طافع در رهبت نخت ننگ نام اینجا	مگو در عاشقی خوجی نباشد چه میگوئی
ز جوش آند خوش نیکان گشتند خام اینجا	ز بس عرفان لبش گاهی بر دوی بوسه میخورد
تفاخر خاصه خاصان اگر گردید خام اینجا	خود در درگاه عشق جزوی در غفلت اند
فخای هر دو عالم که راه یک دو گام اینجا	نمار دکان در زانی ره که ساک قطره برودار

خجوری در خطر خود را نیکنندی خطر داری

که ایمین بودن صید حرم باشد حرام اینجا

<p>عید میخواریم و دست بایسیم ما جمع کن خاطر پریشانیم ما صد سخن داری زباندانیم ما منکر غمهای ارزانیم ما در کین کار نپساییم ما ببلان تازه اسحاییم ما عاشق چاک گریبانیم ما تلفکاه شکرستانیم ما عشق طوفان کرده عانیم ما با وجود آنکه عریانیم ما از ضعیفان نمایانیم ما</p>	<p>یک طرف نه پرده حیرانیم ما بیش ازین آشفتنی در بکوش گرچه منع لب زگفتن کرد آههای قیمتی خوش کرده ایم چشم اگر پوشیم رسوا میشویم شبندی در روز کس نشنید گل تا قبا سازیم بر این کجا دادمانگشت شمدی کی دهد ورنهای قطره چندین سوزیت دانی بر عیبها گسترده ایم جسم گاه و کوه کاهش در کمر</p>
---	---

توبه فرمانی ظهوری از تو بود

هم تو فکری کن شپایانیم

<p>کویت چمن بهار ما را بگرفت میت حصار ما را زلزل تو بنفشه زار ما را آهن کرم انتظار ما را یک گوشه نهاد کار ما را</p>	<p>داغت محله عیار ما را ن تو به پناه شده سوگند کرده به تیول خود مکر چاکر^{۱۱} هر روز براه و عده تو دل گوشه کاری از تو دیت</p>
---	---

<p>چشمیت بشرب تلخ زیدن از حسرت مرده عنتم تو دادیم قسم به بقیاری کشتی خطر کنار دارد بنشاند صبا بمیهانے</p>	<p>مسته کرده حنار بار آئین بندان مزار بار برهم نرنی و تدار بار آرم بمیان کنار بار بر چهره من غبار بار</p>
---	---

<p>زنار ز سبجه بس ظهوری بگذار بجن رقه تار بار</p>

<p>اشک و دیده بر عنان تو سن بایه یار گرچه شکار لا عنتم کوشش فرهم بین صد چو دوست فله بند بر سر جوان احقر دست تصرف صبا بتم از آه بر قفا نام فراق می برم ز هر کام میجد در ددل ربه دگان ماند نهفته در زبان ریشک بلاست الا مان مرد وصال یتیم جوش زند بفر قما عشق بفر سایه اش رفته ز دست کار ما چشم تراست و جلها پرده گوشش مخلی برده محلس شود</p>	<p>وای که کرده صذر بان شوق تو دوامی ایر صید کیند کرده ام سر ندم خدای را داده ندای الصلا ناله سینه خای را کرده اجاره چشم جان سر نه خاک پای را راه مباد بر لب این جوف زبان گزای را داده غمت بسینه سر آه نفس ربای را بادرهی بکامش این غیرت غم زدای را منفر باستخوان من باله اگر های را تا کجا برد شناساک سینه سای را چون زبان در آوریم از غم خود درای را</p>
---	---

<p>نیت عجب که شد فزون قدر ظهوری نقیدر حشمت عشق می دهد بادشهی گدای را</p>
--

<p>جزبه بندت نفقه خاطر آزاده ما عشق ساقی شده تسی نه بان هر شارسیت بر کمر تحفه جان قاصد لگشته روان جمله دلهای بر عشق تو در پیش و پس اند غیر آن سینه ندارد که تمیاسازد زهر را سوده شود جبهه زبس سجده شکر ظلمت از دشمنی خاک نهادن پرشد</p>	<p>غیر نقشست نه پذیرد ورق ساده ما که شود شور تمنا نمک بادیه ما امین از راه زمان باد فرستاده ما پیش پیش همه از دست عنان خداده ما چشم بر دماغ تو دارد دل آماده ما گر گنی پاک لب از بادیه سجادیه ما ندید دست بر خاستن افتاده ما</p>
<p>مشورت بادل نکست ظهوری و عشق فال بکشاده غم از دفتر نکشاده ما</p>	
<p>نیست جز می کشی و رندوشی چاره را رفتن از پای سفر کرده شستن بود فارغم از کله با خولیش قرار می دارم پیش من چاره مردن چه ملا نیست نا توان گشته ام از سنگدلی بمیر آنکه صد بحث در اثبات قبولم کردست آه از آن اشک که چون قوت تماشا آید</p>	<p>پارسانی شده رهبر تو میخواره مرا نموان ساختن از گوی تو آواره مرا نیست امید و غار تو جفا کاره مرا اینچنین ساخته هجران تو بیچاره مرا بستر از آهن و بالین سوز از خاره مرا باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا آید از رشک و شود مانع نظاره مرا</p>
<p>تحفه شوق چه کردیم ظهوری تقسیم جگر چاک ترا سینه صدپاره مرا</p>	
<p>بشیری خرامید و پنجه می</p>	<p>کم از سعی کس نیست تقصیر ما</p>

<p>صد اوقات زهر خنده آید بر لب جنون هرگز این تازنه روی ندراشت کمان خور از زه انداختیم شود زود کوتاه ریج سفسه بشوق جوانان جوان مانده ایم زبان دگر دام کن کو قتل تو خود شرمساری دگر نیکشته</p>	<p>خرابی چه خوش کرده تعمیر ما شسته برو گرد زنجیر ما خطانیت در تیر تدبیر ما بلندست در سعی شبگیر ما چینین کرده ارشاد ما پیر ما در انشای حرف ورق گیر ما نگونی اگر عذر تقصیر ما</p>
<p>رو دپوی مشک و پرو رنگ لعل ظهوری محال ست تعمیر ما</p>	
<p>هوس گنج بر آورده ز تعمیر ما کم از انعم که در معذرت تم باید زد زلفت سودای تو خوابم ز سر برده تا سحره عیش و طرب چون گران بودم تن پرستان دگر اند چرا زیند آب مرشد میکده غم چو خیال داد اگر این پیش زلفت وفا خواهد کرد در گذشتن نتواند نگه از گشته اود</p>	<p>ترک تدبیر غم کرده تدبیر ما پیش ازانی که دمی خجلت تقصیر ما نیب نند زین دم تعمیر ما که نمیکرد غم و درد تو تسخیر ما واعظ از قصه جوی شکر و شیر ما داد پس توبه ز سالوستی تنویر ما داده دیوانگی و عسک زنجیر ما تا تلی نند به چشم کون گیر ما</p>
<p>در بکن ریش جگر خوب کسود نشد میرد عاقبت این شور بکشمیر ما</p>	

بریا و تو ز هر باد شکر باد بے عشق تو مرده زندگان پروانه آفتاب آراست راحت بنهاد بهالش نرم گنجایش دیدنی نماندست عشقم بجز از خود درون گامه که کنم دعای دشنام که وصل بار منان آرد گوشتی بکشای تا بگویم	بے روی تو شامها سحر باد بریا بود ای تست سر باد از شمع رخت بشعله پر باد زیر سر داغمت از جگر باد بر بسته زودینیت نظر باد آورده بروم از خطر باد دم بر نفسم دهد اثر باد در خود نه کنند اگر سفر باد از بخیران شنو خبر باد
--	--

یاد تو ز خاطر نعلوری

وا کرده بروی غلد در باد

کنم در عشق مکتب خانه خود کوته بامون پل مجنون بروی دجله بستم از غم مرگان چو قاصد میفرسیدم تقدیر فرصت نمیداد چراغانی کنم هر شب با خرمای داغ دل نه تنها نقش نامت بزنگین بل هوای کرم جنون پوست پوشان ترا مغرور گرد باشد زور و زلف و زارت ناله از میبار خجستان شد	بیا منورم طریق عاشقی فریاد و مجنون را بیل گریه خواهم داد آخر نیل مجنون را که از خون جگر رنگی دهم و زنا میهنون را باین رفو سیاه از رشاک دار و داغ گردون را ازین حسرت نصیبی کرده ام به نظر خون را رسد شان گردنمند از خیرگی در پوست مجنون را پئی خواب و گر افسانه خوان کردیم افسون را
--	--

نعلوری چشم ظاهر منجمت عکسش در جلا دارد

که از دواغ دلم آئینه کاری کرده بیرون		
از تاب سینه شعله برآورده دواغ ما	صبر طپا سنج خور و از چراغ ما	
مرهم در تشست کبابیم از غمش	یارب که هیچ سینه نسوزد و باغ ما	
خود را بهار ساخته بیرون نهد قدم	افتد اگر گذار نخران را باغ ما	
دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم	سودای طرح کرده جهانند دواغ ما	
گردید بخت نیز ما یون غم عشق	گیر و جای خال بگلیانک نایغ ما	
از چشم پر بخار تو در می فدا دهیم	مستی بجای قطره چکاندایغ ما	
از جان داغدار ظهوری نشانه است		
هر لاله که میسد از باغ و راغ ما		
غم ساخته نیت هست ما را	خوش کرده وفا شکست ما را	
بین آمده پایال گشتم	دستی نگرفت دست ما را	
بر نغمه زیرو بزم گرفته است	افغان بلند و پست ما را	
در مهفت خم فلک ندارد	دوران می یک نشست ما را	
اقماده هزار غصه برهم	فرده دل غم پرست ما را	
ساقی گزک گزیدنی بخش	یک ره لب بوسه هست ما را	
آورده بدون زنگ تغییر	در دوت رخ زنگ بست ما را	
مکشای خدنگ کین ظهوری		
فرسوده میادشت ما را		
کرده ام محرم دل غمزه عنایت را	هرزه گو ساخت ام حنیم سخن باز را	

غیر رسوانه سزد محرمی راز ترا کز نیاز و گران باز زدم ناز ترا می نهم طعمه نجیگل ز بگر باز ترا خوش برانگینخته ترک قدر انداز ترا عزت و قدر دگر داده حق اعجاز ترا	جز به مبهوش نشنند شراب غم تو زور زاریم به بین قدرت مجرم بگر سایه گسترده جان فکر شکاری دارد زنان کمانخانه ابروست قضا صید کن تو بدشنام کنی زنده سیاح بدعا
--	---

شد مظهری ز تو پامال فلک گر خواهد نتواند که کند پست سرافراز ترا	
---	--

که کشد از جگر گری خون را از ریش افسر فریدون را آب تیغش زبانه خون را ناله ورناله جست قانون را گریه ترک کرده نیل و جیون را شب چو آرم بگریه گردون را از صبا خاک پاسه مجنون را که ندانند رسم و قانون را برو با خاک رشک قارون را	بنازم آن جادوی پرافسون را نه پسندد گدا به فعلین میکند تیز تر بمعجز عشق نغمه بر نغمه گر بر نخیست دلم بر لب خشک مایه میخیزی خنده صبح را آباب دهم چشم لیل تجفحه طلبد رسم و قانون جماعتی دهند خواجہ از گنج فتنه رایه ندانست
رفت دل از برای پاس درون بظهوری گذاشت بیرون را	

آباد کرد عشق تو جان خراب را در خمین عطش زده برق سحاب را	
--	--

<p>یک دیدن است آفت یکیش جان من تاب مگر خرابی صد خون مرا بست تا مست بوسه روز جزا افتت بیا بخشیده اند روز ازل حسرتی مگر هجران ندیده غم چه داند و قتال بر شعله نگاه نکردیم جان سپند روزم سیاه کرده ماهیت کز غمش بر هم نمیزند همه شب دیده کز شرک تیزست آتش ای دل دیوانه دورتر</p>	<p>لطفت بر مدار از عارض نقاب را گذارد زیر کاگل پرچ و تاب را خواهم بلب پیشی بنوازی شراب را از روزگار وصل تو فصل شباب را از عدل شاه پرس و یار خراب را دل سوخت بر تخیل ما اضطراب را آتش سجانان زده اند آفتاب را الماس ریزه در ته پهلوت خواب را همشدار خامسوز نسازی کباب را</p>
---	---

عشقست معلم ظهوری ورق بدر

در نقطه مطالعه کن صد کتاب را

<p>هوای صبح بخت نازکی گلمای خرم را سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشایم دلی در همسری از کار خود بیرون نمی آید مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لب لب معاذ الله که زهر دل گزارد کام جان دارم ندارم طاقی دآن ز تاب نپذیرد میوز</p>	<p>چه نسبت با گل شپرده ما فیض غنیم را بیک غم غنیم انم عشرت و عیش دو عالم را سلامت داریار ب دلربایی طره در هم را فراغت در فراغت باد سیرابان ز فرم را که مفر استخوانم میگذرد افی ارقم را ز دلسوزی خدا محروم گرداناد محرم را</p>
---	---

ظهوری فروده بر عیش آمد و بکشی آنغوشی

دل پیچیده خوش بربوست محکم دهن غم را

<p>تاله را پنجه دهم حبیب دروگردون را ابر در دعوی چشم نه بجای افشرد خواستم از اثر نامه شود گرم نشد میتوانم بدی چاره صد افعی سام در ره بجز تیان تیر کند رکابست هر موفی بدرون آید و جانگ شد است محدولذت کیفیت او شاه و گدا میکنم لاغری خویش بعد خنده نهان</p>	<p>گریه سر واکنم و سحر کند با مول را رو برو کرده بهر گوشه دو صد حیون را چند بیوده در آتش فگنم مضمون را عقرب بجز فگندست برگ افسون ما کرده در گوشه غم عشق صد فطاون را میم دارم که بگیرند زمین بیرون را داده زهر تو عجب چاشنی افیون را تا نمایان نه کنم فریبی محسون را</p>
<p>غیر آری و بی مانده طهوری از لب نیست در کام و زبان جای چرا و چون</p>	
<p>آورده ام پیش نظر هر گوشه صد گلزار را دارم غم میکان او میسر و رنگ سینه ام ایدل در بیگانگی مین که باور میکند ز بخیر میاید و گر کامل میفشان بر کمر این شعله کز کانون جان هرگز نشد آسان در مهربانی بر همین دیگر در دعوی من وامان زده ام گشته برای شیخ از من در گذر</p>	<p>تا برای پای دل خوش کرده ام کنیا را چون پیش آن سازم نشان این خفته زنگار را به هر چه کردی آشنا آن آشنا نیز را از پرده می افتم بدر در پرده کش خسار را در هر شره دارد نهان صد دماغ آتشخوار را تسبیح را بستان ز من تسلیم کن زمار را آلوده چون سازم و گر از تو به استغفار را</p>
<p>ریزد طهوری در زبان این هر دو کام جان تلخی گر آید بزبان موج شکوه گفتار را</p>	

نخواهم در روز خشر از کف دهن خود را گل صد بوستان از جیب گریونم شاید بی نظاره از گلشن دوانم صحن برون چو از دل سختی خوابان حکایت در میان آید بدست آرزو این تخم در خاطر می کشتم توانم آنقدر در مهربانی همی گردن	نه بینم تا بکف دامن گل پیراهن خود را که از داغ محبت گلشنی کردم تن خود را چو آئین ندیم از خاشاک کوئی گلخن خود را مگر میم خود کنی تفریق سنگ دهن خود را که میبزم بجای برق حسرت خرمن خود را که بهر خاطر او دوست دارم دشمن خود را
--	---

ندارد غالباً آب فروت تیغ میداش

ظهوری بر کشتی تا کی محبت گردن خود را

یارب اثری دعا سے مارا اندک رحمی ست مگر ان را خوشی ال وصال کو کہ وارد در سینہ نفس نہانہ و نہایت فریاد کہ خوش فرد گرفت ست جان فرس رہ خیال ادبام سہ کو ب نزا کت ہمیں کہہ	صبری دل بتلا سے مارا اندک سنجے و فاس سے مارا در قہقہہ ہا سیا سے مارا دشنام کسی دعا سے مارا بیگانگی آشنائی مارا دائستہ رہ سدا سے مارا خارہ عشق پاس سے مارا
---	---

جان در رہ عشق کن ظہوری

ضامن شدہ بقا سے مارا

گریہ خوش کردہ دیدہ مارا نہ کمین عشوہ بہ شور آورد	شستہ نقش جریدہ مارا ہوس آرمیدہ مارا
---	--

یارب از صید غیر در گذران رشک باشکوه مهربان کند اشک خوئین چه خوش حیاتی کوچکان شادوی که هست بکند آه اگر وصل در بغل ناکشد واسه گر باز برنگردانند	شوخی عاشق ندیده مارا خائنه لب دریده مارا پشت دست گزیده مارا پشت از غم خمیده مارا دل مجران کشیده مارا جان بر لب رسیده مارا
ره طهوری نمیتوان بستن رگ صدف جان بریده مارا	
میکشد سوز ناز ماتم ما از تماشا سخانه ره بزمی راز در سینه میکند سوراخ از برای طراوت گل روی عیش این رتبه از کجا میشت گشته بازلف پر شکست دست درد گر در دوا نمیکرد لب خشک نگاه میدارم	همیشه عاشقیت بر غم ما اگر آئی بسیر عالم ما خون چکانست آه محرم ما چه ضرورت چشم پر غم ما گر نخشد شریک با غم ما نسبت روزگار در هم ما عنم مارا گزیده مرهم ما شاید آید بکار ز مرهم ما
با طهوری خمش غمش در ام بی سبب نیت از خود این دم	
بفرزد ناله سزار لب ما	که نشد شعله از قف تبر ما

بفسون و فسانه دست نیت مخالباً جلوه غیر خواهد داد بر خموشی زدیم اگر نزنند مطلب خویش در میان نهاد ز یور گردن گرفتار نیست در ره شرح عشق می بوییم میتوان اجدی بقول آشت کار بر با عجب که گیرد تنگ	گوتهی برداری شب سینه برسان یارب در دامن گشت ناله بر لب با اجابت دعای طلب طوق سودای سیم غیب برده تحقیق پله بزم که دهد خویش را بکشت آن کز شد وسیع مشرب
---	---

با طهوری گشت رست فلک
داد از دست طالع حب

هموار گشت خوش بره دین پاش چند آنکه پای سیر رود گشت آرزوست گلبرگ نمانده زده بر لاله طعنه رنگ معمور مدعی که نهان ماند مطلبش بار امید وصل چنگین بسته اند با اهل رسم قدرت همسایگی نبود اطلس بشال مانده پیش نازکان با پیر نزار گریه با میا س کرد میلوی چرب کس نظر در نیادیم	کردست ریزه کاری مابست تراش از تخم حسرت قره اشک پاش خوننا به زاری گشت دل پیر خراش مارا خراب کرد قنای فاش ترسم که در تلاش منیر تلاش آمد بر دهن ز کوه عادت معاش جانهای فدای مشتریان قماش کاید تبسمه لب انتقاش زیرا که هست از جگر خود تراش
--	--

	<p>بر رخمان در چشم ظهیری نگشت سیر گویا بخت کاسه دخیلند آتش ما</p>	
<p>همزمان گشته اشک باللب ما دقیر حال نامرتب ما صلح کرد دست خنده باللب ما کار خود کرده آه یارب ما سوخت هجران در آتش تب ما کرد گردون نثار کوکب ما گگاه دامن فشانای شب ما</p>		<p>بجصول آشناست مطلب ما باز شیرازه لبسته رشت و صل گریه گشت نزن زودیده دگر حاصدان آه یارب دارند وصل آبی بروی کار آورد ماه تمیض و سعادت ازلی عیش صدر و زغید رفت و نکرد</p>
	<p>اگر نمیکرد قرب او حاصل کی ظهیری شدی مقرب ما</p>	
<p>خاک پای کسی است افسر ما فراع است از و بال خست ما آرزو کرده طریح و فتر ما زده در شعله غوطه آتش گدا عمر و نفع است زیب محضر ما بر نیغینند از برابر ما دل ما را چه کرده دلبر ما در چشم غم برم بر من ز خنجر ما</p>		<p>سود بر عرش سروری سرا شرف وصل بر تو افکندست کمال حسرت رستم نمیرزد شوق در عین دامن نیست گشته سوز و گداز بر خستم آه که از پیش مانم گذرد شکر چشته از گره خالیت خدا را مدعی ستم آید</p>

	<p>رو طهیری بسای آمینه ده تابه بینی صفای جوهر ما</p>	
<p>در عاقبت زنگ نه بیند بلای ما خوش کرده جا بقا بجوار فزای ما کاهی ست در برابر کوه رجای ما بنگاسنگ ز صند ز آشنای ما کاهی که شمه گر نکند در رحم دای ما دشنامی از لب تو بجیب غای ما در گردن نگاه تو صد خونهای ما خالی مباد بر سر کوی تو جای ما</p>		<p>آوردہ پیے غم تو بعشرت سرای ما بر خاست از خزانہ هستی صغیر حقد از بارخون هست زمین گر چه در نشیب رسوا شدیم راه کمانها کشاده شد زمین تیغ کینہ کہ بدست تفاضل پیش کہ میکنیم شکایت کہ سوزد خوش اشکار تیغ تفاضل زوی دماند نکدر سفر ز رشک سری میکند بدل</p>
	<p>جان لب رسیده طهیری ز جور او ناگاه شکوہ نہ کنی بے رضای ما</p>	
<p>عیش آزاد کردہ دل ما رخت افگندہ مقابل ما درد و دیوار نیست حامل ما بر دم خنجر تو بسمل ما نیم بود و نبود از گل ما دارد از دماغ طالع دل ما سخت تر هست تیغ قاتل ما</p>		<p>ای ز رویت بہشت منزل ما چشم بہر طرف کہ گردانیم دیدہ بر ہم نے زند حیرت دست تقدیر بہتہ روز ازل تعب خورشید دوستی برچید بر دل ماست ہر کرد و گشت عشق ما نیز گشتہ می بینم</p>

<p>در بهای نگه مستابل ما آخسته آخرت منزل ما میدواند کعبه محل ما</p>	<p>جان دول هر چه هست بگینز پای مارا روانی دگرست عالمی راز بهای جرس</p>
<p>از می دوستی ظهوری را میدهد توبه شیخ عاقل ما</p>	
<p>عزت شده از تو خوار می ما از داغ تو منبیه کاری ما بر جبهه دوستداری ما مارا با میلداری ما + از مزع خاک ساری ما از جبهه شر مسائی ما از سکه کم عیاری ما در کوچه بیستداری ما از ساغر هوشیاری ما</p>	<p>ای وصل تو اصل زاری ما گوینج برو که کرد راحت طغرای سعادت است این داغ امید که روزی حشر نبشد حاشا که نه دریغ دارند تر باد سر آستین عفو روئید ز رعیا رراج آرام بهای خانه گردد مستی و جنون دو جرعه نوشاند</p>
<p>ایمن شده از خطر ظهوری آری شری ز نیاری ما</p>	
<p>زهر چشم تو شکردل ما نزدی از برابر دل ما + بار قفلست بر در دل ما</p>	<p>ای غمت ناز پر در دل ما جان فدایت که با همه شوخی عشق هر غنه که بود گرفت</p>

<p>متلذم شوق و موج مشوۀ تا در انزل کرده حسرت تیغ نگه در گرد گذاشته</p>	<p>کشتی صبر لنگر دل با جامه چاک در بر دل با از پی مع گو بر دل با</p>
<p>ای ظهوری مدد که غوغائی عشق آورده بر سر دل با</p>	
<p>عشق آمد و سیم رخ را باشد گس با هر جا که بهار است بر آورده سز خاک ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید سلاست ره سدره امید گزیدن صبح حرم وصل دود از پی محل فرش ریش از فرق قبول آرد اقبال وقتست که نازیم به نخچیر که کام</p>	<p>از جبهه گل سجده کند خار و خس با در سایه سر سبزی نخل هوس با بال و پر بار سر کوی نفس با نگذاشته از انتر شبه دسترس با شبگیر بلندی زده بانگ جرس با هر جا که قدم پیش نهاد متمس با آورده سگ نفس سری در مرس با</p>
<p>میخوایست که صدم حله از پیش تقدیس ز دوست ظهوری بعبان فرس با</p>	
<p>باز می قصد جنون در حلقه زنجیر با بمسفر گردید خضر عشق و زش انگینتم جیب طاقت از هجوم چاک دارد بر میان شب برای خواب روشن شد ز شمع دلت ای دعا جیب تن تا چند گردی در پیر</p>	<p>باز در کوی خرابی میکند تعمیر با صبح روز کام شد گردۀ شبگیر با تجه تو فسیق دردی شد گریبان گیر با خال داغ دل بر آمد از لب تعبیر با رواثر در عوزه کن از آه بی تاثیر با</p>

<p>خوش کمان کینه بیگانگان زه کرده اند هیچکس عمری باین تمنی نداد و غالباً تازبان مدعی میشد مسلمان کاشکه با وجود این جنون در صید سیر مرغ</p>	<p>وای که پشت وزده آشنائی تیر را دایه غم کرده زهر حسرتی در شیر را غسل میدادش بآب قصه تکفیر را بافت دست محفل دامن از رشته تدبیر را</p>
<p>شمع تفریق شبستانی ظهوری بزور خفت صبحگاه خورشیدومه از شعله تفریر یا</p>	
<p>عشق کجا که تا خورد خون امید و بیم را ناز و نیاز عمر با زور هم آلوده اند بر سر کوی یکی گریه ز رخ چو رو بدم نقب بریده بر جگر حسرت سیم غنجان سیل شرک ماگر بر سرشت شور و د شد نغمه دیده شک تر غبت گریه بیشتر پا بگلیم کش دلا ظهور کجا و ما کجا در حریش ز خود سری کار صبا قتاده پس</p>	<p>تازه کند بدشمنی دوستی و تدبیر را نیست حریت عجزنا سرکشی غنیم را دیده تر در آستین خون فگند نسیم را گریه بفرقه واکمن کو سر گنج سیم را بخت ز تار آه ما با فته این گلیم را قاقه بشور آورد مکرمت کریم را آمده سنگ رو بر ملتس کلیم را قرب بنام ما مگر پیش بر نسیم را</p>
<p>رشک گرفته رخصتم لب نگزدند اتمم نیست ظهوری دگر و هنری ندیم را</p>	
<p>و ما غم بر نیتا بد فسون پیرو بنارا نشد از تن باد آه ماه و هفته طولانی بسمت طره ز چویش ارکشادی سینه می چای</p>	<p>جنونی کو که در زنجیر پیچیده و صحرای سرشکی کو که گردابی گم ام زور و فردا را امیدش در بل زمین تنگ تر میخواست غم را</p>

دو عالم یوسف با قیمت یک جلوه می‌نویسد و عا در حسرت و شام می‌بیر لبه بکشتا به تنگ نفس نام ساخت با خاک سر کوی کجا دل بست بر دست با این سودگی کردی برای گریه دیگر در جگر آبی نمنیم هلاک غارت آرام دزدانند آگاهان	که میگوید جواب دعوی حسین زنجار گره شو گو نفس در سینه اعجاز مسیحا بهر جا میروم از فقر تر بهر میبزم پا را نگردی روی گره در خویش دغش سینه مارا اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه مارا ولا گر شناسی دزد خود شناس کالارا
--	---

بیال دل طه‌وری بر سپهر عشق پرداز که کنشک حنیف خود شمار دواج عفتارا	
---	--

عشق بتان سرشته صفادر سرشت ما عکسش کتابه گشته بی طاق عریان ای آنکه اگر از رقم جبهه نیستی با جور عاشقان چکند جور ز ابدان تخمی که گریه کرد بدامان با میهای گشتیم خاک خاک نگردید آرزو	از صبح کنبه تافته شام کنشت ما این رتبه حدیث ز بی سر نوشت ما خطی بر آوردیم که خوبست زشت ما نخون بهشت ز ابد و خاک کنشت ما در فصل خنده تهنه روید ز کشت ما در کاخ وصل رکن نشین باوشت ما
--	--

در برنج فراق طه‌وری برآوردیم از آب وصل گل شده چاک شربت ما	
--	--

ریشک اخلر شده اشک انقب نظاره ما آرزو چشم زد کور نگاهان نکسرم خاطر از حال مل بادیه پیا جمعت	شعله در بال سمندر شده خواره ما پرده از گرد روی بافته رخساره ما کار خود ساخته ز آوارگی آواره ما
--	--

چرخ در کین ضعیفان نشو و صلب چنبن میتوان یافت عرض تر لب رسواست نکنند شعشع حسن تو اگر بدرست شست مرگان کماندار مرزا که در دست رحم گاهی بشفاعت در جرات میزد	شیشه او نخورد پهلوسے از خارده ما کرده بیای قتی این فکر که در بارده ما نبرده تماشای تو نط نارده ما چشم بر بنجیه پیکان جگر یارده ما کشته افتاده بشمشیر شکارده ما
---	--

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ر بود

سجده از نقل طر سبزه میخواره ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را از خزان مرگ گانه از حیاتم امین است خلعت خواری نمیزید کسی را غم من زهر بر خورشید آغوشی بجهت کرده باز میتوان افشاند گاهی چنین نفی بر صبا با قرار و عهد تو بادگیری ما را چکار سدینه دیگر ندارم زود تر بیرون فلکن ترسم از بیایا قلیتها ناگهان جوشی ز نیم غمزه صیاد تا کی بر زمین خواهد شست	پیش ازین ضائع نمیسازیم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گردی تشریف هم بی اعتبار خویش را خوش فیری داده امیدوار خویش را پرسش مغر بر پشیمان روزگار خویش را پاس میداریم ما عهد و قرار خویش را اخگر رشک از گریبان اخدا خویش را پیرمنه برداغ کار بیا مدار خویش را رحم پرور کن جگر گاه شکار خویش را
--	---

در خبار کوی غم ریزی ظهوری گشت کم

آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشه وصل تو عالی کرده هست	تاشا در تماشای تو حیرت کرده حیرت را
-----------------------------------	-------------------------------------

دو عالم یوسف با قیمت یک جلوه منویر دعا در حسرت و شتام می میر لبه کبشا به تنگ نفس نام ساخت با خاک سر کوی کجا دل بست بر رخت باو آن سودگی کروی برای گریه دیگر در جگر آبی نمنیم پلاک غارت آرام فردا نند آگاهان	که میگوید جواب دعوی صین زلیخارا گره شو کو نفس در سینه اعجاز مسیحا بهر جا میروم از فقر به سر میبرم پا را نگردی روی گره در خویش و غش سینه مارا اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه مارا ولا که شناسی فرد خود شناس کالارا
---	--

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پرداز که کنونک حقیض خود شمار دواج عفتارا	
---	--

عشق تیان سرشته صفادر سرشت ما عکس کتاب گشته بی طاق عریان ای آنکه اگر از رقم جبهه نیستی با چور عاشقان چکند جوهر ز ابدان تخمی که گریه کرد بد امان با میهای گشتم خاک خاک نگردید آرزو	از صبح کنبه تا فته شام کنشت ما این رتبه حدیث زهی سر نوشت ما خطی بر آوردیم که خوبست زشت ما خون بهشت ز ابد و خاک کنشت ما در فصل خنده تقه روید ز کشت ما در کاخ وصل رکن نشین باوشت ما
---	--

در برزخ فراق ظهوری بر آوریم از آب وصل گل شده چاک شربت ما	
---	--

ریشک ز خمر شده اشک از لب نظاره ما آرزو چشم زد کور نگارمان نکسرم خاطر از حال دل بادیه پیا جمعت	شعله در بال سمندر شده خوانه ما پرده از گره در پی بافته رخساره ما کار خود ساخته ز آوارگی آواره ما
---	--

<p>چرخ در کین ضعیفان نشو و صلب چنین میتوان یافت غرض تر لب رسوایت نکند شعنه حسن تو اگر بدرست قله شست مرگان کماند از مرز یاد که دوست رحم گاهی بشفاعت در جرات نیز</p>	<p>شیشه او بخورد پهلوی از خارها ما کرده بیای قتی این منکر که در باره ما بنزده تماشای تو نظاره ما چشم برنجیه پیکان جگر پاره ما کشته افتاده بشمشیر ستمکاره ما</p>
<p>لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود سحر از نقل طرر بخانه میخواره ما</p>	
<p>ساختم از کار معزول اختیار خویش را از خزان مرگ گانه از حیاتم امین است خلعت خواری نیز میدکسی را غمیر من زره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز میتوان افشاند گاهی چنین لعلی بر صبا با قرار و عهد تو باد دیگری ما را چکار سینه دیگر ندارم زود تر بیرون فلکن ترسم از بیایا قتیها ناگهان جوشی ز نیم غمزه صیاد تا کی بر زمین خواهد شست</p>	<p>پیش ازین ضائع نمیسازیم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گردوی تشریف همی اعتبار خویش را خوش فیزی داده امیدوار خویش را بر شش منغر پریشان روزگار خویش را پاس میداریم با عهد و قرار خویش را اخگر رشک از گریبان اعدا خویش را بر مننه برداغ کارها مدار خویش را رحم پرور کن جگر گاه و شکار خویش را</p>
<p>در غبار کوی غم روزی ظهوری گشت کم آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را</p>	
<p>دل از اندیشه وصل تو عالی کرده است</p>	<p>تاشا در تماشای تو حیرت کرده حیرت را</p>

کجا سخی قضا سیم رخ دل را بال و پرستی ز تاب درو کاهی گشته ام در کنج مبتلای خویش سینه را گزاشگان سینه بنایم سلامت از همه ای بروای صبرش باد اگر بیایدت در کوچه آسودگی منزل نگهدار و خدا صبر دل من این فرستد شراب بشو و چندان کردنی درون کارم بنازم شیمستی را که هر ساعت زبشاری	نبودی دانه از خال تو گدازم محبت را بزر آرزو دل می کشد این کوه حیرت را زندان نخبیا برب زخم اهل سلامت را اگر واقع خود از ما هم سلامی هم سلامت را برون ریز از سرای طبع خست هم عادت را باشک شوق از خسار خال این گریخت را که از مجلس برون بروش بروم صبرت را کند خاطر نشانم معنی لفظ مروت را
--	---

ظهوری شمه از حال زار خود بجا گوید
نه گناید اگر در یک لحظه صد بیت را

بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را بطوبی قاتمی نازم که آب تیغ بیدارش چنین گردم امرو صرت رحم نماید گر اقتدا از ملاقاتی خوبان شور در لبها ز آتش پاره دارم چنان نهنگ که گرمی چرا معنی ناله مردم از مهر و شکی صورت ز طعن خویش نپدانش جان وطن گاه	با نصاف آشنائی باد شوق بیروت را دواند در گدازی ریشة نخل محبت را بخون آغشته خواهم کرد و فدای قیامت را خورجی کردی از رشک نک جان طاعت را که در لبهای ناصح میگدازد خوش نصیت را رهین بهی دارد مجاز با حقیقت را موافق ساز با طبعم خدا یا آب غربت را
---	---

کجا از عهده ذکر تنایش بجان آیم
مگر ساز ظهوری بگوگردان کشت

<p>که بید در بغل خنق تننا نو بهاری را که از لعل تو بر بازوی جان ندیم تازی کدامی توانی بار عشق و مهر یاری را چه میسازی نگاه آلود فراق سواری نیاری دامن پر گل چه مانع نشخاری شبى شاید که گیرم در حسا پای نگاری بزمی میچشم ناچار شمع خوشگواری بمقزم داده سر خوش حسرت امید خوداری</p>	<p>بیا یارب نماید طالع ما روزگاری را جز این تعویذ در دفع سیه بختی نمیشد نخستند ضعف اگر قوت چنان دشمنان شدی صید ایدل زخمی بخوبان دیده حسرت برای حبیب بخت می صبا که از گلستانی باین زمیندگی هرگز ندیدم کجای گلگونی مسیا کرده رشاک آلوده صلی طالع شوم بکامم از دای غمیر تم از دست بد عهد</p>
---	---

طهوری کوی میگیرد سراج چهره عالم
نسیم دشت غم هر جا بر انگیزد غباری را

<p>خوشی باز بر نگاهم بندی دشت غوغا را شکلیبا که تواند کرد ناصح ناشکیبا را بطوفان محبت قطره شورانند دریا را ترنج و تیغ را نازم چه رنگین کرده سودا را دمم لعلان نادان میدمد پیران دانا را نهال عشوه ساقی چه رسوا کرد فتوی را فرودندید در خود سر و بدن از شرم و عوی ازین زویر که این دواز جالت داده دیار را جلای میرتی بخشم مگر چشم تا شارا</p>	<p>بهار آمد جنون و گیر بصحرای میر و مارا بکوشش نیست ممکن عشه از سیاب بر چین کنند زره بر زور رشیدی پیکشش سنگ بش طکار و یوسف را ز این میخیزد از خود فصلان پرواز تر از عشق در عالم نمیشد مربع را در یک گیری تلاش پیشدستی بین ز شمشاد تو گردیدست ثابت جلوه پردار بای خلعت شک خواهد یافتن دین ز خاک و خون قرآن گسنگان سر و سام</p>
--	---

	<p>زهی خجلت برایت عرض انجم رده شد آخر ظهوری رونگدی از چند خیم بر سر مرا</p>	
<p>ز بیماری چه راحت پهلوی بر پستان را نیچو شد ز کام شده خوابان لذت ترش ز جنبشهای قرکان نه بر پای خون آن گرد کشیدی دروغ غیرت مالهای تلخی از کام سبک روحان در بحر تعلق دل ز خود بکن در آن صحرای میگردد و سمنند رشت کجاست سجودت تا شود بر جبهه تاوان بکیده ای ابر</p>	<p>مباد از خم مرهم سینه خنجر پستان را ز چشم افگند ز جوش تارک منجر پستان را بکاو دی زنده محشر گرگ فشر پستان را اگر بودی مذاق زهر با شکر پستان را که کشتی بر نیت بد غم لنگر پستان را میاد اندیشه پرواز بال و پر پستان را تماشای رکوع شیشه ساغر پستان را</p>	
	<p>ظهوری بر سر خوان قناعت نیه چینی کن که سیری احتیاجی نیست هرگز ز در پستان را</p>	
<p>بر نیت بد جگر در دکشان دیوان را میچکد شعله صد کوره زهر قطره خون عالمی را بیکه خط کند قتل اگر زور حشش کشد از جان ملامت کش مهر خلق را مرقده آسایش خواب آورم شعله عشق بت از عقل بر آورده ما تیرش از سینه چرا ویر بر بدن می آید</p>	<p>نه پسند و سر شوریده سران سامان را بفشارند اگر دماغ دل خامان را بر قفا فلنگمار و نگه نهان را ریشه تخیل غم سروست یکفان را ضعف الهه بزنجیر کشد افغان را چشم زخمی نورساند شرش ایمان را پیش خود دل گذرانیده مگر بچکان را</p>	
	<p>کار با رحمت وصل قناعت و گداز</p>	

بسکه سرکرد ظهوری ستم حیران را	
<p>بروم تیغ میبرد جان پرهنه پای را غصه گراورد بکفت دامن باهمای را کنز گز در نشیبه برکنم تلخی جان گزای را بالب خنده خیزاو دیده گریه زای را بخت بفرقم ارکند بال نشان تابی را خاک رهش مگر کنم فرق سپهر سای را آتش خس نواز را بازگس ربای را داده باب اشک مامت رهنمای را</p>	<p>دل بره سبکبیاں یافته رنهای را بر رخ نمکشان کشد گریه ترانهای تر زهر فراق خورده ام شود صال بایم ریشک رقیب میخورم یک غرض میکنم سایه رنگ بازگم بر پیش زبال و پر دست نهاد بر سرم عشق بلند قاسته غیر نبود و صید را و باز خود فحاشه شوق چو راه سرکنز ضرر چه میکند کسی</p>
<p>ساخت بزمین عشق تو کار ظهوری ترا خسرو ملک گوید بهین طنطنه گداپرا</p>	
<p>عشق میوز و سپند از سجه بزنار را پاره پیش بست از گفتار ما کردار را عرش را در سایه کوتا سه دیوار را شکر راحت برده دل از ناله جزو دار را کبر و ناز خواجگی کج می نهد دستار را خواست عذر تو بهای جلدی تنهار را دیده از انجم نزد بر هم شب بیدار را از موت نیست این گریه منت دار را</p>	<p>میرود برون گزند عفت را از کار را در محبت آنچه میگوئیم اول میکنم گر بلند بهای عشق نیست نخواهد پای را نخل دروش از زمین سینه حکم کرده پا همچس را پایه مانیت در مرد و دغا خدی خجلت بیند از یزیدی خود دغا بر شب هر کس نسیم خواب میوزید عشق مادر کلا جسلم و چه جانها کند است</p>

<p>نظر را در مایه داری بختا سنجیده ایم یک سخن ناخوانده گذارد خورشید از چرخ گرم سودا گشت تا ایم از شمع خود رونق نگر خون ما با جوهر آرایش تنیفش نبود</p>	<p>در تمازو میزند مواندک و بسیار ما دقتی می پیچد از هر حرف در طواری ما پرفروشی میکند پروانه در بانار ما در جواب ما وکیل ماست و عواید ما</p>
<p>فکر دیگر کن ظهوری چون تواند آمدن خدمت عقل و جنون از عقل نامنجا را</p>	
<p>شد طبیب با محبت نقش بر جان ما ساده شد لوح ضمیر از نقش فکر دیگران ترا بهام فرود گو گری مکن خواهد افتاد چشم را آئینه کی غرق جلا بودی چنین عید چون قربانان از رشک کوز خویشین تار از رنگهای جان بستیم بر قانون در صد ارم در هر نگاه و صد ختن در هر مانع چشم زخم خاطرست اندیشه حور و پری رونق بازار ارباب محبت ظاهرت</p>	<p>محنت ما راحت ما در و ما درمان ما شکر کند محو شد در یاد او نیان ما ز آه برق رحمتی بر خرمین عصیان ما گیر نبودی در برابر دیده حیران ما طالعی دارد ز شمشیر نغمی شریان ما میزند خوش ناخنی بر سینه افغان ما طرح کرده رنگ و پوی لاله و ریحان ما بسته آئین خاطر ما را نگارستان ما مشتبری جز ما که باشد بر در دکان ما</p>
<p>بی فنا توان ظهوری بهره در گشت از قبا کو چنان مرگی که منت با نهد بر جان ما</p>	
<p>مشتی ما نقاب شد آن رخ جانم و زرا راه بصبیح چون بود شام غم با کشان</p>	<p>کاش بزدن افکند برق وجود سوز را کرده ز سال دومه بدین شام خرق را</p>

<p>ناله لب خفاش را گریه چهره سوز را حیف دلیان لبوی مانا و کسینه دوز را</p>	<p>زخم دل ست و سوز جان بهیده منع چنان چهره پاریای دل را ز توئی فست بر جان</p>
<p>در ره و عده تو دل گرچه دوید هم را بخت بزش نکرد طی مرحله هنوز را</p>	
<p>سپند دارد آتش فتد گزید آتجا قسم بخوئی حنا طر نشد آتجا ز شرم بر ستر نقش از پند آتجا اگر باوج روی در شوی بلند آتجا ولم لب و موه رفت و گشت بند آتجا ز سجده فرق حرم با و بهره مند آتجا بنام تارک من سکه میزند آتجا بر به خنده و دلیج نوشند آتجا ز سر نه سالی فعل سم سمند آتجا اگر نه داغ تو میگرد که چه بند آتجا</p>	<p>بجلیسه که در آئی شوم سپند آتجا بشم عشق خون آن محله ام که خورد حدیث سادگی شال من بچین بند برون نیامده از حنیف شتی کشا و کار خود از دیر دیده بود مگر ببشق ابروی بت طاق دیر محراب چه رانج ست ز داغ در و یا خنود بزم شوق چه شیرین است گریخت بعرصه تاز که بر دیده با جلا سازد حصار سینه ز راوت چه ز خندا میداشت</p>
<p>متاع دل چه بیار و در دو غم بر دی خمش باش ظهوری چون چید آتجا</p>	
<p>رساند خوش مدوی عشق خشم بند آتجا گمشته آه و فغان کسی که آتجا بیج تیغ بتریده هیچ بند آتجا</p>	<p>بخلوت آمد برقع زرخ فکند آتجا فتا و کنکریان که در باز بلند نگه کند سائیت در شکار گمش</p>

<p>ز خنده سپر نگریده اگر ای گل نگه بجلوه گمش برگزیده می آرند چه رونق است که در مجلس پریشایت باین امید که چشم و چراغ باغ شوی چمن ندیده ز قدرت کشیده تر مخد تمام شب بستان کشند سوسن صبح و بال کو تو و دلم کسی نخواهد شد</p>	<p>بهاش سر و دوش خوش بخند آید چه دولتی که نقد دیدنی پسند آید چرا سپند نسوزند برگزند آید ستاده گلبن صد کف سپند آید نهالهای بر کوتهی بلند آید اگر بروی تو یکدم بسر برند آید همین قدر که شود بختم از چمنند آید</p>
---	---

محال نیست طهوری بخلد و فزوح هم
خدا کند که نباشند اهل پند آنجا

<p>بروای باد خدمت کونج دولتستانی را سخن کردن نمیدانم کس از من هم نمیرسد بیایان غم حیران هوای طوفان دارد ندارم شکوه لیکال مروت نیست پنداری بروم از جدائیها ندارد پرشش احوال</p>	<p>بوس از فرق عجز و خاکسای خا قدایش که فراقش ریخت خون آید که در طوفان آتش پرده شانه که بگذارد در دست بلا بیدست بره میباش کوشیم توقع بیرون</p>
--	---

طهوری بسته بر روی دعا آب آری
بسر سبزی بشارت باد کشت مرعای

<p>بر کرد رسولی مگر از پرده نای سار ما کرد نماز کوی غم و دست صد ذراع تنم تنگست صحرائی رجا بپست اوج دعا</p>	<p>چنگ لایمت ساز شد از طالع کرد دست در دین سینه کم جان شما نکشود همت عقد با از رشته پرو</p>
--	---

<p>برشاید کام آستین افشاند دست نازنا حبیب و گریبان گنج چشم نگه پردازنا هم حسن بی انجام او هم عشق بی آغازنا</p>	<p>اصداجشتم کم مبدین پا پا حسرت این مارا چنین نرسید بر کرده از خورشید و مه از لطف خط مشکبو پر پایت تر از آرزو</p>
--	---

<p>دریا می عشق و صد خطر مسکین طهیری لوح سفر دستی تواند زد و مگر در دامن اعجازنا</p>	
--	--

<p>عسیم عشق گردیده همان نا رسانیده رضوان بگوشت پیم قسم خورده آئینه تیغ عشق نهال که بار آورد چاکل اثر بر سر کوی دل خانه خست نشد نسبت آشنائی در بنهر نگه داده بودند آب بنارم بر آن تیغ عاشق</p>	<p>کباب جگر دیده بخوان نا باب براب بیابان نا به بیتاب چشم حیران نا خور و آب از خون شریان نا بمعاری آه و افغان نا رخ و اسب پاک گریبان نا سنان که زوزنم بر جان نا که رنگین شود عید قربان نا</p>
--	--

<p>ریاض ارم آرزو کرده طهیری مری کش نزدان</p>	
---	--

<p>شده برد چاشنی از کام نا دانه بودی اگر از اشک غم کار خود آخر ز دعا خاتم در نصیب من بخش بل</p>	<p>رحمت این زهر که در جام نا طائر عشرت نشدی رام نا گشت لبی رنج زو شام نا رفقه چنین قسمت قسام نا</p>
--	--

صد شب غم از پی هم میرسد منغز دروغ خشک بودی چنین شوق کرا نیست سخا نمند باد مبارک منغز غم که شد	روز طرب نیست در ایام ما کامش اگر تر شدی از جام ما روی وطن طاقت و آرام ما صبح طرب گمراه شام ما
--	--

گر نکش تیغ ظهوری میر
میرود از حد اگر ابرام ما

ز داغ دل شده روشن چراغ کوکب ما ستاره سوختگانیم لیک داده قضا ز راز لوح و قلم آگیم نیست عجب برسم سیر قدم زن که هر طرف بسینه عجب که از مرض رشک جان بر صحت به تیغ کینه ما دست گوهر دشمن ز شوق آنکه بپای کسی فروریزد	بگم ز رفته سحر پیش طلعت شب ما با قتاب شرف از وصال کوکب ما که ملک عشق نوشت مستح مکتب ما هزار دیر و حرم در فضای مشرب ما چنین که منغز نوازست شعله تب ما که نام کی سبها نذر شست یارب ما چه نوبه ها که هوس جمع کرده بر لب ما
---	---

ز دین و کفر ظهوری فراغی دارد

برهن از نوبه کشت دین مذمب ما

نافت از روئی صفا آینه جان ما گوشت طاعت بشنو باز ضرورت شد ما نخه بیای قتی گو دگر آسوده شو بی غلطی نیز غم ناله فریاد نیست	باز جلا پر دست دیده حیران ما صد سخن ناشنو نیست بفران ما چاک سری میکشد خود بیک جان ما هر چه افتاد اثر دلی افتخار ما
--	---

از بن هر مودد بهر فغان صد زبان هوش چنین گریه عشو نهان او	گرنه چه درد او نسخه بهر زبان ما زودست بدلا قصه بهار ما
رفت طرب برده ام چون گلستان وصل تقل ظهیری چراست بروز زندان ما	
عشق او کرد خوب رشت مرا تخم اندوه را منم و بهتان ز اهدا نام کعبه خود نبری در صحنه خانه جبهه فرسائی	زده بر هم گل سرشت مرا بپیچ آفت سبزه کشت مرا مده آلودگی کفشت مرا کرده تعبیر سر نوشت مرا
رو ظهوری بفکر عشرت باش سوخت غم جان غم سرشت مرا	
محرمی کو که برد پیش کسی نام مرا وز زبان قلم نیست بجز نام کسی صبر میجو شد و اسباب سفر می بندد بر لبم میگذرد تلخی صد قافله زهر کی چنین رام شدی آهوشی می کو فروغ سحر وصل که بیانی نیست	وا کنند سر سخن نامه و پیغام مرا گوزبان قلمش کرده برون نام مرا پنجهنگی کرد و دواغ آرزوی خام مرا کرده گم چاشنی شهده کام مرا سرمیداد بصر اگر آرام مرا دشکاری بنوازد شکن دام مرا
بظهوری عجب آزار نداید ایام خوانده آرام دل خویش ملازم مرا	
در گزشت در خلوت سر بر ما متاب شب شهر خوش شب نشینی میکند آفتاب شب	

چراغ خلوتکم بر دانه افکند در گردش بیدین داده ام از هر بن بودیده دیگر تفاضل گر چه بر دم در میان می افکند خود را امید دیدن فردا بر بدن میسر نخت از دل در آغوش دلم آسوده خاطر بود و در تنها لب ساغونی آید برون از فتنه شادی چه سازد و نوازست این چنین عشق آنظر	که تاب غیر ترش خورشید را در دو کباب شب بحکم دولت بیدار در خواست خواب شب نه پاید سوال یک نگاهم بی خواب شب بجا واقع شد این تعمیر احوال خواب شب نمیدانم بی با محبت حال اضطراب شب که خوش مستانه در پمانه میر قصد خواب شب بیال از نغمه ترک و گریه خشک و باب شب
---	---

لمی جنبه دل بی طاقت از آغوش آسایش
ظهوری تحفه آن طره که روی و تاب

مره در داشت در کنار آب از رخ شام غوطه زد در صبح روز بازار جان نمکش بود بر نهال خزان رسیده عیش تا سحر لب بجنده همان بود نمک خند های شیرین گشت داشت ساتی بچهره گل گل با که این در میان نیم گشت عید هرگز نگذره بودایم	بود آری شب بنار شب روز با بر شب بکار شب مشتی بود ننگسار شب داشت هر برگ صد بهار شب و داشت گر بهای زار شب مرهم سینه نگار شب زهر رامت خار شب ز خورشید در کنار شب بود نور روز و روزگار شب
--	---

بظهوری و نای و حده سپهر

نسخه دور و انتظار شب

بیدل و پروای جان چیست عیب لب تہ دندان کش از حرف کنار فقط بیدردان نمی آرزو جواب بیداران را بید سر خوان بگر یوسف از زندان نیاوردی برون گوشش ازین گوهرین کن ایشان گل گر زباید در سجود آتش است از تو جز بیداد و کین مطلوب نیست	مایه و نگر زبیران عیب است عیب این حکایت در میان عیب است عیب عاشق و صاحب زبان عیب است عیب غیر و اغش میمان عیب است عیب سیر باغ و بوستان عیب است عیب منع بلبل از فغان عیب است عیب جبهه دایح استخوان عیب است عیب چسبده ناصربان عیب است عیب
---	---

درد میباید ظهوری و نشین

ناز خاطر نشان عیب است عیب

بازده تاب طرؤ پرتاب گریه از حسرت تماشایت فرض چون طاعت حرم بر با بخموشی نیاز کرده سلام عیب افسانه در ز نوک است این کند با کتان صبر و عیب عالم بر خار خویش میرقص داد از تشنگی و سیراب	توده کن یک جهان دل قیاب بتراشید دیده با ز حباب سجده ابروی تو بر محراب بر نگاه تو داد ناز جواب گریه در هم دریده پرده خواب سیر با مو شان شب متاب در دربار برگ ندین بخواب گشته ام غرق در محیط سراب
--	--

خون مارنگ و حسن قصاب	لاغریمای نخت بین که شد آفت
کینه از سینه ظهوری رفت شد بین محبت از اجاب	
<p>بیارای دیده با مان دل شب ناختم دسته ریمان دل شب یکی لعل از بد نشان دل شب جگر خواریت بر خوان دل شب خوشا سیر گلستان دل شب باه و ناله سامان دل شب بدست افتاده دامان دل شب براف دل چرخان دل شب نگه میدار میزان دل شب نکردی طے بیابان دل شب دل و جان من و جان دل شب</p>	<p>شدم غواص میان دل شب باشکم توده نسرین دم صبح آبان عالم فروزی مهرشان سیر بر لذت و ناز و نعم گل اختر شود پذیرده در صبح به بین گریه صبحی گرفتار کشیدم در گریبان سینه صبحی نه بنیم روی تاریکی که کردم تجلی سنج خود را میتوان کرد کجا صحت بود در کعبه خفیف تباریکی دل خضر آب نود شد</p>
ظهوری بادشاه و نیروزی زهی چشمت زهی شان دل شب	
<p>مایه راحت ز تعجب مطلب چاشنیش شید و طلب مطلب نیست و فارقت ز چش مطلب</p>	<p>بهر غم و درد سبب مطلب کام زهر غم اگر غوطه خورد بادرت از نیست که در درکار</p>

	هسته از شرم وادب میطلب ناله صد درد ز لب میطلب پر تو دل در دل شب میطلب هر چه نداری ز طلب میطلب		هست بدشنام بتان احتیاج شاد یک غم نتوان زیستن تا نفس صبح کشد شام تو چیت که آن بیت میسر بی
	مرهم طاعت ست طهوری ضرور زخم ز شمشیر غضب میطلب		
	سوخت از غم دل سودا شب صبح را پیش خود سجود شب قدر خورشید میفرود شب جوهر خویش را نمود شب بوی دولت ز خود شنود شب تمام می ز من ر بود شب چه بلا دل خراش بود شب		آتش عشق کرده خود شب شام من از شگفتگی فرمود گرشه را چراغ مای شد دیده تر بگیرد شاد و نافه از چین طره گشت دلم بنگهی داشت دیاپی هو شتم ناخن نغمهای مطرب ما
	بخت هم دوستی طهوری کرد گره کار خود کشود شب		
	زخمی که بر هم شود آلوده زمانیت خود شمشیر دین راه چو من سوخت پائیت دامن زنی آتش گل کار صبا نیت بیست در نماز که بیاد تو قضا نیت		جان مرده دردی که بنیای دوا نیت از ذره اگر گشت سرم اگر گرم روانم باد نفس بلبلش افروخته دارد ای کرده ادا سجده ابرو تیو محراب

<p>باشد پخش لرزه اندوه جدائی صد جان مقدس یکی خس فشارد دستست که دست ست بر دواز تا ز گردید گره حشرت نو در دل سنبل در یوزده خواری نتوانست غریزان</p>	<p>هر کس که بسودای تو از خویش جدایت نماید اگر روحه عجب روی نمایت چون مانع تو دماغ و گران سینه رنایت روزی که زموی تو صبا عقد کشتایت دشنام شنیدن ز لبست جدو نمایت</p>
---	---

ای چرخ جفا های تو شد صورت ظهوری
رحمی که غلط کرده از اهل وفا نیست

<p>و حشتم بر بد بختوت همه جانم بست بصنعتخانه نسیم سرکوی تو وزید لاله و غنچه پیرا شعله و اخگر نشوند در لحد منت کس بار بر دوش مباد زود دل سرور پرور کند شیرین را تو نظر باز نه در نه تغافل نگه بست شوق هر جا که بود قوت سر نخه بکا منکه اومیم همه ناسازی و بگیا گیم</p>	<p>همزبانش تویی آئین که بخود در سخن بست سمن و لاله بت خار و خس بر مین بست دری از گلخن ناباز بروی چین بست ای خوش آموزه که در سر زش کفن بست دانع نمنه عجب بر جگر کو کهن بست تو زبان فهم نه در نه خموشی سخن بست چاک بر جیب رو دسینه اگر بر مین بست چون نباشد هگی مهر و وفا او که من بست</p>
---	--

مان ظهوری ز گل مهر باری ندید
کثر از خار و خسی کار گلستان شد

<p>ریش در دامن جان پیش اگر مرم بست شبنمی نیست گل عارض جوان در روز</p>	<p>بیچ آن خوشدلی و عیش که مغزش نم بست هر شب که رنگه سوزن کان در نم بست</p>
---	--

کام در تنگی شکر نهند زیر شناس نفس سرد با فسر و گیش کرد علم جدا دهد اگر بازئی درمان نخورد سعی برگشته بری بعد و سراسر فرست مست حرون است بجم پیر خرابات کجاست بویج جاتیغ غمت صوفیه نبودست بکار	ایدل این غم که ترا ساخته غمگین غم نیست علم آه ترا شعله چرا بر چم نیست ای خوشا زخم اگر دست خوش بودم نیست آرزو مرده چه شورش که در نام نیست راز زندان ترا شیخ حرم محرم نیست و ده چه رشتگی که شهیدان ترا در غم نیست
--	--

سیر حبه‌مانه ظهیری بنشین شو کین
جسز قناعت نکند آید عالم نیست

خوشم شکست که آسب بیانی نیست نماند هیچ حجابی غم جدائی نیست همین درد تو گشتم علم بازادی بیای تیغ تو سر بر بختیوان بردن ز باد تو نشد دل پارسا گل گل دل ز موی تو شبگیر تیره روز نکرد ز بزمه کاری هر غم تو انعم آهی زد ز تیغ هجر تو مرهم چه زخمها که نخورد ز کا و کا و صبا غم غمچه تر کرد	بمغز درد در آیم اگر دوائی نیست میان ملوک و حائل خبر آشنائی نیست ز قید ناله نفس را دمی ربائی نیست شهید این جوهر خون من بهائی نیست کدام داغ که بر جان پارسائی نیست باین نشانه که در صبح روشنائی نیست ولی مرا نفس ناله جدائی نیست شکسته دل تری ایخا چه میبائی نیست ز سبیل تو اگر در گره کشتائی نیست
--	--

غرض نرا نه در آب در عا ظهیری
مخوان ز در عیان نش که در عانی نیست

<p>خلوت سراست جسم ز جنان نه می‌شد دست لاجره در کشیم لب لب زنده گیت از کف اجل فکنده کلید در فراق زین اینم که تنج جدائی عسل کن عیب و آهویت سر مازده باز بس در دست عشق تا سر زنجیر زلفت گاهی که داد ز گس شوخت سری نجواب شور گس باست ز شیرینی هوس آید چرا گردان ستم عشق بر کس</p>	<p>جان کوچ گرد گشته بلی خانه پر شدست جای هراس نیست که پمانه پر شدست این قفل بی کشا و زندانه پر شدست هر قطره خونم از توجده اگانه پر شدست بر هم فکنده دامن تو از دانه پر شدست سرتا بپایم از دل دیوانه پر شدست از ناز و عشوه بستر افسانه پر شدست کو جلوس های شمع که پروانه پر شدست این بر دم آشتنا که ز بگیانه پر شدست</p>
---	---

صد گنج در بهای ظهیری منورستی
درج و شش ز گوهر یکدانه پر شدست

<p>لاله از دماغ دل من دم زدست ناله های بطیارت زلفت سازگبائی گدای کوی عشق گزایدی داشتیم در باختم بود تعمیر خرابیها ضرور در دلش ناسور باخوش کرده است</p>	<p>آفتی در سینه عالم زدست گریه بر دیده پر خم زدست نقش و اثر دن بزمین مجرور کس چنین نقش مرادی کم زدست آب و خاک من غمی بر هم زدست زخم این زخمی که بر هم زدست</p>
--	--

آید از راه ظهوری بوی خون
مرد و شست بلب محرم زدست

از لعل جان بر سر هم کجایان نخب ریخت چشم تراشکی که از شوق تو بر شکیر ریخت اشک و آسم بر زمین آسمان از نخب ریخت عقده کارم چه پرسی ناخن تدبیر ریخت بر زمین خوی مرا از خجلت تقصیر ریخت گرچه شمشیر دعای من دم تاثیر ریخت عشق ننگه که بر لب ما سود بر کسیر ریخت بر بنای صبر و دیانی تعمیر ریخت	از لگاته تیز بر جاتک شپت تیر ریخت راعد در جوی سحر آبی که رخت روز بد چون من از دور چون مجنون نشد زیر ریخت طره مرغوله داری دارم در چو تاب باد عفو که گرفت از چه دم گد گد میتوانم تارک افلاک بشکافم هنوز مان نیفتی بنده بان بگذر سودای خرد ره چه بودی کافیت درمان نبودی در
--	--

گر ظهوری کرد در پری جوانی غیبت
چشم مستش باده در جام جوان پیوست

از ادکیت آنکه بصد جان است مرم گشت زخم که از تیغ و تیر است روزم میاه کرده زلف چو مری است فریاد من ز خاطر الفت پذیر است گر بهستم غبار ضمیر منیر است داری اگر قبول تو لیلی نظیر است	دلها اسیر آتشی صیاد گیر است درد تو تنگ دارد در آن نمیکشد سخت سفید ساخته شام و سحر را افغان جلده از دل جشت گرا میو خود را بآب گریه دهم یا میاد آه باز آدم ز عریده مجنون عدیل من
---	---

گشتی شکار در د ظهوری بخود بنار
شادم که دام من نفس ناگیر است

مفرم از نوال عشق است	برگ همه از نوال عشق است
----------------------	-------------------------

<p>از ناله تنه که ناله عشق است پرواز اگر بیال عشق است از محله شمال عشق است شیرازه اتصال عشق است در هر چه خوشک سال عشق است منیع نعم بنیوال عشق است از زنده ماکه شمال عشق است در محبت بزرگو شمال عشق است محتاج بخط و خال عشق است</p>	<p>در پیرهن زمان نه گنج بد کنجشک تو پرو بهر سیم رخ در حبیب گل این شامه لوبی بر دفتر ارتب طر افلاک نم خیز ترست چشمه چشم عیش ابدی که دارد اصل گشت اطلس چرخ رشک فرود کس نیست بغیر و چشمه عقل با آن همه بی نیازی حسن</p>
--	--

کوثر نکست تلف طووری

تفتیده لب زلال عشق است

<p>رشک اسیری همه آزادی من است از خود بدو دیدن من بادی من است آن نیش غمزه را من فساد می من است درهای اشک سبزه شادی من است در خون شسته مرگ ز جلا می من است صد خلد برگی از چمن شادی من است او یقین بدام تو صیادی من است سوگند اهل عشق بفرادی من است</p>	<p>هر جا خرابی است در آبادی من است خضر از برای راهروان شسته سعی در هر رگی نشاند و دلم زشته زشته جان بر دو قناد بخیه مکن ذکر حسرت ام یعنی نهاده در کف من عشق غمزه در هم شکفته غنچه دل از بهار غم بال و پر طایفه در گرد حیرت است گردید بیت و دیو و سزگون ز من</p>
---	--

مجنون اگر چه سوخت آزار دهنی هست	خامی آفتاب در و دشت کی برد
	شاگردی ظهورتی دیوانه کرده ام در گوش عقل حلقه استادی هست
صبر را آرام سپیدان کردست اینک انداز بریدن کردست عمر با مشق پدیدان کردست که بر آورد رسیدن کردست این زمان میل دیدن کردست زیر سا طور بریدن کردست حلقه در گوش شنیدن کردست منش از حبیب دیدن کردست بسر انگشت گزیدن کردست	دل تمنای طپیدن کردست کرده شاگردی سیاه کب دیده بر زانوی دیدن شبست تا رسیدست درین راه کس گریه بر قطره بهش زده بود تیر حنیش کف یوسف را خورده چ صفت طره سخن پوشش جامه بغیر از زانی ریشک پرورد تو معانی خویش
	خوش غمی گشته ظهوری به نیاز سود از ناز خریدن کردست
شب از فساد عشق تو رفد خجسته است که روی قبله دران امردان محرابیت چنین که بچش زلف تو درین تابیت درون کوشش دکان پیش قضایت همان معاملت آب شور و عذرایت	بر فرکار تو آرام خلق بیتا بیت اگر نقاب کشی پشت به نماز کنم کشید یوسف را یعقوب دل سجا فتن بتیغ عشق تو از بس هوس برادم خریدن از نمکینان بر فرکار تو ناز

شدست از سزاف تو راست کاری کی عجب که نوبت دل سینه نهد بر زخم ز سر و قامت با دام چشم پسته دمان بوج گریه نگیسر و کنار نو میدم بایر چشم ترم چون رخت نواز عشق	بی کشیدن دلهای خلق قلا بیت نگاه دور تر انداز تیر بر تان بیت سر شک لاله رخان فندقی و عنایت ز مردم که بدیای دیده گرد آیت کدام باغ باین تازگی و شاد آیت
--	--

ثبوت عشق طهوری نفی آدابست بدرگاه خرد بحث گاه آدابست
--

صید حرم با منی بسمل تو نیست میباش منفصل که باین تنگاه من مجنون بدر دیده رخ من خوشین محتاج خضریتی ای راهرو اگر بسم الله این سج که در حق حاشیش از صاف دل که ناز همه خاص خودمزد چشم امید اگر بنگه سرخ کرده گشتیم از موت لطفت خراب تر	سرگشته آنکه گم شده محل تو نیست کس را در بات مرحمتی بر حق تو نیست سر کردن آشنایان روش ماضی تو نیست حرف سماع سنگ به منزل تو نیست فیض موش اگر زده ام بسمل تو نیست رحمی که در دل بیضا مال تو نیست رنگی ترا ز مرحمت قابل تو نیست تعمیر ما کن که در آب و گل تو نیست
--	--

تخمی باشک شور طهوری چه کاش ز ان لب مسمی بکین حاصل تو نیست
--

سری بگلخنیان کش مبین که باغ کجاست نصیب دلفینان این سیاه منجی من	هزار لخت جگر رفاست داغ کجاست کنم ز سایه خوشیش های زاغ کجاست
--	--

هزار بانفتاد دست خضر و نبالم ز برجم شوخی ساقیت گز خطای فیت هنوز ز آتش رایم نگاه میدارند نخشک سال عمر از لاله زار دشت جگر ز بیم آنکه نفیتد دران دیار ز هرسم شکسته خار بجان بلبل گمستان کوه	مجال همی فرصت سرای کجاست کشود تو به عذر لب رایج کجاست جنون خام بلاشت بخت مانع کجاست نشان نمانده زخم حشبه سار داغ کجاست کنم سرای که آسایش فراغ کجاست ستاره سوخته پروانه ام چراغ کجاست
--	---

فزون بجوش طغوری ز طعن دم سرور
کسی که نیست ز خون گرمی تو داغ کجاست

هر گل که بوی خون دهنه گلشن نیست در تیغ کین خشم خاشی زیاده نیست بخت سیاه صیقل از موج گریه نیست خونها تمام جوش زود از شور بلبلان قری زبان کشیده بجام از خاق شیک در شیوه ای عشق نیم کمتر از کس هر خط مدعی کند اظهار دوستی لب سرمه بطلعه زندان پارسا مشاطه غمش چه خوش آیدت شهر کوی	صد نشسته برق خوشه از غریب نیست آن زخما که زهره درو جوش نیست خورشید عکس آئینه روشن نیست گلایه ای آتشین شرر گلخن نیست زین طوق چرخ خنده که در گردن نیست لاون و فانی زخم این خود هنر نیست غافل که دوستی همه از دشمن نیست وزر هر خشک از تری دامن نیست از دود آه سرمد کش روزن نیست
--	--

از خنده بای خانم طغوری در آتش
در گریه وقت جوش باورن نیست

منم جهان خشن شد این چنین بوی کیست
 نمنا نه ایست برین موستیم پیرس
 آورده اشک در طلب آبی بروی کار
 در تو تیا زهر بن موخت - دیده
 در یوزنه ز تر بیتش گزیده گل +
 طاقت که تمام گشته از کار و با من
 در خلق خضر گشته گره آب مرته

دور در غوطه خورشیدین صبح روی کیست
 این باده در پایمه من از سبوی کیست
 ستراقدم قدم شده در مستجوی کیست
 ای باد جان فدای تو این خاک کوی کیست
 سرشته باد گرد چمنای بوی کیست
 در موختن زمر حمت شغای خوی کیست
 دانسته هست مردنم از آرزوی کیست

هم بسته هم کشوده ظهوری ز با حال
 خود را خموش ساخته در گفتگوی کیست

نال را اوج دای دانی هست
 میکند را انتخاب گوهر اشک
 پرتو صبح داغ ظاهر شد
 گشته تیغ علم بخو نیزی
 خلط است این اگر کسی گوید
 خضر من گشته عشق در راه
 ابتدائے برای عشق کج
 سحر چشم میار خوان دوا
 بیخبل از غنچه گرچه دلتنگست
 می برد زور گریه ام کینار

گریه را موج دای دانی هست
 دیده در فکر روانی هست
 مشرق سینه را صفائی هست
 خاک را جوش مرجانی هست
 غیر بیکانه آشنائی هست
 که بجز گام کربلائی هست
 تا گویم کفش آفتابی هست
 سینه را درد ناله خانی هست
 چون سبزش گریه آشنائی هست
 موج را بازوی شنائی هست

از طهوری ست کحل خاکِ ریش دیدۀ دیدۀ راجلانی هست	
شیخ نداشت که در من دم تدفیر گرفت کرده شوتم بجای ز خرابان ممتاز روز یارب بفتند در دم سیلاب بلا عشق بازم که نشد عکس فن صورت کا تا برد کوی بکو شور شکر خنده تو غیر را گردن زنجیر نگاه تو کجاست دیدۀ هر گاه جگر داغ فراق تو خواب صیت حسن تو میان تاب سجا نگیری	خاطر م برود جوانی دلم از پیر گرفت صبر بهیوده در آب این کحل تعمیر گرفت که سر راه سحر گر پی شکیبگر گرفت عقل هر چند که آئینه تدبیر گرفت اشک دیوانه مارا سز زنجیر گرفت مهر شیر آهونی صیاد تو پنجه گیر گرفت شعله در دفتر تعبیر ز تقریر گرفت خوبیش شهرت مهرشید زین گیر گرفت
نشر نامه طهوری همه در سینه است سر انگشت نفس بالبت تاثیر گرفت	
گر مدعی رود به ملک زید دست است کردیم با حسن رابی عالم مرتقی در پی غلط ز پیش رود کار آسمان یارب که میج جان شود دوستی صریح و ندان چرا گرفت سر انگشت نامت برخواست غیر حرف حریفی چه حداد	بالا دولش اینمه از نخت پست است شادیم کار عشق در دست شکست است ویران بنای آرزو از پای پست است پندارم این کنایه بدشمن پرست است دستی که دامنی نگرفته دست است در نه خم سپهر پی یک نشست است
افکنند در شکار طهوری کند موج	

این صید صید کن که نذر آشی است	
<p>آری آری شیشه ماستی سرشار است لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت برسدی میکشان و شیشه خود دربار داشت عید ما کردم کز آه و ناله پود و تار داشت دائم اسباب شکیب و صبر در بازار داشت تو دای گل ازین رو تو دای جبار داشت صدقه بود آن دوستی و لغزشی در کار داشت بخودیهای میبش و بدله انکار داشت مدعی حرمید بر من مبالغه مقدار داشت حک نکرد از صفه دل کز یک منتقا داشت</p>	<p>شیخ که از توبه استغفار استغفار داشت نیست دور از کار زاهد زهدی آورده است سخت تیر غم جل غلب بگنبد نگ خلعت عشق نوی دل بر قد خود میزند بوده از یوسف خروشیها را زین را خبر در خور لیلی و مجنون بستر و بالین نمید بر لب چاه زقن دل مانده از بخت بلند و عده امی غویش را میخواست سنج با وفا مبلغ عشق تمهیدتان ندارد هیچ در آن چون ورق برگشت گلشن لبک بلب حق مهر</p>
<p>از ره گشتگی هرگز خطوری چپ نرود ساک از یاد در بیان بلا بر کار داشت</p>	
<p>کریمیروند زود آهسته با خود کار داشت سوخش حسرت هوای سایه دیوار داشت چون میماند ز گشت هر گوشه صد بیار داشت پیش رویش گل ز شبنم گرد بر زسار داشت بت بخارت چون برهن بر میان زین داشت دل را بایان نماند در نگه نگار داشت</p>	<p>ذوق نازش بر تماشای گل خسار داشت روی گری آفتاب ز تیره رفتنش ندید جمله مردند و نگاهی راه پرش و انکرو این طراوت هیچ یک از لاله رویا نماند بود صحنه از روی او در دیر می آرد ستند احتیاج دیدن دیگر نشد به هر که دید</p>

از دلم در گلستان بادی مگر میکشده است چون نماید بر تو مرم هم زخمی آوستی سهل باشد ریش جان که دهنش در دوغم چاک جیبی کار ریش صد گل پیر است ساز شد بر گوشمال زهد کوتاهی نکرد	غنچه پر مرده بهر گوشه دستار داشت بر خور د از درد و غم هر کس خا و عجز ادا نازم آن دل را که آه و ناله افکار داشت شوق دایم از بهایش یک گیاه داشت غالباً از کاکل بالا بلندمان تار داشت
---	--

مینزد لاف مروت چون ظهور صبحی وفا

بود مبار تو عمری پریشی کی بار داشت

خوش تر مگر کان تو خشنودم رگ از شتر پست در همین سنگ تو خواهد بر همی بر سینه خورد خبرج کردم به بر و آرامی که شد تحویل دل عمر شیرین است به زیت کام از هر غم پرتوی از خاطر م پر مرده تر بسیار دوش دیگران بهیار از شتی چو حال خود خراب گشته ام از خود تنی هنگام و جد و جماع خواهد که می پست چای شش حال شکست می نند از رحم فانوس ازین آگهه نمید با وجود آنکه نصف خندید برین از شرار کوک کلک گشته از شاه و گن منی نگاه	شکر زهرت چون توانم کام از شکر پست به زخم پای بت هم قیسه بیک پست باقی نگذاشتم از فاضل علم و فقر پست عیش رنگین است از خون جگر ساغر پست با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پست ساغرستان بهیار از می دیگر پست خوش بر قصه از بهایش چون جاب هم سر پست جمع که بوم دل دوش از از روی زر پست کانهان بر پناه را از شعله بال و پر پست که شتر آتش مجرت از خاکر پست طوطیان لفظ را منقار از شکر پست
---	---

در تار و دل اگر باید ظهوری در شک

	خشک لب نشین که او دانه ز چشم تر پرست	
<p>نیستم تا خود نمیدانم چا خواهم نوشت آنچه دیدم از جدا میها جدا خواهم نوشت غایتی دارم جفا تا کی و عا خواهم نوشت شکوه بیرحمی باد صبا خواهم نوشت ده بات گریه دیگر بر کجی خواهم نوشت بار دگر بی مروت میوفا خواهم نوشت گریه نویسم حرف بجائی چا خواهم نوشت شمه در فصل عرض بر عا خواهم نوشت ظرف این نیست حرف آشنا خواهم نوشت</p>		<p>بی صلا هم حرف در دو بند و اخواهم نوشت این شکایت نامه نا مهر با نهای تست از زبان خامه نازت بدشامی خواهم نوشت نو گل گشت چشم دلی معطر شد در باغ از قف سحرای مجران در جگر خونم نماند خامه بی مهر و بی پروا از زبان بش کون جای خود را کرد آخر غیر در پهلوی او مدعای مدعی نمیدرشد در دفع او اتفاقات افتاده خوش سرشار با بیکارگان</p>
	<p>اینده قدرت ظهیری شاد بخیر من است ماجرا خوش نیست وجه ماجرا خواهم نوشت</p>	
<p>خوش بخت ماکه کار در رستان شکست است پاس وفا بعدد عهد است است است کوس فنا زدیم بی نیست هست است خون در دلش ز رشک رخ زنگ بست است غمنازه گوشه ساز سخنها می مست است حیرت باین رسائی انداز پست است فرصت که بمو میانی ده لشکست است</p>		<p>آزار دوست حیرت دشمن پرست است منشور مهر بانی خود مهر کرده ایم + ارزنده سلطنت مگدایان کوی فقر بر خویش کرده بسته خنارگی از غمت بشکست از حدیث شراب لب خار در زیر کسگر توشهی زیر پانهم سرخچیه بسنگ ستم کوده دراز</p>

آئینه خیز گشت ز داغ تو آستین	اقبال بین که چشم کند بدست است
گردون زره ز بیم ظهوری بپوشید بر نه دمان تیر تجسین شست است	
گرم در گشتنم از شعله تبر بشد است خوچکان ز خم من این لاله دمانیده شد نیت بار در شب بجزرا پیونده عشق هر جا که ز داغ غمت آراسته خروازن شاه مجنون تو در قاصی شفوا فسانه بیداریم آشفت مشو فرخورشید بهره تو نام بخشید در دم حسرت بجان تو گردیده گره از فراق تو ببردیم بامید وصال	فون بخوش آمده بند شست که تقدیر شد بخت صیاد که قراکی نخچیر شده است آری از دود دم صبح نفس گشود است سینه ملک و ملک سخره تسخیر شد است گرم خفیا گری بچش زنجیر شد است خواب شیرازه کن و قرقصیر شد است دیده را آنچه ز رخسار تو تو فیر شد است شست بکشی که در سینه نفس گشود است با همه سعی غم نیت که تقصیر شد است
لذت مهر و محبت ز ظهوری پرسد با همه تلخی و شوری شکر و شیر شد است	
دیده تر در چمن هر جا گریست دشت و دود و موج غار غوطه خورد عشق لیلی بر دمیون راهبر هر خود و امق بکج در دو غم یکسان رانامی در کانریت	سرو بالا زان قد و بالا گریست کو کهن از بسکه بخارا گریست داغ دل از لاله بر صحرای گریست عذر باز جانب عذر اگر گریست ابر خواهد به فرا ما گریست

<p>دوش ساقی خنده در کار برد بخیهای غرقه هر سوا شکست گمیده آمد بر بیج چشم تر</p>	<p>زهد بر محرومی تقوی اگر صیت شال بر بقیدری دیباگریت در جها شکرانه سوداگریت</p>
	<p>در بین مرگان طهوری نم نیست قطره را بنگر که چون دریاگریت</p>
<p>غیر بکشا و نگاهی نظری خواهم بست دیدۀ اشک فشان بهر سبکبارگی شک آرزو بر سر حسرت حشری گرچه کشید ناله را محوئی پرده دل می زبید خلق در دشمنی ما بکشا و ند میان بروشن تف داغ تو پیرای همه را دل زرقنا دی مرگان تو نجی دار سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست</p>	<p>سر تندویر ز درد و دگری خواهم بست قرعه انداخته بار سفری خواهم بست آه بر جاست لوائی ظفری خواهم بست بر رخ هر که بجز درد و دری خواهم بست شکراین را بجست کمری خواهم بست بر شب بی سحر خود سحری خواهم بست رگ خونی بدم نیستی خواهم بست بر و داغ تو شد بگری خواهم بست</p>
	<p>مرثه وصل ضرورت تو هم باور کن من زبان دان طهوری خبری خواهم بست</p>
<p>یار چون صبر من زمن برگشت در جهان نیست محرم رازی سر نشاکه داشتم در عشق آخری هست پاکبازان را</p>	<p>زیستن رفت جان زن برگشت هر که دم زمن سخن برگشت بکافات من بمن برگشت بر دل از ماست باختن برگشت</p>

<p>من و شوخی و دشت چمائی کرده خوش جانسیم در کوش در لبم بوسه گشت حسرت نیز</p>	<p>که غم زلفش از شکن برگشت از هوا داری چمن برگشت که بنیز نگ آن دهن برگشت</p>
<p>معذرت خجالتِ ظهوری بس خوش غریبان از وطن بگذشت</p>	
<p>اجل گذاشت مرا چه حجت آلودست ز بهمت است که هم بوی او از و شنوند نگاه خیره ترا ز من کسی نداشته است فروشته تصد دافع شعله انگیز نیست بظاهر از سخنان گر چه بوی خون آید بدام حلقه نشین صید بوده ام چندی که بهتر از تو شناسد اسیر منی اگر چه کار نگاه ست ناتوان پرسی نداده اند بدشمن برو چه می بندی</p>	<p>امید نیست ضامن عشق بدعت آلودست غم شست لطف صبا لیک نیست آلودست به پیشگاه تماشا چه دهمشت آلودست نمانده آرزوی آه حسرت آلودست نگاههای نهانی مروت آلودست مباش شفیقه خلوت که صحبت آلودست که مقیاری اغیار طاقت آلودست تغافل تو دین شیوه همت آلودست چو حرف دوست شود طرح خجالت آلودست</p>
<p>تعلق تو ظهوری دایب دشت گل سرای دل بخوابی مرمت آلودست</p>	
<p>ز غیرت نمکش سینه شکر تنگست شود چو زخم را بکنده از دم غضبش ز شوق با ده دید از خم غبار شگفت</p>	<p>برای پر تو مهرش دل شکر تنگست بگرد آوریش امن تپش بای میستی من شیشه نظر تنگست</p>

<p>چرا که ناله دیدهای تنگست ز اشکباری ما جای برگشت تو خود فراخ روی گام را میسرست برای ناله من پرده آتشنگست چه حرف در لب جسد منم خبر تنگست</p>	<p>سوز که پرده دیدن بسیل گریه خود ز ما برگریه بشود آیدیم دریا را ز کاهلیست بر بنال خضر افتادن عجب که شوق بخور دهنه درد با کینست قلم شکستم و اندوه نامه کردم</p>	
<p>برای تنگ طهوری علاج دیگرین عجبست چه ناز کنم در دلدل تنگست</p>		
<p>دایغ غم را در در گنجینه ساخت دیده را عکس خوش آینه ساخت تا قفس از جا کما می سینه ساخت کار اهل کینه را هم کینه ساخت گرچه دایغ منبر صد رزیه ساخت شیخ کار از خرقة پشمینه ساخت روز شنبه از شب آونیه ساخت</p>	<p>در دلدل را جان متاع سینه ساخت روی میشود ز اشکم آفتاب صوت بلبل ناله نغمه در سینه زد باش فراغ از خیال انتقام یک سخن نشانده برگریه بسی کرد شوخی پریشان پوشش مرید طوطی ساقی جرعه برافشته رنجیت</p>	
<p>تلو کامی را طهوری لذتیت منظر حقل متیوان لوزنیه ساخت</p>		
<p>میکند منع زاریم زورست چشم من از بمای او شورست مردزاری که بر مهر زورست</p>	<p>از غمش شهر دگوی پر شورست گشته بودم چشم او شیرین چکند زرو صال سنگینست</p>	

<p>لگن شمع دانع باو جگر عشق تصاب دست با لایت پایه دیگر است و غطر مرا چقدر لب بناله نزدیک است بر لب طعن مرانصاف است دیده اگر گریه گر چه شد ویران</p>	<p>سخت فانوس سینه بی نور است تارک چرخ زیر سا طور است منبر از چوب دار منصور است دل طاق صدف نقد دور است هر که رسوای دوست معذور است بجالش نگاه معذور است</p>
---	---

بایدش آخر از ظهوری شد

عجز و زاری ندیده معذور است

<p>خلد از رخ تو شکفته تر نیست از روی تو نیست در نه سال تارک ز چه درخت کا دو بر خود سهره چرا گرفت دارد با جان اجل نظر ما با کو کهنم مسج در عشق بر قلعه دل دو د خرابه آسودگی رسایه داریم منصور بهار گشت راضی در پنج دهن چه فرو چید آداسته خوان غمش بیدار</p>	<p>باقیه تو سده افتد ز نیست روز یک شب همه سحر نیست مهرگان ترا که نیست نیست گر در دل ما ترا گذر نیست روز یک رخ تو در نظر نیست گر بیشتر است بیشتر نیست معمار که عشق زخه گرفت گر بید میسر را شمر نیست سپداشت که پایه و گرفت یک لقمه به لذت جگر نیست صد مهر بگوید یک شکر نیست</p>
--	---

از کوه گران تربت در دم	انیت که ناله را کمر نیست
بر خیز بسیر خود طهوری گم کرده تو ز تو بد نیست	
از سخن تلخان و بهن شیرین گشت چین موش قیمتی هر بوی تست هر که خرمین دارد امیدی بر او کو کین تاب و توانی دشت دشت یک طرف ز امتیاز خویش را بر بساط پیش منی پس نشین باید آوردن بکف سر رشته	فرسیه چشمان نگه رنگین گشت نخ خاک و قدر مشک چین گشت در تمام شهر و کو غمگین گشت صاحب بیای سنگین گشت راحت و آزار و مهر و کین گشت راست رخ با کج و فرین گشت سجه و زنا و کفر و دین گشت
از ظهوری گریه ادبی داشت اشکبار چهره بر پر دین گشت	
ز چین طره او نافه تا صبا برداشت در انتهاست به پایوی خطا هر بود عجب که خضر ز شرم فنا نکرد و آب بخاک ریخت خنجم که شمه رنگینی قسم بشکوه انصاف نیست شکوه ما هر که خامه نازش نوشت دشنامی صیغ که چه خوبان دیگر است اودم	بی شمیم صبا مغرانا خطا برداشت چه نسخا که نه از درد ما و دا برداشت بسو آّب ز سر چشمه بقا برداشت که عمید از گل قربان گمش خا برداشت ز یاد این چه کند رنگ عشق ما برداشت برای بازوی خود هیچکس دعا برداشت نزد نگار خرماتان تمت و نما برداشت

شبهم بخیر که بجانگان بدید میرد	چه زگرش زنگه های آتش برداشت
مخوز فرب ظهوری من فومعشقیم دل توانیمه امید از کجا برداشت	
<p>دیده ز درگیره طغیان نعل همچون بریتا کشتی زاریم بالا دست غم گردیده است بریتا بتارک عاشق سحر دماغ جنون جامه گلگون بدوشش خوش شیر کشید گرچه دل شان پیاده عقل صبر موش داد رفته در خواب از نوتی سغوازی فارغم بازده گلب حساب نالهای ظاهری برودر کنج عشم دیگر پس زانوشاند</p>	<p>لاله رش دماغ ملج جان کوه مامون بریتا جرعه پیانه طلاس گردون بریتا بار مرغ دایشانش فرق مجنون بریتا نیست باری که از بس بار گلگون بریتا از سپاه رقت و خال و خط شب خون بریتا گوش ما فسانه فر فریدون بریتا درد و تحویل درون کنه بیم و یون بریتا دولت پهلونیشنی طالع دون بریتا</p>
نیست عذری بر ظهوری جو شش عشق خود نشاند گرمی افسوگان را گرمی خون بریتا	
<p>حسن از غمزه چون نمان برداشت آه حسرت نشاند نخل هوس غمزه از کج کاوسه ترکان عشوه بر لوحهای ساده لان بکشد نگاه آهوشم وصل بر جامه بر روشن کرد</p>	<p>جگر عشق را بجا ک انپاشت اشک غم تخم شادمانی کاشت نیش بر سینه های ریش گاشت نقشهای هوس پسند نکاشت بند بر پای دل نهاد و گذشت در دل شب نهاد مشعل جاشت</p>

<p>تا توانی علم ز آه افراشت گر نمیکرد زور گریه شور کی شکر خنده این نمک شیدا</p>	<p>هم چون کرد شک آرا می گر نمیکرد زور گریه شور</p>
<p>چون ظهوری از عشق یافت جو هر چه چرخها شقی می رسد نداشت</p>	
<p>دایغ آن بیم در محرم سینه ما محرم است در بفرزاید بیا در کعبه ترسا محرم است از برای دیباش کنج صحر محرم است ای عجب بقیع محرم و زلیخا محرم است غیر کرد پیشنا امر و فردا محرم است در محرم مدای ما دعا محرم است</p>	<p>یاد ما در خاطر آن ماه سیما محرم است عشق اگر گوید بزهد آید زنده آید باز دیر گریه رسمی کن که اهل شهر و کونما محرم اند حیرت آرد درستان نامراد بیاهشی بیش از نیم باز باید کرد جایی در دلش ای اثر جایی و گریه جاب پیش ما گره</p>
<p>راز پنهان ظهوری چون نصیقت بدلا شوق در خلوت سرائ طاقست ما محرم است</p>	
<p>منهای سینه سوختگان نشان است با ما بیای گریه تر خوش ترانه است هر برگ برای کاهیت تازبان است بگذار خانقاه که اندوه خانه است نازم بجهت مکیه گمش آستانه است مرکان بدست مردک دیده شانه است بیدارش از برای ترحم بهانه است</p>	<p>دایغ است دایغ هر سر مو گر زبانه است خو کرده بقدمه خند های خشک از جان گریه و زدن در سبک روی در کوچه مغان و عشرت سرای کوب کسی که نهنگ که چه عجب است آمده است در آرزوی خدمت آشفته کاغذی دانسته بلب گله انگشت می نیم</p>

	<p>از هر چشم کسب ظهوری حکایت خواهم شد ست تلخ چه شیرین فسانه است</p>	
<p>با آنکه دلش زنا گرفته است بیکانگی که دیده دریا مارا مشمار صید لاغر از ناز شکست طره خویش از تربیت خودیم فارغ و هست تمام چشم حیرت هم مانع دریده است هم گل این طرفه که روی عالم آرا</p>	<p>در دل صد جای جا گرفته است از دیدن آتشنا گرفته است او میباید که گرفته است کز خاطر ما شده گرفته است یادش ما را زنا گرفته است باز در دل ما هوا گرفته است زین بوی که در صبا گرفته است نموده و روزنا گرفته است</p>	
	<p>جامم حرم خویش شو ظهوری آئینه دل بسلا گرفته است</p>	
<p>کنج زندان طرف بستان است کس چه داند قدر در نهام عشق یک جهان اشک تبسم گونه کرده سیرم از تماشای همه حسن را با عشق هر جا و همه است ساده شده لوح زبان از حرف غیر گرچه خاک دشت از جسم دروغ</p>	<p>اشک نسیم آه ریختن است منت این مرگ بر جان نیست این در نایاب ارزان نیست در تحویل آنکه همان نیست و عده گاهش کوی جانان نیست غیر یادش نقش سیاه نیست منت داغی در گریبان نیست</p>	

	هر طرف شیر خنی دل سپرد جمله شور شرکستان نیست		
	خاطر از حال ظهوری گشته جمع سنبیل زلف پریشان نیست		سرمی ز جمله کمن آزاد مرد این بندست که ز هر گریه طراوت دهد شکم بندست که گوش و لشکرگان ریش گشته بندست شوم فدای دروغی که راست مانندست که هر گسینگی او هزار پیونددست بهر خویش و به بهیری تو سوگندست غم از کسی که نمیداند اندیشه چیدست اسیر آنکه تبار نگاه در بندست
	اسیر عشق ظهوری نشانه دارد نشانه آنکه به بیدار دوست خیزند		دل بیاب آب و تاب گرفت روز عشاق گشت روشن تر تا رقانون ناکه گشت نفس حاصل گریه گشت بیابی زود خورد شکیب میا بود تشنه دادی محبت او
	نوره خود را در آفتاب گرفت از خطش گرچه آفتاب گرفت نفس نفی رباب گرفت از جگر چشم تر حساب گرفت جای آرام اضطراب گرفت چشمه خضر را سراب گرفت		

<p>وصل را صورت بر آب گرفت دل چه خواهد با انتخاب گرفت بخت را دل مگر خواب گرفت</p>	<p>بجز بر آنکه نقش خار شمرد بایدم ز دوزخ اندر غم برهم گشته هر گوشه حسرتی بیدار</p>		
	<p>دل ظهوری بر آتش که قنار که جهان بوی آن کجا گرفت</p>		<p>هنوز زخم هوس غم زده تور سوخت تصرفات تو ایام را در کرده است کدام گفت که ندانم نشان کز کج عشق کدام زده که خورشید نیستش در بر بهار گشت بهار حوال شهر متیرم کجا بیدین دزدیده سیر کرده چشم کسی بازگی غمی اینچنین چه کند زنگ صبر خراجده را نگه دارد</p> <p>بر آتش تیغ که فردا گناه ازمانیت زوده نو یک امروز که فردا نیست دوران تیغ ببری مخترع ز این نیست کدام قطره که در پوست مغز نیست که سیل گریه را راسری بصحراست بخیرگی نغشته تا نگه تا شایست نهادد عده پذیرای یک تقاضاست هزار شکر که ما را دل شکست</p>
	<p>شده است سینه ظهوری پناز مجتبه برای کینه افسار در علم جانیت</p>		<p>در پیش دل ناپاقتا و لبست سینه میاز که بجزرت طاف بر لب لب نغمه غیر رسمی نیست غیر میاب که نغیسه طاف</p> <p>بسته اوست این کشاد بست بر جگر کرده اعتماد بست ناله میروید از نما و بست که مرا طاف سینه زاده بست</p>

که دم از رخ بستی که نیست شیخ بر خویش بند کو تعویذ که دول گر چه یکا از سفر و گیران نامسا از دوا نبرد شکوه بیرونی نکشیم	و هم من التفات باو بس است رنم را حذر اعتقاد بس است طاقت آمد نجیر باو بس است این که ما را نکند یاد بس است دل ما را بانداد بس است
دل و یادش ترا ظهوری نیست حرف خود در لبست نهاد بس است	
دل و مشت گزین الفت پناه است ترا خورشید گفتن آفتاب است بعضیان عشق باز یهای محبت نگردد شب سفید از شرمساری براه گریه آب میزند چشم توانی رفت تا آنجا که بنی	بخود ناز و محبت و تسکاه است که کس خورشید را گوید که ماه است چرا عفو تن چنین عاشق گناه است ز مشکین طره روزم سیاه است نفس فراش جزا نگاه آه است قدم از دیده کن راهت نگاه است
ظهوری بر سر کوشش گدائی هوس دارد بلی دل پاوشاه است	
قربانکه یار عید گاه است بر ناله من مباد گوشه وارونه نبود بخت منصو ز دلیدگی که راه دارد	حیرت زده صیقل نگاه است فریاد هزار داد خواه است در دام خون گرفته جاهد است این است که گریه سر بر آه است

مشکل که شود سفید امید با کم خنیش میتوان ساخت در و عده او کشاکش هست و دشمن بغلط اسیر گردید	از نخت پیرس خوش سیاه است انیت بلا که کم نگاه است هر روزه هزار سال بر ماه است بندش بکشاکش بگیناه است
دعای محبت ظهوری ثابت شده مدعی گواه است	
در عشق تو بت گلی کساد است از صن تو نیت عشق من کم شوق تو نبرد بکار باد است سودا با تو کراست مقدور بت گفت که تار سجم برکش در فصل شکست تو به زاهد آبم شده آتش از تن داغ	نگین تو هر گشت شاد است ناز تو ز صبر من زیاد است بازار رفوگران کساد است بیای ز خنس تو مرا دست ز نار میان اعتقاد است بر نشو و نما ترو جاد است خاکم بر سرخ باد است
سر حلقه غازیان ظهوری با خویش همیشه در جهات	
سد خودی از میان برخت خود گشت گل آشیانه او از بے رگی سمند سیم افسوده دلیم در زبان داشت	صد و صصل زهر کمرانه برخت بلبل کوزه آشیانه برخت رگ در تن تازیانه برخت هر آه بصد زبانه برخت

هر جا که بلند شست بستی زان چشم بجزوه نکاسه کردیم چه عجب ز ما که آمد تا دیده بدیده آشنا شد بر ساد و دلیم نقش بستند	پرواز کسان نشان برخت خوناسی شرابخانه برخت نبشسته ز پا بهانه برخت تا دیدی گز زمانه به دست تا صبح نبشین ترانه برخت
---	--

بر آرزوی تو زو ظهوری

از حسرت جاودانه برخت

خندنگ آه گزشت از فلک تنگست برای پهنی یادش فضا می خاظرنگ لبش هنوز نگردد بر بدش نام ز دور دست با تش مدار پا ورنه بچشم قیمتیان گریه گوهری دارد عجب نباشد اگر زار شب نشینش شب وصال که پنهان خواست پرالد عجب معامله دیده در میان دارد مگر که ساخته تست قاصد این پیغام	نشسته نقاب جالش نظر تنگست پی و ضیئه و غش تل جگه تنگست و عانه از ته دل میکنم اثر تنگست بغیر شعله فروز و تفت جگه تنگست صفای اشک نگر جوهر گهر تنگست بر روی روز قد پرده سحر تنگست بسوخت حسرت انیش که بال تو پرست جمال قیمتی و مایه نظر تنگست نگردد ذوق شنیدن بر دم خبر تنگست
--	--

به هم نغم ظهوری و در کردی صفت

شکست اگر به ضیئت نغم تنگست

بی تفت دل جسم جان افروز نیست	نام عشق سینه داغ اندوز نیست
------------------------------	-----------------------------

چند سوز و حسرتش ولسوز نیست هیچ صبحی دستیار روز نیست اینمه عاشور و یک نوروز نیست مدعی را جیب چاک اندوز نیست بیوفا بیکار پیر آموز نیست آه در جنگ اثر فیروز نیست کز شرار آه تخم سوز نیست	میتوان پروانه را دل سرود کرد شامها با مزو شب گزیده اند شرمی ای چرخ از مدار خود بدار رشک دستی از گلدم برگرفت در جوفی فکر این بایست کرد با وجود آنکه صفها کرده راست کی توان در سینه داغ انبار کرد
---	---

برد تا دامن ظهوری چاک جیب
از اسیران گریبان دوز نیست

با شعله صحبت پر پروانه در گرفت کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت دیگر برو خواب که افسانه در گرفت خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت رخت و برقع با تش میخانه در گرفت ز انزوی بر فروخته بیانه در گرفت احوال مابه بین که چنان دانه در گرفت این سوز شناسست که بیکانه در گرفت	برداشت پرده شمع نرنگ خانه در گرفت دار و تو جوی بجز عشق خام نیز ای دل اثر پذیر شد افسون دوستی شادم که رخنه رخنه شد از داغهای هم زاهد خلاص گشت ز طعن سر دگی ساقی بده که هر سر مو مشرقی کنم دل دانه است تا به جگر آتش آه سرود ای شعله خود آتش خود غلام میکنی
---	--

نخوش صحبتی میان ظهوری و ناصحت
دیوانه در حکایت نذرانه در گرفت

<p>باشم هم آغوشی پروانه وصال است گویند که روز و شب صلی بجهان است هر روزی دهم دل که محال است دریندگی خاطر جمع از دیگران است کردست کباب آهوا و شیر دلان را بالیدنی از خانه او روزی نامم</p>	<p>از نذر چو فانوس دصالی بخیال است گرمست همانا که برون از دیو سال است با آنکه یقین کرده که وصل تو محال است بگذارد که آشتی گیم ز یور حال است دود جگر این سرمه که در چشم غزال است اجاب بگویند چو راجه تمناست</p>
---	--

بار و مهر زخم از نفس تنیز جو امان
می ناز طهوری که زبان کند سواست

<p>از آتش دوده دل کباب است از دماغ تو هست سینه سیراب در عشق مزاج من دگر شد تحویل دل است صبر و طاقت خواهند هر جواب دیدن آبی که رود بارغ آرزو بر عکس کنیم توبه ساقی پیش تو اگر فروز نگریم غلطیده شاخون ازین شک برخواست گرفت از گدایی دوشینه بخواب من تو بودی</p>	<p>چون تشنه که عکس او در آب است افتاد چو تشنگی سراب است تسکین دلم با اضطراب است خریش بحساب بحیاب است غافل که تفا فلش جواب است از چشمه ماه و آفتاب است تا عکس رخ تو در شراب است از غیرت دیده جواب است که خون که چخات خضاب است موی تو پناه چو دناست بازی که وقت کار خواب است</p>
--	--

آباد شدست خوش ظهیری
خوش آنکه برای او فرات است

ویدر مارا چشم بردیدارست خواهد از خصلتی پشش آفتاب تخم گریویدست داغمت در جان خود فروش بیش از نیت بیدار جانب خود را فرو باید گذارست شکوه وارزون بهجتان خوبست عاشق آزاران همه خطا داده اند طنسم بر با میکنی بر خویش هم	گفت مارا گوش برگفتارست زیدش نیلوفر گلزارست سینه های بیدلان انبارست انیمه سودا که در بازارست هر کمر ایدیم جانب دارست خوب رویی بیوفای کارست بیشتر آزاد گستر کارست چشم ما مشاطه رخسارست
---	---

کشته گر گشتی ظهوری دیده
بایج جرمی نیست دل خود را

عشق آباد و عقل ویرانست دیده اگر گریه سینه از ناله است عشق تقسیم هست و بوم کرد شوق از پس دروگر بخشید برواج رفوگران نازم آتش از شعله چون بر آید سر منصور دوش دارد خوشست	این بهستان دآن نبرد نیست نفس از آه لب ز افغانست دل زوله ارجان جانانست دیده تر در دیده دامانست چه دکانها پر از گریه بیانست بهر پروانه آب حیوانست سر بابر گنار میدانست
---	--

<p>دل فرودان و نعم بختیاق رخ نوروز عارض عید است</p>	<p>مایه دارم ستاع ارزان است که چو عیدش هزار قربان است</p>
<p>گشته از جان خود ظهوری سیر بر سر روان رشک معان است</p>	
<p>نشسته ام زمیان بر کنار مفت نیست فلک اگر نشود دستیار مفت نیست نمیر و دول و دستم بکار مفت نیست ز شکرش نشدم کامگار مفت نیست رسید موسم باغ و بهار مفت نیست برای خود شده ام لاله زار مفت نیست بلطف اگر نشوم شرمسار مفت نیست بخاطرش بکنم گردن گذار مفت نیست قضیه برگزید گردن بدار مفت نیست گهی اگر شود آهی شکار مفت نیست</p>	<p>مبوس گزیده زبوس نه کنایه مفت نیست ز پامیر دی سخت اینچنین شدم پامال به مزو اهل منبر عیب و عار در کاست اگر چه کام من از هر دو بهر پوست فکند بنخل عیش چپا از خزان تو بهر سید ز رفیق تا قدم داغ شعله وار و سید بوقت شکرت عینش نفس فرو بردم زیاد دین شود آلوده خاطرش ترسم نداشت وایه منصور پای چندان بعید گاه غمش گشته چنین کند نفس</p>
<p>ز بار رشک ظهوری که بیازد کوه مجلسم ندیده کاش بار مفت نیست</p>	
<p>وز بهارستان بهارستان ترست صبر حیدرانی که نافرمان ترست هر یک از قربانیان قربان ترست</p>	<p>عارضش از ماه و خورشید نشان ترست قدرت من بهان روانی بیشتر عید زنگین تر از یکدیگر اند</p>

<p>مردن و آوار گه در مان بجز پایه شمشاد از گل پست تر از زبان هند گویان ناله ام دعوی دریا چشم من غلط</p>	<p>مردن اما پایه آسان ترست لبیل از قمری بلند افغان ترست در خراش جان من سوبان ترست دانه ای اشک من سلطان ترست</p>
	<p>نازش دیگر ظهوری را بجان کز نه به جانان او جانان ترست</p>
<p>گریه را سیلاب کردم موج طغیان کجا خاطر پرده را پرده تر سازد بهار دانه دل را چو کاه تن غمش برباد داد دفع گوی آورده و چو کان علم که دست آه آرزوی خویش حاصل کرده از هر شکم غیر طاعت فروشان گشته بوم پیش این با خیال بن و آن بیدار نخبان را چکار در جهان شوق نعلی به فصل گریه نیست ای خوش آن دولت که میر و از برای او گشته</p>	<p>آه آمد در زیدین جلوه طوفان کجا سیر صحن باغ کردم گوشه زندان کجا تا به بند کشت زار خویشتن و بقایان کجا از فضائی سینه من غم بر میدان کجا نسخه از دروسن میا بدیش در آن کجا جز در یعنی این زمان سرمایه دکان کجا خاطرم در خواب به افسانه نسیان کجا دامن تا پر گمر گزید در فیان کجا مرگهای هر زمان و عمر جاویدان کجا</p>
	<p>از ظهوری شد بلند آوازه افتادگی در گدایی حشمت پیش کت سلطان کجا</p>
<p>عشق حامی گشت چند آنکه زخم پیش رفت تربت خوابی سخی دل رسان خود به پیش</p>	<p>لیک سنگین بود غم ما پی شکایت پیش رفت مرحمت بنگر که گریه بیکانه آمد خویش رفت</p>

<p>سجده خاک رده و بوسیدن پا خستست فوق دارم خوش تماشائیت جنگ مبل حیرتی دارم ازین طاعت که صوفی و صوفی خیره چشمان دیده ام بن تیری مرگان گشت کو کهن از دلفکاری لذتی چندان نیات بر جهان از رنگتازی طرفه تاراجی دودید</p>	<p>حاجت تارک درواشد لب بکار خویش رفت هر کجا باشد سلامت عقل صلح اندیش رفت کتر از کم بود صبر و بیشتر از بیش رفت غیش در گم میزد و انیک گم در غیش رفت در زمان دیگران غلام نمک بر غیش رفت سهل باشد تاج شه دلق من در غیش رفت</p>
--	---

<p>بیش ازین مسکین ظهیری از غزلستان باد میتوانش باز کرد آری زیاد خویش رفت</p>	
---	--

<p>در دیار عشق باری عشق بر غم حیات گمیه در موج آرونا که در کوه ریز تا بنشاندان شود پر کعبه گشت از خوبی جان بلب آورده در مان از تنه دارو خاک را بهش سرده از چشم بنیایان چشم الفت از غزالان بازی خود را دست در دلم گم داشت رازی بر لبم حرفی نماند زخم فل گزست خواب گشت اسیر در در گشت و خانه بالا نشینان بدیدیم</p>	<p>چون بکافق آری بیش بر گم حیات آری آری سینه برقت دیده بر گم حیات صد بیابان تشنگی بر دوازدهم حیات زخم در تیغ غمش بگذارد زخم حیات کو سفال کوی و بر جام خود حیات چون شود رام کسی آه که بر دم حیات ز نیمه تحقیق خدایم که محرم حیات سستی جفید نمیدان که محکم حیات هر کجا بر بر که میگویی مقدم حیات</p>
---	--

<p>گر ظهیری بود الهوس میبود نقش سهل بود کار بر من کرد خوش دشوار و هم حیات</p>	
--	--

<p>عشق معزول موصیای منصف شب است وقت آن بود که هر کس پی کاری برود کار بر توبه ز ساقی شده خوش تنگ و گداز گفتگو از لب من نکته خورانفته برون غنچه عیبت که دل یوسف چاه دست در زیان تو میسجای نخل از حکمت خویش اختر گریه ز موج مژه او بجه دارد نسق آه و فغان نیست باین نخست طالب آنست که اول قدم از خود برد</p>	<p>غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است روزم از رشک در ایام خلش شب است دل گرفتار باین سوت مشرب شده است بسکه از آرزوی بوسه لبالب شده است مدد بخت جبین طوفی غنچب شده است تاب اندوده تو بالین نه بر تب شده است گرچه بی داغ تو دل سوخته کوکب شده است نفس دلشدگان آلت یار شده است و طلب نیز که سدره مطلب شده است</p>
---	--

همیشه طهوری تبو بنیا کردو
تبو گو یاست ز سرتا بقدم اشب ۱۵

<p>گلت پر بار و دست چید نم نیست روم گرم کرد و دیوار گرم چه محرومی چه بقیدی چه خوار چو تار خام آمهم باشد از هم بساط خورده عیش از بزرگان و گر گردیده ام اما بهمانم رخوار بیا و آتش او فدا دم ندارم دستگاه کام بخشان</p>	<p>نقابت دور و چشم دیدنم نیست که حد گرد سر گرد دیدنم نیست که حاصل از وفا و زبیدنم نیست سر و برگ نفس تا بیدنم نیست دماغ چیدن و بر چیدنم نیست بخود نازم بخود نازیدنم نیست خوشامن عزت رنجیدنم نیست چه شادم خجالت بخشیدنم نیست</p>
---	--

مگر عیب سخن نشنید نم نیست	هنر کردی سخن با بر تو آمد
	اگر چیزی نماند فہم ظہوری رہا کن صرفہ در فہمید نم نیست
ز دریا آب اگر خواہی گدائیت کہ در خود گم شد نہا خود نہائیت کہ زخمش مریم دور دوش دوائیت بشوران گریہ را اگر باہائیت سر بجا نگیداشتائیت علاج منحصر در ہوائیت شب آدینہ روز پارسائیت برای استخوانہا مویائیت پشیمانیم در سر پنجہ خائیت ز کم گردیدن من رہنائیت	لبب شکلی بسر بر باد شائیت بخلوت بر سر بازار بنشین بگریذ رحم خون بر ناتوانی ز درد دای دانی وایہ بردار رمید نہا چہ مفت از دست من رفت ندارد غالباً در دم علاجی باہ روزہ گرساقتی تو باشی شکستہا کہ سنگت چیدہ در غز ز خوان وصل دل سیرانہ برجا بہای بستہ تو منزل شوق
	فراق از وصل رشک آلود بہتر ظہوری صرفہ تو در حدائیت
غیر این حسرت کی سامان چہ است لب چنین آمانہ افغان چہ است چارہ گر انگشت در دندان چہ است انیمہ طوفان در طوفان چہ است	من درین خجلت کہ در تن جان چہ است نالہ را باید عمنانی باز زد آشنا را سر نہا تو آشناست در چہا غم روغن خورشید نیست

<p>تنگتر کن چاک حبیب آنکه بر سر صیت یوسف خود بکنج زنته بد گر نکر دی خوی نشان گلگشت باغ تا توانی بی می و شاه پرمباش</p>	<p>از گریه بمانم که تا دامن چرست بگنیا هی باز دوزندان چرست این طراوت و بهارستان چرست زندگی بزا بدهان تا دامن چرست</p>
<p>گر زنده راه ظهوری در لباس رازهای پردگی عریان چرست</p>	
<p>آنچه عشق تو با من مهربانی کرده است حالمی جان کو که در عشقت تن مردن کنم خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت اگر یه گو بر حال خود کن خشم نی بر جان من صد زبان میبایم از بهر شکر التفات نافه بالین چیده در چین اثرای خواب بو استخوانها گشته اند از منفر راحت ذله بند در رکابش میتواند اشک راه قطره زد زهر شهد آسجا که پاشیدست تلخی بر شکر طرز بر حمان دیگر گشته بود اسحق کهن خود برای خود قرین گردید با براسیم شاه</p>	<p>کی خشم خویش هرگز خشم جانی کرده است خضر ندارد بعالم زندگانی کرده است بشگفتم گام کل خرم را غم خزان کرده است اینچنین رسوا مرا لطف نهانی کرده است عجز من با سخوت او مهربانی کرده است با دوز مولیش مگر افسانه خوانی کرده است سینه تا داغ غمش را میبانی کرده است آه خود با گرد جملان همنانی کرده است گاه کوه آسجا که هجرانش گرانی کرده است اختراعی چند در نا مهربانی کرده است قرنها و یک دل صاحب قرانی کرده است</p>
<p>گوشه دامن شنیدن هر طرف کسوت پهن در نمای شه ظهوری در فشان کرده است</p>	

وام نهادم نبردی دام من انصاف نیست ست خوابی ناله‌های صبح خود شنیده آتش حسرت چنین در بی سرو سامان که زرد و هر خالی کرده روز هفته ام از روشنی ناهما دارند اغیار و نمیکرد و سفید تا شکست تو به نسبت به عیم شد دست تازه ام در خدمت بت اعتمادی ستم	کردم از خودم نگشتی رام من انصاف نیست گوش منی بر فغان شام من انصاف نیست عوضی امیدهای خام من انصاف نیست تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست در زبان خامه او نام من انصاف نیست سعی ساقی در شکست جام من انصاف نیست صندل و پیشانی اسلام من انصاف نیست
--	--

از دعایت چون ظهوری بر میدارم زبان
پیچ لب منی تو بر دشتام من انصاف نیست

می زیدم نازش بجان ننگ که جانان نیست در روزمگاه عشق او از بهر در خون کشندگان شادم که شد از اغیار و رسیده سم سوراخها من خود خود بگذشته ام او از مروت نگذرد در دش کشد چون روان در سینه ام اندر از مصری آمد صبا افکند برستان گذر سامان بی سامانی گیرند صاحب ایگان زهرت بشکوه میخورم در دوت بدرمان میبرم ماه کنار بام شو یک صبح بپوشن گوهرها	صدید زبونی نسیم آهوی او شیر افکنست زخم جنگ و خنجرش این یک زبان جوشت چشم دل جان روز و شب در ویش بر در بازوی او در گردنم خون منش برگردست هر جا جبر برق غمش جان دل من نهست پیراهن گل شد قبا این نکبت پیراهنست هم غل بی برگان کز گشت گلخنست گردوست داری کشتنم قطره خون چقدر میپرس از شهبای من چون روز شیت روت
---	---

بغض ظهوری دیده ام خوش معنیان نیست

کادیدین ارگهای جان برغمه نشتر زنت

<p>آرمها نخل و نخت دل شمرست ناله گلزار درو را بلبل بی کمال خون خرد ناقص خون بقید را بهائی هست عاشقانند عیب بی صبری روز من گشته کحل دیده شام چشم ما چشمه گرگند زجوی گرچه در غمش ز جان می جنبید نشود فرصت نیاز مرا هست قاصد اگر چه محرم نیست همه جا پرده بردار ز رخ خدمت طریقه تو دار و آه</p>	<p>داغها دانه وزمین جگر است اشک دهبای گریه اگر است پنجه تر کیمیت آنکه خامتر است لیک چون قیمتی شود هر است ای خوش آنانکه عیثان مهر است شب من صبح روزن سحر است عجیب نیست گریه مایه درست سینه عالمیش پی سپر است بسکه نازش بروی یکدگر است محرم آن خبر که در خبر است هست جاها که در نظر نظر است دانش صبح و شام بر کمر است</p>
---	--

اگر طهوری رسد بداد کسی

از بر ابراهیم شاه دادا که است

<p>کنم حکایت پر وزیر حشمت جسی است بدین عشق و جنون بود افاده از مجنون عشق تازه نهالان جامه زیب است این عشق رو که مباد آرزو برود عرضت</p>	<p>روم بقصه فریاد نسبتم نسبی است کنون حواله بمن گشته فادسی عربی است که کمنه زنده مار ابرازش قصبی است برای مرد و هوسناک زلیستن جلیبی است</p>
--	--

<p>مجزو و هر دو سانه گشته حبله نشین قناده در قفس از گشتگی خود طوطی کنند مکاره با که شاه عجز گدا خوش با خریف که شبگیر باده کرد و چنان باه و هفتهستان چنان تا زد کس نشت غیر چو در زبم بر بنیخیزد شکر بگو که تبادیب لب کثاید لب</p>		<p>بال چشم که مشاطه مستی عذبی است کشود کار سخنور بر این بسته لبی است بزور عزت بسیار عده کم طلبی است که مست در دل روز از صبح نغمی است که شنبه صفری رشک هجده رجبی است فتاد کار به همت حسود و بوی است حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی است</p>
		<p>مرا چه زهره که عتاب لب گزک مانم ظهوری این هوس انگیزی می غیبی</p>
<p>تیرش بقصد صید پذیرای زه شدست جان در بهای بوسه نگیرد زهر کس آدینه نم گشته زستان مست فوت خوش دید کرد عشق تو پروای میکین سبب ذوق پیش بطوفان غلظت زما باد از کرشمه گوشه ابرو گره کشاد مه بود مه اگر چه در ایام دیگران اکلیل من با فسر من گشته باج ده</p>		<p>مانم ز زخمها که بایم زره شدست شادم که طرح حرف تکبر بده شدست گویا هجده شنبه شان مشبته شدست دیگر ز کس مباحث که برافره شدست فرد است که ز خبا تر رخ توبه شدست در دیده ام ز شرم تماشا گره شدست در روزگار حسن تو خورشید که شدست واغ دلم تبارک من تاج نه شدست</p>
		<p>عشق تو شد طبیب ظهوری کیست در تب دلم ز تاب هوس بود به شدست</p>

<p>سینه خضم بجا بد که عداوت خیرست خاک قره انگه ماکل بصیرت سازد رم مخور دست ز خود غیر چنان کند شکسته بینی تلخ که بشور آویزست آن زبان کوکزه فردوی حریف کند طره مختار بخورست به خصلت آه شکوه از لب تهیست خصامتست نغمه گر تخم کمر فوسه بانبار بزم</p>	<p>ول احباب بیالده که محبت خیرست هر کرا آرزوی دیده حیرت خیرست دشت از غیر تو کار دل لغت خیرست کام از چاشنی زهر تو لذت خیرست مزد بهای نفوسشان که حکایت خیرست منعم از گر یکن چهره طراوت خیرست در شانزاده زبانهای نصیحت خیرست خاطر اهل تناسخ به حسرت خیرست</p>
<p>شده مشهور ظهوری بسلامت طلبی خانه در کوچه ما جو که طاعت خیرست</p>	
<p>کام از لذت بهشت شکرستان گشتست دای بر جال موس شبه اسید گیریز خویش را خوانم از ارباب نظر تیرسم پیش ازین تیغ نفس را دم تاثیر نمود فکر عشرت زار برده جز غم خویش کیصل آدم از زهره جو آیم ببار عیش بر سینه آلوده دنیا کند روزن نمکده خود ز گدازم شب حجر نمک شد سخن صفت با هم شد است</p>	<p>در گداز تو شامم سحرستان گشتست عشق بر جاسته میدان ظفرستان گشتست دیده از شوق تماشای نظرستان گشتست آه بر جاست در غم شیرستان گشتست اینم ساز که خاطر خطرستان گشتست عرضه دل بخیالت قمرستان گشتست سالها داغ غمت در جگرستان گشتست چرخ از سحله آیم شهرستان گشتست کوکب از شور طربزد طربستان گشتست</p>

	فصل غمیان غم و دیده تر بر سر کار علامه از رشک غموری گزشت	
غریب زبیتتم در وطن مروت نیست تراستین تو از چشم من مروت نیست بمن نکردن روی سخن مروت نیست نیاز بر نگر رفتن بتن مروت نیست بیاد دادن عرض بمن مروت نیست بخط و خال بر آستن مروت نیست حدیث توبه و فصل حسن مروت نیست کشیدنم تیر بار کفن مروت نیست لبه و یاد وطن در دکن مروت نیست		بدیده که میرودم جان ز تن مروت نیست جگر زگریشکی نهاد روی و نگشت بجفله که پس پشت غیر منشینم غور را نیمه تنخواه بیدلان کردن کشاده جیب چه عرض بدن هی در باغ رخ چین که شود ساده نقش خاطر با برو بموعظه و اعط تومر می آید تمام عمر بر برده ام بهر یانی دل غم غریب وطن کرده شهر یار دکن
	لشان براحت داغ دیگر ظهوری را دیگر راست داغ کهن مروت نیست	
از دفا و گیر گویو بن خود چقا کردیم در رفت پای رفتن خود بن خود از فرق پا کردیم در رفت ناشده آواز خود را مبتلا کردیم در رفت خویشن با بجدائی آشنا کردیم در رفت لب میالا بعد ازین ترک دعا کردیم در رفت ابتدائی آرزوی لا انتها کردیم در رفت		از جبابی تو خود را بویفا کردیم در رفت بود کومیت تنگ بر از هجوم مدعی دام از تازنگه در صید ما دیگر متاب این زمان بگیا نه را از خود جدا کردن نمود بود خوش و شام دادن بر تو دشوار غرور اول و آخر هم باید که داخدا اندیش

<p>دیده خواهند در بخشش داد بیداد از نقاب این ستم بر دوستان خود روا هرگز مدار</p>	<p>صبر و طلقت جای دیگر رو نما کردیم رفت دشمنان خویش به محنت روا کردیم رفت</p>
<p>اگر چه جان دین ظهیری را بوی مانده بود هر چه خواهد گوشتو منع صبا کردیم رفت</p>	
<p>در زیر کوه در دهنم گاه گشته است آورده است بر دل صاف نظر و روان باید بقطره راه ز داختم خویش پیش ناصح زبان بنده که صد می کرده ایم غرمت بغور عزت و خوار می کشان رسید دستم که دشت عیب از می در آستین منصور وقت خویش نو آرد نه بختیم در ترکناز حسن سرا در چنین که دید در پاس تنگ و نام نفیلت نمیزند</p>	<p>نم در دل و جگر وقت آه گشته است عکسش بر آب آینه تنخواه گشته است شادم که سیل گریام از راه گشته است تا قصه برگزیده افواه گشته است مازم خویش رغبت از آه گشته است چون پایم از در مه کوتاه گشته است بالای دار بین که تپه چاه گشته است معمور خوش بغارت نگاه گشته است آری همیشه در دل آگاه گشته است</p>
<p>از مر شاه گشته ظهیری بلند قدر در خواجگی بند درگاه گشته است</p>	
<p>اگر چه بزاری ازو بزاری است غلطش اشک همه قسیمی است عکس هر جا نکند جلوه گری سست جنبه بتان روز سخت</p>	<p>نیت غم زاری من هم زاری است پیش آه همه زنا ریت بیشتر آینه باز نگاه ریت در فن خویش چه محکم کار ریت</p>

<p>فصل گردیدست که چوین در پست نموانند که هم را بینند ناری اکنون بشیر گشت نیکند کرد دکان و لم هر کس دید گوگردان تر ز طاعت باری نخل امید بدل ریشه دوا</p>	<p>چشم ترا سرغیان بار است دید با کاسد به کار است در میان من و دل بزار است چیت صد جیف غمش باز است بر دیاران ترا سر بار است توبه بر جور تو بر خور دار است</p>
<p>پاسپانی به ظهوری نازان خواب بیدار تر از بیدار است</p>	
<p>خوشم که دیده بی غم و آب گردیدست نمان زبان جدا از جان نشان بیدار است میچ نسو روی ترا نهاده کس بچشم مست نیازم که نشاز نکست ز کوچ گردی او در تفحص طغیان بز قمر عمل از من عشق باقی من شود کباب آداب نشاط ماهی دل مقاب نازد گر کیطون نبه که شرم پاست از گل روی تو بزد پای نظر حد حاطه بازست سود من این بس</p>	<p>ز ریش مره هر سو جاب گردیدست بدولت غمت احوال خواب گردیدست که بر کتاب مه و آفتاب گردیدست که در گ و پی من چون شراب گردیدست چه خانه ها که بیازی خراب گردیدست ز باده باد بغافل حساب گردیدست نهفته دشت غمت در سراب گردیدست نگاه از طرف ما نقاب گردیدست ز تابه جگر اشکم گلاب گردیدست تغافلت نگم را جواب گردیدست</p>
<p>تو نگرم بجنون گرچه مفلسم بخرد</p>	

همه خطای ظهیری ثواب گردید

زخم از خاطر نقار کین فبار سینه نیست بهست فرعی در جهان صلیت هرجا جلوه منعمان در جود دیگر ما که دیان دیگریم بامستی نیست مامد در بنای آن هوا گاه گاهی شکوه بر جوی زندان سجات قطره دارد سوز دریاگر عشق آفتاب	احتمال مهر دشمن هست بیم کینه نیست من بعکس جمله گویم عکس در آینه نیست جز کشایش هیچ نقل بر در گنجینه نیست نزد بان هفته را گر زینه آدینه نیست تا بروی سال فونو شرمی پانزیه نیست دراغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست
---	--

زهر عجم در چاشنی بالیده شهد عشق را
آفت کام ظهیری لذت نوزینه نیست

بحرف باده نوشان جامت محب گردن جوش خویش افند بگو قاصد بسا قی و نچه گویم شرابم روز خوش ترکانه خورده است خوش آن بیتان هر کافش سر است دو دمی در نشاط و عکشان است بخا صالحت لبست گفتند حرفی	براه جبره ریزان کام مست است در جام آرزوی جام مست است بسی هشیار کن پیغام مست است دعا آهسته تر دشنام مست است سی سرو کنار بام مست است زهی فیض صبوحی شام مست است حکایت دوزبان عام مست است
--	---

ظهیری گشته در مخانه عشق

هم ایام خودی جام مست

خونک دباغ گلرویان صلیت	گوشه شکر که شکر را نمک نیست
------------------------	-----------------------------

<p>مباد آن باد لب کز باغ بشوق این شورم از شیرینیست پاهت را گاهت نیست لار جانی در سجودش صبه در سا ندارد از اجل پای کمی کس جبار یک بلای خوش سوزند گهی از ترو بهایش خام ز غر و میرنج و با خود صلح میکن همه مدح شنست می نگارم</p>	<p>که منش را لب ساقی گزینست اگرچه شور و کرم بی نمک نیست که از بگاه روانش نیک نیست نشان بر جبین به یک نیست اگر از شعله جبران کمک نیست گداز سینه و دل مشترک نیست سمند گریه چندان تیر نیست بشکر و شکوه کاری با خاک نیست خوشم من و خرم من چون خاک نیست</p>
<p>شراب و ساقی خود ناگزیر است مرا کشتی ظهیری خود نکست</p>	
<p>ملک عشقت اگر کرده اگر بامون است زخم خوبست اگر سخره مرهم نشود داع از دانه خالت چه بلا دیک است نرا و ذرت کم جز رقم حسرت آب و جله گریه زمین میبرد و میگذرد از قوت داع جگر حال در دهن هیچ بهتر لار رویان همه رنگین نگهان میخوانند از همه ساده تر و از همه پیکار ترم +</p>	<p>کو کهن حاکم این والی آن مجنون است زهر خوش نیست اگر دستخوشان فزون است آه از جلوه قدرت چه بلا موزون است نامه تشنه لبان جله بیک مضمون است گرد راه است اگر نیل و اگر همچون است شعله بر مضمع شمع صفت بیرون است بی سبب نیست اگر چشمم ترم بر چون است هر که باز میچه اطفال شد اطفال است</p>

ریشه دادست فرو در گ پنی جهت داغ	گرچه نیت نهند سینه جگر نمون ست
	دل بدخواه تو خون باد میر من حواله چون بگویم که جدا از تو ظهوری نیست
از خلق چه کین چه مهر نیکوست تا صلیح نکرده بدشمن در آرزو سے زلال تیغ رازی که ودیعت خموشی ست بر پای کشا ده گرد میان داغی که ز مغر گشته داغ ست در لایش خنده لب کسی ست با عشق خطاست پنجه گیری	نیکوست که مهر و کینه اوست باز ست در نزاع بادوست دل گلبن زخمهای خود روست بازیمه ز گس سخنگوست از حرف چمن نفس سمن بوست خوش آنکه نداده زحمت بوست کز گریه خویش بر لب بوست بیچاره خرد شکسته بازوست
در آ خر ره ظهوری افتاد دین طرفه که اول نگا بوست	
جان بخشی نیکست سنبل حواله است از جلوهای سرو قبا پوش در چین بیم صداع گل نهدش دست بردان ناصر میا بعبرده بر من سخن مساز خوبان محب که خیل مدارا دهندشان در ناز و عشوه چشم تو به صیغه خود نبود	گویا با و و کالت کامل حواله است خوش چاکما به پیر من گل حواله است افغان ازین زیاده بلبیل حواله است بی طاقی بصبر و تحمل حواله است تسویه ملک دل بتلا دل حواله است خج نگه سپرا بتغافل حواله است

<p>مستان علاج تبه خامان نمیکند لبریز اینچنین کبسی سے ندا دهاند سازد درست مصحف خاطر بیاد او</p>	<p>درمان این بچوش گل و گل حواله است آری بشیخ خرقه گلگل حواله است عاشق که نیشش بتقابل حواله است</p>
<p>در کار باخوش است ظهوری تاملی دیوانه بعقل تعقل حواله است</p>	
<p>برزبانم داستان کامل است راست بخشین باقی و در خرم آه گهر چه میزدیم از رشک بغین در دکن این چشم بیدار میشود گشته ام از سنگ بادن داغ داغ در پی عشق سر آمد میبدم خار خوش در جنگ بلبل گشته تیز</p>	<p>کز نغمه دست بندم بلبل است سینه پرکن ساز ساز قفل است یک میاریم بلبل بلبل است باج خواه شاعران بابل است ای خوشایان خون آتش گل است زلف از فر باد از من کامل است اینمه ناخن زنبهای گل است</p>
<p>جود افشاند بر اهل زهد دلق تقوای ظهوری گلگل است</p>	
<p>هر چشم موی ترا صد شکنت سینه از آه خیابان باخست دامن هر که کشم دامن تنست مرگ در هجر حیاتیت و گریه هست از همه دستان خواهم</p>	<p>در غم هر شکنه صد شکنت جگر از داغ غمت در غیبت جیب هر کس که در دم غیبت مردن آنست که در لبت شکنت کار باد لبر چای شکنت</p>

<p>چقدر مرگ تنها دیدم بیتون بین که ز سنگینی عشق خلق در خانه غرغروا نمند</p>	<p>از نگاهی همه راجان تو هست سنگی از قصر غم کو کنست بر سخندهای غموشان بخت</p>
<p>ز دوطهوری دم شاگردی من نفیض استادی شاه کنست</p>	
<p>خطاست حرف خطا داستان میوه هست برای صبح و بالست عالم آرائی همین بنگ و نزاکت چه امتیاز کنی ز رشک قمری و طوقش چو سرو آزادوم اگر چه از خطر مرگ گشته ام ایمن عجز ز نشأ طاعت نداری ای و عاظم</p>	<p>کحل منبت چه کارست چاک کو میوه هست ز شرم ساخته خورشید راوی روتیوه هست گلی درین چمنستان مگر بو میوه هست برای گردن دل حلقهای موتیوه هست بعد کشندگی حسرت آرزو میوه هست بیا بمیکده می حصه وضو میوه هست</p>
<p>چه احتیاج طهوری به منبا دارد دلیل را بر دیوان تو جستجو میوه هست</p>	
<p>برده می بز باد مارا چه نسبت شط بادیه هست و جو انان مندا نه در شهر کاری نه در دشت یاک نداریم کادی بشکر و شکایت چو مومیم لیکن بعد و به بیان نفیض را نماند دست سالان آهی</p>	<p>سرودی با و را د مارا چه نسبت به پیران بغذا و مارا چه نسبت جو پیران و آباد مارا چه نسبت مباد و به بیداد مارا چه نسبت ز صلبی بغض و مارا چه نسبت بالفحان و فریاد مارا چه نسبت</p>

<p>بمجنون و فرهاد را چه نسبت بمهرخان آزاد و مارا چه نسبت</p>	<p>کدامندشیت چه شیرین چه لیلی بدام تو سوزیم بر خود پسندی</p>
	<p>ظهوری ارگی آشنائی نداری نیرکان نضاد و مارا چه نسبت</p>
<p>کبش شمع منتاب روی تو هست که جان در تن گل بوی تو هست بخرمین رسد برق خوبی تو هست که رویش زهر سوسوی تو هست نفس در خم گفتگوی تو هست ز مشاطه آرزوی تو هست که از نهر جستجوی تو هست چه خفاها در سبوی تو هست بدی که عذری چو بدی تو هست دل چاک زمین رفوی تو هست</p>	<p>کمن درشته شب بوی عوی تو هست خران اجل نیست در گلشن عجب دارم از کشته بوالهوس درین صفت هزار حرم کالت کمین کرده از خامشی هر زمان تو را آیش خاطر مگوشه ز خود در طلب خود بد میروی تبه جرمه تند دریا کشان نیار و کسم جرمستی بروی خندنگ تو هم رشته هم سوزنت</p>
	<p>ظهوری برویت نخمزیده اند گره گریه در گلوئی تو هست</p>
<p>کو هم و ناتوانی هم هست جبهه آسمانی هم هست ویره را دید بانی هم هست</p>	<p>ستم و سخت جانی هم هست سجده اندازستان دارد کوش گوشی نهاده بر آواز</p>

<p>سجده ناصربانی چو تو هستی دل و دامن آشنای تلمیم غیر از میتوان ز خوابش برد عیب پیری نصیب تو به باد جمله دانی مسلم است و لے مرگ بی من نمیتواند زیت کمترم کرد پیشتر رفتن</p>	<p>تتمت مهربانی هم هست از سوید افشانی هم هست راه افسانه خوانی هم هست روزگار جوانی هم هست فوق آن هیچ دانی هم هست روش زندگانی هم هست سبکی را گرانی هم هست</p>
<p>شد ظهوری علم به کشتی دعوی اشاک را نی هم هست</p>	
<p>هر که جز بی صلی اندرخت در تحویل است مصلحت گاهی بکار عشق میدارد و سر عشق او خوش اعتمادی بر دل کرده است رفته خواهد بود ایمانی درنگی از وصال هر که در هر طرف صبر و تحمل در دست طلب هر روز در دم الجیس در کن گاه پیغم سنبیل و کامل سری به کرده از هر گوشه سینه کرد از آتش روشن چراغ داغ خود هر که در غمت بی آرایش تاباک شست بر مسکانه دستان لطافت ساقی بریزد</p>	<p>بیش من بجز خوشی علم قال و قیل است عقل اگر بحث شکستن کرد بی تاویل است بگذرد روزی که صد کج غمش تحویل است بجز را در کشتن من انقدر تعجیل است سر نه دیدار برای دیدارم یک میل است میتوان گفتن کنون در صر و زویل است و ده چه منتها که در پیمین من ذیل است پیش طاق صبح را آن رونق قذیل است جز خجل ریختنها چاره اکلیل است مفتنه مارا رخا رجه تعطیل نیست</p>

منعمی خواهی ظهوری فقرت کو زین
چیت از سبب سلمانی که در زینست

در شکنج دام او بلبل بگلشن شناست
بی رخس زرگس نغوا بد بر آرد چشم خود
بود اختر برگ زر بر خویشتن کردم قسم
نازش و لبر شناسی گشته تاوان برهم
تارک دل در کشید و سینه جان اسپن
کی شود روشن چراغ من بسعی و دستان
آرزو میکارم و انبار حسرت می خنم
بسکه دهن ز غمش بر آتشم خاکم بخت
وانع حسرت سینه را سوراخ کرد و دل فکند
لوک فرکان آرد و بیلی که خار آرد بر دهن
تا بلی گریید بر بقیه نئی من دوستان
با وجود مطلع خان این غزل گفتن بد است

طوق رنگین خاص من قمری بگردن و
بی حدش باربان خویش سوختن شناست
از برای مصلحت گفتیم که ما بمن دست
از بت خود گفته ام بابت بر همین دست
بر کشد چون تیغ و خنجر خود و خوشن دست
آتش میباید و با سنگ آهن شناست
منتش برین اگر برقم بخرم شناست
این زمان خاکسرم با باد و امن دست
از جگر و عوی بر آتش جان بسوزن دست
پای مجنون نازکست آری بسوزن دست
دشمنان خندند اگر گویم که بمن دست
گر ظهوری گفته است اما بخواند دست

هر سری کو دشمن من گشته با تن دشمن
دشمن جان خود است آنکس با من دست

بخت را نه گام بیدار است بخواهیم است
برق و بنال گیاه خشک میگردد دست
شیر میزند که از تخم بر فربه بگذرد

در جگر تقصیدگی در گریه شاد و بیم است
میرسد چاکلی بهم کتان و دشتا بیم است
عشق بازی میکند در قصد صبا بیم است

<p>آرزوی گریختن زود حاصل میکنم نیستم در کشور عشق از رعیت ریزگان می ستاند از جگر خون و بدامان میدهم گرچه خرجی میکنم با خود حساب کرده ام رفته خوبان خراسان و اعراق آریامن</p>	<p>حسرت بر شعله داغ جگر تابیم هست داخل ارباب عشقم شان اربابیم هست سر خروتنی را بزمین چشم و دولا بزم هست و ده چه دارم طاقت و آرام و بویا بزم هست در دکن از زندان ترکان بقلای بزم هست</p>
<p>چست ترک درم ظهوری را بنواصی مگر در محیط دج نشسته بخت گریا بزم هست</p>	
<p>در خرمین تن پشته برق از رگ و پی هست ساقی رنگه های تو در شعله نشستم مضطرب مکن از ناله لبم سینه قانون زاهد نخوری نقل فریبی تو گفتم در جلاوه گری بی سپرش تارک خورشید هر چند که نرگس و دواز تربت مجنون با عجلت صد ساله بیک لحظه صبوری از صحبت اگر ام شده عادل باذل</p>	<p>بر تیزی آتش دی از تشکیلی نیست گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست در پرده به آن راز که در پرده نی هست کارت زود پیش اگر توبه زنی هست بر چهره مه هم گذر انداخته پی هست چشم همه در سرمه گدوده می هست تن درند هم صبر و شکیبای نهی می هست در هفت سخن بر کرم حاتم علی هست</p>
<p>بر خوار می من گرچه کند درم ظهوری انفست گمانم که مرا غرت می هست</p>	
<p>نهال عشوه رسوائی رساندست بشیمانی دلم صبر و سکون را</p>	<p>جنون خود را بصحبه ای رساندست بهمراه سیمائی رساندست</p>

<p>که میگیرد نگاه کو کهن را جوانی می تراود از درو بام بزم احیای خود شاید برون نمی بیند کج پیش گم در ایم پنشستن غبارم داد دستی وفای وعده بار انتظارم ز شوق سیل اشکم در دروشت</p>	<p>محبت کار فرمائی رساندست جهان پیر بر بنائی رساندست برایم حق مسیحائی رساندست تغافل را بخوش جایی رساندست بخاک من سراپائی رساندست بامروزی و فردائی رساندست در ازیرا به پهنائی رساندست</p>
<p>محتاج زهد و تقوی را ظهوری ز داغ من تبغائی رساندست</p>	
<p>بی حدیث تو سخن گویانیت چه زیانها که نه بر من جرمه خواران تو ساعز نکشند میشود رنج به پیشش نگهی فوق دارم بدلی خدمت دل شور خود چون برم از شهر برون بوسه داد کرد در خواب برو کینه و زل زیش خود از دست بست نتوان غارت رسوائی کرد کی تواند خبر گریه گرفت</p>	<p>بی جمال تو نگه بینانیت هر کرا با تو سر سودا نیست بر بساطی که فلک مینانیت ز گشت مثل تو بی پروانیت هر گمش می طلبم پیدانیت مهر دیوانگیم صحرانیت مژنگ شکرش بر نبات مهربانیش اگر ازمانیت صبر اگر دست خوش نغانیت اشک عاشق که جهان بچانیت</p>

	لا به ام کمتر از استغنائیست		بی نیانیم بخوابش واداشت	
	گل ز فرق تو ظهوری ندم که ترا خاریش در پانیت			
<p>راحت از سینه بداعت جگرم لبریزست گر بداع تو ز اخگر شرم لبریزست شکر کز گریه جان چشمم لبریزست خوش با فسانه لب لاله گرم لبریزست بصفا سینه شام و سحر لبریزست هین بفریاد و فغان بال و پر لبریزست آری از آب نجابت گدازم لبریزست</p>		<p>لذت از کام ز بهرت شکرم لبریزست آتشم راست پروبال سمند رخس و خار گر لب خشک من از آتشی گشت چرم بخت بیدار بخواب تو رسم خواهد داد از دورنگی نشود روز و شبم کلفت را عند لیمیم بخوا غیرت موسیقارم کنج والا سخمه میج شده بحر عطا</p>		
	<p>بتر از فقر طه‌وری مطلب گیری با چنین دست تخی گنج زرم لبریزست</p>			
<p>دل من از قف غم خفت و آرزو خاست و گرز لاله و گل حیرن رنگ و بو خاست ز خیل گرم روان نیست جستجو خاست بجوش ما نشود گریه رو پرو خاست چو لایب روم رشته رفو خاست کباب کرد مرا سخت تندگو خاست میرا میب زلال بقا سبو خاست</p>		<p>امید گرمی از ان شوخ شعله خاست ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام براه سالک اگر خاک نیست خاکستر ضرورتست تخی از برای مغز جگر شکاف جیب مراد و خند اگر بستم خطاست شکوه پاصح چو خفته گوا خفتند دلیم نیت ز تاب بلا بداس فنا</p>		

<p>امام شهر بسروش می نکرده وضو عجبت بروی هم این خمر قاجار پوشد شیخ</p>	<p>چراست گیم نماز اینچنین وضو خواست اگر نه از این کوره تو بتو خواست</p>
	<p>تو هم ز غامی خود سوختی مرا صدار برو بجوش منظوری چنین اوصاست</p>
<p>صبا روح پرور بیوی وصاست پنی آبرو عالمی در تماشاستند ز عکسی مگر کار بر عکس گرد ز آسودگی گوش بر خود بیالده غش هزانی که امروز دارم بری خضر از زندگانی نخور دست</p>	<p>جهان چشم جان آرزوی وصاست مگر آبرو خاک کوی وصاست دل آئینه شد در بروی وصاست ز بانم پر از گفتگوی وصاست نه از ضعف هجران بیوی وصاست نیم نخل وصلم زجوی وصاست</p>
	<p>ز دست ارچه رفت پای ظهوری همان بر سر جستجوی وصاست</p>
<p>غیرت بچه مقدار چه مقدار گران است بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم بند و بن زمین نقش چه قاصد چه کبوتر بر ساغر سرشار نیم قطره سبوعیت ناویدن اغیار علاجیت ولیکن رشکست چنگین ضعیفت چه عزت حرف خس کوی تو بسیر لبم آید</p>	<p>رشکست بلا اندک و بسیار گران است طاقت کمری چون نشود بار گران است از شرح غم نامه و طومار گران است مقتال گرانبار بخردار گران است بر پهنیران زنگس جای گران است در کو تپو خوش سائی دیوار گران است بر کام و زبان قصه گلزار گران است</p>

<p>سرمایه بازار بتان شیخ نواز در عرض تنها سخوری بازی ابرام</p>	<p>بر سبزه ایزان ده ز نار گرانست با حریف سبک خلطه تگرار گرانست</p>
<p>اقرار محبت ز چه میکرد ظهوری گو باش سبک خجلت انکار گرانست</p>	
<p>ز شور نوش لبی گریه ام دگر تلخست مگر که به سخن افتاد زهر گوشه چشم ز عیش بلبل شوریده شامگاه پرس بشور عشق تو نازم که بر خلعت پیران ز عمر برده وصال گرو بشیرین ودای جمله ز صبر و ودای صبر زما بزمه نوشیم افتاده کار و متیرسم بعشق سیمبران لذت از تنهستان</p>	<p>ز زهر اوست سخن قصه شکر تلخست که در زبان پیام آوران خبر تلخست چو زندگانی پروانه در سحر تلخست نصیحت شکرین نیز از پدر تلخست فراق عمر گزیت همانقدر تلخست گیاه داروی مارا که برگ و تر تلخست که بهر طعمه باز غمش جگر تلخست رسیده اند بشیرین که کام ز تر تلخست</p>
<p>بخش ظهوری و شرمنده ساز شکر را بکام مدعیان زهر ادا گریه تلخست</p>	
<p>هر که عشق تو بر خط زده باطل ماندست کوه پانگ غمورش نتواند بودن کی تواند که سر بحث کشاید عشق شوق از چاکلی وستی خود ساخته کا به بیابانی سے قبلگی اہل حیا</p>	<p>کیست آگاه توان که همه فاعل ماندست عالم شهر که در پله جابل ماندست علم را با بگل ولای دلائل ماندست طعن به صبر و شکیبائی کامل ماندست بهواداری ناموس قابل ماندست</p>

<p>خج من میکنم اکنون بشکر بر خجمن داده از داغ جلا عشق سراپای مرا تبع از رنگ نراندست و همان غلی است میکشایم زبانی که ولی شاد و کینم</p>	<p>بقراری چقدر بوده که فاضل مانند کرده حیران خودم بسکه مقابل مانند خون ناکشته در گرون قاتل مانند است دیدۀ اهل کرم سرب سائل مانند است</p>
<p>چستما که ظهوری کشیدست زوهر چشم بر محبت داده عادل مانند است</p>	
<p>بروی زرد گرد و بدن از خن ندرست چراغ مهر و محبت نشاء شعله فرو گزیند توبه مگر بگذرد بنجیر از من بلاست فرقت بالین بر سر از من ز عرض حال بکارم چه عقد با افتاد سعادت است بعشق تو بر زبان مردن ز عیش تلخ ز دنیا به پیر قافله گوی ز خانه قاه به خمانه مغان است سفر اگر بدولت تشریف خط عشق رسم</p>	<p>باشک سرخ خجل کون از خوان ندرست به بر فرو خمنش مغز استخوان ندرست بروی ساقی گلگشت بوستان ندرست بهستان برسم قدر آسمان ندرست به بر کشادن آن بستن زبان ندرست وکیل خضر منعم بر جاودان ندرست بصر لوی که شکوه بکاروان ندرست برای شیخ و مریدانش از مغان ندرست با هتاهب رفوکاری کتان ندرست</p>
<p>هیچ اگر چه نماندست جان ظهوری را پی شمار وصالش هزار جان ندرست</p>	
<p>عالم از جان فسانه بودست بزدبان نیست طعن حالی من</p>	<p>در محبت یگانه بودست آتشم را زبانه بودست</p>

<p>چشم ترا خراشده بود دست که بلاست زمانه بود دست اگر از خال دانه بود دست حسن را از خانه بود دست صرف هر جا بهانه بود دست دماغ دل را نشانه بود دست عشق را خوش فسانه بود دست</p>	<p>گریه شاهانه در نشانی کرد تا زبان بود هیچکس شنید زودتر دام طره بر شده است در بدر بانی از خانه من کشد از دستگاه و عده او باز دادند آشنائی را خواب بیدار تر ز بیداریست</p>
---	--

از ظهوری سخت بازویی

کو کهن نرم شانه بود دست

<p>ز گل شگفته نگردم بخار سوگند برو شنائی شبهای تا سوگند زمن نبود بفصل بهار سوگند مرا بگریه شب زنده دار سوگند به بقیراری صبر و قرار سوگند که گاه عهد حدیثی هزار سوگند و به خدای بجان فگار سوگند به بیوفائی اغیار و یار سوگند</p>	<p>تلاش فخر زارم بهار سوگند چرخ عاریتی تیرگی زیاده کند گناه توبه شکستن چنین باین سوگند قضا نمیکنم احیای خنده صبحی قرار خویش درین راه خود کمن دیگر رسید عشق بآن دستگاه در عهد بجای مرهم کافور مرهم ناسور کدام یار که نتوان گرفت اغیار</p>
---	--

نماده است ظهوری هوای خوش کنار

بیک کنار بیوس کنار سوگند است

<p>نرگش در جبهه فنها یک فن داشتم صد آرزوی مرده پیش خون بهاے من بلی خون مرا دروغ فاش عالمی با من شریک در خلاصم رستمها کرده عشق ما مرصیان را نعم عمری است دل که قندیل شبتان عمرت خسته ام بیدار پاکان کمتر اند نسبت فرما و شیرین ظاهر تیرگی آید بجای روشن</p>	<p>هر کسی گوید نگارش از من است از نگاهی جمله را جان در من است خون عرض تیغ او برگردان است بیوفائیهاش تنها از من است هفتخوان قصه من بیزن است خوشه در بنگاه موران خرم است دائم از دخت چراغش رخسار من است هست کج و بحر هم تروا نیست اینست خارا پوش او غلام نیست صرفه من خانه بی روز نیست</p>
<p>نیست عاری گرد ظهوری صید آهو چشمیت همه شیر افکن است</p>	
<p>گاه میگویم عبالم یار نیست از دکانداری نه بنی، هیچ چیز خواری خود را غزیری نام کن نغمه بسی را کرده صاحب دستگاه تا برافروزد چراغ ذوق دشمنه در دشمنی خوش کامل است کرده تلفات قطره غرق حیرتم</p>	<p>باز میگویم که نه اغیار نیست کنج خلوت گرسنه باز نیست میچکس خبر ابل عزت خدا نیست پشت کس بر عیش مهلو دار نیست روغنی بهتر از استغفار نیست من هنر بنیم به عیبم کار نیست بجز نوش و ساعش مشرارت</p>

پای تارک گشته از شوق حرم وز غم شرم و گیسای دلم گو بر لبیک کشت دست و درفش بایدش از سجه که یون سنگسار	ره نپویم گرمخیلان زار نیست غنچه را آن گموشده دستار نیست صحرای او در بن و خار نیست هر نفس که حرف بت زار نیست
در ظهوری خود بخود آتش گرفت بایح از خوی تو منت دار نیست	
زبان تیشه فرما و همچنان تیز است ز کوهن بنو حروف از شرش گلگون بتان بپندند اند که چه خونریزی فتاده است چلی بهره گو شمع اذرا اسید نیست که گردد در سیدنی رنم سرم سجده هر در فروخته آید هنوز رخصت رفتن نمید پر کوت چه پرویی که کرد از رخ تو زلفت کسب نغان در دیده و بان ست لاجبانم نشد که ذوق شهادت فرورد و بگل	هنوز طعنه تراش از برای پرویز است بهای یک سرویش ترا شبدیز است نگار من ز سر عاشقان تیز است ز هر که هر چه شنیدم نصیحت آینه است خوشم که الفت احباب جنت آگیز است باستان تو نامم که آسمان خیز است فدای خار و شش جان چو من آگیز است بجلوه هر شب اهل نظر سحر بیز است بهم نمیردم چشمم گر به لب تیز است برای تیغ تو عیبت کای چنین تیز است
خجری تو ز هر چیز کرده ام بر منیر غرض بدان که ظهوری ز اهل پیوست	
خوشتر که تا فدا دم ز با پانه شست	نزفت تا قدم مل ز با بجاو شست

<p> چه خواجگی که دل از دستگاه ناله نکرد بعکس آئینه دل آنچنان نیم محرم چنان گنجی خون حفظ شان خود گویم عجب نبود دل آن تنگی که می انداخت هنوز شکر که بیکانه آشنای کس بخون قیمتی خویش کشته نازد غبار رگدزدت تو تیا نکرد این ست کدام صبح سمن را حبیب بکشدای بزگوش باخته گوینار رسید خبر </p>	<p> من و غلامی دردی که بادوانه نشست که در بروی شستیم بر تافته نشست که هیچ شعله مقدم بر آه نماند نشست چنین فراغ غمش هیچ جای واد نشست نشست گرچه که بیکانه آشناده نشست که زیر تیغ بامید خونبها نه نشست که خوب دیده خورشید در جلانه نشست که گل بوی تو از خود جدا جدا نشست که نکست تو زهر ایمی صبا نه نشست </p>
---	--

مسدست طهوری تراهایولی
 که فرق بخت تو در سایه نه نشست

<p> حلق ترسند ز نا کامی آن کام نیست آن دل سخت که ز نمی نشاند از دست ای خوش انقووم که در عشق سرگشتند کیست در بخودی ام و ز من سنگین تر در بغل جور چرا دیو در آغوش کشم بر شب تیره فتادت ز روزم عکس ساغری نیست که نهاده پری لبش قصد خود میکنم از خجلت قاصد هر دم </p>	<p> جمله نازند بازادی و آن دامن نیست پنجنگی آنچه نداند هوس خام نیست مایه کفر ز دینداری اسلام نیست اضطراب همه را تکیه بر آرام نیست بایدم که درم از عیش غمش رام نیست صیقل صبح با ییگی شام نیست آنکه دامنم جو کفر مانده تهی دامن نیست آنچنین از نظر افتاده پیغام نیست </p>
--	--

بشکارت آفرگیزی باید کرد		ای بسا چشم که بدهد تو از دامنست
	کعبه را تشنه تری نیست ظهوری از من	شاهد من قدم بادیه آشام منست
<p>منست بی مرهمی بر سینه افکار است در دبر می چسبند از سر ناله سر داده ام مدعی رحمی ندارد راحت مرهم از تو نکمت کیمیا رو بر خلق عالم غش کن عشوۀ ساقیست می ساعه لبها گویا بش داغها بر غنچه دل سخت بر هم چیده ام باغ باغ از خمی گل در گستان بشکند مهر و کین را در ازل با یکدیگر سنجیده اند با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود خلوتی از بستن لب خوش و گانی کرد با آتش در و اعطافند گر نایم تو بیه</p>		<p>دایا داغ تو در باغ دلم پر بار هست گر دماغ خنده داری گریه در کار هست سینه ریش مرا آسایش آزار هست تا نگوید کس که در تار سنبل زار هست با وجود جرعه نوشی مشی سرشار هست بر جگر گرین سازم یک گستان دار هست گر بداند لائق آن گوشه دستار هست کین تو چند است مهر من با مقتدر است مایه داران را جان کم صبری بسیار هست خلخل خاموشیش بر سر بارزار هست عمر گذشت و گذار شرم تنه دار هست</p>
	نیست جامع چون ظهوری بر زمین کفر و دین	زاهدان را سبهای هم تخ زنا زبست
<p>سهره یاجم از برود و دشت دل تبار شک سایه زلف شده لایق تر ز هر چشند</p>		<p>بشوم آب اگر در آفروشت تکلیه کرد دست غیر بردوشت شور نجات چشمه نوش</p>

<p>سخن عشق غیر کے گفتی صبر مارا چہ گوشمالی داد چاک بر حبیب خرقہ پوشان عمر شد صرف انتظار و نشد ساقی از سر مرا بدر بردست</p>	<p>کہ فحالت نساخت خاموش پیش سنبل بناگوش جلوہ سرو و پریان پوش یاد ناگردنم فراموش لطف سرشار و جام سرور</p>
<p>ہوش آگاہی دگر دارد تا ظهوری شدت بیوشت</p>	
<p>دل فراغی کہ از وفا میشت ماندم چند خواندنی ہم هست در زمان گذشتہ میگویند گوهر بن تیغ اگر بیا لودی میشد از ناله ریش کام و زبان تو بہ من نہ ماندیدہ شئی من غم آوار گیش میخوردم کویت از تن کبگی میداد از گہ یافتہ حباب افسر</p>	<p>قدر میگاہ آشنا میشت صد برو کاش یک بہا میشت جنگا صلح و وفا میشت خون من جو بہ بہا میشت درد اگر نسخہ روا میشت ور نہ این طنم کی روا میشت صبر اگر نسبتی روا میشت خار را ہش حرم بپا میشت از تو گد در سرائین ہوا میشت</p>
<p>خواہد سیکرد چون ظهوری را انیمہ غرقش چرا میشت</p>	
<p>چو در خریدم را دم رواج نایابی است</p>	<p>نسانہ کہ فروشم بشرط بخواہیت</p>

<p>کسی چه شک کند داغ در جگرنا بیت که کند پیرنهم از کتان متنا بیت تاده دشنه بکن عشق گرم قصا بیت که آبروی من از دیده های دولابیت وگر بگوی کدام آنشی که ام آ بیت از ان گذشته که گویند در گران خوابیت بیا رچره زرین که دزد ضرابیت اگر نه حسیج کنی زربسم قلابیت برای خواجه زانندیشه ام چه اسبابیت</p>	<p>منوز گریه رگ خامی مگر دارد میرس قوت سرخچه شوق کرد مرد بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ حلال نمانده در جگرم غم ازین غم در رفت بزدیاد مرا بادگشته خاکم خاک غمم باشد هر سوت بخت خسته من تباب کوره دل در عیای گیری غم بحال خویش بدان نقص بزدان ز سیل حادثه بنیان و مان چه غم دارد</p>
--	--

ز باغ سینه طهموری بکن نهال فریب

که برگ و بار همه بخودی و بتیابیت

<p>گل رساندم از غم مرگان بخاری ندا از رخ افتاده برگز غباری بر ندا بیروت انقدر از دلفکاری بر ندا که زلال اشک مرگانم نثاری بر ندا دیده کربان رخسارش بهاری بر ندا کز برای بوستان نافه زاری بر ندا ساغری بر باد چشم پر خاری بر ندا چشم ترا شک خیالی از نگاری بر ندا</p>	<p>بر کشیدم ریشهای جان تباری بر ندا اینهمه دامن نشانیهای آن ز رکش قبا حرف مرهم گفته باشد بی رضای من لیم پیش چشم تر نشد برگز خیالش جلوه گر از نگامش بنید آسب خزان گلزار خلد بسیچکه بر چنین زلفت کاکلش گذشته با گشت زاهدست تقوی در خار عجب ماند مر جباترک هوس روز شلاینی نکرد *</p>
---	---

<p>حیف مژگان نجیب در پنجم جان نگیرد گرچه ابر دیده ام نم گریه داری بزنداشت</p>	
	<p>هر کسی در مانده آورد کاندازد ز دست نخبتاری از طهوری اختیار یزداشت</p>
<p>عقاب در دو غمش آشیان خویش گرفت چه نوشها بکفیدن گم ز خویش گرفت بهین که غیر تو بجای نه را که خویش گرفت نخبتوانش سجا شاک صبر پیش گرفت شدش چه تفرقه جامع در خویش گرفت که راست زهره که پدید کدام کمیش گرفت امام شهر ازین رندی که پیش گرفت چو مرهمش خبر سینهای ریش گرفت</p>	<p>خندنگ عشق تو هر سینه را که کش گرفت نذر هر شمیم تو مژگان چه تلخ گردیدست سناری من که ز بجایگان خویش شدم چو سیل شوق بر آورده موج طوفان دل که داد بهم صلح طره کامل ز خون گبر و مسلمان خدر نمیداند نماز در عقب می فروش خواهد کرد بجا و کا و جگر گشت نشتری هر گ</p>
	<p>می کشد چو طهوری کمر ز پیش کس سجاء فقر کسی را کسی که پیش گرفت</p>
<p>که گلگون از برای پیش فرما درین کردست بنابر م سینه را با داغ خود در انباشت کردست که صحرای و کوکب اغیرت صحرای صحن کردست بطرف باغ و بتان قه خود را یا صحن کردست جبین سجد خاک و شش نقش زمین کردست که دغش سینهای گر مخوانان اگرین کردست</p>	<p>بحکم عشق شیرین جین خدمت انجمن کردست نفس خواهد شد آخر هزاران ناله میدانم کنندی کرده چو صید شوم سنبل کامل بخواری تن چرا در داده خاشاک سر کوش بیالده آسمان چون سرفرازی که خورشید همان انعم ازین افسرده جانان که چه میدانم</p>

بغزت گریاید پیش باد دشمن عجب باشد
کند تقصیر است پیش پیش مشق کین گریست

ظهوری شهره شهرت در حسن آواز است
اگر دشمن از تو تحسین شنیدست آفرین گریست

عسیم او گنج دل ویران است گریه برخاست بهمانی چشم نال آسوده در آغوش نفس همه دردی بدست میدهد سعی در عقده کشائی نکنم کرد اجل زود خلاصم ز فراق عید آن کرد که قربان تو شد زخم کنز ناوک و تیغیت آید چشم لطف بفراموشی هست سخت رسواست تغافل آما تا در میسکه آید ز ابد می گران غیبت به زنجیر هست	بسر من قسم سلمان است نختمای جگرم بر خوان است نغمه بر کام و زبان تا و است درد عاشق بدل درمان است کار من قفل در زندان است منت عمر ابد بر جان است عید را بهین چقدر قربان است از برایم زره و خنجران است ضبط بیداد تو بر فسیان است چه نگما که دران نهان است بدرون میبزش آیان است جان گرو جامه گرو از آن است
---	---

اینکه گویند ظهوری پس رفت
اندکی پیشتر از بهتان است

جسم را در عشق با جان گار نیست بر قناعت قیمتی زن خویش را	درد عاشق را بدین کار نیست سود را با جنس از آن کار نیست
--	---

<p>گر سفر دورست نزدیکیست سود جنگ گل با خویش کاری مشکست محضر گننا میم گردیده هر دست امن در دامن در مانست درازه با فیست زخم ناکست مردنم نامردنم در دست تست میتوان خاطر نشان کردن سخن</p>	<p>چون بر آید کار آسان کاریست صلح گل با خلق چندان کاریست نامه را دیگر بعنوان کاریست فرق را با پای رضوان کاریست تیغ اگر بارد بخفتان کاریست مرد را جز پاسبان فرمان کاریست گر بیاران زبان دانا کاریست</p>
<p>کفر و دین آمد طهوری سنگ آه عشق را با شیخ و رهبان کاریست</p>	
<p>عشق یار دل انقید ز نیایست ز گریه نخت جگر گاه تند دیدار نگشته ام گم و سر گشته کرده خود تلقی که زینجا ز شور عشق چید بسود دیده کشاوم قنار تو نظر چه رنگ باخته از راه مدعی گشت در آفتاب درخشانی شراب کجاست بجز قرابه فروشان بد او نمید</p>	<p>نهال هر دو فانی ز نریایست بل نظر آریا ز جگر نیایست ز خضر شکوه کنم راه بر نیایست بصر ببت شد و سکر نیایست گناه دیدن من در نظر نیایست ره است امن دل بی خطر نیایست شب شراب کشا ز اسحر نیایست مرا معامله باشی ز گریه نیایست</p>
<p>جمع کرده هر دو فانی کرد تلاش خویش ازین بیشتر نیایست</p>	

<p>فصل می دلق شیخ در گروت غیر گو خوش مشو ز اندن من اثر از کشته تمساکو سینه زمین خوشتر شیار کنیم کرده مجنون چه خاکها بر سر پود تشریف عشق را نازم پر بچولان مباحش تیز غن مبه آرام من بوام گرفت</p>	<p>کهنگی خضم توبه سال نوست که بیا در زبان او بدوست واس غیبت چه از زود دست که صد انبار دل به نیم جوت پشته بدوست هر کجا که گوست می شود کهنه و نمود نوست توسن روزگار بد جوت نگه قیمتی ولی گردست</p>
<p>بسخن سازی ظهوری کمیت آن سخن ناشنو سخن شنوست</p>	
<p>از لکه چشم تهنی گشت تماشای ماندست دل غارت زده را مایه سودا این بس داغها نازد کند دست شقائق هر سال در دل خود ندیدند اهل دلم جایار ب بینوایان درت محشمان دگرند باید سیم وزاری مهر و وفای رنج نیست بزم اغیار ز نگردیده چنان تنگ هنوز</p>	<p>وز زبان حرف نماندست سخنها ماندست که ز خال تو سواد می بسویدا ماندست در تر کوه غمت دهن صحرای ماندست که برای دیگری در دل من جا ماندست شال مانعیت گرازا طلسم و میا ماندست غیر افتاد چنین پیش ازین ماندست غالباً بهر رویان کردن من جا ماندست</p>
<p>چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند یا دگاری غزلی چند که از ما ماندست</p>	

نوبت خورشیدی آتش پشت نمودند صفهای شکیب برکانش بوسه زد بر جا گذاشت بوته اکسیر غم گردیده دل چند مددی چون زنده آید بر روی هجر اگر صد سال اگر یکدم بجا در جدائی ناخوشی هست و خوشی	فعل مهر و مهرها زود آتش بزرگامش تیر روی ترکشست با وجود آنکه دل زود بینشست ناله خالص گشته در دم غمشست در وصالم آرزوی یکشست مفرجان میسوزد آتش آتشست در یمنها ناخوش و درمان خوشست
پای نغمی شد ظهوری پوشدار طره از چاه زرقن دل کشت	
هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست هر گز بغل آشتی باز نکردست پانگ غرورت نشود عجز جانی بودست بروج عکله بابلان را خوش روی کشادی بیدونیک نمود از صیقل هر رفته دل فامده من شد بدست این است بیان گام شمار شب ناله بی پرده من گوش زدش شد	خندند بران کز اثرش رنگ نبودست کی بوده که با صلح ترا خجک نبودست در عهد شاه و گد آن شک نبودست جا و دی تراتا سر نیزنگ نبودست گفتی که مگر خاطر ماتنگ نبودست آن بود که پیکان تو دوزنگ نبودست زین بیش درین مرحله فرنگ نبودست دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست
در جذب غم عیش ضرورت ظهوری ناموس شده مرغ اگر تنگ نبودست	

<p>ز درونالم و بالم دوا فراموشست کد ام بیم و چه امید عالمی دادم بعرض حال خموشی مگر زنده حریفی قدم رسیده بجائی که میروند بفرق چنان ز دست روم در تخمیل آغوش به بین مصیبت بقدریم چه سنگینست برای خاطر بگانه ام نگذند چشم بحیب کون و مکان قتمینمی گنجد ز شکر و شکوه گذشته کار من در عشق جنات مهر و محبت که بسته بهن</p>	<p>نیم زنده عیان مدعا فراموشست که خون رفته زیاد رجا فراموشست نقابنی و نگاه از حیا فراموشست سجودش از کف حق با فراموشست که باز کردن بند قبا فراموشست که کوه را بجو اجم صدا فراموشست چه چشم از لگه آشنا فراموشست اگر خرنده تو باشی بها فراموشست بیایا که جفا و وفا فراموشست مرا همیشه بیاد و ترا فراموشست</p>
<p>در خلوت زود یاد گیران هرگز چه واقعت ظهوری چرا فراموشست</p>	
<p>کرده بدخیم به بیداد و ره بیداد است روزهای تیره خنجر از شب برهم نهاد گر چه جلاد اجل خوش مانده برگاه عشق وصل می آید مگر غم میکشد از حینه خست تا شکار او نیگرم نمیگیرم قرار پندگو پرده خست فصلی و سخن می آیدش با چنان تاب توان گلگون فر و ماندن شد</p>	<p>داشت بفریادم و آنکه ره فریاد است صبح روی آنکه بر خورشید مازاد است بار بار دیدم که چو این دیده جلاد است یاد شاد خویش را بر خاطر ناشاد است صید را نازم که صد جارا به صیاد است کرده خویش پیوده گوئیها گره بهاد است خویش را شیرین با بنی قریب بر فریاد است</p>

<p>تا زنده راه نجف را آبی از مرگان تو شوق در چشم ظهوری جلد بغداد است</p>		<p>گر شعله است لاله بتان ^{تشت} است جاشی است بزر و زشتک حکم من اخگر بجای قطره فرو بار در چشم خاکستری بیاد ندادیم و سوختیم گم دیده زیب مجلس شسته میرد نور فز طبل است که گرد فدای گل پیچید بگم جو موی نه پیچید اگر عنان یک استخوان نمانده که چون نکرده سکر کردن حکایت آغوش میرسد</p>	
<p>ترسم در آب خضر ظهوری شوی کباب تفتان دل تو مایه عمان ^{تشت} است</p>		<p>گر اخگر است ریگ بیابان ^{تشت} است چشم خم خط خون و لکم کان ^{تشت} است کگلزار باغ تشنه باران ^{تشت} است کو آه گرم کار بطونان ^{تشت} است از خس چه بچینا که بهامان ^{تشت} است پرفانه عید کرده قربان ^{تشت} است رخسار شعله خیز تو میدان ^{تشت} است دفاع تو در گرفتن سامان ^{تشت} است بروانه را که گوی گریبان ^{تشت} است</p>	
<p>بفرض نخل امیدم اگر شر برداشت شکيب فتنه بیدارش که راست کجاست غور کبر من از حد گذشت انصاف است زهی خوام که حلاؤس بهر فراشته رخ تو در دل شب و درش مجلسی آراست حلاوتی که ز شهد لب ز یادت بود</p>		<p>از کینه دست زمین و نهان تیر برداشت فسانه گوی که خنجر ز خواب سر برداشت پلنگ خوی فلک از که انقدر برداشت بجلوه گاه تو جارب بال پر برداشت که آفتاب زخ مرده سحر برداشت بشور خنده بر من ریشی شکر برداشت</p>	

<p>گرفت ماتم فوت نظارة تا دم مرگ بروز قسمت مهر تو دل تلاشی کرد تشنه آب بکست دهنده از آن چاه</p>	<p>اگر ندوی تو یکدم کسے نظر برداشت از آنچه حصه او بود بیشتر برداشت زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت</p>
<p>چه خند که طهوری باب خواهد داد بگریه که رشوق تو چشم تر برداشت</p>	
<p>گریه سردادیم دریا برداشت گو که بار آرزوئی بستان راه میوزد چمن گو کثر مرو دعوی دلبستگی ثابت نکرد بر سردارای اسکندر چه دید شوخ خارا پوش ما خارشکن سود از دامت که هنگام سفر آن جلالت عارضش انداختیم بی نصیب انداز تغافل گیران</p>	<p>دماغ دل گشتیم صحرا برداشت کاسمان زوزور از جا برداشت دشت و در نقش کن پا برداشت هر که دل از دین و دنیا برداشت عبرت از حال دارا برداشت کرد آن خواری که خارا برداشت قوسه جز سودای عذر برداشت آفتاب عالم آرا برداشت دید نادیدن از ما برداشت</p>
<p>بر طهوری بخش گیر از چه دست در دمانگ عداو ابر برداشت</p>	
<p>بر سینه بجزاحت آزار گرفت چون پشت کمر است زهر شیشه منصورم در سر چه بزرگی که نهادم</p>	<p>مرم بود و بر دل ناله گرفت کو هست زمین و زهر پس بار گرفت آری سر من بر بدن دار گرفت</p>

<p>قرار نکریم که انکارگران است در پله ما خورل و خورار گرفت صبرست سبک ناز خدیار گرفت منت کشی از پارچه مضامین گرفت بسیار سبک گشته و بسیار گرفت</p>	<p>وا غلط چقدر گفت بود غلط منی است سجده ترازد و نهد بر کمر کسی کالا بجه بالائی قیمت بجه پستی روزی نشود منت از عیار کشیدن دشمن بهین حال بسی شاد و باناد</p>
--	--

هم صحبت عامه نرگانت ظهوری
مغزش ز سبک باد که دشار گرفت

<p>کس نسوزانید از من پاکتر یا آتش است شمع در پروانه سوزی خود سر آتش است آتش آرایش نمیسوزد دل ما آتش است تاثری خاکسترت و تاثر یا آتش است خورده بر سنگ از شرش نیزه بالا آتش است دود از خود خود بر آوردم تا آتش است باد را در پریشش من در نه آتش است از برای گرم بازاری زلیخا آتش است از شر آتشش اش در مغر خارا آتش است</p>	<p>خشک چون نی استخوان و با جراب آتش است بهر بلبل داغما از برگ بریم چیده گل غیر کو در دفع گرامی هوس صندل بال از موی تفته دشت هجر و خاک آن میس گرم غمی بین که پیکان خدنگش هر جا دیده میبایست پوشیدن چو برقع بنگند تا دهم پیشش نغمه بر باد غنشیند می عشق در پوست فروشی چون آبرایم و گدا کو کهن بودست از بس گرم کار خود مهنوز</p>
--	---

شست و شوی دلق پر هنریت ظهوری جلالت
پاک میگردد بدیر یا لیک اولی آتش است

<p>در جهان دشوار تر از بوی فانی کماریت</p>	<p>نیستی قادر مگر ترک و نادر دشوار نیست</p>
--	---

و کهن را در محبت پد من از کجاست
 عار را هست کرد گل در پامهیز و نمس
 صیقل تیغ تو از فل میزد ام و زنگ
 عارضت نازک نگاهم نیز صیقل یافته ام
 باور در دست بازی بنیای ریزد بر هم
 گشته ام کاهی و می آیم گران بر جانش
 کامل از هر جاسری بر کرد خلقی گشته جمع
 وقت پیری عشق بت برگردنم افتاد چنین
 چشم زخم توبه هرگز طر فی از دندان نبست

گر به بنجم خود را کو پیش آنقدار نیست
 گر ز لب روید که خارستان بر انگشت
 در صفت عاشق کسان یک تیغ بی زنگار نیست
 چشم ستم این نگاه آن گل رخسار نیست
 حلقهای طره که انگشته ز نهار نیست
 بر دلم صد که اندوه است از دودبار نیست
 هیچ واقف از پریشان بستن و شمار نیست
 خرقه فرسودست تارش لائق ز ناز نیست
 شکر تند کامان را نقص از استغفار نیست

راست کن خود را طهوری گر غیر نجی گنجی
 نیست کاری که هم با من کنی کار نیست

رخش آه و ناله را انداز جولان کم شدت
 داشتتم ذوقی ز کام تلخ این شهیدم که داد
 و شگرم باد زین همان عبت بر خاند
 از تو چشم عمیدی دارند خلق روزگار
 روی و موی دیگر از باغ و بهارم که دسر
 یک جابست این نرزن گشته ست آه ناله
 میتوانم داد همچون بلکه عمان را آب
 با دافزون مرهمهای گدایان درت

درد و غم خواهند در دود میدان کم شدت
 درد و دمانست میدانم که در بان کم شدت
 سیر چشمیایا کجا شد قدر همان کم شدت
 استین بر بال جوش خون قربان کم شدت
 باز رنگ از روان و بوی رحمان کم شدت
 از کمال ضعیف گر فریاد و افغان کم شدت
 تند سیل گریه را با آنکه طغیان کم شدت
 آرزوی التفات خان سلطان کم شدت

خیل کین کو کهن در میستون باداوشان
هم بوزن میستون پوزیرا شان کم شدست

آمودی پاس هر چری طهوری فرست
گریه شیرین شد بچشم و شور عیان کم شدست

گر مرا بی تو بستی بودست	هر سر موی نشتری بودست
سره دانسته شوق چاکلی را	گر بجنب منش سری بودست
گشته فربه لبش فراق کت	هر کجا صید لاغری بودست
مثل مخبون نبود خسته	کو کهن سایه پروری بودست
بیشتر از زمانه گریه من	ابر را دیده ترس بودست
باغ را در حساب داغ دلم	از گل دلاله و فقری بودست
گوهری درج دیده کرده غمت	گریه را که جوهری بودست
داد از دست بیوفائی صبر	از تو هم بیوفاتری بودست
خرقه شعله و تف دغمت	ماهی دل سمندری بودست
گشت فرقم بر آستان فرش	فرش از عرش برتری بودست
غالباً بود چشم منتظری	هر کجا حلقه دردی بودست
گشت امروز برین این ظاهر	که دل من زدیگری بودست

تد مهر و وفا ظهوری تست
در محبت سکندی بودست

هیچ در گشت وفا تو غیر نیست	ربع اگر باشد که تسعیر نیست
احتمال نبه از ادبش هست	از لگ و پی هر که در زنجیر نیست

<p>وصل با خود و انقدر تغیر نیست در طلال و عشرت و تغیر نیست وای اگر صبر کسی نخیر نیست گر دل انگار پیکان گیر نیست شده اگر باز هر او هم شیر نیست صورتش گر زویر تصویر نیست آن پری را مندل تغیر نیست در کفم سر رشته تغیر نیست بایج در قتل کشش تا غیر نیست</p>	<p>در غربالی سحر از حد میرود بر کشیدم از تنون خویش را بانغزالان پانسبت حبسیت کی شود بخت سوزناز خم از کجا آورده است این چاشنی سیر و ناز صفی صورتها بر دل بلکه باید بر زمین آن خود محال نیست بهیم آنکه ناگه بگسد کگاه هجرانش بشیای میشود</p>
<p>در مریدی که ظهوری را ساختی مبترا از عنای جوانان نیست</p>	
<p>حسرتی سازی اگر خود را تنها خست وید نیهای تو مرا بل حیار خست ره سر آمد میرود که ز رفتن پا خست در و بگذشت از دوا فکد و آوار خست نفرش پای شکیب پای بر جا خست چون شود عقل و دل و دین و دنیا خست که درون آئی نبرم وصل تنها خست جنس خود را نقد کردن بعد بغیر خست</p>	<p>مگر تماشائی شود پیدایش خست نیرکان چشمی کشانند و نمی بیند هیچ سیر و ز خود میکنم بهر تماشای جهان میتوان تریاق خوردن هر خوان گسوده است بر لب چاه و قنیل را گداز افتاده است برگ و بارش را نباید در نظر مختصر از دحامی خویش را باید که بگذاری بر بر دل از زنده بی دایغ غمش و جان نمین</p>

مستی مرغی است از زلفش پشیمان گشته دل پیشتر هرگز نمی آید زبان وعده اش همچو یکس مهر و محبت انقدر در دل بخید	فراغ خالیش گر کشد در دل سویدار هست تا فتنه هر روز واپس تر قضا هست طاقت و آرام را از تنگی جاختست
---	---

خاکپایش هر کسی بر سر نیارد و ریختن
اگر طوری گشته فرقت فرودان ریختست

بست مایه فخرانیکه از منت تنگ است درون بر فتنی زخم میشود روشن امید هست که علت زرحم بر رخ من + ز سحر بالبلبان مانده نسیمهای ستیقم زهی ستم که باین تنگ و چنین باشی شو ز گداین که کنم صلح نامه مهربان همان در اقول حیران دلم چو موم گداخت نداشت پد من کو کهن کمن سبکم ز دل محبت خود میبری بیرون ز دست برو میسر ز درودان حساب نزد لیکن بمطربان ز بر اهریم شه نوازش بین	فراغ عیش کسی که زغم تو و تنگ است دلی که صیقل تغیت خورده در رنگ است دوری بخنده کند باز گریه در رنگ است ز رنگس تو مصحح کتاب نیز رنگ است به بین که موی تو بار ز من چه بگزیند به گونه گریه من با عقیق در رنگ است مگر دلی همه کس چون دل تو از رنگ است بسج عشق مرا بستی و نش بانگ است ولیک فکر مکان کنی لا مکان رنگ است ز حرف تا بزبان صد هزار فرنگ است کز لعل زهره نژادان بر شیم چنگ است
---	---

طوری از تو بخوار آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرنگ است

ز عکس او نظر اهل دید و درنگ است	گناه کیست که آینه تو در رنگ است
---------------------------------	---------------------------------

<p>میبوی راه گنه پای مخدرت لنگست که لوح سادو بصد نقش لوح از رنگست دلم چو دیده نادیدگان اگر تنگست شمرده روی ازین راه آه فرنگست هنوز تخم شر گرچه در دل سنگست گلوی عزت مسند که رشک اورنگست فسانها که از آن طره های شبنمست امید کرده بغسل باز صلیح در جنگست نه عیب بل منبرست آنکه شمیم شانست خوشاشی که جهانگیریش بفرنگست</p>	<p>عنا فرج زره از دست باز داشت شکیب نگار خانه چینی در آ بیک رنگی زخم کشاده ترست از کف محیط کفان نفس قدم شده در راه دستان غمش نهاده آتش از شعله بر فلک خرمین ز خاک آن مهر کو بخت بستری گشود در خواب سر که ششم چشم صبح خیزان را مگر بطفت در آید در عتاب کشاد ز ساز هیچ نیارند در نظر ترکان کنند خوش بقعدی شهمان جهانگیری</p>
---	---

نبود صرفه ظهوری ترا نهاد آهنگ
 کنون بیال درین باغ راز تنگست

<p>صبر را با ما چه نسبت تهمتست حاش تند غیر و غیرت تهمتست در جهان مهر و محبت تهمتست کام بخشیدای همت تهمتست نیستم مرد مروت تهمتست تا نگی بهتان طراوت تهمتست با بری و حور صحبت تهمتست</p>	<p>نسبت عاشق بباقت تهمتست مدعی از رشک مینالد دروغ کینه و زندی خاصه این ملک هست هر چه میگویند از حسب قبول سیهما که دم که شد جانم خراب بارخت گلهای تر خاشاک خشک گنج خلوت با خیالت خلد من</p>
--	--

چند تکمیل را فقرای غییر را

تخت است ای بیروت تخت است

این صفای از ظهوری که کسب

خاطر او را که درت تخت است

لب کنم مهر عرض حال بیاست

سفلیان را علو همت نیست

پس چشم جواب گو بر راه

در تجرد هیچ مرتبه باش

میتوان شد برب رشک تیان

بد آ از خرد مشق در آس

بخیاال ندرند چهر تیان

آز عینم بجز اگر شوم امین

کم بسر رفته ماه و هفته حبه

گوش تا که به بنیبه پر سازم

آب گشتن از انفعال بیاست

هست اگر ز به از سفال بیاست

صرفه خود به بین سوال بیاست

هست گر عالمت عیال بیاست

روی کاهی و اشک آس بیاست

ناقص و دعوی کمال بیاست

منع اندیشه محال بیاست

خطر شادی وصال بیاست

روز بیش از هزار سال بیاست

ناصح من نگشت لال بیاست

رو ظهوری بفقر منعم شو

جاه و خشم بکمال بیاست

در خطر امنی بدولت است

همه تن جان شوم که بسپارم

گرچه در داده تن بسم از لطف

نیست آن مایه روشنی مه را

سپر تنیع کین محبت دوست

جان سپردن اگر در صرت است

روح را از کجا لطافت است

که بگویم شریک شهرت است

<p>جان نجر آفتد که میخواست خون من جوشل من امید داشت تا نخواهد منی تواند خواست دو جهانم بیک بده بس نیست نکنم صرف کس محبت او گشته ناسور زخم از مرهم بهر خصمان چه دوستان که گشت قتل اهل و ناکه بر خوبان زلت ساقی رعایتی لبکست</p>	<p>با و از تاجران نکست اوست تنیش آلوده مروت اوست رغبت جمله فرع رغبت اوست همت من گدای همت اوست نه بخیلیت این امانت اوست این خرابی هم از مرمت اوست نموان هیچ گفت عادت اوست فرض گردیده است سنت اوست گر کند تو به رار عیت اوست</p>
<p>جان ظهیری بیک کرشمه نداد همه جاداد نم زخست اوست</p>	
<p>چرخ را بازوئی کمان تو نیست عشق خوبان نهاده پا بر کاس رسم می آیدم باین عزت نرسیدی بقیمت اول حور بیوده که کند زانو صد بلا مرهم آردش بهر نشوم شنوم اگر صد بار شده تغیر صیغه سوگند</p>	<p>سیر خور در خور سنان تو نیست ماه در حسن مهنان تو نیست بر سیما که ناتوان تو نیست مفت یوسف که در زمان تو نیست هیچ بالین چو آستان تو نیست زخم تیری که از کمان تو نیست هر حدیثی که از زبان تو نیست نیست سوگندگر بجان تو نیست</p>

<p>شهد اگر صد توام دام کند نتوانی خلاف وعده وصل از نگوئی بر من نیار و بخت نیست ریگ روان دران آوا</p>	<p>که بشیر نیی دلم تو نیست کرم تو مگر ضحاک تو نیست هر که در چه بر سیاه تو نیست که گذرگاه ره روان تو نیست</p>
<p>شب ظهوری چرا بخواست دید پاسبان تو پاسبان تو نیست</p>	
<p>کتابت از غزالان پرغل نیست ز دم بتیغ تا او تیغ بر کند غم از ان نمیدارد وفاست چه میداند کسی آغوش گیری نگشتی مشعل در گریه افسوس مشو مان خانه ز نور حسرت نذار و گفت زاهد بهر کرد نمیخورد هم چنان قاصد که داند کمن و اعظم سرت خالی بهارست چه میتیری ز مردن بار بر بند بهر در چند گردی انگ میباش</p>	<p>چه خواهی خواند هیچ در بغل نیست بنام دست پیشین را بدل نیست بعالم قیمتی تر زین مثل نیست ز داغش لعنه تا در بغل نیست به از چشم در افشان مشتعل نیست تنها را جز انگشت عمل نیست خوشا زندی که عملش بی عمل نیست برای عرض پیغام محل نیست بنای توبه خالی از غل نیست در افتیم وفا نام اجل نیست بمانا گیری را که شل نیست</p>
<p>سبیل دیدیش گردیده دیدن بلی چشم ظهوری را سبیل نیست</p>	

هر جا حدیث سنبل آید برآمدست دماغ دل جدا شده گاه با بیاغما ز آتش فراق تنه سر بسینه زد افتادگان چو راه توانند کرد و طے از آب و رنگ تربیت باغبان مگو و دیگر چه گفته اند دورویان بد شمنی دل نازکست ناز طبعیان نمیکشیم عاشق کمان خویش بپتاب برده است انجمن را که شمه او کرده زبردست فی زهره نگاه نه اندازه سخن *	نمک و گشت تا خنفس بود برآمدست گاه بی اگر بسو از ان کو برآمدست صد شعله پیش ازین هر مو برآمدست در جستجو صبا زنگاپو برآمدست از مغر خلد این گل خود رو برآمدست با دوستان خویش چه میکرد برآمدست نازم بند خویش بدارو برآمدست از بس دید حبیب ز بازو برآمدست در عشوه گاه ز کس جادو برآمدست بر خویش فروده که بد خو برآمدست
--	---

خود را جد از یار ظهوری چرا بست

مردی نگر کم از زن مندی برآمدست

عرقه داغم را باغ چکارست عاشق و فکر کسان که گفته چه امکان ساقی نازت چسب از مضائقه دار منع مفرما بشور خنده نبارم بتو کنم اجل را بلا به تسکین از شب هجران پر حال چشمم را فسخه جامع ندیده کس بزبانم	عکس تو گل کرده سینۀ آینه زار بر دل قیاب من خیال تو یار عز کس شوخت همیشه مست نهارست چون ندود بر فلک که گشته شکارست میگذرانم سجده امید کارست سجده اشکی کف شده شمارست آنچه در زبان نیست حرف در کنارست
---	--

<p>هر چه بجز بخودی هست مال شام گریه نیرنگ از غم نازک یار سروپایش فتاده اینچه نهالت آه نفس فغان دل عثمان است</p>	<p>گفته فلط آنکه گفته صبر بکار است بر سر مرگان من سرش گل غار است ماه رکابش گرفته اینچه سوار است حلقه فقر اک چشمهای شکار است</p>
<p>عقل ندارد بگر طرز طه‌وری بشت بدیوار نه که حصار است</p>	
<p>بیمچکس در چمن عشق تو چون نشکفت شربت سخی طبعیان ل بیارست دل شیر مردگی گلخن حسرت خو کرد آنقدر قدر نداردیم که برباختند دوره کعبه ز رفیقم آرایش فرق خاطرش شاهانگردید ز خاتونی مصر خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند خودنمائیش برای دیگران بود مگر چقدر غم دل دیوانه بودن بروز شهر خاطر تنگ کشاید بغل گیری تنگ</p>	<p>لانه نداشت جگر داغ تو نداشت گفت شکر تند که با نفاس سخی نشکفت چه عجب گر بگلستان تماشاشکفت جز گل گریه ما کس رنج نداشت گفت گل خارش به خم آبله پاشکفت تا نشد غنچه بنی بست ریختاشکفت از روزنگان نشدیم آن گل و نداشت گفت چه تماشا است که خاطر تماشاشکفت اینهمه فصل بهار آمد و صحرانشکفت قطره تا غوطه نزد در دل و نداشت گفت</p>
<p>بنجیه قطره می دلق طه‌وری میخوات ماند ز پرده درج حین که تقوانشکفت</p>	
<p>بهایی تر از ابرو خاکبایت</p>	<p>چو بی جسم روح و چه تیر هوایت</p>

<p>بقربانیایت سزوفریه دال نه آنی که حرف بدل باتو گنجد برایت نمیدانم از حق چه خواهم چه جانها نم در پی پرده برهم که کرد انیس که کردی تو با آشنایان بخون غمزه را غشوه ات کرده برین شود راست مو بر تن از آفتابم شد از خون قربانیاں عید نگین جهان خواب آن فردغی ندارد گداز نیست مغول هر که بر بنیم</p>	<p>چه محتاج جانم که سازم فدایت بجای همه تو که باشی بجاییت ترا بایدیم خواستن از ربایت اگر جهان تواند شدن رونماییت مبادا که خوانند ناآشنایت ثواب شهید تو چشمک نمایت اگر سایه کاپی فتد در هوایت بنازم ترا دست و پای خمایت که گنجد در آن گنج کج گدایت چه داغم ز داغ سویدار بایت</p>
<p>نجستی ز تو نسیم هرگز طهوری اگر دردت افزون نکردی دست</p>	
<p>دل از طرفه صیادی بدست ز رویش صبح من صحبت تا شام تف حسرت نیندازد ز جو شرم چرا خاصان نمی میرند از رشک کی آن آغوش را آغوش گویند ندانم توبه را بر سر چه آمد نگاهیست کش از روی ساقی</p>	<p>پی نظاره چشمم از دام دام دست ز مویش شام من صبح شام دست تنم بختم بر بند خام دست که منغش خاص من دیار عام دست که داند این کدام و آن کدام دست که ساقی ده مقام انتقام دست و گرنه هر چه می بینی حرام دست</p>

<p>نیایشندستان بی پناهی گر فترت کلام دل گردیده حاصل چو منصور آورم صد پایدار</p>	<p>کنون پیر یغان جمشید جام چه چهل شپت سبت الزام است بسر داریم اگر این استقامت</p>
<p>طه‌وری را نمم در عشق وحشی اگر دانم که با آرام رام است</p>	
<p>بر بوی تو غنچه‌ها و باغ است باروی تو دعوی شکفتن پیش کشدش بیاد سیل ستانه نشسته عقل و مغز نازم بجگر که شاه بخت است با خضر کس چه حرف دارد زخم از تو گرفت جای مرهم باروی تو برده گل بباغدار</p>	<p>پوسیدن گل کرا و باغ است در حوضه کد ام باغ است پروانه که کشته چنان است گوش از سخن بیت این است داغ تو اگر چه شاه داغ است سنگ ره جستجو سر زغ است بارنج ز راحت فرغ است این عقل کد ام باغ باغ است</p>
<p>بخت سیه است اگر طه‌وری در میند های رشک است</p>	
<p>دخت لاخچین زیبا که است زخون سدره میگرد و سخن است ز کشت راحتم تو پر دلی است ز در غم طاب آدم ستون هم</p>	<p>سپندش آفتاب عالم است ز بالایت حکایت دست بالاست ز شستی تیر بابانی تن است ز آرم خیمه افلاک بر پا است</p>

نایاب سینه را که در این چنین چنان	درو به از زمان چون روز پیداست
چرخ غم بویست ز غم گو سیر میباش نمک بر غولیش از شور لیفت	
سایه است افتد اگر بر به پست آبرو گردد است از خاک بهم یکنفوس از ناشستی گنفس از تون تا برون آید کس دایه کردی گریگاهی بر میت چون نمیرم من که در هجران تو غیر غیب لاغری باعث نبود صاف ببرد از زهرها ناوکت عهد خوبان با درستی بسته عهد	یجمع فتواند برو محتاب بست گرومی از راه تو برویم شست دامن مهت نمیبودش بدست باید از درد تو بروی رنگ بست زود میگشتند طفلان شیر بست زندگی را احتمال مرگ بست گر شکاری گاهی از دام تو بست قشنة تر بر سینه صافان سبک بست خاطرم بر چیده از عالم شکست
کرد آزادی ظهوری بر اسیر بی گرفتاری کسی هرگز نیست	
خضر و قمر هم از عشق تو و پانید گیت عشق باید لائق حسن تو دان باشد محال سرو طوق قمریان خواهد که برگردن کند آرزو شوخ و هوس شگال نمیچنین برگزیند ریشک در فاکرانی پست کاخ دوست نیست	منت هر خطه مردن در طاعت برگزیند گیت آرزو ز راه من و هر ستر تا شرمند گیت از هوای قناعت آناهیش در بند گیت جادوان عشوہ سازت را سراپا ترند گیت وای بجان من این غیاظ دل برگزیند گیت

درد وصال آنگه تنه از روی برکاشنا با وجود رنگ غم پیش حال سائل بهتر است بال بر بال ها هر سو نگا هم می رسد	صبر در سحران گدائی میکند در ماندگیت ایل محبت را چه بختها که در غشند گیت از تما شای محالیت دیده در فرزند گیت
---	---

یست کس در خاکساریا کاب روی من ریشک بر من سایه را در پایا فلکند گیت	
---	--

نما حدیث تو هم زبان لب است آه تخلیست از سر آید دل عالمی سر بر آستان سخن گشته هر گوشه بین منفره گوش نغمه میده پی بسود سخن لازار از نگاه عارض تست مهرت هر عضو را جدا جان سخن ربط هوشش با مقوم	شهره شهر و استان لب است نال مرغی ز آشیان لب است فرق او در وقت آستان لب است از حدیثی که میهان لب است هر چه جز جوف تو زیان لب است نمک زهرت شکرتان لب است هیچ شک نیست بوجیان لب است تو ام حرف اتخوان لب است
--	---

در کساد سخن طهوری را هم ز لب فضل بر بدن لب است	
---	--

گمما از باغ روی تو در یکدگر شکفت کار اثر نباله لب شک ساخته است دل را چه آتسایج بگلشت باغ دروغ پروانه خود سپند شد از بیم چشم زخم	حسن تو غنچه بود بیاد نظر شکفت نسرین اشک در چین چشم شکفت از لاله های داغ سرا پا جگر شکفت کامش اگر بر حمت شعله بر شکفت
--	---

<p>آمد ز کوی جلوه او باد و امنه قاصد لب ز خنده لبریز تا بچشم میسند غنچه خاطرستان خویش را از لطف بوند و دوش در آغوش خواب من</p>	<p>فیس پوش بود آتش دل از شر شگفت بادا نچینید شگفته که گوش از غم شگفت ساقی گذشت وقت صبوحی و شگفت صد باغ لاله و گل از دوش و شگفت</p>
	<p>پیر مرده دل مباح طهوری ز جور دود عالم ز عدل باد و شد داد گر شگفت</p>
<p>برید مرمن از جمله مرغان نیست بحث می شده پیر مرده نگاه بدل رسا دگی چه شسته است نقش و آملیا چه رازها که کند در بهارستی گل چو پیش عشق بسنجید زدم نند میران کسی که دماغ سجودی نرویش ز جبین بر آستان تو خوش نخت است او چ گرفت چه چاشنی که نه در کج کرده لب است بخار چینی کویت ز نخل پندارم</p>	<p>بخا میثم زبان داد هم زبان نیست به بین جوانی پیری به بین جوان نیست شود سپند کسی شوخ هیچ دان نیست ز چشم ساقی اگر عشوه نهان نیست سبک گشت هوس حسرت گمان نیست باغ خویش نشان کن نشان نیست برای اختر پیشانی آسمان نیست بهر دهند شکر کو شکرستان نیست بهار دشت کمر باغ و بوستان نیست</p>
	<p>بمنع حرف تو تکلیف بر طهوری نیست جز این و گر چه توان گفت بر زبان نیست</p>
<p>شوق از من اعتباری برگرفت از خیالش ظلم صورت نگار</p>	<p>چشم در پاشم شماری برگرفت نسخه باغ و بهاری برگرفت</p>

<p>مشک صد تا تا ز نیم از در تخیل زیر دندان هوس هر دم از شادی گل میبرد سد منعی پیش راه آه نیست دست اگر بر شاخ گل تنی نیست تو تیا سر مایه چندان نیست</p>	<p>دلف آسم را تباری برگرفت شکرین لعلش فشاری برگرفت غمزه اش نشتر بکاری برگرفت از دلم دشت عبادی برگرفت یا دگاری در چشم خاری برگرفت گر و خاک رگ بگذاری برگرفت</p>
<p>دل جفا می تو بر من مشبرد از دغای خود شماری برگرفت</p>	
<p>کو تدعی منال تطاول تر هست شام نکرد سیر سمن زاد و صوم پیدا نکرد غمزه چون خون گرفته بیگانه داشت ز رعد و در و راد این گریه که شوق تو از چشم کشید سخت جگر بر آتش و خوناب دل سجا بی شانه مانده طره شمشاد قاتلان سرگوشی نسیم گلشن نکلنده طبع عالم خراب است خرابات کج او انقیض شلم بحر جان نکره کس گیرم توان زدن سردهم نفیس را</p>	<p>مشکل مراست کار مدارا ببرد پایش نگار ز خاکستان انجست در هر رگ دلم حقد ز نیست گمست اشک شامی گوشه چشم تر هست گروایی محیط منش نخل و قندمست از اشک شور نقل کمال تنگست از بسکه چاک خرج گریان مردمست گو یا که غنچه خورده می در بسمست سو گند چادر کونج شب خسرت نا خورده باد و محبت شهر از ترست از زهرش بخند که مرا با مردمست</p>

<p>در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش چون روشناس شهر رضائی قست</p>		<p>مازم بظرف خویش که پای خست با عندلیب باش کن مست بر مست مستغنی از قفح این سبوط است بر سینه در گذر جگر را نقد است نمکام ناز نیست زمان تر حمت صد داستان شاعر پیدا در گوت بخش ترا که تارک خورشید بر مست گر قلمم سر شک مرا این طاعت صد بهای از من زو یک شیم طاقت مباد و او حسن تکلم است جانسوز آتشی که درو شعله همزم است حق کار ساز است که در کار مست</p>		<p>هر قطره شراب ترا زور قلمم است زنساره بر فروخته باغ از گل قلع مست ترا بطارم تا کست دیده با عشق نخست سند و ان درون فکند حاجان بلبلت چشم نگامم از تو هست ابو بیت اختراع زبان کرشمه کرد در بوسه کاغذبان چون دهم کف کی مرد یک بکشتی چشم از خطر ره باخته گریه داو قرار می در انیم دردم دیده گوش کرده عقل و هوش مجران برای سوختنم بر فروخته است از شهسوار خان نوازش رسید خلق</p>	
<p>تقدیم کف زلف چو ظهوری فکندیم این مقده های کار بنموز را خیم</p>		<p>که در آن صید می که از بهرام رم رام است گر سیه رفتم بهات صبح بر شام غمت چنگلیهای اثر از ناله خام من است</p>		<p>باد که حسرتش جرم مرد در جام من است گشته دفتر دار خاتم گل ز دیوان بهار چاشنیها و شکر از کام نظم راست کرد</p>	

<p>چیده دل بر یکدگر دوزخم و سوز و گدازد نیستم کم فرصتی که درون سپهر از انتقام قاصد اطلب مگر بر داروی دشت بگو طالع در یوزه دشنامی از و دارد و دعا رنج فرماید قدم گیر بعد عمری نیستش عاقبت آید بکارم علم و دین در عشق بیست</p>		<p>چون نتالم عشق در فکر سر انجام نیست هر چه بخواهی بخواه ایام ایام من است گوشش ادر چشمها بر راه پیغام نیست میشوم لاهی اگر محروم ز ابرام نیست کیفیس آرام نپذاری که آرام نیست گر شود بجای دلیل کفر اسلام نیست</p>
<p>چون ظهوری در گذار انفعال کسی چون نباشم نکیامی چو تو بدنام نیست</p>		
<p>از عشق مهرس صد کتاب است در لذت شکر گشته ام محو دل خمیه در دگر کرده بر پا کو گوشش بگیر عافیت جو لب بسته زبان هزبانیت هر جا گذر و حدیث ساقی جامی که دران قنایکش از مشق نمی فتد ز بانم</p>		<p>هر فصلی از ان هزار باب است از زهر تو کام کامیاب است آن ناله طناب در طناب است افسانه من بلای خواب است سرایه الفت اجتناب است گویشم ساغر سخن شراب است خالی چه شود پیاقتاب است هر چند سوال بی جواب است</p>
<p>بگذشته ظهوری از مرمت احول بدلت خواب است</p>		
<p>با من نه مهر هم و نداشت</p>	<p>چون می نگرم جان فراقست</p>	

هر چند که گفته اند گویند سوز جگر و تفت درون را بشیر سینه مرگ را بنامم ورمهند ز دافعی فلز قلم افتاده عیان دل بدستم طوقی شده شوشه نگاهم	هر چه ز کتاب اشتیاقست در سوختن دل اتفاقست منه بیا و ترکمنی فراقست ترباق وصال و ز فراقست بیچاق مراد زیر چاقست خلخال نگار سیم ساقست
--	--

دریای وفاق شد طهری .

غیرت که معدن لفاقت

ز غم از بدویزه مرهم لبی بهم نداشت تهنیت گویان در آید هر زمان عید مگر پد بهن بزمین و زمندان بر آسمان داشت اسطراب مینا در نظر پیرمغان شیخ را در نامرادی طور دیگر داشت بلبل او دیگرست و فغمه سنج او دیگر زور شیرین تحت شاخ گل نداشت سرو کی طراوت میتواند در گل رویش کشد مرهم چاک دل از من بود بجا شد تفت عشق هزاران طور دیگر رنگانی که ماند	ای خوش از غمی که خندم و گریه هم نداشت کس برگ آرزو زین خوبتر ماتم نداشت در ترا زوی قناعت بیش وزن کم نداشت احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت هیچ غیر از سخت و پندار نپا دم نداشت خوبست گرد و دم کشم غم از زبانی و دم نداشت در سجود قامت رعناش قد غم نداشت دیده که حیرتش عمری نگه و رنم نداشت مدعی بر بینه انا خون خراشی هم نداشت خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت
---	---

شوخ آه و حشر خود را نام توانست کرد

چون طهمودی گر کسی آرام را بزم نداشت	
<p>طالع از ابر کرم خجسته خرم نداشت تشنه وصل حرم راهی بسیرایی نبرد آب در چشمه گرمست غیر از چشم نیست رفت بی منجبار باد آسم از خاطر غبار لطفش از اغیار بود و منش آمد از عتاب کی با فسون میتوان آورد دروش را فرو باد مری بربد دعوائی غمخواری من سینها سوراخ گردیدست از الماس زار چاک جیم کرد تا دوان بر فوکو بخیه را مدعی سودائی آن طره آشفته نیست دل ز کوه از منهای صبر میخاهد کنون</p>	<p>بود در گلزار گل آتشین شبنم نداشت مردک در چشم مردش نم گرز مزم نداشت چهره برگرد زانکو دیده پریم نداشت در زمین سینه نخل صبر با محکم نداشت مهربانی پیشکش نامهربانی بهم نداشت بیج جازا اهد برایش جز اجل مرهم نداشت خونهایم بس مبین کز مردن من نعم نداشت گفت هر کس را ز خود را زخم بر محرم نداشت سوزن عیسی نبودش رشته مریم نداشت دیدمش دل جمع کردم خاطر در هم نداشت انجمنین مفتش چرا شد دشت صبر کم نداشت</p>
چون طهمودی در غری بر و کیسان علم هر که چشم مودی از مردم عالم نداشت	
<p>کمیتی از سنبل لعل گلستان برگرفت دمازل قانون حکمت چون قضا میزد رقم نیست دیکوی تو هرگز مرغ رویان نجات تر زبان گردیده خضر ز لعلش گویان دعوی لذت بجز هر که ناعاسته کرد</p>	<p>گوده از لعل رنگینیت به نشان برگرفت نسخه از درد جانخش تو در مان برگرفت عبد اگر فال شگون از خون قربان برگرفت زاد راه قنطه جانی آب حیدوان برگرفت طنین غن جانی شکرستان برگرفت</p>

چون گل سو فار در خواش دیباغ نم مانده باز شسواری هر صفت ایام مظلیم گشت آزود دارم که بر بار دول از تنغ نعمت خوان وصلی منیر بان حسن شب گسترده بود خوش سبک گردیده ام در وصل جان غایب است	تا خدنگت فنج من و لولایه پیکان برگرفت گوی برین بزم میدان طره چکان برگرفت آنقدر چاک که از شوقت گریبان برگرفت نولهامی از خم شبت دست همان برگرفت منیر نم بهر زوری گر چه نتوان برگرفت
--	---

از گراغها بان ظهوری خوش سبک گردیده بود
از دلش این کوه غم راز و رسیان برگرفت

آبرو از خاک پائیت آب حیوان برگرفت دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود وصل بر دیم دری خواهد کشودن یا فتم کوه راسیلی زنان خواهد بدربار بد سیل گره میکوشد همان دست و شوی دانم باب این تاب توان بر خود چه شکل کرده ایم منتی دارند بر بستانیان زندانیان فیت در گنای از من نامور تر دیگر نخل با تم گشت و از گل گریه بر خاک نشانند از گهای که بخیزی نیز کم دل قیمت است	رنگ و بوی کرتو بود افزون گستان برگرفت در تاشایت چرا دامان مرگان برگرفت ز این چنین مالی که خاک پای دربان برگرفت ابر مرگانم بجای قطره همان برگرفت گر چه دریا تمیت پاکی زندان برگرفت غیر با این ضعف هجران را چه آسان برگرفت صحن بستان غری از کنج زندان برگرفت بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت خوش بجا افتاده خود را بسان برگرفت باد از زانیش بی انصاف از نان برگرفت
--	--

با ظهوری در طلب شاید که میانی کند
هر که در راهش سیاهی با بیلان برگرفت

<p>وصالت سود و سودائی نیست اگر فردا بخت در شوق گیریم ز سر و قامتت سرسایه دارم خلایق رستخیز آن خطه بینند سرکوبیت ز خون تاب شهیدان در آن هنگامه محبت از م بغوغا نه زان دستت آشوب غم او</p>	<p>از آن دارم تمنای قیامت رو و رودی به پهنای قیامت چه غم دارم ز گدای قیامت که بر خیزی بنیای قیامت شقایق زار صحرای قیامت که با بالست غوغای قیامت که آید در میان پای قیامت</p>
<p>طهمیری شد و خیل عشق امرور شد ابلهین از خطر دای قیامت</p>	
<p>در یاست جگر جزیره داغست شد هر نگیم زبان دیگر فی سهر دارم نه لاله حسد هر خطه شمیم صد ارم زار شبهای من باق پیلانها آسجا که ز اشک شعله دارم</p>	<p>سے دین دودید با ایاغست چشم شب در فز در سر غست این سر و گل کدام غست از جیب تو وقت هر غست شمع لگن در و نه داغست اگر ز فسر و گیش داغست</p>
<p>هر چند که امتیاز غفاست شاهین شاهین ضایع غست</p>	
<p>بعد از خجیر هر خجیر بندست دش محبت از دل بند بدست</p>	<p>اگر تار می ز مویش در کندست که ز نفس از اگر هوا کوچه بندست</p>

<p>سجده پرستان مهر گردو و دانش را بگفتم غنچه طربست زکوة گوشه سا باید برون کرد رقم از بس شود زیاده بخش بیازار فراق افتاد را هم بلای دارد شب چشم پر غم سپندش اگر گردیدم غمی نیست عیار شعله را پروانه گیرد تو خود میدار پاس غرت خود نباید بافت تدبیرات و هم</p>	<p>اگر گویم همش فعل سبندست از طنم غنچه خود در نوختندست زبان در داستانش بهره مندست ورق را نقطه بکف سپندست و هم بجایه جان مری سبندست ز سیل گریه راه صبح بندست پند اوست غیر و ناپندست مگس از چاشنی گیران قندست زکوة دستیم بهت بلندست که اینجا سادگی نقش پرندست</p>
<p>به از میخانه بنا سرزمینی ظهوری شناسد جلوندست</p>	
<p>غم من داغ دل از پروانه است اینکه برافسانه ندان بست اند کس نمیفهمد بغیر از آشنایان بیدلان را در حسرت بد عشوه که بسوسا ز رخا حکم زندگان نیم خور و غیر شد خوان مبالغ سخت از غمت میوزم چو شمع</p>	<p>خوشهای شعله را خود دانه است کاه و دافسانه خواب افسانه است در زبان من سخن بیگانه است عقل و هوش و دین دل بجایه است دست بیان من و چایه است سیر چشم زیستن شیرانه است گرد و برگ دیدن از بردانه است</p>

<p>موسم نوروز از دیوانه است آنکه با همچون توئی به خانه است آفتابم روزان کاشانه است</p>	<p>بر خلایق فصلها گردانده بخش چون سیحرا را نسا زور شکش از سیه روزان خوشتر خوانده</p>
<p>چون منظوری میکنی تعمیر دل گنجها در گنج این دریانه است</p>	
<p>وز خرام او زمین بر آسمان غلبت کرده حرفش سرخوشی بر زبانش غلبت میخورم از خویش بازی گمانش غلبت گر بیای خوشچکان بر عفرانش غلبت ذوق با محتاج من بر کتانش غلبت سخت عدم مغرب من بر استخوانش غلبت پودشالم بر بنود پریان خوش غلبت برزبان حرف شگفتی شان غلبت از خوش مهندو شان بر جامدانش غلبت</p>	<p>در روزانندان او بر بوستانش غلبت در تماشایش محال چشم کردن کجاست پایگاه غیر نذر ارم نگامش آشناست دیده گوید دیده های از خوان خیز مرا تا رو بود خوشتر از بویذ تنخواهم قبول گرم خورشید از داغ غم سیر انداختست فقر از من منعی از دیگران محض کنیدی فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن عادل بر ابراهیم شاه آفتاب برج ملک</p>
<p>باد روزی در دل شب مجدلی رستان بر منظوری باغش با سپاسش غلبت</p>	
<p>نامی با مالست در لبها فغانش غلبت روشنه سیاب بر سر و چونش غلبت جلاوه کین آرزو به گشتانش غلبت</p>	<p>در فراش ناتوانی بر توانش غلبت کیسای بقای عشق در عهد تو ساخت و چون ناخن بکشد از دل بشکند</p>

می پرد چشم ز لعلها از برای تو تیا گوش مجنون بر جیس لبهای لیلی بر جد میکنند زود آتش رشک هم و خورشید و دور خوان و وصل افکنده و آواکلفت با د سلان و هم با قطره ای خون خود صفهای دل و حشمتی دارم خرد و است و دشتی در کار بود خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او	پروازون برگرد راه کاروان خوشحال است ناتده در سوارزون بکاروان خوشحال است داغکاری بر چراغ و دوزمان خوشحال است سیر چشمی از حیا بر میان خوشحال است لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوشحال است همه زبان در هم زبان این زبان خوشحال است میتوان گفتن زمین بر آسمان خوشحال است
--	--

گو ظهوری خامه تیراش ورق در کیمش
آرزوی مدحت تولا رخا خوشحال است

چو بهر جان دشمنی کم فرصتی نیست نیایی در جهان یک بی ثباتی قسم هر قسم میخواسته کم یاد پری نهنگامه کو بهیوده می بند بزم هرت دایه کامم برگرفت مکن تالیف تهمت اندر ایم لبها کرده حسنی آشنائی تنها با جوش خویش ختم تنها ساخت این کار اندر ایم چشد فریاد که میباش سابق	و در روزی دوستان ما حلقی نیست که با عهد تو او را معیتی نیست که هیچت از مروت قسمتی نیست تا شام با چشم نسبتی نیست بشده دیگرانم رغبتی نیست ز خود دم خود دگانرا الفتی نیست در دنیا عاجز از قدرت نیست تا بر خامکاران منتی نیست که بر حسرت کشانم حسرتی نیست بجد افتد بهر ش سبقتی نیست
--	--

<p>ز دلبر جز دل آناری بد نیست شراب خا تقاهی نام دارد</p>	<p>مه و خورشید را پر شهرتی نیست توسا قی غیبتی کیفیتی نیست</p>
	<p>ظهیری این سخن باور ندارد که در ملک خطر امنیتی نیست</p>
<p>مرا با آنکه پیش غرق نیست نشانی در کلمه کین مهر وید همه جنس وفا در بار دارم اگر مهر وفا باید ترا شنید همان در یک نمازم زان و ابرو بیک بینی ز عیب شرک ستم بصلح دوست واکر دست افروش بسازم کجده از خون شهیدان مگر در دمی بپاسے کار آید ز صمیم چشم کو بردار سوزن توان در بنم زندان صاف گوید دل مرا عاقبت از رونق انداخت</p>	<p>هنوزم با غریبان نسبتی نیست باین پایی کسی را طینتی نیست چه حاصل هیچ جابستی نیست به از فراد و بودن صنعتی نیست چندادم دادم نیتی نیست بدین دیدار را شکر نمی نیست برای جنگ خشم فرصتی نیست که چشم را جلای حیرتی نیست برای ناله دل را آلتی نیست ز چاکش خوشنا تر ز نیتی نیست که در پیانه درد کلفتی نیست پایا ما هیچ نذر و نیتی نیست</p>
	<p>بیک کوبت بدادی دل ظهوری مگو بیا این کم خستی نیست</p>
<p>از بختی احوال دلم گرچه خراب است</p>	<p>غم نیست غمش را گل تعمیر در آب است</p>

نگینخته آنم نفسم گر چه گیسو است
گفتن لب خودم کند بند زبانت
شوریده کلامم نکینست سولم
از طالع بیدار با فسانه مرگان
سخت جگر است غروریت بر لب
مرگ سفر است که آبی نخور و چ
در کوره پهنیز نگردید مسم ز
در میکده ممتاز شدن کم طرب است
در شرح غم خویش کتابی که نوشتم

نم در جگرم نیست دل گریه خراب است
دیدن نهد باز سر دید مجاب است
تنگ شکر است آن من تلخ جواب است
شب تاب سحر نشستم در گنج خواب است
آتم که با آورده سرنی درد کباب است
آری رخ غایت که محتاج تناب است
کوسا قی خون گرم که اکسیر شراب است
حدویت اگر قسمت من در دلی است
فروش اگر عرض کنم چند کتاب است

در عیش جهان دل توان لب خلودی
بر خاره گرش نقش کنی نقش رباب است

حسن از تو حسابی شده در چ حساب است
تیوی خیم دام ترا تویه شاهین
سود از و گمان تو بیک نزع شنند
صبری که در گم جمع شود صبر و شکیمی
در روز حساب از تو جز این نیست کتاب است
سرخیه گلگون تو قربان کن چندی
از وصل تو بیداری من سخت نزار
در جگر آوده نگاهان نشانم

خوشید ز رشک که چنین در لب است
کج شک لب بام ترا فقر عتاب است
گر شکر لطفت و گریز هر عتاب است
در غارت غارت زدگان ایچه پست است
کام و ز جفا های تو با با حساب است
این رنگ غایت بخون که خطاست
محمودیم افرو که موقوف نخواست
بچشمه اگر میشدم امروز حساب است

<p>در حبیب دری پر گیانند چه رسوا با تفته درونی چه کند قطره چکانی خود میدیم انصاف بن حد زلفت محلم</p>	<p>این حرمت جلوه دامن نقابت در وادی ماتشه لبان بحر سربست از تیر زبانیم لبش کند جواب است</p>
<p>همیست که بر باد رود خاک ظهوری ساقی بمن آتش چه شویم عالم است</p>	
<p>بشرح درد خوشم کار مشکل افتاد است دیگر بپنج نگاهان نگاه تا نکنی تلخیت ز شیرینی دلباش اشک نهم سپند بر آتش که در ستمکاری کسی نداشته است انقدر فراموشی بسینه نقطه آتش رسیده از داغش هنوز میکشم انبار یکجهان حیرت حصار داغ برفغ فردگی جگر کم بخوبنها نهد پای از سر دعوی باج اختر طالع چه ماننا ز غیسر بعرض حال ز دنبال ماننا گشت کیل بجاست رشک بخودار میر قاضی جگر دماغ برآ میخت گرم خون گرید</p>	<p>خوشم مباد که رحیمش در دل افتاد است ببین ببین که چه شیرین شمائل افتاد که شمد ناب زهر هر طاهر افتاد است نظیر نیستش افسوس کاهل افتاد است بقدر آگهی خویش کاهل افتاد است بنخته با جگریم ترعه دل افتاد است اگر چه کشت تمنا ز حاصل افتاد است ضرور داشت دلم نیز داخل افتاد است هر آن سری که ته پای قاتل افتاد است که با شاه بنجم محبت بل افتاد است صدی طراز که دنبال محمل افتاد است بران قاده که بارش بمنزل افتاد است نفس در آه نیامخت باطل افتاد است</p>
<p>رسیده است ظهوری چه خوش بداد سخن</p>	

بفکر مدح شهنشاه عادل افتاد است

بس آفتاب که در سایه دلال افتاد است
 بهر جان کناری چه جان رود که آید
 شکیب بکیده رام را که بار صد است
 نقاد اند شصیدان بفکر زخم بهار
 بخشتر نیز زقرانگه توجوشد عیب
 مقابل تو کند بحث ماه ماه پست
 کتاب صبر که تصحیح داده بودش عقل
 زودیده بر سر من گر چه صد بلا آمد
 شنای عقل در بای عشق نیست در
 نشان است که محرم نه دور بست
 از اختران همه آزادگان کشند آزار
 بنشأ پیر خرابات خویش گفت
 از آن کشاد که پیشانی گریان است

از نیکه سینه بدش مقابل افتاد است
 نهاده پای میان کارشکل افتاد است
 محبوی باقی عاشق که فاضل افتاد است
 چه صحبت است که دعوی بقابل افتاد است
 بروی یکدگر از بسکه بسمل افتاد است
 حیای است چه ناد و مقابل افتاد است
 بکنج مدرسه عشق باطل افتاد است
 گناهها همه در گردن افتاد است
 شکسته کشتی گردون بساجل افتاد است
 بلاست گرد و دیوار حائل افتاد است
 فلک برحمت تحصیل حاصل افتاد است
 بنکار عالم شدم چه جاهل افتاد است
 چه عقد با که نه در کار سائل افتاد است

شکیب صبر مجمل بود از طهوری دور

خوش است محفو بقصیر قائل افتاد است

ضمیمه یک مورم آرد و است
 ز جام ساقی خندان نوشتم
 ز هر برگیت گوشتی در چمن بین

سیه خنجم ولی ز انغم جایست
 که رنداوست هر جا پار سایست
 میان بلبل و گل ماجرایست

سربیکانگی گوهره میچ جگر را بهتر از خون نیست و غلی چرا دل زده راحت نه بندو بهر اشک سپرده گریه چشمی دم کشتن نیاید دم زدن لیک	نفس همدش آه آشنایست که حشر گریه گلگون قبا نیست جگر همان داغ سینه خاست مگر در آفتاب راهی نیست و دویست در زبانم مر جاست
ز تین ساید برفرق ظهوری ست که مریم را ز بخش التجا نیست	
معلی شدم ز غم حکیم کار ناز کست بنگاه دور و هم ضعیف و خطر نیست نشته شکسته در جگرش عزت صبا نی قدرت تعاضل و فی زهره گاه آزار ما چاک ز راحت نمیکشد در بیع جان مل ننگه گوشت خوشیم ای آنکه پرده دل جهان کرده سپر از سخت جانی دل مادر تعجب در خرقه چون میان تاج گشته میگر	نقوان بلند کرد صد امان ناز کست ره سخت فنا و دست بی و بار ناز از جلوه بی گل کلاه خاز ناز کست در زیم حسن خدمت اظهار ناز کست مریم درشت سانه افکار ناز کست توان فروخت ناز خریدار ناز کست همه دار تیغ غمزه خوشنوار ناز کست آگاه نیستی که چه مقدار ناز کست از بکه راز سجه و ز ناز ناز کست
و اعظ طیب گشته ظهوری بوی چو زمین توبه که چون دل بایز ناز کست	
نگاه نیست کست نگاه ساقی نیست	چو چشمها که چو ساغر باده ساقی نیست

نقل شکوه لب میکان نیا لاید باغ دروغ گل دلا نه بنیم کدام شام که آب طراوت سحرش کدام دیده نرگس که برده نگهی زخون عجب دریا در خمار صد طهرست عجب که هیچکس از بند خود در پد زاهد چه کار بابد و نیک فتنه زندانها چه تیرگی که ز دیوار و در نه باره	اگر چشمت خمارم گناه ساقی نیست که دست جلوه طرف کلاه ساقی نیست از خاک رنگند سال و ماه ساقی نیست سفید کرده چشم سیاه ساقی نیست کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست اسیر محبت گاه گاه ساقی نیست برای دوست بدار نیکو ساقی نیست بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست
---	--

بزر ز بند شوری نظر چینی بندی

تغافل تو حرف نگاه ساقی نیست

کو دیده که دیدنی ضرورت غومای گرانی است در بیع تا چند زبون خوشستن آونخت غم کمان دعوی تا رام شود غزال شهری ای زهر لب بیا که خویش ابرام دعا بجای خوشت ماهی بزال سر ندایم	کول که طپیدنی ضرورت سامان خریدنی ضرورت برخویش ویدنی ضرورت باروی کشیدنی ضرورت صحرای رمیدنی ضرورت درده که مکیدنی ضرورت دشنام شنیدنی ضرورت برتابه طپیدنی ضرورت
--	--

تبسج بت تو شد شوری

زنار بریدنی ضرورت	
مجنون کوی عشق بجای برابست	محالم که منکسیت بجای برابست
بی اختیار عشق سخن چون دهم	اثبات و نفی را که دلائل برابست
گوهر مجوی بس شکایت بحمل عقل	گرداب این محیط بساط برابست
داد نظاره دیدۀ قربانیان و در	تار و زهر حشر جلوه قاتل برابست
صبح تجلی از افق دیده بروید	با آفتاب آینه دل برابست
گل کرد خار در چین پای سارنگ	بچرخه و فراغت منزل برابست
مجنون بطلاق قبله فرخت چون کین	ابروی شوخ چشم قبایل برابست
در کام ما آمده لذت بکام ما	باشمندان ز هر طایل برابست
گر دیده ثبت نام طهوری بکاک عشق	
در دقری که باقی و فاضل برابست	
دل صیای اضطرابی هست	دیده برگوشه نقابی هست
هوس اختلاط مختلط است	از خود و خلق اجتنابی هست
در کتمان شکیب میجو شرم	ذوق گلگشت مآهتابی هست
عشق اگر جای گنج میخواهد	سینه خانان خرابی هست
بکناری نگه نشست و هنوز	در میان پرده حجابی هست
تیز بین باد آفتاب پرست	تابه بیند که آفتابی هست
منع زاهد کنیم از نده	میگشترایم اجتنابی هست
سینه بسیار یک سینه گشت	دماغ را چشم انتخابی هست

دیده را بارخی حسابی هست در سطره و بیج و تابی هست که نگار مرا جوابی هست	صبر داریم تا بزنده شمار بارگ جان کیست این پیوند گشت معلوم از غافل او
بی شکایت عنایت از دو گران از ظهوری اگر عتابی هست	
پیش ازین جان تاب مهوری نداشت پشت بر دل کرد امید وصال همچو هر جای استادی نشود شام هجران تو این بدعت نهاد گرچه چشم میراند قصا باند تیغ پند گو خوش گرچه پند دور دید قرعه پروانه بتاتش قتاد + گریه ام را این ملک از شکست مدعی سرخپه در بازو کشید	بر در حمت گرچه دستوری نداشت کشور را روی مهوری نداشت مرگ دست افراز مزدوری نداشت روز با زمین پیش دیجوری نداشت استخوان بازخم ساطوری نداشت خانه در نزدیکی دوری نداشت تاب شرح بال مهوری نداشت هیچ اشک تلخ این شوری نداشت عشق شیرین خواست از دوری نداشت
نام گنایان ظهوری پیش او ساختی مذکور مذکور می نداشت	
غم جان ست از دل شام بیدار هیچ بکیس را نبایدست یارب کی دیده بودی آنچنان تمام از وصل وصال	وای بر من بیتوا قدام بیدار بر اجل مضت اندوم بیدار ظلم هجران کنر نیایدم بیدار

<p>ایچکس در بند مجروران این جان میکند طرزه خلعی میکند ریج و شام رفدگار بزم شرح ناتوانها چه آرایم بست هر که شیرین تر فراق جاگذاشت تلخ تر زخم فرو دارم و بر بخت لاغری طعم آرزو با دکنار از گریه حسرت مباد در جگر زخمی بخندیدن مگر لب کرده باز</p>	<p>دشمنان خوانند از اودم بدین احوال چیست عاود بیدادست اودم بدین احوال چیست زیر دست ناله فریادم بدین احوال چیست شدو طالع تر ز فریادم بدین احوال چیست بی خرم قراک میادم بدین احوال چیست پارهای دل بدر دادم بدین احوال چیست شیشه اشک فرستادم بدین احوال چیست</p>
---	---

خاستم مقطع رقم سازم قلم بر جای مانده
 زنده نام خویش از یادم بدین احوال چیست

<p>آشکارا گشت لازم مطلق نهانی بست هر نگاهی گشته زنجیری و بی پای دل بست عقل را شود جنون زیر فزاید و دگر طبع من گرم است و شیرینی زبان میدادم در خنای عید رنگین تر برای دیگران در خمار ز بخت شکم ساقی تودست کو کعبه را در تیرگی دارد صفای باطنم</p>	<p>از گریه بان شعله سر زده من افشانی بست چند این دزدیده دیدنهای گویانی بست در یاب و دیگر چه میگویی فسونخوانی بست زهر شیمی از تبسم شکسته افشانی بست بنه گلگون ترا از حمید قربانی بست خرقه آلوده سازم پاکدامنی بست راه ویری پیش گیرم ارج مسلمانانی بست</p>
--	--

ساکنان آخر طهوری ره بجای میبرند
 محل کدش اگر گردی بیابانی بست

<p>پرده بردار نظر محتاج است</p>	<p>معرضه ده دافع مگر محتاج است</p>
---------------------------------	------------------------------------

<p>در رهت تا مدد هم باشند شور شیرینی لبها نازم مائی صبر شد آخر مدوی سده گشته نهال هوسم در جهان از نظر افتاده</p>	<p>سر بیا پای بسر محتاجت دو سه تلخی که شکر محتاجت که با سباب سفر محتاجت بیخ حاصل به ثمر محتاجت نظر آتا بنظر محتاجت</p>
<p>تیره روزیت ظهوری از کسیت که به شام تو سحر محتاجت</p>	
<p>دل بخرمن گو گلو تخمی نکشت جبهه لوح آرزو آورده پیش دلی خویش افکند صد کعبه را چشم ما را دوست بر خضارتو بسته حوری نقش در خاطر گه مست منع میسر کردیم خوبی را بنابر</p>	<p>پربنادر خویش را اینجا پشت ای سجودت قبل از اسر نوشت گر گینی یک جلوه در کار نکشت در نظر ما آلهه بینائی سرت خاک کویش بهتر از خون هشت خوب مایه است گر خسارت</p>
<p>خرمن خجالت گردون سر کشد گر ظهوری بدو تخمی نکشت</p>	
<p>خال و خط بر شنه حسن همان اشک است خوش ربودت زما عقل فریفته هنوز دو دود جگر از محرم دل می آید اینکه زخم جگر از بخیه بخندد بر خود</p>	<p>مژه با بزرگ عشق همان نشتر هست ساده گانرا سخنان تو همان با نده است از وقت مانع تو در سینه همان اشک هست در کف غمزه بیابک همان خنجر هست</p>

نگه تلخ اگر نیست همان زهر چکان مردم از آرزوی یستن پهلوی دل با خم بازوی حسرت هوس فربه ما حاشیت زهره خار که چنانخ افروزد نرمی ریخت درین بزم و نه جامی افتاد	در شکری فنده بخود از همان شکر هست خس رخا سرکوشی تو همان نشتر هست تیمنای میسان تو همان لایع هست بر سر کرکس بلای تو همان حرص هست برکت دل بخیال تو همان ساعر هست
---	---

کرد کو تاه طهوری اگر از کو تیو پای
دستش از دست جفای تو همان بهتر

عمره در مهر و محبت هست در عا حاصل نگرد و در عاست یا ز خود بیرون نهادی تسبیح پرده بر چهره مقصود نیست یک نفس گزینیت سر در جیب شد پریشان حال من چون طره ریشک همی بوده در کج خیال بر سر کوی اگر یاد وطن گرچه از منت کشیدین فارغیم	دل چه باشد صفره جان نیست عشرت از دل روی تا بگذشت در بروی خویش بستی غلظت ویده دیدن نداری حسرت تا بدامان قیامت محفلت میتوان دل جمع کردن الفت غیر میدانیم خود را غیرت بر غور و کلاه بی بخاطر غربت تیرک سسی چاره سازان منت
---	--

گریه باید طهوری فکر خود
آب روی گریه باشد محفلت

بیوش شود دل آنچه هست	برخیزش ملز ز نیش و شمش
----------------------	------------------------

صد شعله ترا نمیکند گرم بجای طلب است اهل حیات با هر بدونیک صاف بودن خوش آنکه سبیل کرد و خود را در صومعه پلاس پوشان واند کسی از حکایت او از طره صبا نبفته بندست	در هر شهری هزار جوشست سختی کشته آنکه است گوشت اندازه رند و رذوشت پیاپی بکفت سب و بدوشت خو غای بت پرند پوشست کوب کشای دیده گوشت وز لعل سخن شکر فروشت
---	---

با عافیت خون ظهوری
فارغ ز بلای عقل و شهوت

مردم ز غم و غم علاجت رفریت درین سیاه نخوت فعلین کشان و او دی فقر شد کشور جان منور عشق ز غیب تعلق از چه سنجست ای آنکه بنگ برده دست تا بر سر ما چه سنخه آرد	با خود چه کند که بد فرماست گر دیده شرم جو روزه است بر هر چه نهند پای تا جاست وین دل و عقل و هوش با جاست اما بنگاه احتیاجست خوش باش که بار از جاست این نازکی که در فرماست
---	--

غم آمد و رفت غم ظهوری
می ناز که وقت اتها جاست

در طهای سینه بر روی جاست	خیش و خیش چمن و ز غم است
--------------------------	--------------------------

<p>کو سپیدی در گزند رحمت گر نباشد در دوزخا چقدر در بیان رازهای پرده نکته واضح ز خاموشان شنو آنکه گوید غم فزون از مرصده نوبهاری سیر خاطر میکند بخت و طالع سستی تر نیست</p>	<p>چشم ز غم ز غم عاشق مریم است فشنگ از غمتی بر مریم است گفتگوی بی زبان محرم است داستان جهنم سازان مبهم است از کجا آورده غم خود یک غم است بوستان آرزو خوش خرم است شکر ده عهد و پیمان محکم است</p>
	<p>صرفه کی دارد به بخت از شکیب تا نظوری دم زند خود در مریم است</p>
<p>نکته داغ فنا بر دل درویشان است عافیت جوی بمان نکند گوهر کام مشکلی نیست که عرضش نبو آسانی و سنگیریش بیا مودی گردون نتوان دیدۀ ماهنر عیب ندیدن دارد دلکشائی که به بستان شمان پانمند خانه در کوچه بگیر اگر ویرانی نیست بر خنجرن مقصود برات همه کس چه بزرگان ره کعبه جان میپوشند غم بیامی محتشمان باید خورده</p>	<p>ریشه نخل بقا در گل درویشان است دل دریای بلا ساحل درویشان است اسچه آسان نشود مشکل درویشان است هر که افتاده طاق دل درویشان است پرده شرم و حیا حایل درویشان است دست پورده سر منزل درویشان است دست تمیز در آب و گل درویشان است و فقر وصل خط واصل درویشان است گوی گردن جریس محل درویشان است از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است</p>

پاس میدار ظهیری غمخی میگویم هر که حق مائل و مائل درویشانست	
و هر عشرت که غمخساز درویشانست بهر دگاری شایان توان گشت آباد آب حیوان که سکندر پیشش برنجاک بامیدیکه توان خواب جلی دید بخواب شمع فانوس دل از مشعل مهر افروزند هر چه بلوغ رستم کرد قلم روز ازل مست به جرعه این طافه هشیارانند	آسمان کاشی کاشانه درویشانست کنج در گوشه ویرانه درویشانست جرعه ساغر و پیانه درویشانست گوش جان عاشق افسانه درویشانست بخت خورشید که بر خانه درویشانست فسخه آن دل فرزانه درویشانست عاقل آنست که دیوانه درویشانست
برخ خویش ظهیری در اقبال کشاد روی بر خاک در خانه درویشانست	
زخم ستمش جگر شناسست خوش کرده بر شک بیدلانرا کو شسته شمع فارغ از رشک بر دیده نگاه نیست تاوان بیاری دل برون تراوید فهرست لب فریب قاصد	شمشیر غمش سپر شناسست دردانه ماگر شناسست میوسر که شعله پر شناسست شادیم نظر فطر شناسست رگ از مرده نیشتر شناسست گوشش دل با خبر شناسست
می نازد آبرو ظهوری رخسار تو خاک در شناسست	

<p>زاهد زمی بدو تو دوست از کاشبست از لوج یاد خلوتیان عشرت صبح در کوچه تجلی خورشید وی من این چشم خواناک که روزم سیاه از دست آه آنچنان دمید که چو حید بر عنان باران اشک و امن آلوده مرا خضر فریب کرد رخ انتظار را آلودگیش آفت دریای آتش است</p>	<p>وافظ شکست منبر مفتی کتابت او را درابر شمع رود شراب شست گردون بنجاک را منخ افتاب شست بس چشمها با شک غم از لوج خواب شست اشک آنقدر روید که گرد کاشبست پاکیزه تریز پرده چشم جاب شست در پهن دشت دعدا آب شرب شست صدفی چه نیک خرقه خود را آب شست</p>
--	---

رخم در گریل تو طهوری ضرورت
بنشین بر گنجت که تیغ عتاب شست

<p>شادم که کار عقل طریق دگر شست نازم که سینه مژه های دراز او بر خاست شمع جمع باند از سر کشته در بزم روبرو تو دو شمع نشاند بخت دیگر بگزید بست شکیب و تمناش امید مرده زنده بدش نام میشود آوازه رسیدن روز وصال است</p>	<p>هر چیز غیر عشق ز خاطر بدر شست در هرگی زهر مژه صد نشتر شست پروانه راجه شعله که در بال و پر شست نقشی نویدن تو برای نظر شست هر کس که در تخیل تاب کمر شست آه از دمای من که برگ آبر شست شام فراق بر سر راه سحر شست</p>
---	--

گردید همچو آینه پراز صفای او
از خویش صوفیانه طهوری بخت

<p>کماهی که برافشاده ز رخسار نقابت خوش گوم غروری ز جگر درو بر آید شیرینی طغنی برگ در شیه فروخت ره بر سخم بند که مستست سوادالم خواهم که خیالی کندم دولت بیدا اقبال قوی گشته بی سستی طالع در بادیه سر بود جگر سوختگانرا در کشتن من انیمه تعجیل مفرط</p>	<p>خون در جگر غیر گیم کرده محبت چشمی کثامت کسی سخت کثابت نازم بگوار ندگی زهر قنابت زین باده که در ساغر من نجات جوات شاید که در آیم سیرا پرده خوابت دستی زده در محکم بند نقابت سیرابی تفتیده لبی کرده سرت بر سنگ درنگی خورد و پا پی شابت</p>
---	---

گر ضعف منظوری سبب جرم گردید
در جور بیفزاکه گناهست ثوابت

<p>عشق اگر تحفه پذیرست زل جانی هست آنگه هرگز دلش از دست نداد و ستان پیش ازین بیگیدان حرون جگر ننگند گوی اقبال مگر در جسم چو گان آدم هر هم لطف نهانست علاج دل ما راز فرداست که غارت زده رسوائی است حیرتم زهر اجل داد ولی چشم امید شوخ چشم و کنی ده چه غریب آزاد است</p>	<p>شوق اگر بر سر لطفست گریبانی هست گوینا بهره من بر سر جولانی هست هر که دارد سر مردی سر میدانی هست گوی سر کرده کمین در خم چو گانی هست در تر پرده جان زخم نمایانی هست در کمین گاه نگه عشوه پنهانی هست همچنان برینک کنج نمکدانی هست یادم آورد جفا پیش که فراسانی هست</p>
--	--

نظر نه زهر سوس منظوری دارد

	قوتش هست که چون شش نگهبانی هست	
<p>از انکی صبر و شکیب از چو منی بسیارست مابقی بیشتر از ضابطه مقدارست خلش غمزه هند و پیبری در کارست صحت از آرزو نرگس او بیارست پنجه قوت دین در کمر ز تارست بوسه زخم جگر بر دهن سو فارست نرگش با همه ستی چه بلا شیارست عشوهر را اگر چه سر خیرگی انگارست که بظاہر ز جگر دایع غمش بزارست نیست آنخل که مهرب استغفارست</p>		<p>دوستان پند به بخار دلم افکارست دایع جان ست ناندازه قعدا و برون جوی خون از گد ایمان تراوش آمد مستی از حسرت تهر جرعه او خمورست نتواند ز تخب سانه برو نم افکند نادرک ناز کما سخا نه ابرو نازم نگه اهل نظر نیست معطل سحراب میتوان دعوی دل بزرگش ثابت کرد شعله در ریشه جان شیشه فرو کرده نهان خال ساقی ز دل اهل دروغ سوخت پدید</p>
	<p>چشم جان گشت طه‌وردی تجلیل روشن پس زانو نشین آنه بی زنگارست</p>	
<p>بامر هم را حش چکارست نه گامه فروز صد بهارست در هر برگش هزار خارست پس چهره بخون و فکارست بر خاطرش از زنا غبارست چون هست اهل بد زگارست</p>		<p>از تیغ غمی دلم فکارست هر لاله زرباغ عارض او هر گل که زرباغ کوی او نیست تازیاب عاشدست و دستش بر باد و هم خاک خود را در گلشن کام دست عاشق</p>

<p>گر دیدہ دل انچنان سبکبج وہ قاتلے کشت خندہ ما وادیم قرار وصل بانویش موقوف اشارتیم ایدل</p>	<p>کاندیشہ وصل نیز بارست در عمدہ چشم اشکبارست شادیم قرار ماتہ راست بیٹا سقے اگر بکارت</p>
<p>سودای تومی نزد ظہوری از خاقی خویش شرمسارست</p>	
<p>بقیاری یاد میباید گرفت بہر شناسی دہای خویش با نیست غم ہر چند صید لاغیرم بمستون کن پشت روز شیونم بندر شکلی بتراشیدم عبث میشود نا آشنایا ضرور</p>	<p>بند ناصح باد میباید گرفت ز نیت اوراد میباید گرفت راہ برصیتاد میباید گرفت ماتم منہ باد میباید گرفت غیر را آزاد میباید گرفت نرا شنایان یاد میباید گرفت</p>
<p>چون ظہوری از غمی گشتم خراب خویش را آباد میباید گرفت</p>	
<p>دل خاتم عشق را نگین ست رازی کہ شرح آن چکد خون در عشق ز چارہ بس نقد کار تاسکے شکری نہاک نشانہ خاک از غم خون کشتگان ت</p>	<p>روح دور اسم اعظم این ست در سنیہ چاک ما و فین ست بیچارہ کسی کہ پیش بہن ست صد دیدہ زخم و مکیں ست دہ جوش و غروش آفرین ست</p>

<p>در جبهه تو یا صمیم مغنیان نحمت ز تن تو گل فروش است سر میطلبی بر آستان است</p>		<p>با وصل تو زهر انگبین است مستی مرغ تو لاله صین است جان میخوای در آستین است</p>
	<p>پرهیز ز صبر کن طه‌وری بیار دلی دوا همین است</p>	
<p>بجویدی در اجاره دل هست بسر برده طاقت ما را معنی اتحاد را دیدیم روشن ارگشته سوز ما شمیم کشتی میکشیم بر خشک طرفی از ما اجل نمی بندد کرده مار از چرخ مستغنی</p>		<p>خاکساری سرشته گل است غایب ماکه در مقابل است در تماشا نگاه حایل است بزربانست آنچه در دل است دل دریا اگر چه ساحل است جان مادست مرد قاتل است کنج بی حاصلی که حاصل است</p>
	<p>رو طه‌وری که کار آسان شد عشق حلال کار مشکل است</p>	
<p>از تو بد مهر جز جفا غلط است در شکنهای سنبل کاکل عالمی را بنهر چشم بکش قد بر بگاسنگ بدان زنه‌ار مرغ جان میبازد شود</p>		<p>عرض خوبی مبر وفا غلط است شانه چوبه صبا غلط است بشکر خنده غنبا غلط است آشنائی با شنا غلط است حلقه در طره دوتا غلط است</p>

<p>شکوه از اضطراب مانع است گشت معلوم من و فاعل است مردم از بس دعا دعا محط است</p>	<p>از تو خجسته صبر میخواهم بیو و غایان فراموش دارند ز آن لبر نیست بخت دشنامی</p>
<p>با ظهوری ستیزه خوی مباش با گداز چشم پادشاه محط است</p>	
<p>گر نیدانی بدان عاشق شکیه با خوب نیست یکمان لطف از برای غیر تنها خوب نیست بارقیبان التفات شکوه فرا خوب نیست لطف اگر البته باید کرد و سوا خوب نیست از برای عشق بازی طالع ما خوب نیست</p>	<p>هر زمان ای ناصح این سخن تو با خوب نیست جان من دارند تنها ماندگان چه حصه در شکایت پدیدم هست میگوئی بدست خاطر اغیار را میسر در پنهانی نگاه نام عشق ایدل مبر یا بحث دیگر فکر کن</p>
<p>میکشد حسرت ترا سوش چو مینی هر زمان رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست</p>	
<p>از ذوق وصل خردم زهی زیان و غرامت هنوز نیست پدیدار سپاه وصل علامت نشد که پاک کنی از زخم سرشک بدست فتاد و وعده دیدار غالباً بقیامت نگردد چه بر مدارا با سر تو سلامت</p>	<p>شب فراق تو باشدم هزار روز قیامت دیار عمر ز خیل من راق زیر و زبر شد ستیزه کردم و از رشک فکر چه خردم عجب که رنگ ره جان شود امید از بس پیرس حال جو بر پسیده طال ندارد</p>
<p>بنا بر سر خاک شهید خویش فرامی هزار جان ظهوری جدا آنقدر قیامت</p>	

عشق برقم نغم من افکنده است از جنونم ترانه زنجیره چرخه و پنجه دل فریاد دل آموش دوست با دشمن در تب غیرت آرزو از ضعف	از ناله طبع شیون افکنده است رقص در کوی و بزم افکنده است حسرت بیستون کن افکنده است مرگ دستی بگردن افکنده است دست بردوش رفتن افکنده است
---	---

شوق گویغ بر ظهوری زن

در بار صبر جوش افکنده است

نم در جگر از تفت درون نیست ویران نشود ولایت عقل ز نهما زلف کبر صبر و نهما دور غم و غصه اتخا بیت در شعله زویم جام و ساغر رفت خودی اگر بر پا آورد	از گریه بر آدمیم خون نیست بالشکر عشق اگر جنون نیست من تجربه کرده ام شگون نیست صد شکر که بخت باز یون نیست با آنکه حرفی گرم خون نیست آنگس که رهین چند و چون نیست
--	---

بکشی لب فسون ظهوری

این درو فسانه فسون نیست

اقیلم دل خواب چنین از جنای کیست با دیکه بر حبسیر زندگرو منش اکسیر آبدی ز خاک رهم کشند صد گنج گوهر دل و جان دادم	بر فرق عافیت دم شیخ بلای کیست بر حبیب بخت همتش از خاک پای کیست بر چهره گرد و در گبه دولتسر ای کیست انیدامیه هوس رونمای کیست
--	--

خشنودی و نگاه نهانی برای غیر بر غمزه باد کاوش صد چشمه جگر		بیزاری و تقاضای رسوا بای کبیت ز گنجی تبسمت از گریه های کبیت
	حرف وصال داد ظهوری لبم بر لب خالت پی بر آمدن در غای کبیت	
رسمه قافله ناله نفسهای مست غیر گو راه سلامت بفرغمت میرود بچه امید کشایم در دکان امید در دل ساغر من آرزو باد شکست بادورنگان شده یک رنگ چنین می آید حرف من کی کند از غصه و عانی ارد ناله آغشته بخون از جگر کوه کشد فکر و وصل تو مرا گر چه نمیدید کرد حسن خود تربیت خود نتواند کردن		بوسه گاه و مین آکلهای پایی مست خار صحرای طامت همه دریای مست روی بی رونقی و هر یکا لای مست سپرنگ بلا سینه مینای مست نکنم شکوه بیجا گل رعنائی مست صد چو من مرده و شام میجای مست صبر بر درد فراق تو چه یارای مست لازم مهر و وفا و سوسه فرمای مست پرده بردار که این کارهای مست
	سیر با من توان کرد ظهوری نشین نشین بخت جگر لاله صحرای مست	
آرزو با همه حق نل شیدای مست نقطه خار من چشم تنه نشود جبرس محل مقصود چنین نغمه سزا صوفیا زانکه از باده فروشان چای مست		عشوه و نازکی از شاخه رعنائی مست عشق میروید از آن ناکه انشای مست به نشان قدم بادیه بیامی مست همین از زندمین خرقه تقوای مست

<p>سیمجایانی خوبان زمار را می‌نست دور بود این اثر محبت و الهامی</p>	<p>عجز من مایه مغروری طنانان است خاک گشتن بسبر کوی کسی از چو من</p>
	<p>از شب بجز ظهوری سحر وصل می‌دید رخیت بر دیده هلا زور تا شامی نیست</p>
<p>صد غار در دل چمن از غمی او شکست در جلوه گاه قامت و لجوی او شکست از یک کرشمه نرگس جادوی او شکست بشت شکیب از غم ابروی او شکست گر آه حسرتی بدل از غمی او شکست در یوزه دندبان دعا گوی او شکست آری سرم بنگ سر کوی او شکست</p>	<p>رضوان که رنگ گل ز گل روی او شکست آن عهد پاکه با دلم آرام بسته بود اعجاز عشق صد صفت طاعت و دست کرد محراب را که روی جهانی بسوی او است شادم که گشت سلسله پای آردو خواهد مروتش در دشنام باز کرد سو گند اگر خرم بسرخویش عینیت</p>
	<p>ساقی هنوز رو بطهوری نمیکند با آنکه توبه بافته چون موی او شکست</p>
<p>وای از آن دل که مغرور میان نیست هر کرا و ذوق در گریبان نیست بوتانرا هوای زندان نیست در دگر گریز که سامان نیست عطر در شاخ و برگ ریخت نیست روی دل که بسوی جان نیست</p>	<p>آه انان لب که محض افغان نیست راحت افشانه بدوش دهن از گرفتار پس آزادی صندل چاره آفت آفت نافه در چین طره میباش وقت مرون بقیه روی چه سود</p>

نیوفا پانه برنجیت خون مرا منعم از گفتگوی طره چسرا	بحالش کردم از پیشانی نیست خاطر من مگر بر پیشانی نیست
باش گو طالع ظهوری است شکریده که است پیا نیست	
در چمن خبر فروش ببل نیست گرچه گردیده گل سرپا گوش عشق جا یک تخت قدر زند همه شکر است هر که میگوید حرف ریحان و سنبلیش سپید خیره تر میشوند ناز و غرور این همه اضطراب ساخته نیست کشته رنگ و مرده بوم	نشسته که است قفل نیست گوش بردستان ببل نیست عقل را پایت قفل نیست چه نگه پاک در توافل نیست هر که در چچ تاب کا کل نیست عجزا صبر نه در تنزل نیست هر چه خواهی بکن تحمل نیست زنگ در لاله بوی در گل نیست
چون ظهوری ز حرص میگوید هر که در پرده تو کل نیست	
از خطش خوبی و گرتار جبار ساز بست نوبهار حسن و دوزخ می از سر گرفت بر دماغ سرکشی زد سنبلیش بوی غرور رازدار ریحای دل چون صبر من بهبوده بود کنکریان وصلش خنده دار و بر کند	سرگرانی باز عهد تازه بر ناز بست شوق بر انجام عالم شویش غار بست برگش تنغ تغافل بر بیان ناز بست اقتضای شوق صد فریاد بر هر راز بست آرزو عمری عبت انداز بر انداز بست

در قمار دوستی دشمنی باین کم مائی	کی تواند طر فی از زندان هستی باز بست
از بلا محروش ایدل زانکه مرغ نمه ساز	بال خود را در قفس از رشته کلاه باز بست

صد طهوری را ز دل طوفان چرخ اید گشتو
این تغافلها که او بر گرگس غماز بست

خزان عهدیه نگاشت باغ دریاغ	نمک برین رواج از خاشاک
هزار شکست از کف ترم روید	که نیم جرعه مقصود دریاغ
بهر زمین که دزد صحرایه افروزی	ریش در محبت بخت بر چرخ
امید هست که هم ناکسی کند کاری	و گریه مراد برب سزاغ
ز نخل غم به پیکان جگر روید	که قد کشیدن او خونهای دماغ

دعا کنم که طهوری بر زمین افتی
ترا که رشک بر آسایش فوفاغ

کام و جهان حاصل تحصیل نیست	به میوه شد این مرحله و میل نیست
در جوی حیاتم اثر نغمه توان نیست	بر چهره دلی و جله همان نیل نیست
در سایه آرام گراز صفت نیستیم	و ذوق طلب نسبت تعجیل نیست
یک شب کشیدیم بر شعله شمع	پر دانه همان جلوه قندیل نیست
در عشق کسان جابه بیدنگ در بند نیست	زخت غم مادر گریه نیل نیست
یک حرف دگر در لب تقریر نماد نیست	بد مهری محتاج بتاویل نیست
گوشت هر چه زخم زد گوشت ز سیه اش	آشفتنگی کامل و مندی نیست

ز نیم شب روز ز هم ریخت طهوری

		اسید مرا ربط بتعطیل جان است		
	گذشت زنده گیم حله در گزند و گذشت مهر حکایت زهر از زبان یاران نخت برای دفع گزندم سپند حاجت نیست مراد دست و آغوش دیگران آورد	گذشتم از درد و نخت از چند و گذشت کسی گفت حدیث کلا و چند و گذشت که خود بر آتش حسرت شدم سپند و گذشت نکرد جان حزین مرا پسند و گذشت		
		ز در طبع ظهوری بر من نهادم ز عاق دل صبرم آرزو نگند و گذشت		
		از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست خز برق آه مشعل شهبای دای نیست ورن که ام دل که سمت در مخرج نیست گر خاک ره فرق قبول تو نای نیست کار مرا مع الله ما بر علاج نیست	درد نیست درد ما که بهیچ علاج نیست گوهر ستاره ناب صد آفتاب باش دود از نهاد آتش دیگر بر آورد + گلدهای غرت همه خار مذلت است روز ازل سیاه گلی خریده نخت	
		بازل قرار ده که بدلیان شاه عشق جزیره خراب ظهوری خواجه نیست		
		دوای که گشته دفع از دماغ مانع است سرگشته جهان بهوای دماغ است نور هزار روز نشا ر چراغ است گلها باک بدلیان چه تحسین نایع است داند که کمیای درع درایع است	بانجیکه بر بهشت زنده طعنه مانع است هنر که متی که هوش بر من میکند ز مغز صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر کهنشکل نهاد چو بگ عصاب عشق زاده نذر دهرستی خود صاف اگر شود	

صد آفتاب و ماه سپند گزند با	این شعله را که سر گریبانم است
معلوم گشت زخم طه‌وری بر منجی	جان خود ریش ز رشک فراغ ما
شب که می‌پی صبحی قدر شب نیست هزار ظلم بر بیراهی فلک زلفت مبشر دیگران گرفتار و تنی باشد بیاد روز وصال ابرش از شعله آه برای آنکه شود کار دشمن مارت نهاده است ادب هر مرد بان سخن	تبی که دست به بخی در تپ نیست دران و بال که در راه کوکب نیست میان صفائی و دوری مشرب نیست کدام داغ که بر سینه شب نیست چرا نیست که در طالع چپ نیست بلی حدیث تواند از لب نیست
برای کار خود ایدل تو فکر یار بکن که احتیاج طه‌وری بیار نیست	
شکایت وشت نور دست اگر شک نیست چه زهر با که کند گریه در گلو با حل + گداز بخت طبعم هلاک خواهد کرد مستدار و صبر ندانند بعد مردن هم ز دست رشک بیای رقیب اقدام که گفت شد که زهرش ز کام جوش نزد بزرگ چهره ما بر میسد لاله ما ز حرف آب زبان گشته تا به آتش	خرد گشته عنایت اگر سوار نیست اگر تبسم آن شهید خوشگوار نیست اگر طلای شکیب مرا عیار نیست قرار داد و اسیران بقرار نیست قناده کار با غیار رحم یار نیست در غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست تولان قیاس خزان کرد نو بهار نیست مزاج نغفنه در دنان شعله خواهد نیست

<p>سنگ عیب عیار هنرمی شکنم نهاد روی بهاد دولت ربه دو گذشت</p>	<p>طریق سکه درستان مایه دار نیست ز کار و بار گذشتیم کار و بار نیست</p>
<p>چه خوشناست ظهیری شرک گدونت شکفته باش که گلهای خار غار نیست</p>	
<p>خیل غم تو کشور جانزافرو گرفت آرست چون رواج کسادی گلش بگذشت کار از آنکه کنم راز خود بیان هر خطیاد چون غم من تو تشو فرین از صاف جام عیش منیر میشود معلوم میشود که بدر که قبل است بر نو بهار از گل رویت عرق چکد منعم در عجب کن گفتگوی خویش</p>	<p>چون خرمی که نخل جو زرافرو گرفت سودای عشق سوو زبانه زافرو گرفت بیتابی آشکار و نهان زافرو گرفت این تا توانی که تو زافرو گرفت کیفیتی که در دشت زافرو گرفت زمین از روی که روی خوان زافرو گرفت جوشید رنگ لاله ساز زافرو گرفت افسانه تو کام زبانه زافرو گرفت</p>
<p>زهر ترار سانه ظهیری چو شلیب لذت دودیه کام فبانه زافرو گرفت</p>	
<p>اینهمه صوتهما که لبیل بست در چنپها دگر ز فیض بهار به خواب فراغتستان نرگس پر شمه ساقی خویش را دل بیک جان بنجیر</p>	<p>در مقام شکایت گل بست جام به جلق شیشه قفل بست دور افسانه گل رمل بست شوق شوق بر تحمل بست در شکنهای زلف کامل بست</p>

عقل این عجب نر با که میفرمود تا طمع را گلوفاش را و فقر در دکن سخت برخیزش دلم هر دم از آه حسرت کا کل جگر شرع شرع دارم	عشق آمد در تنزل بست زور بر بازو تو کل بست نمک لولیان کا بل بست آرزو دشته می سنبل بست زگرش غنچه تغافل بست
--	--

خویش را ساختم طه‌وری ازو
خار خود را بسعی بر گل بست

شکر خدا که صبر نصرت لوانه بست بر صید جان کند نیکنند کا کلش بر هر جگر که زگرش اوتیغ غمزه راند کو زاهدی که بر سر کوی خرام او لعلش سر حکایت یگانگی کشاد گاهی به نکستی نفسی است میکنم روی مرا خون جگر میکند نگار با آنکه خور داب ز سر پشه اثر من رم نه که شاد شود خاطر شریف	طرفی رفوز چاک گریبان مانه بست تا دست اختیار را بر قفاز بست تا روز خشر زخم لب از مر جانه بست از خاک راه عطر کفن بر روان بست چشمش ولی درنگه آشنانه بست اینم غنیمت است که راه صبا نه بست چشم ترم که پای کسی را حنا نه بست از نجات ماشکونه نخل حایه بست در مرد کام مرده بد نقش مانه بست
---	---

در ناله حرام طه‌وری حریف نیست
در دوش حلال باد که دل در روانه بست

غیر نیکیست میل صید بارش زارکت
با همه افسردگی سوز و گدازش زارکت

از زبان نرم متیرسم درشتی سرزند غمزه در افشیم جان بیدلان کرد آنچه کرد درد پر دارد گرفتار سائیه مرهم بود زخمها سر از جگر بر کرده و من بهیخبر برزبان ترجمان حرفهای آشناست خلد غله از سدره طوبی شود روز جزا	مدعی خوش بر سر نازش نازش کجاست این زمان از زخم ترک ترک نازش کجاست زخم پیکان خدنگ نوازش نازش کجاست آفت انداز نگاه تیغ نازش نازش کجاست گشته جان گوش استماع حرف نازش کجاست عرض بر محمود بالای ایازش نازش کجاست
--	--

گشت محراب طهوری طاق ابروی
در صفت ز باد و سوا س نازش نازش کجاست

راز بر اهل راز مبهم نیست پای بستی ز عقل باید کرد روی پر کرد درد را نازم میشود راحت آشنا با مغز نیست در هیچ بقعه محرابی تا نگردی مسلم معشوقی بهیچ چیزی بغیر او مطلب	مهر بلب زدیم محرم نیست چاود یوار عقل محکم نیست عیش را تازه رودنی غم نیست زخم اگر روشناس مرهم نیست که بتغییم ابروی خرم نیست دعوی عاشقی مسلم نیست بهیچ چیزی بغیر او مهم نیست
--	--

گوینا وصل طرح سوراخ کنند
که طهوری حریفانم نیست

یک خدنگ جگر کمان غمزه یاد کیش نیست شور کردی بسکه خندیدی بروی این آن	بر چه کیشی چون تو کس از دیوان بد کیش نیست شکرت با هیچ خقی بر دیوان در کیش نیست
--	---

<p>خواجه مینا زده بسیم و زر گدا طبعی است هوش و صبر درین دل در گام اول اندوب معرفت و تکیه گاهش بستی دردی نشد شادی غم که برایش عمر جاویدان کم است با دم افتد ز لب امید اگر گویم بطغر</p>	<p>خواجه آن باشد که در مهر و وفا در پیش نیست هیچکس در راه بتیابی چو من در پیش نیست هیچ رهی این دل آسوده را بر خویش نیست امتحان کردیم عشرت چند روزی در پیش نیست یار من بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست</p>
	<p>در وطن دروغی در ظهوری کار کرد عاشقانه هیچکس بیگانه تر از خویش نیست</p>
<p>خوشا تنی که شود خاک بر سر کویت بلای دوش سری کز موی تو لحایت زهی گزیده شکاری که بر جگر دارد شامه در بعل یاسمین که می افشاند جواب صد نگه از یک نگه فروزید + تو گرم عشوه خود باش نیستم غافل ز من نصیحت اگر نیست خوشا اما</p>	<p>خوشا دلی که زند جوش ز آتش خویش و بال چشم نگاهی که نیست بر رویت شکاری ز کمانخانههای ابرویت نمی دمید صبا بر بهار اگر بویت چو بر کشته زند زنگس سنگویت ز بیم نیز که گرنیکنم سویت یزیم غیر تو بس بدنامست پهلویت</p>
	<p>عجب که خاک ظهوری بباد برخیزد بشر این نفرتا و بر سر کویت</p>
<p>بزم آلوده هر جا انگبین است دل بی کینه خود را بنام نگاهم کرده پنداری گناهی</p>	<p>خسک دارد حبيب از یاسمین است پی تخم محبت خوش زمین است که در دست تغافل تیغ کین است</p>

	<p>نه کازت کار استین است که در هر قطره خون آفرین است که وقت خاطر اندوه مگین است که ما را خاطر آزار چین است پریشانیم تا در طره چین است که دائم در دل خلوت نشین است که ما را دیده خورشید بین است</p>		<p>ز رویم گرد حشرت رفتن ای باد برون آمد ز شمشیر که این زخم غمش بر جان خوشحالان حراست صلای صحت است آزادگان را جگریشیم تا با غمزه نیش است که باور میکند از شوخی او بخفاشان چرا باید عبث گفت</p>
	<p>طهوری گزشتاری بت ضرورت بحیب اعتقاد نقد دین است</p>		
	<p>قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست دای بر جانی که از تیغ غمی انگار نیست خوان عشق هیچکس را این نمک کار نیست میشناسد زخم دین کاین ناکه آزار نیست چشم ماگر در غم غوغ لاله رخسار نیست مرگهای هر زمان آنها اگر معار نیست شستن این گرد کار را بر تنهار نیست آب اگر از جو یا چشم حشرت باز نیست رشته ایمان ما هم کمتر از زنا نیست</p>		<p>گر چه در بزم حجابم قوت گفتار نیست چشم زخم هم از زخم دل من دور باد میهمان کیستی ای دل گوارا باد عیش مرحبا از ناله آغشته در خون میچکد صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار گرچه حضرت کاخ عمرش از هم رخ نیست از چنین دل بروگر و کینه طوفان عشق بر عمارد بار نخل بوستان آرزو برهمن را اگر مهربت غلامت میکنی</p>
	<p>ناز کو در پرده میدانش طهوری نکاست</p>		

عشق صیقل میزند آینه در زنگار است

صد زبان از ننگدستی حاصل باز راست ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح عشق کو ننگ طاعت پیش طغیان بر پا کو هوس دزد فکر یا تم باش کز اعجاز حسن از برای من چه ایدیل صرفه جان میکنی تافساز و کار جانرا ذوق شکسته خنده از بلای عافیت و زنجیر رحمت فارغیم	ای دریغ از یکجان جان نیم نازی در بهشت زود بیرون کش دودل حکم گاه آفت است باز در کوی بلا دیوانه زنجیر غاست زنده شد عشق هوس کش موقت عوض عاست زخنه در کار ایمان هم بکیش مار است از کمال مهربانی زهر حشمت در قفاست زخم از هم پرسان در دنیای از دوست
--	--

عشق از زهر بلا پر کرد رطلی بس گران
بان ظهیری زهره زارم ساغر و آناست

کافی که تلخ گشته از زهر کام است هرگز نبوده گوش مهلت باین پیش چون قطعه کرده نیم زبان بیا جان پر کرده ایم دهن صبح از شب باده کو عقل خام از قوت تدبیر بر جوش ای باد از خدای بنیدیش بر گردد الحق که کارهای بد از بخت بدیده ام	نامی که ننگ دارد از ننگ نام است در عالم این جدا هر از طوط بام است تا شیر اگر نه جوهر تیغ کلام است خورشید اگر چه گوی گریبان شام است صد خنکی فدای تمنای خام است گرد شمیم طره که حق مشام است بر بخت خویش پای زدن تلزام است
---	---

کوی فنا خوست ظهوری کجایم
بنگر که گنجهای بقا زیر گام است

<p>باز غم خم خبر خطر برداشت گشت بر سینه عرض غزن طغ صحر آه در دل شب غم بیل گلبن نغان و خروش نخل بستان عیش بی بر بود وقت بردست و تنغ خوابان کرد</p>	<p>دل وید از جگر سپر برداشت را نچه میخواست بیشتر برداشت پرده از چپره سحر برداشت نغمه در پرده اثر برداشت چمن آرای غم تیر برداشت در ازل تن چو بار سر برداشت</p>
<p>خوش ظهیری ز عیش مستغنیست قفل از گنج غم مگر برداشت</p>	
<p>باز دردی که روح بخش دوست ست رعه غم بنام دل غلطید سرفرازگی لکد کوب است نام مرهم مبر که الماس است ای ماست ببال در لب طعن دو جهان سود و نماند دارد غالباً خصمت رسوائی چشم گو بر مدار از دگران</p>	<p>صد اثر در کین ناله ماست فال چندان زویم کامل است باز دیوانه بر سر خود غاست زخم ما اینچنین نمک میخاست عشق بیاب و حسن بی پرواست نیم جانی زیان این سود است از نگه کردن نهان پیدا است نه کنم گر غلط نگه باماست</p>
<p>باش کوهی وصال طالب که ظهیری تمام تنهات</p>	
<p>دوش خوش منگانه گرمی دل دیوانه داشت</p>	<p>شعلهای شمع انظار پر پرده داشت</p>

پارسانی چشم حسرت ربیب چایانه دشت	چاشنی میگرد هر دم لعل ساقی باده
سنبل در هم زد و دگر دل شانه دشت	چشمه نایب دایره عروس حسن بود
شعله غم القفانه با متاع خانه دشت	خاطر از ضبط ساس عشقش جمع بود
گوهر ایوان بدست جان پی بیایانه دشت	آفر عشق از نامسلمانی متاعی منجید
آشنائی گوش رغبت بر لبانسانه دشت	دیدۀ بیگانه کی در تو تیا س خواب بود

چشم شوخی با ظهوری شست رازی دویانه
صبر را بیا و جلاقت عقل را دیوانه دشت

که سنگ عریده بر شیشه خانه جان رخیت	چه باده بود که ساقی بجامستان نخیت
که بر جگر مرده های دراز پیکان رخیت	نخبت بود خدنگ نگه ز شست غرور
گل هزار ارم پیشم از گریبان رخیت	نگاه گوشه نشین سیر بوستان کرد
با لغات دل این تیغ و تیر بر جان رخیت	بلای جنبش مرگان کسی چه میداست
که بر زمین جگر بر تیغ باران رخیت	شکاف میدد از شاخ و برگ گلبن ما
ریشیت دست دل پنج کش آیه سان رخیت	می طرب بچه دشواری بسا غرقت

کسی حریف ظهوری ست و صبح مراد
که در دبادۀ دردی بروی دربان رخیت

آفتاب و مه ز رویت در گریبان تورخیت	آنکه شب بر روز من از شام هجران تورخیت
بر دوا مارا و در چاه زخمان تورخیت	دوش از جوش اسیران طره خوش تیا بود
بر دماغ دل بهای شاخ و بریان تورخیت	حکمت صدایغ نسیرن بر مید از مغربان
زمین پریشانی که از زلف پریشان تورخیت	کی گنارد خاطر جمع از برای هیچ جمع

<p>کعبه که بیت بحسرت کشتگان دارد شور بختان را بجام زهر حسرت بگام دارد</p>	<p>صدحرم را آرزو خلاق در بیابان تورخت آرزو بخشی که شکر در نیکدان تورخت</p>
	<p>شایدت روزی بکار آید ظهوری جمع کن آبرو دانی که حشر حسرت افشان تورخت</p>
<p>دل از تو همچو من ای بوالعوس نواز گذشت بهر که خواه نشین داستان نمی ندیم نماز صبح بشام سرشک چانه زیت برو حریت و گرجی در قمار دوست به نچیت و یک تمنا بشعله طالع ز روز غم تو عهد کوتاهی بگام رسید بحسن خط مو از ده نه وقت میرفت نگه بغارت دل گو سمنند نماز متاز ستاع قافله سالار عشوه را چه بها نماند در دم شیر غمزه بر آن</p>	<p>ز شکر و شکوه گذشته شیم و سوز ساز گذشت سفینه سازی طبع سخن طراز گذشت بله بنده برب ما وقت این نماز گذشت که بقیراری جان شکیب باز گذشت بحسرت از تو دل آرزو گذار گذشت هزار حیف چه شبهای ماوراز گذشت براه و دوش نیاز از تو بی نیاز گذشت بچشم گوی که نه بگام ترک نماز گذشت ز شاه راه نگه کاروان نماز گذشت جگر شکافی ترکان دشنه ساز گذشت</p>
	<p>میان غیر خلوتی تمیز حاجت نیست ترا چکار باین کار از امتیاز گذشت</p>
<p>ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت دامن ماد طرب از چهره گرد غصه رفت هر شرابی به تو صد روز میریزد بر آن</p>	<p>حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت راحت مرهم خراش سینه را در برگرفت در شبستان تمنا شمع دولت در گرفت</p>

شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار نغمه عشرت سری بر کرد از بهای خشک دور جامی داد و گاهی چهره گلزن گشت	از سجود آستانی جبهه در زیور گرفت گره شادی سراغ دیدهای تر گرفت بخت روزی کرد کوه غم ز جانها برگرفت
--	--

دز شاخنده لبهای طهموری غوطه خورد خاک پای را سرشک شوق در گوهر گرفت	
--	--

جنبش مرگان دلم را باز در زشت گرفت کام را تعریف شیرین بعد از شکر نشاند اشک در حیب و کنارم طعنه باز شمرد آتش بال و پر پروانه جان را فروخت چشم ساقی عشوه بر توبه تقوی گماشت بر کناری دل بیک پیاده مست افتاده بود شعله خاشاک صبر و طاقت از گردون گشت ای خوشا زندی که شد چندانکه گشت کمتر	زخم آهوشی کشود و سینه را در بر گرفت مقرر سودای مشکین طره در غنبر گرفت زهر در کام و زبانم نکته بر شد گرفت در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت دست مستی دهن زلف شکن بر در گرفت در میان بخودی پیانه دیگر گرفت دود میگرد آتشی در کوره دل در گرفت زهر غم از ساغر آیم شیرین تر گرفت
---	--

گر طهموری خود ز تاب درد گاهی شد چیده کوه را امیدش از بس فریبی لاع گرفت	
---	--

آنجا که حکم شمع دیوان غیرت است ای دیده منع گریه بجای و پیش ازین از جو یار خنجر کین آب میخورد ره گم نکرد ناله و گلگون فرو نماند	بیس آرزوی کشته که بردوش چیت ز نگین شد دست شکاف و باز چیت رگهای دل که ریشه تحمل محبت وصلی بنوده می شنوا بخت افت
---	---

<p>زنجیر بر پای من ای بند کوسا از بس غرور غمره زنجیر بند دوست مردم دین گاه بر سرش قدم نهد</p>	<p>تعلیق است از برای زنجیر دوست خود بر شگان زد جگر یا چه دست صد جان فدای چشم تو غرض بر دست</p>
	<p>توقتی در گمانند طهوری صال کو تا کی غم فریب که موقوف در دست</p>
<p>تغنی کام ز کم حرفی شیرین دوست نغمه سنجی نکند بر گلستان جهان در دور سینه حرمت بر لذت غم بند گو باز کین گاه نصیحت بر خیز بهر پوانه رود و در بهمن از شرع آنکه در زیر سر بادشمان خار دهند مقدم جلد عیش است خوشایاری است چه بلا ذوق که در عشق و غیری بود گرچه خوبان و ناسان نهک شهنش</p>	<p>خار در پیر من از حسرت گل شیرین است مل شوریده ما بیل طوف چنیت هر که در آرزوی غمره خنجر کند که زبان من غارت لطف من نیست نیک چون در نگری بر صفتی بر نیست بر فراش غم هم ستر می خار کند سینه زخم تو بر سینه خویش نیست خاک غربت بر سر غبت بر جاو نیست ز قه بیرون سرم شور و غنای نیست</p>
	<p>عهد و پیمان طهوری بدستی شست چه دهم شرح که کارش چه بیان نیست</p>
<p>دوست آن بی صبر خود بخید و زنجیر بند در دم تیغ تعاف زخم بر چانه ریخت گوا سیر زلف کامل گفته باشم خویش را</p>	<p>بی زبانی عذر را می گفت و نشنیدن شد عجز میزد و دست پای چند نادیدن شد گفته باشم انقیده بر خویش چه بدین شد</p>

<p>در محفل لطیف نهادن گشت رسوا آید خوش بساط ناز و در بازار عجزم حیدره بود پیش مرگ رشک مرگ دردم سحران دوست داشت سرزد دینی از پیش شمشیر جنبا با وجود لاعت بریا من از وفترم</p>	<p>انگی از مدعی ترسید و پرسیدن نداشت باز خواهد چید بی تقرب بر چیدن نداشت دل فریمم داد کرد وصل گردیدن نداشت وقت دامن برزون از غیر پرسیدن نداشت نذوق سجا بود صید تازه تا زیدن نداشت</p>
<p>از برای رشک غیرت در نگه حیدره بود غیرت ناز و ظهوری غیر یادیدن نداشت</p>	
<p>با آنکه دل از خنجر بیداد و در نیم است خوش ناکه ناری ز تو سر نیزه اندید تا نکست چینی سمن از مغر و ناه راحت طلبی طور قلندر صفات امید که نزدیک بروی نشود امروزه نزد عشق سنان بر جگر من بر شیریه جان رخسار شیرینی طغی ای بخت نهی رشد چه پیوید نشینی مشکل که کند گاوری کسوت دهم از حرمت ما دایم چسبیم</p>	<p>بانیک و بدم ساخته یکدیگر می غنیم هشیار دل سنگدلان سخت ریسم است سر خنجر عجب نرمن و دمان نسیم در تکیه دل و نغ جانی تو مقیم است در جوتو امید جگر گاه چو بیم است این زخم که شد اذنهک تانه قدیم آن زخم که در گوشه ابروی غنیم است بر خیز که در بزم طرب غیر ندیم است بختی که شبش عقد از تیره کلیم است گو یا که ز بی رحمیش امید تیم است</p>
<p>بی عشق ظهوری توانم نفسی زرد صد رشک کنم بر نفسی طبع لیم است</p>	

<p>لطف و بیداد هر دو مملکت است کویضا دستم ز حدی بر ذوق خود کرده گوش آفتاب ذره صبر و جدائی با کس بینا و مجرب نیست ترک تازی نکرده غمزه منور میکند ذوق خاک رویه صبر سخن بوسه طبع خواهد شد</p>	<p>نوب هر چیز میکند خوب است چاره جز صبر چیست محبوب است دیده بر اشک شوق مکتوب است کوله بار هزار ایوب است نیل رشی ز اشک یعقوب است خیل صبر و شکیب مغلوب است آه در صحن سینه جارب است هوس ما هنوز محبوب است</p>
---	---

دل ظهیری ز عافیت برکن

که جهان از غمش پراشوب است

<p>در تاب قدیست صنوبر درین چوب است غوغای داعیان شده از سرده شلند آنجا که غمزه تو کند کادکا و جان هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو ز بهت که حسرتیست از دکان عالم از چشمه سرب بیابان حسن تو در حشر گاه کوتیو خواهد بباد رفت از قیشه طامت عشق تو گشته ریش</p>	<p>بی آب خار قست گل تر درین چوب است با قامت تو نیست برابر درین چوب است کند ست تیزی دم خنجر درین چوب است از مبر داغ سینه دیگر درین چوب است لذت گرم نموده بشکر درین چوب است شنید روی ز فرم و کوش درین چوب است بنگاههای عرصه محشر درین چوب است پامی سلامت بت و بتگر درین چوب است</p>
---	--

از سر قدم نهاده ظهیری پشت عشق

<p>مجنون نکرده بود چنین سر دین کعبه</p>	
<p>زان ننا لیم چه از یار کشیدیم عبث دوش طاقت تا این بار کشیدیم عبث روز و امل دم انکار کشیدیم عبث نوک خار از گل بخار کشیدیم عبث نغمه ناله درین تار کشیدیم عبث منت چشم گهر بار کشیدیم عبث سالم از محنت این کار کشیدیم عبث تمت سحر و زار کشیدیم عبث</p>	<p>چه جفا با که ز اعیار کشیدیم عبث بار شکست گران که کمر میبازد آخراقت قبول آنچه ادیبان گفتند از دل ریش که از برگ گل آلوده شود چنگ درد از نفس ملشدگان بازند بر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار کس نپرسید ز عاشق چه عاشق که عاشقان را نه بکفرست تعلق نه بدین</p>
<p>مرهم محنت او به طهوری نرسید ز خمها در دل انگار کشیدیم عبث</p>	
<p>سر اسرار مخانی چیست با بیدگو هنر بانی چیست با همه از دیگرانی چیست با و گریه دهن نشانی چیست با چرا باز از انجانی چیست با نیاوردی بعنوان چیست با</p>	<p>و گر خوش بدگمانی چیست با چه میخوانی و گر از بی زبانان نیخواهد و گر مارا دلت هیچ بر آن کو که ز دو عالم هست آشنای و دور وزی این چنین گردیده بود در آشنای محبت نامه بودی</p>
<p>ترا هم نیست تقصیری طهوری بفکرت ربانی چیست با</p>	

<p>ز غمانیم طرف گلستان چه احتیاج در را صیتم در خم برسم که میدرد بیرطن نهاده دل قدم از دیر یاد افتاده خون کوشش سبب این نگاه کرد خوناب کشتگان تو اکسیر زندگیت سرازش گاف سینه برآورد و چاک دل دامان طره تو خشن بر جهان نشاند دل جمعدا رسید تو در غلده صیدت</p>	<p>پردای سرزنده بسامان چه احتیاج مغرود هست در و نهان چه احتیاج در کعبه ایم طلی بیابان چه احتیاج رسوا شدیم عشو نهان چه احتیاج تیغ تو هست چشمه جوان چه احتیاج خنجر گذاری صف ترکان چه احتیاج بکشای تنگه عطر گریبان چه احتیاج این جلوه بای زلف بریشان چه احتیاج</p>
<p>آه تو دشته گشته طهوزی ز کا کلی دیگر تراب سنبلی و ریحان چه احتیاج</p>	
<p>شود شیرین ترا ز شد ز شیر خج هجوم رگ بهین بغضه هر سو محب که نقش بهت باز گیرد چه میرتها که بر دل جمع بندم بگم را تیغ غیرت قهر سازد بقربان آقدم هر روز عیدی بهایش از خدا صدال خواهم برآرم گرد از حیون اگر آب نیاز عیب جویانست در کار</p>	<p>سخن چند آنکه سازد تلخ تر خج شود هر روز چندین بیشتر خج کند طایوس اگر صدال پر خج کنم چون در تماشایت نظر خج از ان زخمی که سازد در سپهر خج که دارد از شهیدان اینقدر خج کنم هر چه که مرغ نامه بر خج کنم در شستن دامان تر خج اگر گاسه کنم ناز هر خج</p>

<p>ز کسوتخانه شهرست تشریف تو دانی داد کار گریه را رنگ نکن تعلین بهش را برابر</p>	<p>کنم ابره بجای آستر خرج تو دانی کرد اگر خج جگر خرج که شایان را شود تاج و کمر خرج</p>
<p>قرار خاک ییسی ده ظهوری نخواهم کرد آب رو دیگر خرج</p>	
<p>نم نماندست در جگر چه علاج پر تو روز وصل پیدا نیست شهر پر غمّه ملامت ماست با چنین عشق و حسن ما و ترا درد اظهار در دمی کشدم چند در کوره هوس جوشم عصر ص حال از سخن نمی آید برخ غیر باز شد در وصل</p>	<p>خشک گردید چشم تر چه علاج شب مانده بی سحر چه علاج غیر آهنگ دشت و در چه علاج خیز مراعات یکدگر چه علاج گشته بیچاره چاره گر چه علاج میشود خام خام تر چه علاج بسته بیمار و نظر چه علاج استان بوسی و گر چه علاج</p>
<p>مایه صبر خوش تنگ گردید ای ظهوری بجز سفر چه علاج</p>	
<p>ای بروی تو هر نظر محتاج گشت مستغنی از فراغ و دل استخوانهای ساکنان گداز شب روشندان نمیشد</p>	<p>وی بوی تو مشک تر محتاج تا بدایع تو شد جگر محتاج رهروان را با بهر محتاج بضیا کاری سحر محتاج</p>

<p>شاهبازان ببال و پر محتاج بدعا با س من اثر محتاج گشته تقوی بدرد سر محتاج کرده مارا بیکدگر محتاج</p>	<p>در تمنای حلقه دلمت شده از اتفاقات و شت صندل چاره گشته لای میت آن همه عشق و این همه خوبی</p>
	<p>نیست آنایه عشق را این بار که طهوری شود دگر محتاج</p>
<p>لخت حرفهای تو شیر و مین گر عاشقان در ندم هم پیر در دم زلفش غمزه خنجر فلک زهری بدهن ترا و اگر از سخن دستی اگر بزند به سبب دقن پشت پر است بهای زغن</p>	<p>گر گویم آهنی دلی ای ستین گردیده چو سرو قبا پوش دیگران بیدل ز رشک گشته اگر بشکست شده نصیحت چو نیفتاد مسود خود خوانده چو پادشاهان را بیای از حزن امتیاز تو خود میشوم خجل</p>
	<p>دشمن فریب خورده عهد در دست خوبست از طهوری پیمان</p>
<p>موی تو بر و شک نهاد دست باج آه جگر سوختگان را رواج از ده معمور نه گیر و حساب ناید و انکار و عین و لجاج ماندگی نیست اگر در مزاج</p>	<p>روی تو از ماه ستانده خراج گرمی بازار غمت داده است عشق که در کون و مکان گشت عاشق تسلیم و قبول و رضا ذوق نیابند دگر در کس</p>

دل زده شد باز ز سوغای دور	برخوردگر بزبان عسلاج
شام ظهوری از رخت صبح شد نیست ششم را بسحر احتیاج	
ای غافل از شکفتگی نوبهار صبح باخت خویش خواب بدعوی چمنی شرمندۀ فسرده دیدهای خویش باش سنبل عبت نمیدارد از غر غر شب یک شب نگریده پن نگاه تو دمی از شست شوی عشق صفاکاری نشد	پر گل نشد ز اشک تو دیگبار صبح روی نشست خواب از جویبار صبح رشک ز شک زد جگر داغدار صبح آه از میدان تو گشتی شکا صبح نورسته ز برگ و بر شاخسار صبح این سینه چو شام نیاید بکار صبح
خامی هنوز خام ظهوری نفس زن لختی بجوشش بر نفس شعله با صبح	
جان بر لبسم از زبان ناصح خون کرد و دم بهر بان یک نکته دلفشین ندارد کو دار بلا نمیتوان رفت خوش آنکه چو کابل کشام بازار جنون من گرا این است این خاک که سر عجیب من کرد	پیش که بهم فغان ناصح داد از دل مریان ناصح سر تا سر دستان ناصح در چاه بر میان ناصح در بند فتد زبان ناصح بر چیده شود دکان ناصح در خنجه کشد دهن ناصح
بلان غاشیه داری ظهوری	

تأبازنی عثمان ناصح

خواهم غم چشم تردهم شرح از تشنه لبان شست به جرم پروانه شمع اشتیاقم بر دوشش دست کوه دور دلها همه شره شره گردد بیش از سخت دهنم	چون دجله گریه سدهم شرح تفصیدی جگر دهم شرح افسانه بال و پر دهم شرح فرسودگی کمر دهم شرح حال دل ریش اگر دهم شرح خاموش شوم مگر دهم شرح
--	---

از مهر و وفا مگو ظهوری

عجیب که این مهر دهم شرح

تنگ ظرفی که نه مست با اندازه صبح طره شام ندای تفت آه بخور در هم اوراق شب روز میر خیت بخر شمشهای فلک از بادیه می گردیت می کشد محل ناز تو همانا که شوق اشکنا طرز سراسر روی آموخته ام خاکساران ترا آه زول رفته غبار غمزه و فتنه که اندازه شب خون دارد	بی اصولی که نه قصد سیر اندازه صبح گریه آل ضرورت بی غازه صبح آه من میشد اگر رشته شیرازه صبح کنم از جبهه خود چاره خمیازه صبح کف مستی زده من رنجته حازه صبح گریه و سیر خیابان تر اندازه صبح دعوی رفتگی سینه چه اندازه صبح سیر خورشید بیا و نیز روز و آه صبح
---	---

مست تر باش ظهوری چو بی تأسی

از صبح تو بلندست خوش آوازه صبح

دیگر آمد نگاه بر سر صلح	بسر انگشت ناز زد در صلح
جنگ بر قامت از مقابل جنگ	صلح نبشت در برابر صلح
بر لب جنگ رخیت غصه فرو	اشک شادی زدیده تر صلح
رفت بیرون غبار غم از مغز	عیش سرشار داد ساغر صلح
زنگ رنجش غبار آینه نیست	چشم امید دیده جوهر صلح
زهر قهر نگاه بر طرف است	آرزو بخش کرد شکر صلح
پا چرا واکشید از ره جنگ	
با ظهوری غبار داد از سر صلح	
شد عیان از بخش نشانه صلح	زد عتابش در بهانه صلح
پرس پرسان ز کوه بخش	یار آورده سپه بخانه صلح
گشت موقوف جنگ دیده خواب	خواند آسودگی فسانه صلح
قدر انداز بخت و طالع زد	تیر تدبیر بر نشانه صلح
جیب طاقت تمی شد اکاست	عشو را دست مدخرانه صلح
شاهباز نگاه را نازم	بال واکر ذر آشیانه صلح
جنگ او را بهانه چون نیست	برساند خدا بهانه صلح
ز در ظهوری بجنگ اهل زبان	
نیست چون این زمان نهاد صلح	
سرست تا لب چو رساند شراب تلخ	از سینه های سوخته خواهد که با تلخ
تنگ شکر اگر نکشایند برهال	کی بشنود غم از آن لب شیرین خواب تلخ

<p>آورده آنکه دولت بیدار است هر شور و خفت را بشکر خند او چکا و اعطای فسانهای تو شیرین شود با آفتاب جام گلگشت شب خام</p>	<p>ز قست از فسانه زهرش بخواب تلخ باز هر چشم ساخته ایم و قناب تلخ تا ترغیب شود لب خشکت ز آب تلخ بی ساقیان چه ذوق از این قناب تلخ</p>
<p>ز ابد چه شور کرد و طهموری بخود نواز شیرین تر از تو کس نکشیده شراب تلخ</p>	
<p>شد بر آهش قدم ما گستاخ سروستان نتواند کشید گو میجا باد ب بنفش گیر عشق کو تالاب تهدید گزند چشمک عشوه پنهانی کرد آرزو بر سر شوخیت کرد حسن یوسف سر بیابکی شد وامق و عذر که آهش افکنند</p>	<p>بیم مهر هست که شد پاکستاخ آه ازان قامت رعنا گستاخ گشته در دم بد او اگستاخ شده اند اهل تمنّا گستاخ چشم ما را تماشا گستاخ گشته با و عده تقاضا گستاخ شد چنان عشق زلفیا گستاخ نخچه در طره عذرا گستاخ</p>
<p>ندی داد و طهموری امروز نزد داد تو فردا گستاخ</p>	
<p>عشق میخورد نمک بی شور و هوای مباد با فرصت شوق را در بی محابا بست کار مدعی را نشاء بجا صلی حاصل نشد</p>	<p>چشم زخم این مهر عیب شکیبائی مباد کار ضایع کرده صبر مارائی مباد باده پیائی از دور باد پیائی مباد</p>

<p>اشک غم آن به که دل لعلش لیش غم شود در شطمی هست ساقی را ناز می کشت خست سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد کشته حرفی ز لعلش هر طرف صد زنده دل باد طالع پرده گو بر دار از رخسار او آرزو خوش گرم آئین بندگی دل گشت است چرخ در گرداب ساحل سست شویدا ز چناب</p>	<p>بنجیه برو می فتد در چهره اندامی مباد شست شوی تو به ام دردی آلامی مباد شعله را با دو آهیم دوش همتائی مباد از برای مرده جانان در سیحانی مباد چشم بندی چون حیا خضم تاشائی مباد جز بدائع حسرت هم در سینه آتائی مباد هیچ بیدل در فراق از گریه دریائی مباد</p>
<p>مغتنم دامن اجل گر نه نشین من شود چون ظهوری دیگری در کنج تنهائی مباد</p>	
<p>لبس و بنال حرم این آن میوه خندا اگر بد نگار خود بسوزانم سپند آو زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تلخی نگاهی در کین دارم ز آه چشم صیاد غیسوزم ز رشک مدعی افسرده میجو شد ادب ندید بدست من عنان چرو مالیدن چه حاصل از تماشا از نظر نگاه بند بیا</p>	<p>نشد روزی که روزی از خموشی منند فتد که متیرسم سپند از طالع من در گزند فتد مگر از نه هر خند من لبی در نوشند افتد که بر پنجهش از هر برگ گرفت صد کند فتد دل خون گرم میاید که دغش را پسند افتد در شمشیرش سرم روز کیه در پای بختند افتد نسازد خیرگی کاری حیا چون چشم بند فتد</p>
<p>ظهوری خویش با از پایستی برهن آور نمی نالد کس از گردون اگر مهت بلند فتد</p>	
<p>قسم بوجصل که خرفش چو در میان آمد</p>	<p>بغال شوق غم حیران اگران آمد</p>

<p>قسم بسوز مل تفت که همچون شمع قسم بسید فگن غمزه کمان شسته قسم بقطعه رنگین زرد رخساری قسم بسوخته جانی که برده جامه قسم بسبیل موی گشت نکبت قسم بسرو بن آرزوی حسرتیان قسم با تش دوری که هر جا دو</p>	<p>بشرح وایع جگر حله تن زبان آمد که آه از روش تیر بر نشان آمد که کونه دار ترا شکش زار خوان آمد تمام دیده شد از داغ دید بان آمد شمیم زو چو نسیمش هوستان آمد که در بهار تیر خورده خزان آمد ببر فروختنش هنرم استخوان آمد</p>
<p>قسم بجان تو و جان هر که زنده هست که بی رخ تو ظهوری ز جان بجان آمد</p>	
<p>بیدلان در تن از تو جان چیدند نافه از بوی موی آگندند مره بای در اندیشه گذار ای خوشا گفتگوی خاموشان لبه را در کنار کی گنج بطواف در تو بیداران کوه را از امانت غنیم تو شعله خواران اخگر غمت شهبازان تفت دشت طلب بدکانداری مضاف غمت</p>	<p>بی غمت در نفس فغان چیدند رنگ رویت در ارغوان چیدند چه خلشها که در سنان چیدند همه حرف تو در زبان چیدند قطره را از خپه در میان چیدند خواب در چشم پاسبان چیدند بصدا در دل الامان چیدند مغز راحت در استخوان چیدند گرئی برق در عیان چیدند یک جهان سود در دکان چیدند</p>

از طهوری غفان نیم شبی

در دم مرغ صبح خوان چیدند

در حق دلدادگان آن دل با تقصیر کرد
از شکست طاقت دین دل صبر قرار
آرزوی توتیا در دیده گریان شکست
شوکت دروش فروست از غفلان چنان
کحل حیرت کرده خوش قریبایز تیر بین
تشنگی را تر زبان اردو جان شکر خود
دام میبایست کرد از گرم خوان سنیا
در زبان زخمیانش حوت در هم گشته شد
جان نمرود آرزوی وصل در هر کون

در وفا سچیش چه پرسی در جفا تقصیر کرد
خاستم بیکانه با شرم آشنا تقصیر کرد
سست تر جنبید از زخم صبا تقصیر کرد
بلبل از بی بگئی خود در نوا تقصیر کرد
و ده چه دید آنگس که در کسب جفا تقصیر کرد
ابر حست گهر چه در کار گیا تقصیر کرد
دل نکند از مهر دغاش فکر جفا تقصیر کرد
هر که با دروش نفس زود از دو تقصیر کرد
در زبان ماندست عذرش میفا تقصیر کرد

انیکه نان لبها بدشنامی نگردیم غریز

نیست جرم او طهوری در تقصیر کرد

نظم است زبان طره که محتاج بچین شد
مشکل که هم از عهد خصمی به آید
بر کوچه لب خنده و گریه نینداخت
از شک جفا خصم ز خوبی نگویم
میگفت صبا حریفی از آن طره بر چین
چون سنو اگر سجده بودید عجب نیست

بودش چقدر چین همه تحویل چین شد
آن مهر و محبت همه میری کین شد
تا خانه چشم ز غمت گریه نشین شد
آن صبر دل غمزه را نقش نگین شد
سنبلی ز شمیم نفسش غالیه چین شد
از بک چین بر سر آنگوی زمین شد

خفته لذت شد اگر مغز اگر پوست	تا گریه ازان خنده شیرین نمکین شد
هر قطره غم شده گنجینه رحمت	در سینه صد چاک ترس و دغ و دین شد

مین بمل جمع طهوری و نسبت	از لذت پریشان که حال تو چنین شد
--------------------------	---------------------------------

اگر ز ناله ما گری اثر نبرد	سمندرست اگر مرغ نامه بر نبرد
فراق سخت کمانا چه دست بالا نیست	کدام تیر کشاید که از سپر نبرد
علم بشر حجت دروغ پرور است	بیال شوق رقم گز نامه بر نبرد
ز بهای خبر گوش تشنه گردد	اگر بهای تسلیش چشم تر نبرد
بزد اگر چه همه کار بر کند رنگی	در کار خویش نگویم که رنگ زر نبرد
دریده چشم مباحش ز نگاه برآورد	ز غیر گیت بشمشیر رشک سر نبرد
عجب که غمزه بخون تو خنجر آلاید	ترا که رگ تمبنای نیست تر نبرد
کجا چراغ نهد داغ سینه افروزد	که گرد آبی همه بر عاده جگر نبرد
چه تلخی ننگست ای ز غمزه شیرین تر	بزه هر چشم گمش هرگز از شکر نبرد

توبه تو طهوری بلند میباید	همای ذره هست بیال و پر نبرد
---------------------------	-----------------------------

گو با گدا شاه شکل نشیند	ز جان گذر آسان که در دل نشیند
صفا کاری چون نکردی که هست	در آئینه تیغ قاتل نشیند
بر انگیز از راه شبگیر گردی	که بجهت صبح منزل نشیند
عرب کن سلاطین باغ و بهار	غمش را اگر در دولت دل نشیند

<p>تفاضل نگاه ست از خوش میسر تباب از همه روی بر خیز از خود مبینا و کس شود دیای چرخ تفت شعده مهر در آب و خاکم</p>	<p>که عیب آگاه غافل کشیدند چو خواهی خیالش مقابل کشیدند که گشتی بگرد آب ساحل کشیدند نشسته ست چون غم که در گل کشیدند</p>
<p>منبع نظر بازی او خود طه‌وری بخلو نگه وصل حاصل کشیدند</p>	
<p>ز پافتاده او بر سر افتد بد دریزی بد امان بخیه و حبیب چه شیرین ست تلخش با درویش نیم گد لا نوق قراک شام بدانی راحت سختی کشیدن امید خنده بر چین از لب خشک بباد و امن خرس نمید تبر از هجر هم هجرت آری بدانی راحت سختی کشیدن</p>	<p>اگر صد بار خیزد دیگر افتد اگر حبیب تو با چاکش در افتد که کام از بهر او در شکافتد که زخم صید فرو لا عنبر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد که مهر گریه بر چشم تر افتد چو باغ ماکه با صرصر در افتد بر افتد یارب از عالم بر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد</p>
<p>طه‌وری جنبش مرگان ندیدی که رگ در پیچ و تاب نشتر افتد</p>	
<p>هوسنا گانه بز می کاهی از پروانه میسازد بر دای عیش روز مستی غم بر پیتا سبزه</p>	<p>برایش عشق از فانوس حسرتخانه میسازد حریف باوه این بزم غم پیانه میسازد</p>

<p>شیر ز لیده مویان کی فغضاران فرو آید بنانه ز صفت و کامل از جنبه بی همت کایم کنده تا خواب شیرین تر به چشم افسانه پرداز تند و عسقم بدام آه هر بنغمه بی اقتدار</p>	<p>که عشق از خار بن در کوه صحرانشانه میسازد که تاثیرش غم نخیر را دیوانه میسازد حدیث تلخکامیهای ما فسانه میسازد شود صید کسی که ز شاکت نگین بر آید میسازد</p>
	<p>مگر گشته طرز دیگران و عشق تبار زیبا ظهوری زوق دارد آشنا بیکان میسازد</p>
<p>شوریده صبر و زار نهان بر ملافتاد در زمین کفیده سوزن خود را ز فروگردان در صید و وصل ناوک تدبیر عکاشان یک آرزو مانده که حسرت نکندش دل در ره امید جهان پیش میبرد و میبرد دیگر شدست طبع جوان در زمان ما کاهی شدیم شکری که تقصیر ما نبود روئی اگر دهم در سخن روی میدیدم</p>	<p>خاطر درین خیال وصال از کجا افتاد از شوق شاه چاک عجیب گداز افتاد با آنمه ملاحظه آخر خط افتاد صد عافیت ز بهلولی من در ملافتاد برگشت روزگار و چنین در قفا افتاد فصل بهار و بلبل زار از نو افتاد با کاه چون مفتابله کرد بافتاد منم شدیم کار بچون و چها افتاد</p>
<p>مردم از شوق نامه و پیغام ای صبا بلان و شگیری که ظهوری از پا افتاد</p>	
<p>سفرها در شمع و زانوس سبب انجمن باشد زده و دل سبب خلق باشد تلخ پنداری نگه کن چشم من روید ز تاریکی لب غافل ولی خواهد که با چه اندوه یک پیر من باشد اگر شیرین آفتاب کو کهن باشد ز تلخی پوست از آن سخن کنز کام من باشد</p>	

<p>بسم الله که گشتم از غریبان بیاد نمی افتد کلبه بر سخن بگنج بازی کسی در شکوه بخت نگون من نمی افتد مست در دار بهر گل عیدی نوروز زبان در دندار حرف لطافت نازک انداز</p>	<p>نمیخواهم که دشمن از عنایان من باشد حسرت را بان ترا باید که قفل بر دهن باشد که دل را پای لغوی بر لب چاه دهن باشد به چندی ترا باید گنداری بر چمن باشد حاشی در قفا گفتست پیش فتن باشد</p>
--	---

شنیدن عاشق گفتن شد مثل طهوری

بیارایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

<p>دل زیاد بهشت بودارد + عافیت را چنان بگوشه کند بیل سخت جان خود نازم تا کس و کوی بیکسان گردد ناصح آن چاک حبیب دیده مگر غیبه را سیر باغ و باغ حرام بکنار شط شراب زدیم دل بر آورد و باغ حسرت کرد چشم بر پشت پای دوخته ام نتوان کرد در محاباته</p>	<p>که نگار بهشت رود دارد هر که این چشم فتنه خود دارد ناز کیمای نوحی او دارد چقدر در یکسوی غلوه دارد که لب پند در رفو دارد چشم رنگ و باغ بودارد خرقه زهد است و شوه دارد یک جهان باغ آرزو دارد نگم گریه در گلو دارد تا نفس تار گفتگو دارد</p>
---	--

عشق نیشی نزد طهوری را

که نسون در دوا و فزون دارد

<p> کار نفس از دوا برآمد برنج دوا بی راحت افق دشمن نیست در دستان یک و اف تو تخم کشت در دل پای بیخافش شده خنوت بر روی تو خویش را صباخت گلگونی چسبا بنادم بی فاخته مانده بود و باغ مهر روی ازین فزون لمحت دستی تبار غم کشیدیم </p>	<p> خوش آه جدا برآمد برده زدم دوا برآمد بیگانه که آشنا برآمد از سینه هزار جا برآمد صبر همه بی وفا برآمد ویرانه گل قبا برآمد خون مل با حنا برآمد زین سر که از سر برآمد خورشید کم از سما برآمد بشکست کمر صدا برآمد </p>
<p> با عشق صلاح بین طهوری تدبیر خود خطا برآمد </p>	
<p> آنکه بهرت نظیر می آرد همه شیران گمان آردم مستد اند از فتنه رانادم در دل گل زندم مگر بلبس سینه گیرائی دمی دارد خاچم اندوز عافیت تارومار شاه دماغی گزیده سینما </p>	<p> هم ترا در ضمیر می آرد ترک چشمت اسیر می آرد از نگاه تو تیر می آرد ناخن از صغیر می آرد نفس ناله گیر می آرد همه شب آه قیر می آرد کز جگر با صیر می آرد </p>

فقر در دیده آید مایه ورن	سهر چه جزوق طهر سے آرد
منقر سے پرورم طهوری را	باد کوئے عبیر سے آرد
<p>روندگان نظری از ششگان دارند</p> <p>دزدک گدوم روان تاز یا ز قربت</p> <p>قرار و عهد قرار ی از بقیار است</p> <p>روند گشندگان رست تا دفرزل</p> <p>کدام کار که بی برگیت سانش</p> <p>ترا قتاب جالت نظارد دیده شود</p> <p>که حال شیفته حالان بطر بوی گفت</p>	<p>کلید بر وز نکشده بستگان دارند</p> <p>دوال سخت ردی بی گشتگان دارند</p> <p>دل بیت همان رشکستان دارند</p> <p>که فرق بر قدم بی خبستان دارند</p> <p>چه شعلست که از خویش ششگان دارند</p> <p>نگاه تیز بے چشم بستگان دارند</p> <p>که هیچ قباب بر آتش ششگان دارند</p>
بیش دهر طهوری چه خوش گزیناری	به دانه دشمنی از دام بستگان دارند
<p>عجب گزینکشان با هم رفتند</p> <p>دوی با بیت خور د از مهرش</p> <p>تلاک خواهد که با او در ستیزم</p> <p>چه راحت که ریزد سینه بر هم</p> <p>بسیاری بر سدل بشتگان را</p> <p>بزرگ مستی جام غم</p> <p>چه غم نرود گانزار هم نیست</p>	<p>گمرا با هم برای غم رفتند</p> <p>چه محرومان که با محرم رفتند</p> <p>ولی با کم فروزان کم دوا رفتند</p> <p>جرات با که با مرهم رفتند</p> <p>اگر با کوشه روز مرهم رفتند</p> <p>گمرا عیثان بعیش جرم رفتند</p> <p>که غم با دل خرم رفتند</p>

که تقسیم دل با هم در افتند	دلی دارم که خویان بر سر او
	ظهوری عاشقانرا عالمی است کجا با مردم عالم در افتند
ببین اشکم فلک پروین ندارد لبش یک خنده شیرین ندارد برای خشم خشم و کین ندارد نگاه هم طالع تحسین ندارد اگر با کوهین شیرین ندارد ز جنگ ابروی حوران چوین ندارد گلستان ارم گلچین ندارد دل من طاقت تسکین ندارد که جز بازی خود بالین ندارد	بوجویش چمن نسرین ندارد ز چشمش که شرم صد گریه تلخ برای درست لطف و مهر با چنین مشاطگی هرگز که درست چسباید پرویز را آورده در شور نخواهد بود ذوق صلح و حسن بخش چنی گرفته جادری کجی همان بطیافتیبا آرزو مودم که بستر گسترده بر اسیر
	ظهوری در غمی در دشت است که مرگش خاطر غمگین ندارد
تباد صورت معشوقیم آینه برگرد با بادی کشد و برانیم گنجینه برگرد اگر از منبر گردان گردان زین برگرد رود و بیا برگردار حسن و تشبیه برگرد زبان کینه هم آینه بابل کینه برگرد	چو خوش باشد که از تاریک جانی سینه برگرد بنویزدای فقر باطنی ظاهر بیا رایم بجز این بلند بیای پستان خطبه خوانم نگردد مگر شرح ناکر کیهانی خوش پوشان ز سودای محبت سودا را باب محبت را

<p>کنند پر صبح شنبه سال ماه می پستان را چاکرید شکر بکام تلخ چاشنی گیران</p>	<p>به تخکیهای ساقی گریشب آونیه برگردد معاذ الله اگر نه هر تو از لوزینیه برگردد</p>
<p>لاله از شرم چهره رنگ نهاد هر کج و عده دودستی داد روزگارست پیرو خویت در فراخی نگنجد آنچه فراق پرده در در را بهسم ندارد عشق هر جا که شد تجلی سنج بارود خمیده پستی ما میقل گریه را بکار برد</p>	<p>ظهوری در طریق کامرانی نعل و ارغوان بعیش تازه افی گرغم ویرینیه برگردد شکر از شور خنده تنگ نهاد وایه در حبیب صد درنگ نهاد صلح را پیشکار جنگ نهاد بی تو در سینهای تنگ نهاد در جگر زور ناله جنگ نهاد بتر از ز طور سنگ نهاد نالها در نهاد چنگ نهاد هر که آئینه بزنگ نهاد</p>
<p>آن گنج بنجویم که بوی رانه در آید انیت اگر باده که در شیشه قسیت این چاک که انداخته پیرا چون فانوس در ناز نماز همه گرده نخ تسبیح از تنگ باب دم تیغش نوازند</p>	<p>از طهوری زیاده زین مطلب شرم ناموس و نام تنگ نهاد</p>
<p>وان خواب نخواهم که با فسانه در آید بس تو به که چون باده به پلینه در آید از جانب شمعیت که مچوانه در آید همراه تو که کعبه به بتخانه در آید مرغی که بام تو پی دانه در آید</p>	<p>آن گنج بنجویم که بوی رانه در آید انیت اگر باده که در شیشه قسیت این چاک که انداخته پیرا چون فانوس در ناز نماز همه گرده نخ تسبیح از تنگ باب دم تیغش نوازند</p>

از منصب سر حلقه خویش نفیتم در آرزو اشتکیم توبه خراب است	هر چند بنیخیر تو دلموانه در آید بزرگس ساقیست که ترکانه در آید
--	--

بر خیز که جان زخمت برون برده ظهور
چندانش نگهدار که جانانه در آید

دلم ز ماتم آسودگی بشور در آمد نشانه ایست که تلخیم فحشیت مفرات برای بی نکانت خوان شد متنا در هر گوشه چشمیت آه عاشق تلخ ومی چونیت در گش بعد فزع در آمد لب از حدیث بهشت صال مره نیا ز ناز اوست نیام چنین لیر نیام	ز داغ طور جگر غمتی بنور در آمد اگر شکوه سلیمان چشمه مور در آمد چه لذتیت که کام تلخ شور در آمد ز خنده نمکین گریه ام بشور در آمد چرا بخاطر بیچارگان بنور در آمد اگر بکام وزبان گفتگوی جور در آمد به بین چه عجز غنیانه باغور در آمد
--	--

وگر سباش خفائی بکوی عشق ظهوری

که راز با بسرا مرده ظهور در آمد *

از غمت در دیده هر کس کم کشید آنکه این دم داد تیغ غمزه را هر که بزبانوی عشق غم کشید جله را از خویش دانستم بیش جان فدای آهوس صیا و گیر عشقبازان جلوه غم در دل گفتند	شد جگر با تفتنه هر جا دم کشید راحت از غم تو در هر دم کشید خط برون خاطر خرم کشید بار خاطر مانده کی دل کم کشید رام گشت و صبر را در دم کشید شاهان آنکس که دل در غم کشید
--	---

<p>آب خواهد برد هجر از وصل یار وید باد گریم چشم سحاب مستی شاهانه می بخشد عشق</p>	<p>چشم تر خوش گریه را در هم کشید خوی شان عشقت بر دلم کشید نقش جامت بزرگین جرم کشید</p>
<p>هیچ تنبیهی ظهوری را نشد اینهمه کند دست این مردم کشید</p>	
<p>امام شهر بسیر چشمه می تو در وضو کرد + ز چهره پرده بر انداختی بدیدن مارا بنو بهاری روی تو لاله رنگ بر آورد حریف سینه دریدن کجاست حبیب پرست نیم تراوش خون لاله از گلم بداند دل خواب چه آب دمی ذخیره نهادست برای طره گره جزو نگشت پندش</p>	<p>نهاد قبله یک سو بایرون تو رو کرد نماند جای تا ساز بس نگاه غلو کرد بچین فشان می تو نافه دعوی بگرود که تارهای نفس صرف گفتگوی رفو کرد بغشوه در رگم این نشتری که غمزه فرو کرد نکرد گنج بویانه آنچه عشو به باو کرد بنازم اینهمه دله که او بدست فرو کرد</p>
<p>بنود اینهمه بازندگی گمان ظهوری را ز حرف بازی شهباه حریف با بچه رد کرد</p>	
<p>غم آ شاملن بهم چون جام بخشند هم از تار نگاه خود بخوبان جگر جوشی نزدنا سخته ماندم درنگ التفات از دم روان نیست بر آساید فلک از مقیاری</p>	<p>دو عالم را هر شمع کام بخشند بهای بستن خود دام بخشند مگر ما را آبه خام بخشند اگر صد کعبه در هر کام بخشند اگر بیایا قتان از دم بخشند</p>

<p>چه کارم چند عای خود سرجی بتی از من سجودی چشم دارد زهری هست که بی تابان بقا صد</p>	<p>که صد عزت بیک دشنام بخشد مگر پیشانی اسلام بخشد جواب نامه و پیغام بخشد</p>
<p>ظهوری صاف کنج در غنیمت نمم دردی کشان گرجام بخشد</p>	
<p>تبان قتل اسیران کام دارند همه دارم رنگ از مویانی نمیدارند چون پاس دل کس نمیخواهند اگر خود را دل آرام چه شکری نشاندند از نظر با کمین گاه هست آقا هونگانان پریشان طره کان از دانه نعل زرد زده هفته بیرون زنگانت ز قبض و بسط مشتاقان چه پر بیازار اثر ارباب عزت سیه روزان خورشید سرائی</p>	<p>بخون غلطیده هر گام دارند همه در مویانی نام دارند چرا در بردن این ایام دارند چنین دلمها چه بی آرام دارند بآن زهری که در بادوم دارند برم کردن چه شیران نام دارند جهانی مردیک در دام دارند فرباغ از شکوه آیام دارند غم خاص و نشاط عام دارند دعا بیعانه دشنام دارند نظر با بیکت ر بام دارند</p>
<p>جواب قاصدان مهر زبانیست ظهوری را همه پیغام دارند</p>	
<p>بهمانی که با چاک ز شوقیت دلمی افتد</p>	<p>گندار درشته عرم رفوگر در نمی افتد</p>

چرا هر بدگهر از رخسارانت خویش افروخته چه سیرست از خیال حور همان جلال تو نه خون گرمی ز غیر آید نه ازین جانشنی گری نمیگویم که صید فرسبم لیک از تقدیر و نعم چه نزد یکم بجان دادن هی اندوه نزدیک ازین سوزی که در مغر جگر دادم عجب دادم	عجب دادم که تیغ نماند از جوهر نمی افتد نگاه تشنه دیدار بر کوثر نمی افتد نگس و آتش و پروانه در شکر نمی افتد که پنجه شکارستان اولاً غرنمی افتد نمیدانم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد که گاه گریه از مرغان چرا انعکاس نمی افتد
---	--

ظهوری جان بامید طلب استغین باید
چه مانع امتحانی ناگرت باورنی افتد

ز سر تا پای دل گشتیم دلداری نخبین باید نیاز هر دو عالم رخت و دبا و کو بر سرم زهی طلعت تجلی خورشید چشم تا شانی شغیدن در نمک پشیمت زخم سینه میاید برون آورده غوغای خرامش گوشه گیرانرا بهوای در سرم افتاد از شمشاد بالاس بان فغانه پردهای چه سود از سر بر در فتم	نمیخواهم جز غم و غم هیچ غمخواره نخبین باید نیز زو نیم نازش را خریدار نخبین باید نظر با جلد رخشان گشته رخسار نخبین باید شکر گردیده آب از سرم گفتار نخبین باید نشت جلد با بالاست ز قمار نخبین باید بیک خس صد ارم طوبی موافق نخبین باید چگونه شکر ساقی طعنت سرشار نخبین باید
---	---

زیاد افکارستان بسیر خاطر آوردم
ظهوری ساده آئینه بکار نخبین باید

شستن شبت پیاشته گداپو نخبین باید دودستی داد محنت در فراغ و دشت افتام	خوشی مست غوغا شد بپیا بهو نخبین باید طلبکار بلایم عافیت جو نخبین باید
---	--

بغبت کب خواری کن ترا اگر احتیاج فتد از کام مغرمی چنینده هوای سنبستانی بدست آرام دل جعی کنم وقت پریشانی بدعوی گاه طنانان چه بر تو عشو سار ترا سنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد	لب آلاید بدشنام دعا گو این چنین باید و نام عظمی تا آزار زد بوا چنین باید پریشانی نب از جلوبه مو این چنین باید نگه کردست پستی بر می روا چنین باید نگه چون موی بر آتش فتد خوا چنین باید
---	---

بغشش صندیان کرده ولی آخر دو عالم را طهوری از نظر انگند کیر و این چنین باید	
---	--

گزاری بر گلستان کاف پاست چمن بود بنخایدن ندادم پشت دست از سر و بالا باغوشم باغوش از قربا نزدیک تر آمد کنند انگشت چرخشاک تار عمر ماکوت نراکت بین که خاشاکی که در کوفش صبیانه شگفتهم از نسیم عشق بر کاشن میدم خوشا افتادگی کردم بدو حال سرفراز زهی لذت هوس برطنی از شیرین و کاز	تحریرک صبا پیشیت زمین شاخ سمن بود که نتواند کسی خبر غنچهش سید فن بود برودوشی که نتواند دورش پیر من بود خم زلف و دندارش را اگر گاهی شکمن بود بدوش از دو بهستان و ببر گل نستر بود عجب گر باد و گیر غنچه را کج و من بود که خاک را گندارش سایه از بالا من بود که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بود
--	---

زودیدار تو بر غور دست بانامی به بیانی طهوری ساعتی صد بار چشم خوشیتن بود	
تا با طرف چمن یک تمنا نه بخت	بر ناز و دل حرام نکرد از آگاه سر و خام نکرد

<p>بے بریدن نمیتوان پیوست نالہ نیمکاره دل را تا که دکان اشک در کف بود دور و آهیم کجا شرار افشاند بیچ تلخی ندید طالع شور طالع من پیر چو دید مرا چرم ندانست عیش ز کین چسبیت در سرم بر داشت تیغ از ادا تا صد امید با کهن گردید</p>	<p>تا کسے رم نگیرد رام نکرد نفس سست رگ تمام نکرد دیدہ خوابی ز بخت و دام نکرد که سحر بانثا بر شام نکرد که ذخیره بر اے کام نکرد از برائے چه عشق نام نکرد خون دل بهیچکیم سجام نکرد غمزه بر صید خود حرام نکرد گوش و لب نو بر پیام نکرد</p>
<p>چون ظهوری کدام شکر کنم از جفا و ستم کدام نکرد</p>	
<p>کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود خار و صدمت ریا در خمره بشیند بود جانب من گزید بنید غیر خوشدل میشود داشت مجنون از جنون در شاقی نامی بس با چنین دیوانگی عقل معاشر را بین</p>	<p>بیل آری از فغان و ناله بلیل میشود بخت او کنه ساغر شرار گلگل میشود صد گله چون جمع گردد یک فغان مل میشود مایه دیوانگی سودای کامل میشود نقد تقوی صرف ایام گل مل میشود</p>
<p>باز کش پای ظهوری صیل شک آید چند روزی گریساری با تمیل میشود</p>	
<p>خوشا روزی که عطری در شام جان با پیچید</p>	<p>بخور مجمر دل چهره انزلعت و دو تکبیر چید</p>

نداند چون گریز از لبست ای ناصح این غلام کجا تدبیر رانند مجال چشم واکردن زده مهر خموشی بر لبم چشم سخنگو غزالی که نگه دام دل دار است گمان باد گر اینباری نشاند ساعتی صد بار صد بار چه تنگ میکشد هر لحظه در آغوش درو	ترا بیگانه گرد نگاه آشنای چید چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بلا چید که وقت گفتگو صد دستان در یک او چید مگر برگردنش روزی کند آه ما چید ز بس امید در غمنامه ما را ما چید بنازم ظرف برقی را که بر شاخ گیا چید
--	---

به بین درنا و انبیا من ای در وطنیانی

ظهیری تا کی بر خموشی از درو و ما چید

غیر از تو بی وفا بکسی این جفا که کرد بیدری تو میکندم درد اندکی هرگز کسی هزار دل و دین ندرا تحت زبان عیب جوان بریده باد ای که مخوی غره به بیگانگی مباش گر عطر طره تو نیفتاند دهنی گر فتنه راند گردش چشم تو خیره ست یارب که بنید از دل بر خرم خوشین خیر	اینما که میکنی تو باهل و فاک که کرد ورنه برای درد تلاش و واک که کرد بیرحم من نگاه ترا این بها که کرد در بیم عاشقان سخن در عاک که کرد باسینه داغهای ترا آشنا که کرد این ناخواب بچشم شبان صبا که کرد دل را چنین معبره بیت و پا که کرد این داغ نذر سینه امکارا که کرد
--	---

صحت بخیر باد ظهیری شگفته

دشنام مفت نیست چشمت عاک که کرد

زود بازوی غم به چوبه دید	در گریبان دریم سینه دریم
--------------------------	--------------------------

<p>کرده در خنده گریب اسراف میزند چرخ خنده بر روزم بخودی گریب زده ام بسفر گریب خودی امید دیدن تو صبه بخوبی درین آفتاب گشته افسانه حرف روزی کمره کرد و بسینه داد فرد سودا نکس درین معامله کرد</p>	<p>گریب از دیده انتقام کشید گریب دیگر سحر نمیخندید جان ز تن چون وداع می بود که و گریب روی زندگی میدید دشت دشت از فضای سینه میدید این فسون بر سینه ام که میدید صبح هر خنده که در لب چید که ماتی بصد حیات خرید</p>
<p>گریب حسرت ای طهوری چند آرزو با همه ز دیده چسکید</p>	
<p>از آن عارض لطافت میتراود به نیش غمزه دل در خریدست سخن از حرف زبانش پوست افکند ندامت آب چشمی از جال سجودش بر جبین مهر نهاد گیاه خشک سال دشت فقرم</p>	<p>وز آن قامت قیامت میتراود ز ریش سینه راحت میتراود ز گلبرگش طراوت میتراود باشک از دیده حسرت میتراود بخوی از جبهه خجلت میتراود برابر جود منت میتراود</p>
<p>طهوری صاف خواهد شد که از خود بگاه عرض حاجت میتراود</p>	
<p>یار آن مهر خود بر من که گردد کینه نشیند</p>	<p>نیشان داغ غم بر لب که نقش سینه نشیند</p>

ز بیم خود معیبت نده پوشی بر مخیر خم چه شکر لذت تلخی بخت شور بر گردد یکه بر خیز از بر تا شای جمال خود دل امسال از برای صافی خود چو شوی دارد ازین مخیر که شنبه کرد کسب بخت زندان	تایان تر شود اطلس که با شبنم نشیند بشیرنی اگر زهر تو با لوزینه نشیند که هر سو پر تو صد طور در آینه نشیند خوش آن کز نه نشینی چون می پازینه نشیند عجب کز رنگ دیگر پهلوی آینه نشیند
--	--

ظهوری بر در و لبا برای گنج میگرد مگر چون مهر روزی بر در گنجینه نشیند	
تا هواسی تو بر دماغ نرود برای غمت چنین که تقوی نرود طالبت در طلب بجز رسید نپذیرفت گوشت مستیش آه تا غم برین طمانه تافت سینه خامت در رفوکاری	لب در دستان باغ نرود بسیج پروانه بر چراغ نرود پا بنگ ره سراغ نرود بر که در خون دل ایام نرود نکتهش خمیه بر دماغ نرود بر جگر بخیمای دماغ نرود
همه از در در غم ظهوری گفت حرف آسایش و فراغ نرود	
ز آشفته خواب دیوانه گردد زمین جگر از خراش فغانم ازین خوبتر شعله سیری خارم نشان سرفرازی افتادگانم	اگر حرف زلف تو افسانه گردد شیارست دماغی گردان گردد که تا صبح دنبال پروانه گردد گدای در عشق شالمان گردد

<p>چه جوئی درین کوچه بندی تعلق با فسانه من مکن گوش ترسم</p>	<p>ز بیگانگان شو که همچانه گردد که خوابت به بیداری افسانه گردد</p>
<p>ظهیری شود آشنای دیده وقتی که از دیدن غیر بیگانه گردد</p>	
<p>سرا در زخم مخفی بر ندارند شر رسان شعله گر خورشید بارد شود بالین سری را آتشش سخن بر سده طوبی ست زمان از آن آبی که حسرت کش شود خضر بلاک خود سرا بر بیدار پیداست بشیر شور بختان شیر خورم رگ جان چون نیکادی بفرماید گذشت از ورت این راه یکشاک</p>	<p>سرا اندازند و محب بر ندارند چراغ از راه صرصر بر ندارند که در غوغای محشر بر ندارند بخود سرو و صنوبر بر ندارند چرا از جوی خنجر بر ندارند که از راه سکندر بر ندارند که کام اینجاست که بر ندارند که مرغان تو شر بر ندارند که خونهای هر طرف سر بر ندارند</p>
<p>ظهیری شکوه خوش باشان و بخت ز نخل انجیبین بر ندارند</p>	
<p>وانع جاد و مغرول میخواست جا را گرم کرد کام در زهرم فرو شد لذت شکر گرفت مرحمت بین ذره می پرو میال آفتاب زوق عزت هیچ چشم آن لب نشناخت</p>	<p>خون کف جوشی برون آورد مارا گرم کرد جلوه طوبی خنک سروی گیارا گرم کرد عند هم بر حسن شه عشق گدازا گرم کرد حسرت دشنام جوشی زد دعا را گرم کرد</p>

خونبهای خویش بر یگانہ ریزم رود شمر چند میدانی که خواب تاقت خواب زبم شد تا موس برسونید از بساط غیرگی ناله از بهد ماج پیش کرد آخر اثر در گلستان بگل صحبت نشستم از غبار خواستم آیام را کرد دست عملی نچین تا دمان نکشود و اعطای صفت ستان	کز برای کشتن من آشنایا اگر م کرد مژده ارباب نامفوق جفا را اگر م کرد عشق و تاندار بازار حیا را اگر م کرد دود میکرد آتش دروی دوار اگر م کرد نفس افکند تحت آهم صبار اگر م کرد جوش من در عافیت جوی بار اگر م کرد قفل می از کلو ساقی ادا را اگر م کرد
--	--

میتواند جوش بالیدن ظهوری کوششی

گاه را بین چون بکا همش که بار اگر م کرد

لای خواران عشق رویانند پیر معینانه بین و یکز لگانش تفتہ جانان کنند شعله بجام داونی داده اند و کم نیم نیست راه گو شمع به حراشید در گدازم ز شدم و عیان	خاک خسیان بعیر بو مانند سرخ رویان سفید مو مانند گرچه با خضر هم سیوا مانند این جریبان زیاده جویا مانند چند گویان درشت گویا مانند زرم حشمان چه سخت رو مانند
---	--

مان ظهوری بگیرد کار افتاد

پاک بنیان نگاه شویا مانند

می عشقم از چشم تری تراود بزمش بگر بر گرفتند کاه	نمایم حسن از نظری تراود مبارز با غم شکر می تراود
--	---

<p>چه کاری نکردست فسادترگان چه خوش ناخنی نکردست درد چه پروانه از شعله بر میفرود در آن خطه خط امان از آسیری بگو قاصد اردانی این طرز با</p>	<p>زرگ آفتونش نیست میتراود ز ناله خماش اثر می تراود تفت جاننش از بال و پر میتراود که خوش به تیغ خط میتراود زالال اثر از خبر میتراود</p>
<p>تماشای آن روی کردم ظهوری طراوت نگه کرد غنچه میتراود</p>	
<p>بمحرکس از خاک سر بردارد همین عیب دارد که خود نمائی سبیلست زهرش برای چه شکست چه مفت دار شرمندۀ میخوردنم مرا صوفی نیست در کینج کاوی نه آن سعی در صیقل سینه دایم باقاوده میرسد سود کوشش بر دایه عرض خودش فغان را گنبد نظری اسپندی بسوزم</p>	<p>اگر تیغ تو سر دگر بردارد که اندازه هر نظر بردارد صلاوت ازین بدیشتر بردارد عجب گزین من انقده بردارد شنیدن پی هر خبر بردارد که شام صفای سحر بردارد که جز بوییه زاد سفر بردارد نفس تا خواشش اثر بردارد که دهن تو چشم از جگر بردارد</p>
<p>در کام بستی بروی ظهوری تقصیه که جز زود زور بردارد</p>	
<p>مانده باقی اگر حطائی چند</p>	<p>دام خواهم ز خود و حطائی چند</p>

<p>کشته مار تا مخالفت صد با مدعی یک نگاه تا نعل گشت کرده بیگانه ز آشنا یا نم ساتی ما بخانفت شاه زلفت مطرب مار و حباب از نزد میر و دیگر چه میر قافله پیش مرحمت های در و در اگر انیمست</p>	<p>چشم داریم خونهای چپند عندش گردید مدعای چپند عشق بیگانه آشنای چپند لای پالان شد ردای چپند مانده در کعبه پارسای چپند هست همراه روقضای چپند میشود رشک کش دوانی چپند</p>
<p>از دل تیره ظهوری کرد صبح در یوزة صفائی چپند</p>	
<p>جان را جاسانے بتن در آید دور سخنم بود صف رویت از فکر قد تو سر و شمشاد در باغ همه بهار روید ره باشد اگر بد عشقت عیب است مباد آفت جیب</p>	<p>یادت چه بیاد من در آید پیرایه صد سخن در آید در سینه چمن چمن در آید کز خار تو یا سخن در آید بس شیخ که بر من در آید چاکه که بدو سخن در آید</p>
<p>از عیش بر آدم ظهوری باشد که غمش بمن در آید</p>	
<p>عشق پرور هوس نمیداند ببیل و قصه گل و گلزار</p>	<p>لا به طمّس نمیداند سخن خار و خس نمیداند</p>

<p>بال طوطیست در شکنجه دره صدید خنجر شیر میخواید تنگست آرزوی نمود حدیش آخرین گام اولین قدمست ناله از محله خدیوه روی دل مامور خویش ساخته صخر</p>	<p>زاع رنج قفس نمیداند شاهبازی گس نمیداند هر که پاس نفس نمیداند راهرو پیش و پس نمیداند که زبان جرّس نمیداند مهربانی بکس نمیداند</p>
<p>شد سر ایا هوس ظهوری لیک گره پرسی بوس نمیداند</p>	
<p>در لبست حوت من نمیکنید بامید انقدر زرتست کسی هجرت آنجا که عرض جاؤ در غمت آنکه میرد از شادی لب بر افشای راز قاطعیت یک سخن از تو طرح گردیت در نگاه قنادگان قدرت گل خارت بهار بر مهر زد</p>	<p>گلده ام در سخن نمیکنید بیش ازین رستین نمیکنید مرگ در جان و تن نمیکنید لاشه اش در کفن نمیکنید سخننت در دهن نمیکنید در هزاران سخن نمیکنید جلوه نارون نمیکنید خسترمی در چمن نمیکنید</p>
<p>خوش قوی بجهت بازوی عشق چاک در پیر من نمیکنید</p>	
<p>عاشقان چون نظر بر اندازند</p>	<p>با فشارند و سر بر افرازند</p>

تماشای چشم اشک نشان پزده شب بیاد من آه حسرت غمزه چون خورند فرو کوه را چون بلاله بطرازند امج پروازشان اگر کمال از سرفوق سر بجای کلاه	مخت مخت جگر برانند ازند از جمال سحر برانند ازند بنفس نیشتر برانند ازند خون دل تا کمر برانند ازند نرسد بال و پر برانند ازند در شاطِ نجر برانند ازند
--	---

چون ظهیری در آرزوی نثار اشک رشک گهر برانند ازند
--

ز د از شر آه شبنم مشعله چند از بوی شراب تو چنین مست خرابم در بوی که خاطر سودا زدگانت در حجر تو بسپردن جان بدعت نابود میران شده دل کلبه دوری نکت طرح در دشت طلب گرم روانست که از برق از خشک لبانت نشمارند درین آه فصلی سبرائیم ازین قرب که ماست	باشغل غمت فارغم از مشغله چند کو تعبیه در هر بن موصوله چند آورده خیال تو فرو قافله چند داریم ز لبستگ خود گل چند تا صرف نبایش نکند سلسله چند در هر قدمی پیش فتنه مرله چند در آب نشان برکت پا آله چند دایم میان گل و بو فاصله چند
---	---

بر بخت خرد چند نمی گوش ظهیری از علم محبت بشنو مسئله چند	در دوش صاف جام ما بخورد انگ ساغر بنام ما بخورد
--	---

<p>بر تن از قمر چرخ موشک است میفرستد اثر نباله پیام بر نیاید دل از بهوس سختی داد پیرایین نسیم ز نیم داد پاشی نه انچنان دانیم توج اندوه مانده در خاک هر سر مایه بوس دارد</p>	<p>دشمنه انتقام ما بخورد گوشت مال پیام ما بخورد جوش از آه خام ما بخورد غارتی گر مشام ما بخورد که ملک پیچ دام ما بخورد تکیه از دحام ما بخورد حسرت بای بام ما بخورد</p>
<p>چون ظهوری گدای میکند ایم کیست حمی بجای ما بخورد</p>	
<p>فرقم از تیغ چرخ و بخورد بحر بیان نقش باز گو گر نه بیکانه گوی گرد لب منعمان فکر دست فرو کنند نقش تبیع بر نقش نه مند زرد پیش کار رسوائی خویش زامت اگر خواهد بند گردید ناخن خس و خار عجبی نیست زین نفس که در است میشود تیره بخت تر از ناغ</p>	<p>نزد روزگار تا بخورد ساده بازار کس دعا بخورد حرف بر گوش آشنا بخورد جز گداز حسم خونها بخورد گر شراب تو پارسا بخورد از طامت اگر قفا بخورد می بیاد نیاز ما بخورد نیش ریشگی رگ صبا بخورد گرا جابت دم دعا بخورد استخوان مرا با بخورد</p>

<p>سج آسودگی کشیده دلم گشت ظاهر ز خضر میل بقا قدم راه روزره سپست</p>	<p>عسقم آسودگان چراغ خورد وای او باطن فتنه خورد انتهاگر زابستد انخورد</p>
<p>چرخ خوش افکنده غم ظهوری را اگر از دستگیر پا نخورد</p>	
<p>در ابرو کسی انقدر چین نخیند قیاسی ندارد ز مهرم چه پیسی توپر و اندازی که بر من نخیدی بن گمیت هدم درین استیاری تذرو دل من نیاورده سختی اگر زاری ببل ایست ترسم ز پیله بنی گر شمیسی نیارد به بستر چو افتم کس از برایم نمرد دمی آنکه صد زخم بیرون چنین خال کان شوخ بکیش دارد</p>	<p>چرا چین دران است شکین چیند کسی مهر در دل به تخمین نخیند چرا بر غم گریه پرین نخیند حریفی که در عرصه فرین نخیند که پرواز در بال شاهین نخیند گلی هرگز از عمر گلچین نخیند صبا عطر در برگ نسرین نخیند بجز خشت آن کوی بالین نخیند ز تیفی با فسون تحسین نخیند چرا داغ بر سینه دین نخیند</p>
<p>ندارد ظهوری مجوی خطر اربا که در خاطرش صلی تسکین نخیند</p>	
<p>دلی دارم که روان تیغ دلبر بزرگدواند سپاه خنده را غیر از نهیست نیست دربان</p>	<p>چو بالمرگان در افتد رگ زشتتر بنگرداند براه افتاد شکم گریه لشکر بنگرداند</p>

که زخم فریب از خنجر لاغر برنگرداند مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند تجوید صبا آخر ورق گریز نگرداند گدای کوی عشق از سر گرافس برنگرداند ز سیر خویش مارا سیر اختر برنگرداند چسراخی بر بنفروزم که صصر برنگرداند وگر سیلاب حسرت دیده تر برنگرداند ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند	که دست خنجر صیاد قدرت آن دست این ثبات دیگر از بهر قرار و عهد خود برم ز کل ریاست درس بازی بلبل برگون نباشد حشمتی در جگر غلیس پوشش فلک بیوده گاهی در پی افتادگان افتد بضائوس احتیاج نیست دانه سینه نشانی منورم آگه از لبهای خشک و جله و چون کجا سدره من نامی همی شهر و کوگرد
---	---

ظهور می شاد ازین شادابی امید خود مینری
که ساقی خشک لب مارا ز کوثر برنگرداند

ز شمشاد بلندش جلوه های سدره سپهر آمد کهن شرط نیاز و ناز فوشد در زبان ما خمار از مغر من غریزیست و هم می بندد بر من کردم ز خلوت خویش مانها گام محبت شد بخت خویش نازم نسبتی کردم دست آخر خفیفش لشر و اوج عرش را یکپایه میابد براه تند سیل باده صافی چه میاید	سخن میرفت از رویش سخن بهر پست آمد چو دادم دست پیمان یا دم از عهد است آمد از بجا مستی افتد از انجا هر که مست آمد ز خود در جنت و جبر خاستم وقت نشست آمد چو دلف شیر بخشش دل بکار صد است آمد اگر یابی تفاوت فکر میت کن که پست آمد بنای توبه زندان که لایش پایست آمد
---	---

ظهور می یابی خوردی توبه گشتی غلط شد
ندانستی ضمیمت کاخین ساقی بهت آمد

بضبط راز مری بر در گنجینه میباید	بداغ سینه دادی منتی بر سینه میباید
جلای چشم دید و صافی آئینه میباید	تلاشای نزا کتهای عکسش دقتی دارد
و هم تعلیم آسایش دل بی کمینه میباید	بکار مهر استادم ز کس فردی نمیخواهم
مکس را بر سر خوان هوس نوزنیه میباید	ز اخگر عشق در معانی پر دانه نقل افشان
بی تکلیف زاهد و شب آونیه میباید	تبقوی کهستان رفو خود داند شنبه را
پریر آمد برایش با دۀ پارنیه میباید	بشیخ نو در آمد التفات کمنه زندان بین
دعای صاحبان خرقۀ شبنیه میباید	گزنند چشم بد در پی میاد طلس هزارانرا
ز شوق دماغ خوش دماغی ظهوری سینه میباید	باین کام و زبان نتوان فغان ناله برودن

تخلیم در شنای شاه نورس خطبه میخوانم
بنامی منبر از افلاک این نوزنیه میباید

چه دیده کرده می دیر سالد میگیرد	بیزم عشق تو داغ پیاله میگیرد
نگاه بوی گل در نگاله میگیرد	بگلشنی که گذار تو نو بهار فتنه
بزیب بندگی از طوق باله میگیرد	رسانده جبهه بداغ تو ماه میبرد
برای داغ تو خود را ناله میگیرد	چرا بخوان گدا اینچنین نبالد دل
که متن هر سخنش صد سالد میگیرد	بشرح غم لب خاموش و فتری دار
کسی که در مشکین کلاه میگیرد	ببوی سنبل آتش جهان متشن گرفت
قبول کرده و ختمت قباله میگیرد	بخوابی بزم مسندی که نبدگیم
که پرتومه و خور را به باله میگیرد	به پرده نظرم بخت عارضش نری
بمشق عهد و رشان پیاله میگیرد	شکست طره ساقی تهیایم بر خور

	ز کار عشق و جنون جمع میشود خاطر اگر خویش ظهوری حواله میگردد	
<p>ز آه گرم چه لاف زبانه میخواهند که دغهای تو در سینه خانه میخواهند ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند برای دیدن پنهان بهانه میخواهند ز بند و طوق اسیران خزان میخواهند برای خشک نشاطان ترانه میخواهند که خویش را بدو روی گمانه میخواهند بآن متاع که اهل زمانه میخواهند</p>		<p>حدیث دافع چه گویی نشانه میخواهند امید هست که راحت نشین شود خاطر که شهبای خم ابرویت کمانداران خوشا تغافل سودای عشو به دازان شنیده همه کس بادشاه وقت خودست ز لمبمای تری ذوق دادم ای سطر بسادگی که از ان قوم نقش خورده میش در معالیه برچین مباد و خواجه کسی</p>
	معاشران ظهوری زنجبت بیداران برای خواب ظهوری فغانه میخواهند	
<p>ز برت اگر خوفشان برنبرد چرا قصه اندکستان برنبرد که از ترس رنگ غمان برنبرد بیال نفس گر غمان برنبرد که روح از سره ماطان برنبرد که از زانمان از غلبان برنبرد که به دانه و شک زانمان برنبرد</p>		<p>خوش آفرغ کن آشیان برنبرد نفس را به روز افکنده حرفت به بستان بزم رخ زرد خود را کنند شعلهای درونی کباب نگویم خطر با س دیوانگان را رسیده دلم بیل بگنجینه شد کجا شمع که در پای کوبی</p>

<p>عجب باشد از جذبت عشق لیلا بجدی کبوتر کنم قاصدا را کهن زنده خویش را می پرانم</p>	<p>که چون گرد خود کاروان بر نبرد پیامم اگر بر زبان بر نبرد قوی ز اطللس پریشان بر نبرد</p>
	<p>سبک روحی عاریت کن طهوری رنجی تنگ اگر تن چو جان نبرد</p>
<p>دل مرا مین مهر از کین بر آورد بزرگیهای عشقم تربیت کرد ز خشم آسمان بستر خواهم شیم فسترن زار گیبان صبا در سنبل آن طره پیچید ز رویت داد گل ترتیب فقر خوشا کنج شکل نجات بر داشت شب هجران ز بس اختر شرم چو غوری چشم تر در گریه کرده است</p>	<p>جبینم را با طفت از چین بر آورد هم از حمودی مرا غلگین بر آورد بر آیم آستان بالین بر آورد ز منغم خمین نسرن بر آورد ز هر چین نافه صد چین بر آورد که فال بلبلان نگین بر آورد شکارت شد پر شاهین بر آورد سر شک از چشم تر پر دین بر آورد ز خواصان که دور چندین بر آورد</p>
	<p>طهوری دکشی کردش باین اگر دشمن دم نقرین بر آورد</p>
<p>روحی نسبتی هرگز بحیب من نیابد تل خاکستم در سایه دارد توده سنبل سرانامی رود در زنگاه عشق باز جا</p>	<p>چه کار آید گریبان که تا دهن نیابد اگر نیست گلشن در جهان گلشن نیابد بجز ز حسنم تبر بر خورشید نیابد</p>

<p>خج آهی بدست آورم که خود را برود و ز بجارد و نفس حریف تمنا از زبان منم در شک خمیر دل انبار داغ غم نمیازم حکمر مومست تاب تشنه روی کجا دارد ز در تا در نیایی روشنی بر شب نمی افتد حنای از گل قربانگی من آن کف پارا</p>	<p>چرا هر روی بر تن دین موسع زن نمیشد حدیث کام در کام در زبان من نمیشد که هرگز خورشید چنین با برق در زمین نمیشد متابان کوه حیوان فلان آهن نمیشد براه صبح کس را چشم بر روزن نمیشد که خون هر که شد پامال در گردن نمیشد</p>
---	---

چه پرداگر جهان را سر بر خورشید خنک کرد
طهوری در زمانی دوست را دشمن نمیشد

<p>تا چند تمنا پزیم و خام برآید از هیچ دلی رم نمکند مهر غزلان از کام اگر ناله برآید چه تفاوت در مریه عشقت عجب آب جوی این عیال بر قطره گنایم که میو حاصل شد از دوزیم لیک آب خوا در شک خلاصی چه پویال فشان در خانه خرابان نکلند آتش دیگر از دامن آری نمکست غریزی گر ضابطه حسن ترا در نظر آید بنجاست آفتشی از شعله حوسیت</p>	<p>تا چند سحر پرورم و شام برآید ایوای اگر رام تو آرام برآید مشکل شود از ناله اگر کام برآید گزنگ بکارند همه نام برآید خواهم که بدیاشیم نام برآید چون کام گدایان که با بام برآید فرعی که برای نفس از دام برآید خویشد قیامت اگر از بام برآید تا کام دعا از تو بد شام برآید نورده و نورشید هر دو ام برآید ترسیم که خاکستر با خام برآید</p>
---	--

گویند خبر از تیرگی روز ظهوری
هر فال که از دفتر ایام بر آید

<p>مجمع آن دل که از آغاز پریشان افتد ز غم او نیست اگر راه بمرهم داند تشنه تر مشوم آیم بچکانید بلب بر ره باد چسرا غم شود افروخته تر غنیه دل بشگفتن برد آن بلبل را دست در جیب دری بسکه روان گمید ذوق از عیدی طفلانه نباشد عشق در پی نکمت موبتو دو دیندانی</p>	<p>سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد درد آن نیست اگر در پی درمان افتد ای خوشا تشنه که در چشمه حیوان افتد میشود مشعل اگر بروم طوفان افتد کز قفس بال کشاید بگستان افتد در گریبان چکنم چاک بدمان افتد عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد که گره در نفس نکمت ریحان افتد</p>
---	--

باردوست ظهوری سرت از خویش مفلک
که سر پر جگر آن بر سر میدان افتد

<p>جنونم عقل را در بند دارد زبان از حرف زهرش تلخ گردید بجز هوش نمیشد همانی نفس را زور غم در هم خپان کرد میان پر کرده در یار ایک تنگ کنند ساقی نباتی توبه را برو ما صبح مچین خوان نصیحت</p>	<p>دلغم غم را ز خود خورسند دارد بشیرینی سخن بر قند دارد جهان را سعادتمند دارد که هر آسم دو صد پیوند دارد چه راهی گریه ام در بند دارد که صد پایست از سو گند دارد که گوشم امتلای پند دارد</p>
--	---

<p>از به پوشست جان از زخم بکین بنده هر چشم چنان جان جانش نیست بجان باز آن خود چندین نواز</p>	<p>که این چشمان ترکش بند دارد جهان پر بشور شکر خند دارد کند فکری که چون من چندی دارد</p>
<p>ظهوری کرده روز خود جویش همه شام سحر باشد دارد</p>	
<p>مژه ها شکار باید کرد ننگ را مگر بشور اسف هر من موی را بوعده گم در جنان آن چنان موی نیست پاس عهد و قرار باید داشت تا جگر پاره کشته بکنار همه کاران چه سختی را ماند بر پرانی ده ام کبوتر دل میکنم سینه با جینر جگر جانب عشق خوش فکده عزیز داغش انگند بر درون گداز</p>	<p>دشمنها چپمه سار باید کرد دل و جان نه نگار باید کرد دیده انتظان را باید کرد سر کو اختیار را باید کرد ترک صبر و استرار باید کرد سخت دل در گنار باید کرد خویش را هیچکار باید کرد شاه بازی ننگار باید کرد که باغش قمار باید کرد بعد از نیم خوار باید کرد جگری برگذار باید کرد</p>
<p>شد ظهوری علم مهربانی یاد او را بهار باید کرد</p>	
<p>خوشامدی که کاش از شربت کام بردارد</p>	<p>نند حرف جم از لب نرین جام بردارد</p>

در عشق دل آردمان تواند گفت بستان تغافل های صیادت آفت حق نگردد گدایان نگه را سیر چشمی عیب میباشد اثر کام دعا را شکرستان میکند آخر زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر صفا کنم از اغدا را از ان بختگی در یوزه میخواهم چو در طاعت که ز نار زبان زهره یابد در ازی نیست چنانی که پای بسته بشکیم تجربه از گرانباران این ره است در نهاد	که هم آرام انفل هم دل از آرام بردارد نگردد حبیب بخیر یک چشم اندام بردارد ز حاجت مند میباشد کریم ابرام بردارد چنین گر چاشنی از نمکی دشنام بردارد نمیگویم لبش چون انیمه پیغام بردارد کفت غمی که جوش آردی خام بردارد سجودی تحفه پیشانی اسلام بردارد رمید نهایی بی پنهان شکار رام بردارد بهرمان حرم سالک اگر احرام بردارد
--	---

چو میوید طریق وادی ناموس میباشد

طهیری توشه نیکی برای تمام بردارد

فامتش بر سر و پهلوی میزند شاه ز رخسینه را در طاعت میتوان سر خیزد خورشید تافت گاه را گویم که بکن کوه را با جالش میزند خورشیدم کاروان دعوی اعمار را عشوه بزرگس زوار چشم خود لاله از رو تو کار رنگ ساخت	پیش رویش لاله زانو میزند خویش را بر خنجر او میزند فته حرف روز بازو میزند تا توانی لاف نیند میزند در دوشش شمشیر برود میزند راه آن چشمان جادو میزند شیر مردان را با هو میزند سبیل از دعوی تو برود میزند
---	--

حسن می سنجد با بروی تواناز	بین ترا زود در کفش مو میزند
<p>شکر کز بهر خطوری هست خوب هر چه بر گوش تو بد گو میزند</p>	
<p>چیده ام بر هوس کافی چند خاطرش غنچه ماند آنکه بچند بر سر انگشت پشت دستم ماند لعل و یاقوت ترا اگر خواهی کشتی ساحلی خطر دارد بجد بیث تو قصه بیبالد نمزد آتش که غمت دارم پای در جستجو زکار افتاد خنجر در آتش است از آتش سینه بازار میزند کز داغ</p>	<p>سود خود کرده ام زیانی چند از گلت باغ و بوستانی چند خواستم بر لبش نشانی چند ریزم از دیده بحر و دکانی چند بکفت را آورم میانی چند گشته هر حرف داستانی چند خشاک تر از نی استخوانی چند در سماع افکنم زبانی چند در محبت نکنم جانی چند هر طرف واکند دکانی چند</p>
<p>نشود قصه ظهوری را نکنند گرد و فغانی چند</p>	
<p>بهار آمد ز دل غمها در و کرد فغان و فغان رسوا ز ما نیست بتا که بسکه مجنون خاک افشانند کشاد ابرو و دربان کج فیت</p>	<p>بمی زاهد روی خود کرد و کرد دلیم با درویش این گفت شنو کرد بهاموین پشتتاراجله گو کرد بیاراد لبش بختم برد کرد</p>

بجای شوق در دل صبر شستم بهار گلشن رخ فصل خلعت شراب از خوی برویش تخم افشانم	بخمن گندم خود را که جو کرد کمین گردیده عشقم حسن نو کرد توان خورشید از رویش درو کرد
ظه‌وری محلی انداخت و پیش که دیر و کعبه را دنبال دو کرد	
داغ درون چو شعله بیرون بر آورد تا فصل حشر از منم و لاله نو بهار شیرین کجا ز جسم بگلگون دهد عنان سنجید که بر تپه عشقم مو پس شد ست خم در کجاست خویش عشقم جگر مکید غم جان گزاست لب بکیدن سپرده اند آورده حسن دعوی روشن سواد می در دست شتافت فراق وصال او غمهای جان من همه نوشته می رود در زخم عشق عقل و پایش چه جا خیزد هر کس که سجده پیش بر اینم شده کند	در چاره گریه موجه همچون بر آورد لیل همه ز تر بیت همچون بر آورد فرماد اگر سر شک نه گلگون بر آورد آری سبک گردان دم افزون بر آورد کونشتری که از رگ من خون بر آورد زهری نخورده ام که کس فیون بر آورد تا سر ز خط عارض او چون بر آورد تا خویش را عشق کسی چون بر آورد میباید شش شست که مضمون بر آورد در روز گیرد و در شب خون بر آورد از سجده سر بفر فریدون بر آورد
سودا نکرد هر که ظه‌وری بهر شاه دهرش بهر معامله مضمون بر آورد	
خیره چشمیت حیا که بنظر پردازد	مدعائیت دعا چون باثر پردازد

<p> جمع گردید دل و سینه ب راحت افتاد زخمی تو ز دل اندیشه مرهم رساند چسبیت سامان که بل خست کشد از روی عطر آهست که در سنبیل مو پیچیدست دیده را سرمه دیدار کشد بیم بچشم ای خوشا حال خیال تو بخاطر برخت لب خود از بوسه تنی بر قدم قاصد چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود </p>	<p> وقت آنست که داغمت بجگر پردازد هر که زهر تو خورد کی بشکر پردازد پاینبه بر سر آنکس که بسر پردازد تازگی در گل رود دیده تیر پردازد شامم از پرتو روی تو سحر پردازد زین چه خوشتر که جمالت بنظر پردازد حق دهد هوشش که گوشم بخر پردازد تیره روز تو چه از آه شرر پردازد </p>
--	--

رفته بیرون فی کار طهماسبی از حد

عیب شاید که با حال من پردازد

<p> کسی که گشت شهید تو خونها چکاند اگر نه فرق کند در ره تو پا چکاند اگر تو تیغ کشی رایت صبا چکاند چه وعد با کند که نه تو گدا چکاند خوشت فتاد به بیگانه آشنا چکاند بغیر ازین که بازو کرد عا چکاند مقرری شده تا نازا تقضا چکاند عجب ز سین من داغ خود جدا چکاند زنان زمان نکند روی بر قضا چکاند </p>	<p> دلی که کرد بد و تو خود دوا چکاند کسی که فرق بوش را از خسته پیا چمن پیوی تو هر روز تازه میگردد لبت بوسه بخیل و گدائی اول جلوی رخم در شورت میند چنین سبک مباد اثر مدعا چنگین ست خراب عالی من گشته عرض و آتش جدا ز هم نتوان کرد گرم خوانا بهری که فست بر پیش رو برو آیم </p>
---	---

<p>شکایت بجز دل و دین بیاورفت مهر اگر چه خیر گیم میداد زبان دل هم بهر کسی شده کاری حواله روز نخست</p>	<p>چاک کرد هوایش هنوز تا چه کند بروز وصل ندانم بمن حیا چه کند خطاست شکوه جاکر خبر جفا چه کند</p>
<p>بود جای در آن لیل بجز ظهوری نمانده است بر آتش بزم جاکر</p>	
<p>هوشیاران را میت بیوش کرد مبتلایان قدیمی را بنو تا رود بیرون بجوش از خون جوش دل حریف ز غم بیرحمان نبود چشم ساتی با وجود آن شراب تمنی دیدن چه شیر نیم بکشت باید امروزش سراپا شد نگاه ذره را نازم کند امید فداخ میکنم بازی بر پند ناصحان</p>	<p>حرف ساز از اغمت خاموش کرد به پیش مو حلقه در گوش کرد عشق در جام خم سر جوش کرد حسرت خود را تنها پوش کرد داروی در کار عقل و هوش کرد خضر جام زهر رشک نوش کرد انچه با من از تغافل ووش کرد سعیها در تنگی آغوش کرد عشق طفلانم چه بازی گوش کرد</p>
<p>شد ظهوری عمر با همت غم تا نفس با آه او همدوش کرد</p>	
<p>چمن چو با گل رویش قمار میبازد چنین کدو شده مفتون و عده پیهم باین منسوخ نه آفتاب اگر بخورد</p>	<p>چه باغبان بجنیز بهار سے بازو که خویش را برده انتظار سے بازو گداز کوزه و افش عیار سے بازو</p>

گرو مہند صبا گو تبار طرہ او بساط خویش بصرا اگر کشد در عشق اگر چه ہرچ غزالی شدتست این چشم چنین کہ نغمہ قناعت در پئی نقسم کسی بناختہ بہتر قمار عشق از من	کہ عطر قافلہای تبار سے بازو ہزار سینہ فروں لالہ زار سے بازو ولی ز ہر زہ نگاہی شکار سے بازو ز نالہ گر نرود در حصار سے بازو و گر بکیں نہ روم زور کار سے بازو
بہ نزد عشق ظہوری زیبا کبار نیست بہت و بود شکیب قرار میبازد	
کسی از عشق آب رومس کرد نہ ہر کس بہتہ در یوزہ میکن چہن چون نشکند در سیر کوش بچشم دعوی ابرست بجا ازین افغان کہ بلبل کرد در دام شد امین از گشتن شدہ عمر زہی بگیاگی کا مد چنان پیش بشنبہ لطف جامی جمعہ دا نیست	کہ خاک رہ بفرق متمس کرد مگر خود را توانی ہمچس کرد گل در بجان خود را خار چس کرد کہ دیدم چشمہ پیش گریس کرد نہ تنہا خود و چہن را در نفس کرد خوشا آنکس کہ از آہت نفس کرد کہ ہر جا آشنائی بود پس کرد از ان مہیاگی با او ہوس کرد
از سید ادش ظہوری ماندہ محوم مبین بیچارہ داد و دزداد و رس کرد	
صبا کو تو کمل خبار بخش کند ز طرہ تو پریشانی کہ گردو جمع	از چہن مو تو مشک تبار بخش کند بحال شنیفگان روزگار بخش کند

<p> با شکست رخ و رخ زرد کی توان پوشید کند ز چهره خوی کرده تو در یوزده کسی که گشت بطوفان گریه دریا ز شعله خوی خود این شکر به زبانم هزار صید شود کشته به سر کینم چه خشم و ناز که ناکرده اند وقت کند پرو کند مشو پیچیده در گریه بخش کسی بعشق تبان خیر بنید از زنا ز شور غنده او روزگار میکوشد </p>	<p> که عشق در دهنان آشکار بخش کند طراوتی که بگلنا مهار بخش کند بر دهنار میان در کنار بخش کند که دماغ بر جگر دافدا بخش کند اگر شکاری خود بر شکار بخش کند نکر دسی که بزار وید بخش کند که در آشک بحیب کن بخش کند که دلق تقوی خود تا دمار بخش کند که بر نک دل و جان نگار بخش کند </p>
---	---

در اعتبار طهوری ست نصیحتی نماید

ازین چه سود که موی هزار بخش کند

<p> خوش آن که بهر آسایش زرنجیدن آید توان چشمی برودیش ده تا شاکر کن زمانی از زبان لاف گفتن آیدم باد از آن بیشیم که میشی را با سنگ کی آرم منع ناله فطری بدیان از هر نفس بندم سباده خار راه بجز در پا هیچ دشمن ما بهار آه روز گس یاف دارد چشم بر بهت با سید جوابی گوشش بر خود تا بکی پیچید </p>	<p> نه موی کند و ز عیب نادیدن بدن آید برودیش گز نگاه از خلعت دیدن بدن آید که گوش از عهده پیغاره نشیندن بدن آید کسی این تپه گر خوار بر بنجیدن بدن آید اگر دانه که در داندل بنالیدن بدن آید بکاهم تا چاکر گر بکاویدن بدن آید که گلی در غنچه میخورد بگلچیدن بدن آید شود روزی که روزی لب ز چسیدن بدن آید </p>
---	--

	<p>ظهوری بسته تعوینی بازوی خود آید که در شب گریه کوی ترسیدن برون آید</p>	
	<p>صبر اگر در سفر نمیشد سر به دره سر نمیشد رگ به نیشتر نمیشد کمر و بیشتر نمیشد ابر را چشم تر نمیشد چاشنی در شکم نمیشد دشمن از اظفر نمیشد هر با کمر نمیشد که دعا بی اثر نمیشد در نه خواب انقدر نمیشد</p>	<p>سود عشق آن قدم نمیشد لب بی ناله ماکه لب خواند در دل بیدان غمزه پرست کوه گاه ست در تر ازوی عشق ای خوشا گریه های خشک لبان تلخی کامی بشورم آرد دست بخت فیروز دوستان دارند کوه را زیر بار هجرانت لب بدشنام بادیش آلود غالب آ مرده بخت فحشه من</p>
	<p>با ظهوری دیگر مشهور نماز که ظهوری دیگر نمیشد</p>	
<p>چو تقلیدم بشوئاند چا از من نمی آید روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید بگفت مصلحت بین اقرا از من نمی آید قبلیم درضا چون و چرا از من نمی آید</p>		<p>کمان داری که جز مهر و وفا از من نمی آید اگر غیرت کند لازم که راه بیری پیچ عزیزان بر نمیدارند لب از شکوه بجا ملاقات نسبت دل دور تر از من نمی آید از غفلتی کرده عشقم تربیت خود ما بر آردم</p>

تلاش منم انیکه در گمانمست از خویش پیش افتم نمی افتد خطا تیرم ولی دشمن تیرسد اثر گوراه می بیند و اجابت لایه گو میکند بجهد الله بر من پیوستم شرمند و فرخنده بجلدی چون نگاه تیز بینان قاصدی خواهم	فتادون در تقاضای رهنما از من نمی آید بلی در شست بکشان خطا از من نمی آید برای مدعای خود دعای از من نمی آید ازو که در دمی آید و دوا از من نمی آید نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید
--	---

بعض مدعا پیوده در آیم چه میرانی
ظهوری در خوی خجالت شنا از من نیاید

فصل مینا و جام میگذرد روز ساقیست خون توبه حلال سلقه در گوش خنجرکان بیدم حناج به حتمت مجسمه بدست رفت در جام زهر ناکامی سخت تیز است آتش جبران در فراقت ز سایه آسم بود خار و دن و لم بصیر سکون حد من نیست سجده و در غم دل سر انتخاب غم دارد کارت از عمر نیکاره هنوز	ز ابر از تنگ و نام میگذرد زندگانی حرام میگذرد چه سخنهای خام میگذرد مبحث خاص عام میگذرد کامم از شهید کام میگذرد شهید عمر از قوام میگذرد چه سحر با بشام میگذرد روزگارش خواب میگذرد که چیرابی سلام میگذرد مشکست از کدوم میگذرد غافل و تمام میگذرد
--	--

شد ظهوری ز دشمنان پامال

در سرانجام می‌گنند

آنچنان شو با ترا سو گند	که خوری هم حیان ما سو گند
برجهای تو عاشقت وفا	بجفت کار میوفا سو گند
از جدائی نه مل نه جانے ماند	بل و جان جدا جدا سو گند
بر دوای کس ندارم چشم	بهین دور بے دوا سو گند
حرف بیکانه در زبانم نیست	بسنگهاے آشنا سو گند
جان پیوسته تو میر و جانی	بهواداری صبا سو گند
تا نیم نیست در پریشانی	به ستره دوتا سو گند
در غلامی گریز پاسے نیم	بشکب گریز پاس سو گند
زناغ خود بهتر از زور و کتا	بهایونے هما سو گند
باد به بادان حرام مخور	بجریان پارسا سو گند
کوششی در قضای بی صبر	بایران خوش ادا سو گند
گاه شود در کشاکش غم و درد	بکشت شامی کمر پاس سو گند
آبرو در طلب بیاد مده	بعرق ریزی حیا سو گند

رو ظهوری ذیل حرص مباحث

بگدایان پارسا سو گند +

شیدای تو بادیر و حرم کار ندارد	انگنده نه گفت سحر و زنا ندارد
گردیده چسبناغ نگه از روتیوروشن	خودشید و زشتانی رخسار ندارد
رضوان بسرازه صبا برده مشامی	جیبی بکشاخند سمن زار ندارد

جان گر چه دهر طرز خرام تو زمین را در کو تپو پرواز کنان بلبل و قمری آرایش گلزار بخش رسم نبودست از ناکسیم تربیت عشق برآورد تا چند فرو چیدن در چیدن دکان	نبشین که زمان قوت ز قمار ندارد گل بادیران سرو هوا دار ندارد گل چشم بران گوشه دستار ندارد نارشن در نیاز چه منی دار ندارد کالاسه وفادونق بازار ندارد
---	--

مشکل که شود مانع رفتن تو بگفتم
ربین ظهیری برو اظهار ندارد

آرزو رفته ام از سینه بجزرت سوگند انتظارم چه بگره که نهادست بخورد صرف گردید همه عمر بیائیدن وقت بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح آن بلا همه دل بر سر من می آرد اگر از تیغ و سنان تو بر دل آید زخم بر تنم از گدایی ارقم فاضلی سروده خواری از کیست چرا جلد غریزی جویند خشم کو مجسمه مرا صبر تصور میکن نگهستان چه دل دوست لافچی و ازید بر سر کوی شه احوال غریبان یم	دل فراغت زده گردید محبت سوگند سیر گردیده ام از وعده بدت سوگند عرض احوال فراموش بفرصت سوگند رحم بر گوش اسیران نصیحت سوگند بدرش میکنم از سینه حیرات سوگند مرهی بهت را از ان نیست برت سوگند مچشان زهر فراموشم بدت سوگند هم بغزت قسم و هم بذلت سوگند نیستم مرد عداوت محبت سوگند نشد صد همه یک هیچ بهت سوگند ظلم بر اهل وطن نفع بغزت سوگند
---	---

خوی از عجب ترا دید ظهیری صد بار

	مهر گردید لب خواست بخت سوگند	
	<p>ز نگار بدل کستم و آئینه برآمد قبح در مرست که از آئینه برآمد یکشنبه ساقی بصد آئینه برآمد ز نار شد از خرقه پشمینه برآمد سہلست اگر شاه در گنجینه برآمد در آرزوی دماغ تو از سینه برآمد</p>	<p>از پرتو این دماغ که از سینه برآمد شربت صفای دل خود جوهر یازا چون می بکایت دگری نیست درایم بی ذکر تو از سبوح اگر تخم نشاندم اسباب گمایان همه در عشق شد مضطرب هر چند که گریست دل صبح بخورشید</p>
	<p>شست از شکر شد لبک در طهوری در کام و زبان ز هر زوئینه برآمد</p>	
	<p>گونه از لاله روی تو بهستان بخشند خاطری را که زیاد تو به نسیان بخشند پای از دیده کنند و بغیران بخشند ملت عشق نگر عید بقران بخشند دارم امید که چاکي بگرمیان بخشند تازی از طره باین جمع پریشان بخشند بروم شست کشانید که پیکان بخشند که فروزند چنانی و بطوفان بخشند تا زده پان جو گل گریه بمان بخشند</p>	<p>نکست از سنبل موی تو بر میان بخشند سازش سادگی نقش نگارستانی تیز شوقان بره کعبه بی راحت خود دیت ذی بخلست کهن سیم وزری چند بادی بخورد بدل تفتیده من دل عشاق بمویست ز خوبان در بند چکنم شک که رمای کمان ابرویان روش وقاعده نیست سیر روانان ما خنده غنچه سر از جیب نیارد بیرون</p>
	فکر اسباب طهوری ز دل اندازید	

	دای آن سسر که باندازه سالار بخشند	
<p>چنین دلهما بخود رومی نسا زند چو سازم گر باسلامی نسا زند که از دود جگر شامی نسا زند رسد شان گریه شامی نسا زند اگر اکسیر آرامی نسا زند جم اند آما بهر حاجی نسا زند ز خود کیب ار پیغامی نسا زند اگر کاریست از خامی نسا زند کر بیان همه بابامی نسا زند دو عالم طے بهر گامی نسا زند</p>		<p>غزالان کز نگه دای نسا زند سلامت از زبان بر خویش لرزد خوش انخامان که صبحی بنخیزند لبی و صد دعا دارند اسیران بخرج صبر و طاقت چون مس آید گدایانش سفال خویش خواهند فغان از قاصدان بی تصرف هواداران بر آور دند جو شسته نقص آدام نسا زند بدنام نه آن ره هست کا بخاره نوردان</p>
	<p>خوشی بر ظهیری گشت لازم برایش مردم الزامی نسا زند</p>	
<p>که رشوخی بران قلم نزنند بر گل و لاله ارم نزنند صد جبین سینه تا بهم نزنند سنگ چون بر صحنه نزنند داد این آهوی حرم نزنند آه بر چرخ اگر علم نزنند</p>		<p>همی که نام من دستم نزنند خاک کوشش پاس غرت خویش بر جگر نشکند گل داغش زده بر سنگ او بر زمین پاک گشته ز خویش حرام جزیرین بغزنی مباد آه علم</p>

هر که دم و همبسان ناله زند همه جا غم برای دل سپردست گرچه بهر دلی میباید اگر ندمد	هر دو بر کس رود دم نزنند دل برای چه تیغ غم نزنند اشک گلگون بر قدم نزنند
جام عادل شی طهوری خورد در هر حرف سفال جزم نزنند	
تجان خود را چنان زیبا سازند فسون عشق بر خوبان دمیت از ایشان زور و زور عشاق زاری بلذتهای عالم حرف تلخی نه پروازم بیاس صبر و طاقت نگردد آشنای عشوه سازان برای بیدلان سازند صد غیر بهنگام وفای و عده خوبان چه حرفی در عمارت دلبر است خوشا شود لبیده مویانی که در مغز	که در هر لحظه صد شیدا سازند که پنهانی بهر سوا ب سازند علاجی نیست شان با سازند شکر حرفان درین سودا سازند اگر دزدان باین کالا سازند که از عجز من استغنا سازند برای خویش یک پروا سازند نه یک امروز صد فردا سازند به دل صد هزاران جفا سازند ولی سیر جنون صحر سازند
از ندانم طهوری گرچه دانه سوز دکن ندیم تقوی بسازند	
سر خود را بنامم فکر سازند نمایان تر شود آنچه پوشی را ندانم	ندانم شکوه از درد و دانه نام نسیان در سوا یان و هر عشق نمانم نسیان

<p>علا باشد اگر گویم که زندانم نه سازد بسودای محبت ده از دامنم نه سازد گر فتم دست خود صدره گریبانم نیسازد لبش کید و تلخی شکسته تا فتم نیسازد لب خندان من بی چشمم گریبانم نیسازد شود که جمع صد کامل بر پیشانم نیسازد پر کاهی چهره چون زردانم نیسازد</p>	<p>اگر در باغ می بینم گل در چشم می افتد نفس زانالهای سقیمه در بیج میباید که چشم من که چاک در غمش بر جیب خود دوزم چرا از شور و خجیلی خود دوزد بر تشنیم نشاط من بگره دیده برانده من عاشق کنند قادر اندازان غدا و چین گیرائی بخشکهای ز بهار دجله نم با آنکه می چینم</p>
--	--

طهوری سدر دم خوش بلند افتاد کار من
گذشت از ناله جز فریاد و افغانم نیسازد

<p>براه گرم روان تو ماه می سوزد سپندید تو خورشید و ماه می سوزد که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد یقین شدست که روز سیاه می سوزد که آب برق سجوی گیاه می سوزد که کوه جرب تراز برگ کاه می سوزد اگر بدون نغمه سال نه ماه می سوزد که بر حدودم گاه گاه می سوزد</p>	<p>ز آه سوختگان تو آه می سوزد سپهر محمره گردان برای دفع گزند فسرده جلوه خورشید روی گرم است کشیده آتش غم شعله در گرفته بشم ز اشک شور دران دشت تخم میکارم بر آتشی زدم از مغر استخوان غم ز هفت روز در آتش فتاده خود را چنان بجانب من گرم گرم می بیند</p>
--	---

بخلد عنو طهوری اگر چه افتاد
همان بدوزخ شرم گناه میسوزد

کام بخشان که کام ما دارند	میج جا کام کس بجا ندهند
حرف بیگانهان پرس نهند	لب بیک حرف آشنا ندهند
می خمنانه محبت خود +	جسز برندان پارسا ندهند
عاشقان را بخودت دل خود	جاد دهند و نیزم جاند دهند
تیز تر باد چشم بینایان	خاک ره شان بتوتیا ندهند
میتوان داد و دین عشق تبان	داوه اند اهل دل چرا ندهند
دل بدل میشود بدل در عشق	نقوانند بردتا ندهند
غازی آنا که در باط گداز	سینه مفت در عز ندهند
از نفس زهره شکسته دلان	ناله واری بصد دوان ندهند
خفه گردند هر سر افلاک	سینه گر بچاک داند ندهند
دلبران دلبری دهند بباد	خویش را گر بیا وماند ندهند
نشم آشنای خون ریزان	خز بشه طیکه خون بهاند ندهند

از بجا راحت ظهیری بمن

دیگران ز صحت و فایده نهند

آنا که خویشکست کامل گرفته اند	در بوستان دماغ ز سنبل گرفته اند
و تمت نمی نهند قرار و شکیب را	پاسنگ کاه کوه تحمل گرفته اند
بر بسته اند حرفه اوقات خویشتن	ایام گل و رع گردل گرفته اند
و در کوی فقر پشت بدیوار احتیاج	نخود را بر جهان توکل گرفته اند
از بس که کرده اند مدارا بدشمنان	اقلیم دوستی به تقاول گرفته اند

<p>بزم خیال شان بصد آنائیس مشیت سازند کاشکی نفس از چوب هر دو گل در عشق گفتگو بجموشی حواله است</p>	<p>اصل وصال منبج تحمیل گرفته اند آهین دلان که قمری و مریس گرفته اند ایل نظر نگه ز قف فیل گرفته اند</p>
	<p>از روی و موسی دست طه‌وری چنین چین در بنزل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند</p>
<p>مستان که چاک حبیب مدام سپرده اند که دل نهاد نیست بد لب نهاده اند پیمپند در مساله مشکام انتقام در زده آفتاب و دویعت توان نهاد از عاشقان بگو که بتا نندست عهد عاشق تلاش در دبر مان چه میکنند زندانان بچند نشیند تن گیل انگشت مجرمان ست کلید در بهشت در راه کعبه پای فکاری ضرورتست</p>	<p>لبا بجای نفیسل بدنمان سپرده اند و در جان سپرد نیست بجانان سپرده اند طه‌ور یاد داشت به نسیان سپرده اند آرمی بقطره قلزم و عمان سپرده اند هر محکم که بود به بیان سپرده اند دار و گمان که در دبر مان سپرده اند زین باغ و بوستان که بزند ان سپرده اند باور نمیکش که بر غدا ان سپرده اند خوش مزه می بنیک مغیلا ان سپرده اند</p>
	<p>آتش بانه که ده طه‌وری بپا داده روشن دلان چراغ بطله فان سپرده اند</p>
<p>به بیتابی خوشم که کتاب غم بیتا بم اندازد حرامم باد را حتمای خاشاک تر پیلو باده سرد خویش از سینه گرم این نشان دارم</p>	<p>که تر نسیم خویش را آسودگی در خوابم اندازد اگر در خار خار بستر سنجایم اندازد که گره و برق دره در خرمن اسبابم اندازد</p>

<p>بر سوانی نگشتم طاق و پند در شان سکا تبکین گاه عرض حال کوه آهنی بودم بقربان پروریا عشق دارد آخیان مستی بگلگشت شبی بر خود بنا لیدیم مگردنی بطاق ابرویش چون در شرم جام و غلظم چو خواب با سبان شیرین شوم در دیده مردم بایم برده عشقم کشتی در خشک میرانم ز شوق این آبرو خواهم کزین بر چید تر بنیم گر رفتن منی دارد ندارد منی دادن</p>	<p>طو شاعشتی که از طاق دل احبابم اندازد چه دانستم حیا در رسته سیاهم اندازد که عید آید بیای خنجر قصابم اندازد کتان پوشی خراب و عده متابم اندازد بدوش خود انا م شمس در محرابم اندازد اگر افسانه زهرش شبی در خوابم اندازد سزدگر که گرد آه در گردابم اندازد برونم آورد در گریه شادابم اندازد چه کوشد مرغ دولابی که در دولابم اندازد</p>
---	---

طهوری در رسوم از اختلاط عقل اقدام
جنونی در نسیوز که انا دایم اندازد *

<p>ببایت هر که نشیند بجاک از خاک بر خیزد ضرورت داشت کوی عشق خوزینی باین قسمت ندیدست این شکارستان چنین حیاه و مغرور و در باغ کلی بلبل که غاری از صبا گید می عشق و جنون چون از برای دل ننیدارم کجا بر سینه آلوده داغش میشود و ز من بصدی بکی اول بخون خود کند بازی چه دلا تر بیه ملاح ابا هم شه دارد</p>	<p>ز با فاده ام دستی و هم کافلاک بر خیزد که در تعظیم تغیش از جگر با چاک بر خیزد که سرهای هزارانش نه از فتراک بر خیزد چو در کودیش پی بر چیدن خاشاک بر خیزد برستان تن من کز رنگ دپی تاک بر خیزد که تخم گر مخونی از زمین پاک بر خیزد چو فدا کشته آنغزه بی باک بر خیزد که بر خاک درش نشیند از افلاک بر خیزد</p>
---	---

<p>طهوری در بروی دوستان از دومی به ستم چو با غمناک نبیند کسی غمناک بر نیز</p>		<p>وقت غوغای خموشیست شغیدن دارد قطره بمرداشته اند از دودین دارد گرچه ایشان نفروشدن خردین دارد نرسد هر که تمنای رسیدن دارد نور طوفان گنجینه کشیدن دارد حبیب از شوق تو در دست دریدن دارد بسکه اندیشه آن فعل مکیدن دارد مهر از شرم تو در ذره خریدن دارد رنگش از برگ پروبال پریدن دارد</p>		<p>عرض احوال طهوری بجا مانگد شست از خجالت بخوی از حبه چکیدن دارد</p>		<p>دیده میرت زده شد نصبت دیدن گرچه باراه بر دلبوم طلب نیست دو جهان بردن دین محبت یکا ز بین ساک آن به که گرانبار سازد خود گرچه آئینه بتبخیض نفس می آید گل اگر دوخته بروی تو خود را بید چون کشتی باده کند زهر جام نشان میه که باشد که تواند بهر اقتدار بپست شده گل مست بپویت زده باشد گدا</p>		<p>بر روی تو گل و دخت نظر زنگ بر آورد آن سر که نگاه تو به نیزنگ بر آورد در روز دوم مرغ شب نیزنگ بر آورد چشم که به نرم آئینه از زنگ بر آورد بنگ که شقایق قلع از زنگ بر آورد وصل تو ز بس غم زدل تنگ بر آورد</p>		<p>عشق آمد و ناموس مرا تنگ بر آورد با مال کند عشوه رنگین نگار گر سر زد گل دل من قمری بلبل فشور بپیش گری از عشق گرفته است در تو چندین صلب مشو فصل بهار بر غوشش ز بس تنگی با جوج نخسپید</p>	
---	--	--	--	--	--	---	--	---	--	---	--

<p>برای که توان کرد بفرنگ برآورد</p>	<p>در هر مرحله دور از قدم راه نور دل</p>
<p>در پیکر محنت کشتی عشق ظهوری جان سختی فریاد بیاینگ آورد</p>	
<p>کان یمن از خون بگورنگ برآورد در دلت ز لطمه ناله آبانگ برآورد عشق تو جهان را به یک باگ برآورد عذر چه نفس ما بتکی ننگ برآورد از لب غم منزل و فرنگ برآورد رگها همه در سینه من چنگ برآورد از حسرت آن خوش تنی ننگ برآورد نا امید اگر نغمه از چنگ برآورد</p>	<p>سایه ننگ از دیده ترنگ برآورد اقدام بر نفس آه سر پای دوست رنگی همه باهی و مشک همه گلگون گورید به بهیخ رت تیز عنان آه ساکت نشود تا سبک از بارگشت تا سینه دل در هوس ناله بخام در دلت از امید فرست که خود را چون مجوز زلفشور شده اندخت در آ</p>
<p>شاهان همه خواهند گدایی چو ظهوری از خاک ره شاه خود اورنگ برآورد</p>	
<p>بویکینه نافه رست ز بوی میسر گویا ترا شد شعله بخو میسر نازیم که چاک دل بر بوی میسر چون تو تپای کرد بوی میسر نقلش بچشم عریزه جو میسر میراث تو بهله بر بوی میسر</p>	<p>زنگی که لاله رست ز بوی میسر آتش پرست گشته جو در کار خوشی تارنگه بسوزن مرگان کشیده در سرمه روشنی نوازند سفید شد هر جا که حزن فتنه و آشوب میسر این گلستان لاله عذاران داشت</p>

هم خود میان بختنج دست کرد ای خضر خورده بخلط آب زندگی ساتی شکستگان تو درو میا نیند	ساک بقصد ازنگ و پوئو میرسد کی آب تیغ او بگلوئو میرسد کی سنگ محاسب بسوئو میرسد
رو بر نماز خویش طهوری در بخند کز بوی گریه آب وضوئو میرسد	
وقتست که فرقم زمین بوس آید در شید با زندگی شبنم نزاریم زاهد زنیه در پیروی زندگوش در از فرقه وسعت عشقت بنا نهاد در پرده بیدار تسلی نتوان شد برگشته ز بس خاطر از آرزوی تو از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد	لب از سخن غیر با فیس در آید بازی خور و از خود چو بساوس در آید کاید بدر از تنگ بنا موس در آید شاید که از ان تنگ بنا قوس در آید بگذارد که پروانه بفا نوس در آید جانیست که از یاد تو جاسوس در آید گر سرتبه افسر کاوس در آید
از سادگی سینه پر دافع طهوریست نقشی که ببال و پر طایوس در آید	
تا از نفرت نظر نفیقت شبهای بر سر نسیم نشیمن بر راحت زخم دل نعل از خنجر تو امانت دل حاصل نکند صفای گوهر	زان بهره نقاب بر نفیقت تا مهر تو به حسد نفیقت گر بر سر یکدگر نفیقت هر چاک که در جگر نفیقت اشک که ز چشم تر نفیقت

<p>تا از حق مرا سر نرفتد از سینه اگر بذر نرفتد در چاشنی شکسته نرفتد هر شیای بخت در نرفتد کشتی بقضا قدر نرفتد</p>	<p>بتیابی تیغ او بسازد بر راز تو میطیبد چنین دل زهر تو برای کام بر بست شنبه ست سرت و جبهه میشاد آماده خاک مال و بریم</p>
<p>از پرده برداشته طه‌وری گر پرده راز بر نرفتد</p>	
<p>راحت رگها چه مرگان فشر اندازان کنند تا همه تارک پریشان بفرزند ازان کنند کو سمنند ز تابرایش انگه اندازان کنند سارک آریان بر ایشان بفرزند ازان کنند خار می چینه شاید بستر اندازان کنند بخت مرغانی که در دست پر اندازان کنند کز برای تملکمان شکر اندازان کنند</p>	<p>عید و با عمر با گر خنجر اندازان کنند مشتی بر تیغ خود گاهی باندا ز سر نه اشک رینان تو او گزند آتش و جگر تیز گامانی که اندوزند فعلین بر بست ما توانان ننگ کویت بهر بالین چیده اند سهل باشد رشک ال نشان آردان باغ تلخ حرفان را صورت داده است آن چاشنه</p>
<p>ساده نقشان خواندنها جمله از بکرده اند وقت شد گر چون طه‌وری قمر اندازان کنند</p>	
<p>فتاد از چشم من چشم که گردنم نمیکرد نفس با دست تا با ناله هدم نمیکرد که در تاب تحت نهی ز فرم نمیکرد</p>	<p>عینم از برای دل که شاد از غم نمیکرد نگاه خشک تا با گریه صحبت نمیدارد دلی را که به در محرابی خود بر تابه اندازد</p>

<p>ترقی نیست در عشق دلا را مان سیراز چه سود از گریه شبها شگفتن نیست در صبحم خموشی نصیحا دارد سخن پرداز میداند ز دغش نکته ریزی میکنم بر سینه و شادم کشد نغمه زندگی در خشکال گریه چشم تر</p>	<p>که آرمش میس از مردن و دادم رم نمیکرد گل شپرده هرگز تازه از شبنم نمیکرد تختین اینکه ساکت هیچگاه ندانم نمیکرد که فال زخمیا ترا قرصه بر سرم نمیکرد چرا صد گریه در هر گوشه بر سرم نمیکرد</p>
<p>دل را بست بر بودر کشادش کوششی دارم ظهوری بی کشش هرگز گره محکم نمیکرد</p>	
<p>وای ازان دل که غم غمت رستبن بگذرد شغل فکرت فاعلم کرد از شکایت های غیر تا دادم در عجب بگذرد که بر دادم دم کلبه ام از شعله آیم چنان گردیده گرم از خس و خاشاک کوی گلشن آیین مستم صبح را بر سرم پا انداز انداز و سپهر در بزدلی سلاخان هیچکس را از من نیست امتیاز سبزه ام خواهد بزارم رسید خوشی من توان بر دوزخ نیست و خوشی</p>	<p>ورد عایم کمین بلا از دست و گردن بگذرد دوستم چون در ضمیرم یاد دشمن بگذرد که فلک خواهد که بی محل تو بر من بگذرد کائنات افتد چو از بالای روزن بگذرد باخبان از عشق باز میهای گلشن بگذرد تا شب تاریک من بر دوزخ روشن بگذرد تیر آیم چرخ را بر سرم ز جوشن بگذرد نیست مرد شک من از بت بر من بگذرد جسم میاید بکا میدن ز سوزن بگذرد</p>
<p>برتری از دعت شای ظهوی چیست کاستان دارد که قدرش فروتن بگذرد</p>	
<p>بناغ رود که چمن از بهار برگردد</p>	<p>ز بسکه خوار شود گل سنجار برگردد</p>

<p>همیشه جلوه گشت بگلست بنفع علم گل تفرج کوئی تو جوراگر حسد چنین که حسن تو دار و ترقی هر روز زخج تو چنان زخم دوزخوری خوانم اگر تو خوب ز صبر و قرار برگری ز روزگار تو برگردان عزیزان شو نقد بجا شقی چشم در پیش آمو بدور دار و عامل چرا نباشم</p>	<p>چگونه گریه بے اختیار برگردد چو با حسد زنده شتر سار برگردد محال نیست که هر سال با در برگردد که مریم به و خور زخم دار برگردد عجب که یار ز عهد و قرار برگردد ذلیل آنکه از روزگار برگردد چو صید پیشه امن از شکار برگردد شدت حکم که از می خمار برگردد</p>
<p>امید دار ظهوری میازی نوشت مستجول کرده گراخیار و یار برگردد</p>	
<p>و گرداغ غمش برینه چسبید ز تخیمهای رشک فقیر رسم بزر و ستی توان بر دبران یافت سر شیم اختلاطیهای حرصت ز شوق صحبت پرفدق قسایت بیادش صیحتی گردید ظاهر</p>	<p>چه شادوم مهر بر گنجینه چسبید مکس طبعانه بر لوزینه چسبید به بین بر ساعدش سمینه چسبید که صاحب گنج بر گنجینه چسبید که به پشته چنین آدینه چسبید ز حیرت عکس بر آئینه چسبید</p>
<p>مکن نسبت ظهوری را بدشمن که این بر مردان بر کینه چسبید</p>	
<p>دلجم بچو ش بودهای غام می افتد</p>	<p>فشانده دانه که عنقا بهام می افتد</p>

<p>نهادن بر سر سج پا ره حلقه ای کند مرید من شود خود را مبر نخلوت خود شکوفه گر نکند در بهار بخت اول نشان تیر تو مهر جمل ناموسم فتد بگو یو بر تابه ماهی خورشید ز شعله های محبت میشود چنان کاه</p>	<p>خوشا رنده شکاری که نام می افتد بهین که شمع چه در از دعام می افتد بر نهال تننا که حسام می افتد که در شکار تو صیدی بنام می افتد ز رشک سایه که در پای نام می افتد که در دگر ی صبحم بنام می افتد</p>
	<p>ز طرز خرج شکیب قرار میابم که غنقریب ظهوری بوم می افتد</p>
<p>تغافل مشیه صید افکن این سزمن باشد رود عالم بباد گوشه دامان مغروری نخستین بر فروزم درو بهم آتش بجاشاکی ازین تخمی که من از سخله روی کشته ام دل زنده بپلور برین خاکستری در توده افکار سنگ مصلحت پا بر نیاید تیز گامان را برای داغ خود جا خوش کن خبر سینه پاکان ز بس سنجیدگی تحقیق درن عشق من کوی دلی نهایی که در غمت نذر دود را حتی در خود</p>	<p>که دایم مهر تقریب نگاهی در کین باشد که کار آشنیش رفتن گرد جبین باشد هوس دارم که دل پنجه شیر خشکین باشد نهد از مهر و ده خرمن صبا گر خوشه جبین باشد اگر بیرون دهم داغی که اندر دل فین باشد پس افتادان بلای سالکان پیشین باشد که در غمت نیز میاید چو حالت لوشین باشد و دو عالم بر زبان آید هلهامیش این باشد درین سودا نیاید که دل چندان این باشد</p>
<p>ظهوری میتوان با عکس او پشت بعل گشتن بهر آئینه ات که پاک از رنگار کین باشد</p>	

<p>بیشی مرد جز بعینم نشود عنبر را داغ محرمیت بایچ رنگی نباشدش ز اثره سرور بند گیش بسته کمر در رهش پای گشته نازک تخل بی برگ و بار قد کسی بزنگیر و نفس قدم ز قدم چه بلانگ و عار بود وفا میکنم رنم از ما شایش</p>	<p>و آنکه گروید بیش کم نشود سگب ویر آهوجرم نشود نامه کنز خون دل رزم نشود چون بازادگی علم نشود نسترن خار هر قدم نشود که بیا بوس یا زخم نشود گر عصا آه دمیدم نشود بونا خصم متمم نشود گر تا شای عنبر کم نشود</p>
<p>در دمجبر تو از ظهوری دور که علاجتش بوصل هم نشود</p>	
<p>بر فل نعم کشم عبور افکند خاطر از یاد غیر وقت تخت عجز باز و شکست بین که چنان ایمنم از هزار نثار حشر فال دیدار چون گرفت کلیم ذره را کرد عشق ظلمت شوی رستماسنگ پناه شیرین را نیست خجسته منت و دیارش</p>	<p>ماتمی را بعنک سوز افکند بس گذر بدیل غیور افکند پنجه در پنجب غرور افکند در میم رحمت غفور افکند مستراح از ختمای طور افکند خوشی را در محیط نور افکند جاده عشق نبیره و دریا افکند گوش پیرس بجز نور افکند</p>

<p>بر جگر داغ او طهوزی چند بر جبین پر تو طه در افکند</p>			
<p>حرف هر طره نفس ته سنبل نکند بیرون عرض گستانم مرفه است از که آموخته هجران تو این جلاد کشور دل بخرابی چه بلا آباد با همه طفلی و نادانی خود میدانی که ده معلوم که داریم و صالی بخیا هنگی عشوه رسوا کند از پرده بدر آه مجنون همه شد صرف هواداری گر کند زیور منقار حدیث گل من بعجبی نیست که از گریه قند بخیه بر ابر را نیست میسر که زور یا گدازد خبر تجربه درین راه بجای نمی</p>	<p>غیر رخسار تو در جیب نگه گل نکند بر سر کو تو که عرض تحمل نکند هیچ در کشتن احبات مل نکند کند ز کار مدار که تلاول نکند که مرا بهیوده تکلیف تحمل نکند گر نه ضحیت چرامنع تخمیل نکند گر نگه بای زهان صرف تغافل نکند سره آن آه که خبر خدمت کامل نکند بر گل خود مقدر ناز که بلبل نکند بجگر داغ فرورفت اگر گل نکند موج سیلاب شک من اگر بل نکند راه رو تو نشه خود بار تو گل نکند</p>	<p>در تر قیست طهوری بقضاعت نام حکم فقرست که از خج تنزل نکند</p>	
<p>بجز عداوت انان ستمن نمی آید بوصفت آن هر که درون سخن کیم رعنا حدیث خیار نفس کوی او نهار است</p>	<p>چپت نکه غیر محبت زمین نمی آید نفس اگر نه بپای سخن نمی آید زبان بجز گل و نترن نمی آید</p>		

<p>برای مایهٔ محبت بچین گیسویش زرق و گر شد ابرو و هوس آبان چو آب برم محبت تجانه جنبه بنایم عرب کو تو مینویس خاخر و شیت مگر که حق بگوید باین دری و دهر شنید تیغ تو بر خود جهان جهان با نمید مهند بر پرده بادشاهی شب زناه چشمه از عیبتون نکرده روان مرید من شود و خاموش شو بگوایی</p>	<p>کدام روز که باد خن نمی آید بشهد کسی کنج دهن نمی آید که سجده صنم از بهمن نمی آید که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید شکاف جیب بدامان من نمی آید محجب نباشد اگر در کفن نمی آید بشی که شمع تخت لکن نمی آید که آتش از تره کوکب نمی آید ز شمع خلوتی در انجمن نمی آید</p>
	<p>بسیر باغ مخوان باغبان ظهور می که جلوه های قد از نارون نمی آید</p>
<p>غمزه شب باز تر گنازی کرد گشت کنشک دل شکار غمش چشم برده بر عه ساقی گشت بخت رفوگران نازم ز خالص شدم بویه عشق مایه پنهانی عسر افزودیم چه اثر با بیای رقص آورد عشق در کشور حقیقتیان</p>	<p>عجز را عشوه چاره سازی کرد بهمتی داشت شاهبازی کرد زهر دلق درع نازی کرد شوق با جیب دستبازی کرد تقصیر حسرت هوس گذاری کرد خضر اگر سعی در درازی کرد ناله هر جانفوس نوازی کرد دیر را کعبه مجازی کرد</p>

<p>نموان کرد در شهنشاهی چون ظهور شد آنکه حساب طراز</p>	<p>انچه محمودی و ایازی کرد از غزالان غزل طرازی کرد</p>
<p>بطواف مقام ابراهیم در دکن خویش را حجازی کرد</p>	
<p>حکایتش توان گفت گفتگو دارد امید داریم از نا امیدیم کم نیست یکلیست روی سخن اعتبار مجلس است دور نگاه برویم نمیتواند بست گلش تباب جیاشنبی چه روز و چه شب فریب خورتی از خوشیستن ندارم با رگی چنانکه کند غمزه تصدق شد که ز جیب غیر کو دست عیب که تاه است کداز باد بگلزار او مناسب است ز مهربانی گل نیست رنگ بیل را به پرده های نگه خون دل بیاریم بجای جام بک سید مهند رطل گران</p>	<p>بجستش نتوان نیست جستجو دارد بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد اگر چه پشت بین کرد و غیره دارد چنین که ز گس شوخ بنا خود دارد حیا همیشه جبینش بآبرو دارد چو لوح ساده من نقش عشق او دارد خوش نشاند نام این خوش رخ غلو دارد کشای دید به بین گرنگه رنخو دارد نگاه رنگ ندارد و داغ بود دارد که غنچه خند و او گریه در گلو دارد کدام شاخ گل انجبین بود دارد شرابخانه مستان زخم سبو دارد</p>
<p>یزم یار ظهوری مگر حدیث مرا کند در از که پنهانی گفتگو دارد</p>	
<p>که برض محنت آیم عرض راحت میرود</p>	<p>خوش بساطی جدید غم از شک عشرت میرود</p>

<p>از شکیبائی کسی در دوستی کاری نخست وقت من گردیده بهای طاعت پیشگان در ناز عید دیدن پیش صف قربانیان سجده محراب ابرو در جوانیها خوشست خزمیهای جهان از گریه تو پر دکان زده خود را بسته بر خورشید رفاهی نگر آه اگر آگاه میگشتیم از تقصیر خویش چشم به هم نه زبان در کش ز آفت آینه میروم ناخوانده و بر خویش منت می نهیم بار بر هم بسته ام دستی بر بکشادن بهر دستان شاه عادل میدهد و دشمن</p>	<p>مژده دارم برای خویش طاقت میرود گر نباشد این چنین حیرت طامت میرود پس نهانی کار پیش اینجا سجرات میرود چون خم پیری خود قدرت طاعت میرود گر نگریم از گل صبح این طراوت میرود قطره ام موجی بر آرد حزن نسبت میرود صرفه ما اینکه عمر ما بخلت میرود خلوتی از خویش میسر شد بخلوت میرود میفرستد انی غیر و بخت میسرود انیمه ناچاران غشین محبت میرود گر نگویم غلم بر حزن و حکایت میرود</p>
---	---

سخت رویها ظهوری کرد در ترک سفر	
غالباً نرمی شدست اکنون نصبت میرود	

<p>سودای تو گر بسر در آید گر دیده ز غمزه تو شیرک باید نرم نیل گریه گلگون گویا منتی ندارد از مشت بازوی زر سر ضرر دارم آید خسر نیاید غنا</p>	<p>هر دم سودی ز در در آید هر گ که به نیست در آید تا شاخ گل بهر در آید حسنه که بهر نظر در آید شاید که بان کمر در آید ذوقیست که بهر در آید</p>
---	---

دشنام دوست در دهان باشد	باشد نفیس اثر در آید
باشد قفسش هم تنه‌اش	مرغی که بدام پر در آید
عیدیت برای کام طوطی	گردد زهر تو با شکر در آید
در غاشیه داری تو غور شید	از گرم روی لب در آید
چشم همه گوش بر لب من	حرفت بزبان مگر در آید
چون بزم دیت نهند خود را	خونم از در بدر در آید

بدر تو گشت شب منظوم

باشام تو که سحر در آید

شده بقیه ز لبهای شکر خامی تو ماند	سرو در کوتی از قامت رخسای تو ماند
ما که باشیم کرامت ز شنید تو شویم	تیغ راندی و باد دوی فردای تو ماند
جنس خور و صفت اگر بد پس کوچه مصر	سبب آن بود که بی زور تمغای تو ماند
سیمیا می شود صبر و شکیبائی را	هر که در عرش سیاه ز سیمای تو ماند
چشم مشاطه چه خوش محو تا شاگردید	خال از در و کش بر رخ زیبای تو ماند
بار انداخته حاجی بجرم سوزن بزم	خار با در و دست دم بادیه چای تو ماند
از جبین مه و غور سجده کینائی خواست	اگر از عکس تو در آئینه همسای تو ماند
چرخ را این همه غوغای سرفرازی است	بر تر آن فرق که روزی به پای تو ماند
صبر و آرام دل و دین همه یکیک نهند	آرزو یکس و بی کو بسخندای تو ماند
ساقی از باب و زرع مر و غر و تو نهند	خون بس تو به که برگردن مینای تو ماند
گر تبان غارت آرام و قرارم کردند	دل و دینی عیبه تخمه نیغای تو ماند

	<p>سی در تعصیه زین پیش طوری که کرد زه تبرکب تو تحلیل و معای تو ماند</p>	
	<p>لیک بهر دیگران آید و هم می آورد شنود افسانه ادم رخ اب غم می آورد آنکه در محراب ابرو تو غم می آورد زین همه نا محرمها که خرم می آورد شمع جام من تا نگی در نام جرم می آورد نرم مستان را باغ صبحدم می آورد در تاشا زیر پا فرق صنم می آورد عارضش رخش لشکری از خطبهم می آورد از میغان نسترن زیر قدم می آورد گر کند دود آتشی شبنم می آورد</p>	<p>دور نقش نزد بسیار کم می آورد حرف من قتل شبستان طریستان مبار نمیده دیگر برای شقیانان کرده است بر رخ حاجی در تخته را خوانند حرف شاهان دیگر را کننگی در نیست ساقی دارم که شبها از فروغ روی خود منظر حسنش چنان عالی که عشق برین بگل و سنبل شکست طرفه خوابه قتاد کعبه نورعلین در انداخت در گام از گاه گیرم خونت پیچکه جوشی نزد</p>
	<p>با تنگاران بسر بردن حد هر کیست با طهوری بوده م تاب تهر می آورد</p>	
	<p>زنگارن رگ به نشتر وا گذارد که بر خاک بهی سر وا گذارد که شاهین را بکوتر وا گذارد عجب گر صید لا غر وا گذارد که در بانی مضیر وا گذارد</p>	<p>خوش آن کو دل بدبرد وا گذارد سرافازی تواند سجده کردن نه اندازی درین پروازگاه است مروت فربه از صیادی است ندارد آنچنان تهری گذارش</p>

نه طوفان نیست در دریای چشم سینه بخت تو گر گاسه چو مرغی صبا خاشاک کویت میکنند جمع	که کشتی را بلند کرد و گذارد کنند روشن بفرستد و گذارد که مبلوئی بر بستر و گذارد
کنند خنما خنما خالی خلوصی اگر ساقی بساغر و گذارد	
بنو جانیم در تن گر چه هر صبح از صبا آید ز بس نو کرده ام در گوشت محنت به تنهائی چنان نگرفته رنگ تیرگی آئینه صبح بهر شوق بیایی تواند دست پای زد نبا شد دل چو در بوتکی از قادر اندازی نبا گفتن مگر در وصل حرفی بر زبان آید نکردم عزت دشنام حاصل داد ازین خواری نداری پاکبازی در شمار دوستی چون من نکرد دست انجمن سنگین بی بقدر و مقدار مرقت غزل گردید دست در دیوان نازاد	کشد رشک که همراه صبا بوش چو آید نبا لم گر به هم پیش در دم ده آید که از خورشید صیقلگدند پیرای جلا آید که هر ساعت موج گریه خود در شنا آید که بند و شست اگر بدگیری تیرش خطا آید نبا دیدن مگر گاسه نگاهی از حیا آید نفس را کو اثر ترسم که حرفی بردغا آید نیایم داد اگر باد شمنان از من دعا آید که حرفی برسم از کوه و جوابم از صدا آید عجب گر انقدر بر میری از صد بی وفا آید
خلوصی آنقدر کردش در نظر بازی که گر بگماند آید به چشمش آشنا آید	
سینه دیگر ز راه میبرد سرم از خاک پای میگوید	دیده از گریه گاه میبرد فرق شاه از کلاه میبرد

زین سبکروح تر کنم خود را بایدم خرم منی بر آوردن از گران تحفگان در گاهم پیش پیش سراغ می بوم	که با حال گاه میبرد برق که از گیاه میبرد رحمتش از گناه میبرد در وقت آنکه راه میبرد
---	---

با ظهیری نمیتوانم گفت

که مرا هیچ گاه میبرد

از شراب عشق مستان هوشاران خود جسم لاغر تر ز گاه و قدر فریه تر ز کوه سینه باز در درد غیرت اگر افتد ز غم هم دمان جرأت و چشم توقع میخ دوز آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه دست بیداری بروی نخت شان فشانده آب بیشتر از دین و دنیا که نگیدارد کسی طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میبرند	از فلک چایه برکت جود خواران خودند با همه نازک و دیبا برد باران خودند در مقام پامردی و ستیاریان خودند نا امیدان از همه امیدواران خودند از صفای گریه شب صبح کاران خودند دیده مرگ خوابش شب نده ازان خودند بادل و جان تحفه کرده شرمساران خودند بیخ و محنت شان گوارا سو گواران خودند
--	--

چون ظهوری در ازل با خود قراری داده اند

نیست شان امید تسکین معیاران خودند

حاربت کردم قدمها بجز آن نرشد وید بدشت شقائق مغرب با سمن در تری ز غوطه چون دوزینان تن	بر تراشیدم زبانهها گفتند آخر نشد شد خزان آرزوی رنگ و بو آخر نشد گر دوز دریا برایت شست شو آخر نشد
--	--

<p>در محبت هیچگاه نشسته نشدش با دلگان زین چه چهل نفر و ده تا که در دست انتظار بق صدده خرمش را ست صفی ز در شب انکس که گشت نکا که سر آمد تر کسی از من بیداران عشت</p>	<p>کینه در زیر پای چرخ تو بتو آخر نشد در شکستم میو یایان را غلو آخر نشد با جرای عشق و حسن شعله خوا آخر نشد شامم بجهان نگار صبح رو آخر نشد دامنم کردم صد نیاز و ناز او آخر نشد</p>
<p>میتستی که مرد در ددل ظهور می تل مدار صبر تم آخر نشد تا آرزو آخر نشد</p>	
<p>افکنده گل بچرخ قبح فصل باشد نخل بیای شبنم چربی برگ نشانند گشتی میدرخش یاد تو کم گشت لب گوشه گرفته میان دوست چشم هر فعل بی کلید که زد بر درگاه ناصح کمن عذاب که دل برگرفته است بر دوش عشق غاشیه صیت حسن منتاب یافت شب ز خشمش رعایت</p>	<p>از نقشش تو بصفحه اندیشه ساده از پنج وریشه کنده بسیلاب باشد بزم فنا عتست کم من زیاده دیدن کشاد و دور مگر گفتن نهاده پنهان او بچینش مرگان کشاده پیوده است پند تو اکنون که داده شد گشتی سوار و شهرت یوسف پیاده شد و امی که ماه دشت ز خورشید داده شد</p>
<p>نشند پند عادت تو هیچ بگشت هر چند مدعی ظهوری اعاده شد</p>	
<p>در محبت حسن عشق تو گرم افاده شد میخاستم کتاب کنم شرح شوق را</p>	<p>نشانده جوش عقلم تمام استفاده شد صد نسخه حروف زاده این یک اراده شد</p>

<p>گشت آتخوان سینه من نامه کو چاک طغیان مهر میکند آفرم را خراب همبازی محبت طفلان شل از قبله سازی خرم ابروی سادیا از تلخی نگاه چه شیرین شدت خیم بر بستیون گریستم از درد کوکب من آوازه کرشمه خوبان آوردن شست</p>	<p>از داغ مهر نیز بعنوان نماده شد هر چند خواستم که کنم کم زیاده شد پرکارش نگر که چه مقدار ساده شد مهر ناز طاعتیان داغ باده شد برنده تیغ غمزه منبر آب داده شد صد چشمه ناله از دل خارا کشا شده شد از ابروی بطاق بلندی نماده شد</p>
<p>از طوق زلف حور ظهوری کشید سر در جرگه سگان تو صاحب قلاب شد</p>	
<p>خود را دل دیوانه ز تبسیر بر آورد شکسته لبان چید که بر درشت است بر صومعه انداخت بقبر سپ گزاری دل را که بیک موی نچاه زنج اویت با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم شاید که کند ناله در ایوان تنگ فولاد مرا موم نه از سستی طالع در دای خود هر که هست میبیم</p>	<p>گر دید خراب و در تعمیر بر آورد رم دادن شکم ز سر تیر بر آورد بنمای مریدیکه نه از پیر بر آورد نتوانش بیک پشته زنجیر بر آورد خاموشی ما را چه زبان گیر بر آورد افغان مرا ضعف ز شکی بر آورد کافور مرا خفت سیه قبر بر آورد نام عجیبی بنزد ویر بر آورد</p>
<p>در مرغ غم خم فشان گشت ظهوری از گشت زبان خمین تو فر بر آورد</p>	

از تر کش نازت چه نگه تیر آورد خوش آنکه بشوت دو جهان آید و بر یادست که در تو شکر رغبت بکام در خاک نکریم بهر گام تلاشی باید که در حرف ننی از طرف ما آن به که خرابی نهد پاسبر هر کس که بجای رفت بود گریه بی صورتم که در چنین نظر از عکس نرسید دین دل و عقل و خرم جلد عبارت	یکانش مرا در دل نچسب بر آورد بر چوئل تو از دفتر تقدیر بر آورد در کو دیکم دایه چو از شیر بر آورد سعی همه را عشق تو تقصیر بر آورد تقریر تو با را که ز تقریر بر آورد گر رخنه توان از گل تعبیر بر آورد بر تربت مجنون دم تکبیر بر آورد دل ساده شد آینه تعبیر بر آورد سهمای مرا عشق با کسیر بر آورد
---	---

بر مسند تکلیف و وقارست محمودی

در شادی و غم خال ز تعبیر بر آورد

ز خویش تا نیکویم سخن افشاده می آید و گر این کیست در میدان باز گری جولان بگلشن رفته و ز شونخی ندیده پیش پای خود مگر نیکوید بهر مپشتی من در غزنی ما ندیده چه روهی کرده فشین بر در نسیان برایش ساعی صد بار می میرم اگر خواهد بگاه گریه گز از جوی بارگ بر انگیزم ز پر دین بازی چشم تر خود در قفا دارم	بر دیش تا نمی بنیم نگه پشورده می آید بجولان گاه خود خورشید خوش افشورده می آید نهاده پای بربگ گلی آزرده می آید چه خوار بیابروی خوشیتن آورده می آید تا شائیت آب روی گلها برده می آید کجا این زنده جانها ز هر دل مرده می آید خوش آن که گریه گاه خود بگازنده می آید بکار زنده با ناز ششم این خورده می آید
--	--

	<p>ظهوری دل ز دستم رود ز دانه‌های بسینه عرصه شطرنج غم گسترده می آید</p>	
<p>بیرون کشیم رخت کدورت صفار سید دانش سجال تیرگی سینه مار سید کیدانه دژ اشک بسک بهار سید گویا بگوشش سر و گل این ماجرا سید چون نوبت رفو بگریبان مار سید برق هزار گشت مباح گیار سید خود را به پیش من که نگاه از غار سید دست گشاد و خجسته به بند قبا سید شخت بباد شاه ز عجب گدا سید</p>		<p>فیضی عجب درین گل صبح از صبار سید خورشید و در سپند شدم امن از گزند صد قبیح دور بخورده بجای گنگ بند گشتند از تو قمری و دلیل قیام مندان بخیه گشت خنجدین آشکار آنجاکه کرد گرمی خود طبع خوی او با خنجر کشیده تغافل رسانده بود پیر زشست خدمت نزدیک گشته ام آرایشست خار و خس از بر سر و گل</p>
	<p>بیگانگان بداد ظهوری مگر رسند بیداد انقیدر بکدام آشکار سید</p>	
<p>تا گفتم این غبار رهی از هوا سید این آرزو بخاطر من از کجا رسید دارم امید گم شدنی رنهار سید بیرون اوم ز خویش صدای دراز سید از شعله فنا بنلال بقا رسید صدای غم زنگ و بوی بگل روی مار سید</p>		<p>گفتم برای دیده جان تو تیار سید خورشید را که در نعل ذره دیده است اقتاد عشق پیش خرد پاکشید پس دامان پرده بهره برداشت محله این گرخی که خضر بآن جوش می زند چون نوبهار قسمت میراث خویش کرد</p>

انبار حسرت از غم خمین نهاده ام کوتاه گشت پای و بدامان دوید و رسید بیاریم بویژه صحت رسیده بود خوبان میان مغلس و منم نمنذ فرق	خوش آفتی بزمرع مهر و وفار رسید دست دراز غیر ز بند قبار رسید از در و زود نسخ منیع دوار رسید در عشق تیز کار بروی و ریارسید
--	---

بالین زنده عشق ظهوری که بپلومیم
از لاغری بجنبه بوی بویارسید

گدای عشقم از من حسرت جیشید میبارد ز اشک نا ایدیدی گرچه دریا کرده ام صحرای بمخمس میرجم از دولتش شرکان پریم ما مگر از آنکه خود مرئی بر میشنا بندم بگلشن می نشینم شعله خنجر میکشد برین ز عکس خویش ساقی کرده خوش لبزیر سگرا بحرین مصلح لب کرد آشنا از به خاطر با چرا رنگین نباشد عیش و سر از تیغ نازاد تفاضل از نگه نرسز رشته در دست میدارد	چرا غم گشته روشن بر ششم خورشید میبارد انان ابری که بر میدارد آب امید میبارد سحاب چشم مشتاقان او امید میبارد که ز غم جان و دل از نعمته ناپدید میبارد بگلشن میروم پیکان ز شاخ بید میبارد بجای قطره ای می مده و خورشید میبارد و میکین از نگاهش آنچنان تنهید میبارد که برصال میرد از قربانیانش عمید میبارد مروت بعین که از نادیدنش داوید میبارد
---	---

ظهیری خرقه های خرقه میگیند بر لب
مخدر بازی تعلقها ازین تجرید میبارد

کجا دست کسش در گردن افستد بخیلی بازش گر گل زند و دم *	مگر در گردنش خون من افستد ز بشتی در زبان سوسن افستد
--	--

از تو پر تو اگر بر وزن افتد	ز خجلت باز گردد بر تو مهر
ز چشم زخم خود در جوشن افتد	بر تیغ و تیر اگر گاهی بر دوست
مگر بدست قربان من افتد	با میدی بیایش می نقد عید
صدرا باید بگوید بر زن افتد	جنون خانگی ز نخیل بجیخت
که از دست رخگر سوزن افتد	چه چاکلی دو قلم بر حبیب شاید
نیخواهم که حشیش بر من افتد	ز من برگشته از اغیار حشیش
که هر ساعت بیای دشمن افتد	چنان زلفت کار دوست اوست
که میباید اگر در گلشن افتد	بگلشن آخنان کامید لبیل
که شام مرگ خود در گلشن افتد	دعای لبیل بکیس میریت
گهی بر قیم اگر در خرمن افتد	نرم انبار شکر از کشته خویش

رئیس صلبیت در بیان ظهوری

ز مومش ز غما و آهمن افتد

چون بکام گمان یقین روید	عشق کو تا ز کفر دین روید
گل خناب را آستین روید	ساحل از داغها شود چمن
تا ز هر چین هزار چین روید	سنبستان طره را بکشای
دیگر از خاک یا سبین روید	تنت از غوط آب زو جان او
چین بیریش از چین روید	طفل اگر یکدم از تو ماند ده
خون چو کریم همه نگین روید	تا بمرگان ترا کنم نامست
دل کز آن مهر آن داین روید	نه ازین خیر بیند و نه از آن

	<p>کی ز کنج لب انگبین روید شاخ گل از میان زین روید</p>		<p>تا نباشد تن گوی تیان برده باغ کس عنان ندید</p>	
	<p>هست بر دشمنان محمودی رحم کز دل شان همیشه کین روید</p>			
	<p>وز دل خوشیتن کباب خورد دانا نصیه عقاب خورد سینه از آتش غم طناب خورد کوزه گرد رسال آب خورد کی دم نکست گلاب خورد این گدازی که آفتاب خورد پهلوی نرم از جباب خورد که خراج ده خراب خورد تا یکی سینه چ و تاب خورد باتو گرمی با هتاب خورد سیله دامن نقاب خورد</p>		<p>رنده بید که در دنا ب خورد دل چو کنج شک دام عشق شود بساحت چو تخم کارد داغ صافها از نیت بلای کشم باغی آلوده جیب او منقش خواهدش رشک کرد اشک لعل خوانده پیمان خویش را سندان از ششی کشور دل آبادست چند داغ قور و سرتاب در کمان درع مانند شیخ گرفتولانه باد پیش رود</p>	
	<p>از محمودی ست تشنگی سیراب که چو من آب در سراب خورد</p>			
	<p>هنوز در بیم افتاده کاش برگردد اگر نه کوی بجوی از چه در بدر گردد</p>		<p>بچاه حیرتم افکنده نخت تر گردد سراغ خاکی ماره صبا زده است</p>	

<p>چه تیره کرد بناگشتن غمزدان تیغ برای نیم فطر صد جگر بخوردم داد شراب ساخته از عکس ساقیم بکس هزار دانه الماس اگر خوری بهتر بشوق نامه نویسی می قدم برد کسی که ساخته کیش جوغ خوش کباب کرده فراتم چنانکه گزینی نگاه شعله کن از لب نیز خنده نگه زلفشش مایه می تواند بست</p>	<p>مگر که خوار می خون پدر سپر گردد اگر چه خود همه جادویی نظر گردد کسیت با خبر از خود که بخیر گردد که نیم قطره سر شکست بدیده برگردد که نامه شاه هم مرغ نامه برگردد همیشه شام شبتانش در سحر گردد دل تو بر من از من کباب برگردد بنود سم که پروانه در شکر گردد چو موج جلوه تر از یور کمر گردد</p>
---	---

تلاش بوسه ظهوری بزیاد مباد
که شرمساز لبهای لاله گردد

<p>ز قفله جانی ماسوز ساز میباید بکعبه پشت کفر در صفت عباتین کر از راه روان بوده این سحر خراز کنند ضبط تعافل اگر گشته نرا غلط بخواهش شاد هم بکاستم بشیوه دکنی زادگان نیاز کس غور میدید هر از کف گهی چنان نگه برای رشته تدبیر مصلحت با نمان</p>	<p>که میگدازد و منفر گداز میباید که رود قبله ابرو نماز میباید بهشت و دوزن شیم فراز میباید کرشمه از قره عشه ساز میباید برین نام نیازم نیاز میباید و کن بطر زبستان طراز میباید چه غامقی که دران ترک نماز میباید چه کوتاهی که زلف ساز میباید</p>
---	---

بصدجای برابر نمیکشم دل را بیوتان و فاد در گل گل محمود بخلوت دل ما هر کسی ندارد	گفتو نیست که در چنگ باز میابد هنوز رنگ بوی ایز میابد ز شوق محرمی خویش را میابد
--	--

با اختلاط ظهوری نه گاه غرت خود که اعتبار کس از احقر را میابد

بجای اشک ریز چشمم اختر تازگی دارد حدیث زهر او افکنده طرح دوستی بالب کجا در کشت زار بهمت این نشود نمابود زهی خجلت نگاه آلوده گردیدست قراش نیمیا بند چون من باغبانی باغ خساران فروغ گریه شفاف شام را سحر کرده است چه طوفان میکند در نور پاشیا چراغ من بهار باغستان بس عذار گلگل ساقی جنون از لاله دماغ تو کروی تارک آرائی بجان رنجیده دل میکند اثبات نفی این	زهر اخگر بسوزد صد سمنه تازگی دارد ز کام دشمنی باشند و شکر تازگی دارد رگ جان جو بار آب نشتر تازگی دارد امید فربه و پنجه لایعنه تازگی دارد شدم پیرو ندانم حیثیت نوبر تازگی دارد درخشانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد کشیدم روغنش از مغر صرصر تازگی دارد ز عکاش بر کشیدن گل ز ساغر تازگی دارد خردم ز گل این باغ بر سر تازگی دارد نمی آید مرا هم هیچ باور تازگی دارد
---	---

دم بچش لب ساقی شراب آلوده میابد ظهوری اختراع بوسه تر تازگی دارد
--

اگر حکایت مشتاقیم سزا شود اگر بعشق تو نیست نایه غم و درد	هزار فصل سخن صوفی انمقاله شود نفس بوام ستانم که آه و ناله شود
---	--

حکایت تو بر بنیم مگر پوده گوش چه سیرشته ام از دیگران بدلت ز روز براج ستان شب شراب کشان ز شوق ساغر و پیانه انجمنان ز را بعین چه برآرد کمال بافته پیش	که حرف و دردی چلی نخواهد شود گر نه چشم نیم ماه اگر نواله شود چو صبح باش بخورشیدی نواله شود که چون دوزخ زارم گیاه لاله شود که نقص ذوق حرفیافت گردیده شود
---	---

بخور آه ظهوری بود مل فرخست
که مشکوی کسی غنبرین کلاه شود

رندان بحر حوصله مستی بگویند هم جستجوی سنگ ره جستجوی شان که بوی را تبریت چشم کرد رنگ او را بسعی که توان ساختن ز خویش آلودگان که آب ندارند در جگر در گردنم گند نکه خورده چوپا سودای خویش در گدازه لعل تبسم ستغنی از خفاست نگرشست گلزار بردن ز پای خرم لب آب زندگی روی نماز در غم محراب تیغ تست از گیسو و آینه شسته صفت ننواگر تا بخت تاب غم در شب بخت نفس	چون پوده برفتند در دیدن فرو کنند هم گفتگوی فصل در گفتگو کنند که رنگ را بقویت مغر بگویند فرضت در تلاش که خود را از و کنند دریا آب دیده ترشت بشو کنند آزادی از اسیری من آزاد کنند پربایگان خریدن در چار سو کنند ناخن ز ناز بکه بدباز و کنند مقدور نیست خاک را چون سبک کنند هر جا بخون خویش شنیدان کنند خویش را چو زده رس بدگو کنند تا چاک حبیب صبح با هم زده کنند
--	--

	جنس نفیس نیست ظهوری اگر بخت در معیش اهل حسن چرا این غلو کنند	
ز خود تکی شده پر آرزوی آغوشند که خوش کلمات از ناصحان خاموشند اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشتند وگر بیاد در آیند هم فراموشند خراب لای کشاکش که ست سر بوشند از ان حریص گدایان ذله بردوشند بپزده نگه اهل زبان هنر بوشند باشندگان حرم بهیچ دست در بوشند سباش غنچه که گاهها شکفته آغوشند		بر بگزار صبا آگهان چه بهوشند بغرض حال شهیدان خود گمی گوشتند چه حلقه که نهادست طره بر سرم ز دید حور و پری را ندیده میرانم حریف جام حریفان خام عیش منم نمزد زاهد و عابد ز خیره عیاست کدام عیب که عریان چو زار شکستند اگر سینه ناله همه درد و غم فوا که کند در آشیانه خود عند لبیب چون مستند
	بجاست شور ظهوری که لوح گمانت بدو تباری ز هر تو دشمن خوشند	
فشرده پائی دوستی ز رشید کام کشید در بیغ کافش این شعلها می خام کشید خوش آن جریفت که فغانها تمام کشید بشر مساری عفو از من انتقام کشید نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید کرشته خاطر رم خورده را بدام کشید		دست شاد که ز هر غمی بگام کشید یکی نه بخت ز چندین هوس که می بخت به نیم جبهه فلک اینچنین بسط غلبد ز پاره بود گناه از حقوبت پادش گلچینید همه از باغ کامرانی خویش بیا جوان تو که دیده ختم حیات دی

<p>بشهر کبک بدعوی جلوه آمده بود ز تیره بختی خود آفتاب در کویت حمال مردن بچپاره که در دم مرگ شده است توده چو قربانیان بکوتیو عید</p>	<p>خزید در نفس و پای از خرام کشید بسوخت سیه خود را بپای بام کشید کشید پیش کسی گرفتس حرام کشید نیاز عیش تو خوش تنی از نیام کشید</p>
<p>چو از حجاب طهموری نداشت تا حجاب بجذب عجز جزا بر لبش سلام کشید</p>	
<p>نفس گسخت دلم آه تا تمام کشید دست کوره اکسیر بیست دریا های من شده کنجک دل سعادت بین مقیم صومعه میخواستم شوم افتاد تف سخن شده تنجا که لب فاسد شدست گل همه جاراه خنده تابها ببند عشق چو محمود یکشید حشم ز رشوق بوسه جلال لب تو زاهد شهر</p>	<p>بنود پنجه جگر دیده گریه خام کشید بجای خوی همه سیاهم ز مشام کشید که خال دانه براگند و زلف دارم کشید زخم بدیر بخان دل بانم تو یام کشید چه خوب کرد که دین گری از پیام کشید که اشکباری صبحم همه بشام کشید علم بدوش دل از طره غلام کشید به تیز بینی خط برکت ارجام کشید</p>
<p>برون نشانده طهموری ز مغر عطر سخن شاهما ز شمیم تو در مشام کشید</p>	
<p>بیدلان سینه زد و غمت چینی ساخته اند بر بنجینند اسیران تو عریان ز بند بهروغمت که شبستان دین روشن است</p>	<p>گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند از غبار سر کویت کفنی ساخته اند از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند</p>

<p> سجکاری بنگه ساخته ام و نشد منعمان گرچه با فلاس محبت شمرند میتوزان بگر چون بنومندی عشق بانغ رویان به بهار گم محتاج اند چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری شور صدگان تک بهر جگر با نگی مغنی صورتش افکنده به تجانه نظر هست سوزنده تر از قرشبان قتیان غنچه در جیب روی کا خود انداخته </p>	<p> میتوان یافت بهایم مخنی ساخته اند کار خود را چو زر از سیتنی ساخته اند بسیکل بازو خارا شکنی ساخته اند سببی هست که با مجموعنی ساخته اند لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند وقف بر شکم گنج و هنی ساخته اند از صنم طرفی بر همنی ساخته اند صرف هست که ناساختنی ساخته اند بهش از چاک چه خوش بریننی ساخته اند </p>
--	---

مایه داران ظفر همیشه طهیری ملوین

توده بر برگیزی را نه رفته ساخته اند

<p> درد خوش نیست که قاتل و قاتل برود همه آسانیم از سعی خرد و شوارست جستم از سینه سرعش سجگر دادن شان کو درین بحر شنا بیده بازو مکشا ر بهر انش نصف عویش برانند اگر شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو گر با گاهی خود خور کنده می رسدش نیم چشمه مروت و سرشتند گلم </p>	<p> بایدش بود که جان از تن بسجل برود عشق حلال نگردید که مشکل برود پئی داغش عجبی نیست که تا دل برود کشتی بجز چه دانم که بسا حل برود خصه در این بادیه را راه بمنزل برود بگذرانند که پر دانه ز محصل برود تا سر تیر تو بر صیب که غافل برود گر شوم گرد و عجب کین غم از دل برود </p>
--	---

نمیت قربان شکران را ز تعلق نگینی	خون لبشستن اگر از دهن قاتل برود
افکنند قافله را اشک طهوری پیش گر چمن بین گریه کنان از پی محمل برود	
<p>هزار اشک بهر کنج دیده بش آمد دوید لذت در دم برشته دل جان معشوق نسبت شقاق است میباید ز دوری تو ستدیده کشد بنجوش کجاست ناله که در سینه ام زندنهن کز جبین فلک کنگشت نقش مر</p>	<p>بسعی شوق بنارم چه خوبش آمد و گریه بوش رود کامرگ بنیش آمد حسب پسر نسب گر بقوم خویش آمد هزار مرگ فرون دید چون خوبش آمد خوشا دلی که ز روز نخست لبش آمد اگر یغرض شش خواتم بهش آمد</p>
خوشت مذمب عاشق با اتفاق همه بجاست فخر طهوری ستوده کمیش آمد	
<p>از ناله نمیتوان کسی جنبس جان خرید باز از دوبرشته شمرگان در ازیش گر هست در معامله معلوم گرفته ام تا تنه شقاق رخسار او کند این ریفی که من بدو عالم خریدم فرسودگی ز حبیب حیاتم کشایدست آراسته است رشته شمشاد و سرور دیدنی دلا که هیچ دلش را خبر نود</p>	<p>مشکل به صراط غمی از من آن خرید از نشیتر دلم همه زخم سنان خرید داعی بچند سینه ازو میتوان خرید امسال هر چه بخت بهار را بخوان خرید ارزانیم که سخت ز لیا که آن خرید ازا هتای عشق بایم کتان خرید موزنی از قدش چقدر باغبان خرید بجیب آنکه که بچو تو عمر زیان خرید</p>

تا حبیب چاک در غم ناک تانزند	بفرودخت شیخ خرقه خود پرنیان خرید
سرایه نداشت ظهیری چنان بکفت	صد بخودی بنیم نگاه نهان خرید
<p>کو کهن در غم شیرین بگی دعوی بود دعوی عشق در ایام من اینصورت یافت ذوق تریاق میالم بد را دوزخ بر از سوالم حقد بود جوابش منون شهر با شهر ز من گشته و فست همان دوش شیخ از لب ساقی اگر بوسه گشت دست چهر شده بر پشت من این بازو رو بجراب حرم گرچه در اول کردم</p>	<p>شور مجنون نه بقدر نمک لیلی بود تا بصدرت سخن عشق چه بی معنی بود از زلفش رگ و پی در بدنم افغی بود در زبانش همه مینانی و دوزخی بود عرفت من کرده هر انصاف که نورانی بود این فروغش بمین درع و تقوی بود گرچه با شیر مسر خجسته مراد دعوی بود قبله کردن غم ابروی ترا اولی بود</p>
میگشتی کار ظهوری ست که محفت بهما	میشم بر راه چمن منتظر فتوی بود
<p>شب بگلگشت آمد از کتاب بند قبضه اهل حرم تصحیح یافت عشق هر دل را که سوی خود کشید گشته ام بیچاره در سکیں بل تا خراش سینه کا و در غزل پیش بندی گرچه کردم گریه را</p>	<p>صبح از هر جلوه اش کتاب برد نسخه از ادب و دیش محراب برد از غم گیسوی او قلاب برد میتوانم ریشه از سیاب برد ناستخه از ناله ام مضراب برد خند و پس دستم بر آب برد</p>

لب کشود از بخت لوفسانه خوان من چنین خوار و چنان خنوم غریز با چنان تفسانی دشتِ حرم خدمتِ مینا نه ما هر که کرد	گفتند را در زبانش خواب برد یا دگاری دامنِ قصاب برد تشنگی را گریه ام سیراب برد درد و درد آورد ناب ناب برد
---	---

در زمان مظلومری روزگار
مهربانی از دل احباب برد

بکار عشق اوستادی ز من آوار می باید بکوی عشق هر سوی سر آمد تر منضوری + بر دای خضر خواهم گرد این سرشنگی گروم زینجا کرد فرش در گوشه عمری پیر کیخان بجنت تاتل مشرقان از مغرب چین نگردد رفتن من گرد عیدین دای بر عالم شود سیاه اگر خلاد بگدازی بنام من نمیاید که یکجا جمع گردد ببل و کاکل با تخفاف پر سحر خوانان بعه ام عمری بگاه ببل بر خردارشان شفت ال میخیزد	دل حسرت پرست دارند بسیاری باید برای غیرت اهل هوس برداری باید خواب ای بخت ما را دیده بیداری تعب نیست چندان عشق جان بایستی هوای کوی یار و سایه دیواری باید براه مقصدم شکیب در آوار می باید ز تاب شوق بی آرامی انقداری باید دقونی در پشیمان بستی شاری باید برای عزت من بخت نداری باید هنوز ابا بخت ماکمی بسیاری باید
---	--

ظهوری از نفس بر صغیر انکار نظمین
سویدای تو در محض افتد واری باید

ز جنس مهر بگردم دکان بازاری باید	برای ساده لوحان مشتری پرکاری باید
----------------------------------	-----------------------------------

بنعل و از گون در شبزاری راه طی کردم رتاب شعله دیدار نگاه دیده میسوزد چنین است از تماشای من ساعزنگه تاکی مسوزان و نغ حسرت در گلستان گلشن ربان زد کرده ام صوتی زیر و خوش کوی قری شدم دریا داز بر قطره چشبی ساختم آما کجا با برهمن زاهد تواند چهره گردیدن آسانی میسر نیست رشک نمکشان گشتن	بعد من که داری قرب آنقدر میباید میان دیده و دیدن نگه دیوار میباید زبان و کام دیگر است استغفار میباید مروت را گلی بر گوشه دستار میباید که قفلی بر در آوازش از نغمه میباید نگه زمین بیشتر تم تشنه دیدار میباید ندارد سبوح اش آندل رگ زنا میباید نمی هر روزه ویر حتمی غنوار میباید
---	--

بنای زهد را باید زلای باده پابستی

طهری خانه در کوچه خمار میباید

تا در او معاشرتی بانفس نکرد انصاف بین که دیده از در فغانی پیش از شود خلق که چه خواب و محله هم در کج آن بان شکرین بوسه جان دوم اجاز شوق دان که رگ ریشه جلگه ساک رساند ناله بس منزل خرام بهاور غیش بگ گل و لاله که درش ترسم که مرده ذوق شمارند خضر را در محن بلع بی تو دل آن ناکه کردوش	لب را صلاهای ناله ناله ز نغمه بس نکرد در چشم نهان شاد و روی به بس نکرد نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد پروانه نماند که خود را نگس نکرد گردید خشک گریه تر گریه بس نکرد بارش اگر گریان بصدای جرس نکرد در کویت آنکه بستر می از خار خوش نکرد جان مادی ز شوق تو در وزی چو بس نکرد کنه بحسب باغ ببل کنج نفس نکرد
---	--

	<p>زندان مرشاخانه مردم چه در هم اند که در آنچه محتسب بظهور می حسن کند</p>	
<p>خوش آنکه رخت مار بخت مراد باشد ذوقیست نامرادی گیر مراد باشد بگذارتا برندان بد اعتقاد باشد از یاد برون من البته یاد باشد برقی ز شعله خونی گردد رنماد باشد گر زیر پای خجتم تخت قباد باشد مبتدر آنقا لبش صد خانه زاد باشد روزی که عطر جیش تحویل باد باشد از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد در خاندان کسری این عمل مراد باشد</p>	<p>کالای دوستداری تا کی کساد باشد غم چون موافق اقتدا ز بنی چه بدتر تا بد گفت شیخ خود را نکو گفت با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم نخواند از روی در دل نهادن خواهم مری نهادن روزی برایش از ذره کتیرا اینجا نه کرده با خود هر دم کند مسیحا جانی بحسب خود نقل یک دیدست خلقی تقسیم با پیش دیدم چه بر سر آمد فرما در از نصد</p>	
	<p>نخوان بهر ملاکش نقد بلا سپردن شاید که بر ظهوری این اعتماد باشد</p>	
<p>شیخ حرم بهری از راه می رود غانل مصید خاطر آگاه می رود خوش غارتیست روی به نگاه می رود بر دیده سیل اشک چه در خواه می رود مسکین بر بسمان که در چاه می رود</p>	<p>پیر میغان لبیکده هر گاه می رود نازم مصید پیشه غزالی که یاد او در زنگاه عشق نمودست عقل شست بر هم فشردن مژه در گریه عیب بود دل بر لبست که در قن از طره خود تاب</p>	

	هر جا حدیث محنت جانگاہ می رود یباش گرم خون که تفت آه می رود		کرده درست نسبت پرده نشین آه فسرده نیست کم از افغی سیه
	درازیر کرده ورد طهوری بند عشق باسیکر ضعیف تر از گاه می رود		
	قیمت دیدنِ دیگر و اماند حق روئے تو بر تماشا ماند بسر ماه منت پا ماند شیخ دین چند گاه ترسا ماند دست بردیست گزلیخا ماند عذر بر عشوہ لای علذا ماند خورده صلبه بمغز خارا ماند طوق قمری بگردن پا ماند کرگوبیند چرخ بر جا ماند طرفه ناداری بدارا ماند درد در بلیه مداوا ماند		دل و جان رفت و بوی دنیا ماند چشم من از کجا و تاب کشی بچرخ تو پیش پا دیدیم گما ہے از عشق سخت تیرم میتوان از پدر کشید پسر و اوق الحق چه بخود میا کرد شیشه عهد کو کهن بر کوه در لب افغان بلبلان گل کرد در تماشای آن خرام سجاست منعم عشق شونه منعم زد هر نفس ناله شد گران سنگت
	لب چش ساغر طهوری کرد لب مکیدن بابل تقوی ماند		
	که بر آرش از بد بیا ماند بنگمه لای دست بالا ماند		چه نمود سے نریده ما ماند انجین راه دید دور و دراز

پرده برزد بعالم آرائی	بر زمین دیدہ لم سے یار ماند
خاطرت پوچ منکر مغرکمن	کہ ہر اے خیال او جا ماند
بتنا کے خدمت قدش	سدرہ در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نہفت میاژد	بسواوشش کہ در سودا ماند
ذوق در بار عام خندان نیست	بزم خاص کسی کہ تنہا ماند
ہمزبانیش دوش رسمی بود	آفت انداز رفر وایا ماند
نروم جوش شرم خانم کرد	سخن وعدہ بر تقاضا ماند
خوش برام ز خود جفا کی کرد	ہر کہ در وعدہ گاہ فردا ماند
عن الہائے شود معاملہ	مغیر بر مایہ رہن سودا ماند

بود در بزم شب ظہوری فرش

گریہ بر دم بر دوش آما ماند

از بکہ سینہ دافع تو بیکد گر نہاد	نا سوز گشت زخم دوسری در جگر نہاد
زخم قوم بہت اگر بہت مہمی	بر ہر کہ تیغ و تیر کشیدی سپر نہاد
مہر کشید در دل تنگ صد انقدر	آگس کہ کین من بدلت آنقدر نہاد
پرواز در ہوای تو کج شک ساچہ	بیرغ ناکشادہ ز ہم ہال و پر نہاد
کی باپی می نہم ز کبر تجبت کے	بختم ز خاک پای تو افسر سپر نہاد
از دلبران سخن شنوی خوش نتیجہ	یوسف بچاہ رخت ز حرف پدر نہاد
ہر جانہال آرزویم باپی سخت کرد	دست زمانہ زخم بدوش تیر نہاد
در خشک سال گریہ خزاں سال شک	سورخہا کہ در جگر ابر تر نہاد

فی بوالعوس همین گشتن پوشیده بامن ستاره زود شمع زنده دار شیرین نبود در نظم قاصد انقدر رشک نماند بر خرد و بیای دیگران	پروانه نیز بال و پری در شکم نهاد خواش ولی سری کبنا رسم نهاد حرفی ز تنگی نگشت در جگر نهاد فقر ابره آمده همه را آستر نهاد
در دل بباد تنگ شود جای حسرتش هر آرزو که دشت ظهوری بدر نهاد	
سلم هر جا که از طوبی نویسد نویسد که گنج خط مشک خطی بهار آمد که فصل از جنونم رقم موج و ورق ریگ روست قلم در هر زبان صشرح دارد اگر بر لب اگر بر پا قبولست کنم اثبات عهد خویش هرگاه قضا تعریف یوسف را بدورت بصد واسط قلم خندان رقمیت دماغ خامه عشق ست خوشتر	ازان بالا سخن بالا نویسد بعطر غنچه سار انویسد بگلک سبزه بر صحرا نویسد چون مجنون قصه لیل نویسد که متن اشتیاق مانویسد برات بوسه بهر جا نویسد درستی صورت دعوی نویسد سز و کز شرمساری و انویسد که محتاجت را استغنا نویسد سزد که قطره را دریا نویسد
بجمع شده ظهوری در جهان نیست که بود خویش را لا انویسد	
چه جادوی کران چشم فسون پیاپی آید	نمی آید بگفتن حرف برا عجز نمی آید

<p>بر زمین دیدہ با سے یار ماند کہ پراسے خیال او جا ماند سدرہ در خلد بر سر پا ماند بسو او شش کہ در سودا ماند بزم خاص کسی کہ تنها ماند آفت انداز رمر و امیا ماند سخن وعده بر تقاضا ماند ہر کہ در وعده گاہ فردا ماند مغر بر پایہ رہن سودا ماند</p>	<p>پردہ بر زد بعالم آرائی خاطر پوچ و مکین مفر کمین بہ تمنائے خدمت قدش خال را خط نفقت میسازد ذوق در بار عام خندانست ہمزبانیش دوش رسمی بود نزوم جوش شرم خامم کرد خوش بر ابرم ز خود جفا لی کرد عن الہائے شود معاملہ</p>	
<p>بود در بزم تب ظہوری فریاد گرہ بر دم بر دوش آما ماند</p>		
<p>ناسور گشت زخم و سری در جگر نہاد بر ہر کہ تیغ و تیر کشیدی سپر نہاد آنکس کہ کین من بدلت آنقدر نہاد بمرغ ناکشادہ ز ہم بال و پر نہاد بختم ز خاک پای تو افسر سپر نہاد یوسف بچاہ دخت ز حرف پدر نہاد دست زمانہ زخم بدوش تیر نہاد سوز خبا کہ در جگر ابر تر نہاد</p>	<p>از بکہ سینہ داغ تو بر یکدگر نہاد زخم تو مرہبت اگر بہت مہمی مرہبت کشید در دل تنگ صد آنقدر پرواز در ہوا می تو کج شک ساچہ کی پای می نم ز کبر تجبت کے از دلبران سخن شنوی خوش نتیجہ ہر جانہال آرزویم پای سخت کرد در خشک سال گرہی خراب الماس شک</p>	

نبی بوالعوس همین گشید بوشید بامن ستاره زرد و شنبه داک شیرین نبود در نظم قاصد انقدر رشک نماند بر خرد و بیای دیگران	پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد خواش ولی سری کبنا رسم نهاد حرفی ز تنگی نگش در جگر نهاد فقر ابره آمده همه را آستر نهاد
	و در دل مباد تنگ شود جای حسرتش هر آن روز که دشت ظهوری بدر نهاد
مستم هر جا که از طوبی نویسد نویسد که گنجت مشک خطی بهار آمد که فصل از جنونم رقم موج و ورق ریگ روست قلم در هر زبان صشرح دارد اگر برب اگر بر پا قبولست کنم اثبات عهد خویش هرگاه قضا تعریف یوسف را بدورت بعد واسط قلم خندان رقمیت دماغ خامه عشق ست خوشتر	ازان بالا سخن بالا نویسد بعطر غنچه سار انویسد بگلک سبزه بر صحرانویسد چو مجنون قصه لیلے نویسد که متن اشتیاق مانویسد برات بوسه بهر جانویسد درستی صورت دعوی نویسد سز و کز شرمساری دانویسد که محتاجت را استقنا نویسد سزد که قطره را دریا نویسد
	بمع شہ ظهیری مدحیانغت که لولو خویش را لالا نویسد
چه جادویی گزان چشم فسون پیاپی آید	نبی آید بگفتن حرف برا عجز نمی آید

<p>سحن در رنگ هر بگایه میگوی می فهم مسیای تماشا گشته انداز هر طرف خلعتی نذر دوشنائی شاهباز زخم خبر فرقم برای چنگ در دوش سینه تار ناله میباید ندیدی عجب عشقم تا به بنی عجز حسن او ز حد بدست چشم اشکبارم قرعه غلطانی کند او شکا در دهنه دلاغر نمیداند</p>	<p>که بوی اشنا تها ازین آواز می آید که کف خشک با نذر شکار باز می آید جو گردن میفرانم تیغ در پرواز می آید بر قاصی فلک از نغمه این ساز می آید ضرورت گر شود کار نیاز از ناز می آید نمیدانم شکیم از سفر کی باز می آید بازی گاه آن لبها بیای کار می آید</p>
<p>بجد چون شمع سوخته جان گریه میدانم ظهوری گردنی برکش نگاه اندازی آید</p>	

<p>ریشهای جان و دل صدا با از تن بر کشد برق برین بگنزد از شعله دامن بر کشد بخت ستم گاه عهد از موم آهن بر کشد رخصت ست از سینه صد پاره من بر کشد خار از پای سگش هر کس بسوزن بر کشد پرو خود را اگر خواهد ز روزن بر کشد خوشه چین باید بهر دماه خرمن بر کشد پیچ بازو گل زبان از کام سوسن بر کشد</p>	<p>ریشیه مهرت از دل چون بر بهمن بر کشد در مقام هیچکس ننهاد عشق از تاب و تفت ناتوان موم بمبین از شمره شیرانم شمر بیدلی را گر شود چاک گریبانم ضرور تیزی ترکان خلده تا حشر در چشم ترش آفتاب از بام او گر بگنزد و مقدور نیست جمله ملک حسن ملک است اربابی نماند گرز ابراهیم عادل شه بگوید و چین</p>
--	---

بهره از آفرین هرگز ظهوری را مباد
 گر نفس از سینه در نفرین دشمن بر کشد

<p>بر کشیدی تیغ و جان از شوق گردن کشیدی تخم عشقت کاشت دل در مریخ مهر و وفا صبح و شام می پرستانم از فروغ دیگرست باد و امانش از عمارت خس کل و سنبیل دماند دست و امانگیر کو خوش ادموت دور بود می بود عشقم بدید و تخته می بایدیم داستان از دستم دستان مرتب کرده شد</p>	<p>خون بقیص افتاد و از هر قطره شیون برید حاصلش نگر که از هر گوشه خرمن بر کشیدی از شب تا دم سپهر این روز روشن بر کشیدی نو بهار گلشن مارا بگلشن بر کشیدی انکه از افتادگان گذشت و دهن بر کشیدی تا در لقمه بهر زار بر بهمن بر کشیدی رستم زابلستان از چاه شیرین بر کشیدی</p>
--	---

از طلای جان ظهوری گشت صاب و تنگاه
تا به اکسیر عم عشقت بس تن بر کشیدی

<p>خواهم که بر آید بفرات نفسی چند از منفسان برفسم لریزه فتادست از سیلی نعمت شمی پنج شیران در شور شکر نیستم از شعله کبابم در سینه شکست آرزو صبح گلزار دارم بستر ریگی خوش امید روح آمده بروی خوش بوسه پر واز جامی نکشیدم لب لعلی نه نمکیم</p>	<p>بیرون کنم از دل کلمه خار و خسی چند تا چند توان برد بسر باحسی چند در جمله نباشند چرا بی جرسی چند پروانه چرا تلخ شود از رگسی چند پرست طبیبم نشکستم نفسی چند فریاد رسیدت بفریاد رسی چند ذوقیست کبوتر دم مشکین نفسی چند مشقوت قنولیت چه رنگین موسی چند</p>
--	--

بر یکیم رحم نهوای ظهوری
رحمت بر آنقوم که دارند کسی چند

در کویتو کلامای ارم غار خوشی چند	پر مرغ چمن گشته چمنها نفسی چند
از زندگی خویش حسابی نگرفتم	بیشم بنشین تا بشمارم نفسی چند
پاگاه تماشای تو از دور ضرورت	می بود به بنیائی من کاش کسی چند
جوش عجبی بر شکرت بود الهی از	از بخد متیانم به پرانم گسی چند
گفتم که بجوش آمده ام از همه تر	بخت دلم خامتر از من بودی چند
دارد مهوس این چشم از آن نخل بر	کز نوبه بود پیش لبم پیش رسی چند
هر صبح با نواز ره محلی من	تحویل دلم کرده فغان جرسی چند
همت بکار تو که نگرند بریشان	جمع آمده در کام دزبان طغسی چند

اغیار آن قرب باین لفظ طهوری

در پیش چرا اند چنین باز پی چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیر من بندد	صبا عطر از کجا آرد که بر جیب حسن بندد
و بان کان نکاتنگ شکر حننی نثار کس	ز بس شیرین زبانیا چه شوری سخن بندد
شود و امین دل از بیم خلاصی نصرت خود نم	اگر از سبزه ناز خط مهر چاه دقن بندد
بشهر خود کسی را رفتی در راه اگر باشد	به شام غریبان را و بر صبح وطن بندد
فلک با آنکه دارد جانب پیروز نتواند	و بان لاله را از حرف خون کو کهن بندد
کفن پروانه را از پرده فانوس میباید	فرارش را کسی ایکاش در پای لکن بندد
سخن دودی بی پیدانه شمع بزم می تابد	که چون در آتش اقدار خشن بختن بندد
نهفت گرچه ز فزون لاله گل خواهد آید	نفاشاک مترنگوی مهرم نخل من بندد

طهوری خوشین را گویند گفتگو منا

نیمگی حدیش و زبان باید من نبود	
<p>صد حرف نیز خرم لب من و نمیشود زنگار بسته دل بچمن و نمیشود فاع جویون که از سر من و نمیشود بر جان در مرمت تن و نمیشود این محده از شمال خنجر و نمیشود در حیرتم که زخم کهن و نمیشود در گامستان صبا بسم و نمیشود که فتنه تو راه وطن و نمیشود می نمیش ز کج دهن و نمیشود</p>	<p>گوشت زناز تا به سخن و نمیشود از لاله در سینه پدای را و نمیشود زنجیر جان برون کنم از پادشاه دوشی در آب و گل نهند تا فانی حسرت بنفر گشته که از شمیم مو در آکندهی زخم تو از بسکمی طعم بر صبحدم بنادر گریبان کشاده کشتم غریب شهر تو این لای و نمیشود هوشم بویسه داد شلایینی و نمیشود</p>
خود را مکش ز رشک ظهوری بلیلی گوشت بیانگناغ و زغن و نمیشود	
<p>بسم اشک بروی چو ز چه خواهم کرد اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد گفتند هر که اگر شکر چه خواهم کرد فرد نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد زمان زمان نشود اگر سحر چه خواهم کرد بفرق من بفرق بسم چه خواهم کرد به بین که گر کنی یک نظر چه خواهم کرد</p>	<p>زری نماند باین جمیع چه خواهم کرد میان سینه دوخت جگر چه خواهم کرد چنین که لذت غمی ز دیده در گریه بغیر گریه شادی نیست خشکی لب شبنم که نشانش نماند شربت برای داغ تو دخت سینه خورشید هزار دیده زهر موی داده ام بیرون</p>

در کو تپو گلها می ارم خار خوشی چند	بر مرغ چمن گشته چمنها نفسی چند
از زندگی خویش حسابی نگرفتم	پیشم نشین تا بشمارم نفسی چند
پاگاه تماشای تو از دور ضرورت	می بود به بنیائی من کاش کسی چند
جوش عجبی بر شکرت بود ایسا ز	از خد متیانم به پرانم کسی چند
گفتم که بجوش آمده ام از همه تر	پنجمت دلم خامتر از من بوی چند
دارد هوس این چشم از آن نخل بر	کز نوبه بد پیش لبم پیش رسی چند
هر صبح با نواز ره محلی من	تحویل دلم کرده فغان جری چند
همت بکار نو که نگر وند بریشان	جمع آمده در کام دزبان ممتسی چند

اغیار آن ترقیب این بجا طهوری

در پیش چرا اند چنین باز پی چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیروم نبند	صبا عطر از کجا آرد که بر حبیب من نبند
دوان کان نکت تنگ شکر حرنی نمار کس	ز لب شیرین زبانیا چشوری سخن نبند
شود امین دل از بیم خلاصی نصت خودم	اگر از سبزه ناز خط سیر چاه ذوق نبند
بشهر خود کسی را از رفتی در راه اگر باشد	برو شام غریبان را در صبح وطن نبند
فلک با آنکه دارد جانب پیوندی تواند	دوان لاله را از حرف خون کو کهن نبند
کفن پروانه را زنده پرده فانوس میاید	فرارش را کسی ایکاش در پای لکن نبند
نخ دودی بی پیدانه شمع بزم می تابد	که چون در آتش افروز ختن ختن نبند
نهفت گرچه رضوان لاله گل خرابه آلود	نفاشاک ستر گوی مهرم نخل من نبند

طهوری خوشین را گویند گفتگو نهاد

نیکبختی در زبان باید چون بندد	
<p>صد حرف نیز خرم لب من و نمیشود زنگار بسته دل بچمن و نمیشود فانج جنون که از سر من و نمیشود بر جان در مرمت تن و نمیشود این محده از شمال خنجر و نمیشود در حیرتم که زخم کین و نمیشود در گاستان صبا بسمن و نمیشود کز فتنه تو راه وطن و نمیشود می نمیش ز کج و دهن و نمیشود</p>	<p>گوشت زنا ز ما به پنجر و نمیشود از لاله زار سینه پداف را چو ق رنجیر جان بون کنم از پادشاه دستی در آب و گل نهند تا فانی حسرت بنفر گشته که از شمیم مو در آندوی زخم تو از بسکمی طیم بر صبحدم نیاز گیر یابان کشاده کشم غریب شهر تو این لای گد هوشم بویسه داد شکامینی هوس</p>
<p>خود را مکش ز رشک طهوری بلبلی گوشت بیانگ شاغ و زغن و نمیشود</p>	
<p>بسم اشک بروی چو ز چه خواهم کرد اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد گفتند هر مر اگر شکر چه خواهم کرد فرد نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد زمان زمان نشود اگر سحر چه خواهم کرد بفرق من بزرگ بر چه خواهم کرد به بین که گر کنی یک نظر چه خواهم کرد</p>	<p>زری نمانده باین صبر چه خواهم کرد میان سینه دو دست جگ صدم چنین که لذت غمی ز دیده در گد بغیر گریه شادی نشد خشکی لب شبه ذاق که نشانش بر ساقه شب برای داغ تو دست سینه خورشید هزار دیده زهر موی داده ام برین</p>

تو که می‌رسی میراثی	تمام حسن و جمال تو که دم و گداز خواهم کرد
مندی وطن از هیچ ناشکیب مبار	اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد

بگریه چشم طلسمی چو عادتی کردست	نمانده است نمی در جگر چه خواهم کرد
--------------------------------	------------------------------------

بخت آنکو که پرسیدم از ناز آید	آید آوازش و خود پیش ناز آید
مایه عشق به بین بر سر سودا جاست	که نیاز و جهان تمیت یک ناز آید
چشم ترکی تماشای گهر پردازد	دانه اشک چو بر چه بر پرداز آید
فصل گل بلبل اگر نصرت نفعین	ضامنم من که بکنج قفسش باز آید
آن نشانی که توان کرد تو گردید	که سراپای کس از شوق بر پرداز آید
پردۀ ناله درد چون کشد دل نهنگان	ورکنم ناله بهوس آه باد از آید
تا که بر بوی دل شست مگر نبندد	درد عایم که خطاران قدر انداز آید
محران را نجل از حوصله خویش کند	ضبط ساز که از ان غمزه غماز آید

سخت کشت طلسمی ست سراپا محکم	که سخنها همه بر شاعر ممت از آید
-----------------------------	---------------------------------

بخوی از رخ گلاب میریزد	وز سخن شهزاد میریزد
خنده کردند سوختگان	سنگ بر کباب میریزد
میسد بی گریه تنی بکتان	از کتان ما هتاب میریزد
خواهر از زار دل نقاب کشید	پرتوی از نقاب میریزد
دل چو بر میکشد ز چاه دمن	از سن طره تاب میریزد

مسلخ عشق بین که چون کینجک در گرفت آتش مستان روفت احتساب را نازم سببی داشتت بیداری بهر دریا کشان سپهرگون زریس طور اگر چنین بهم نگفت گو مده جواب آنکه	خون بیای عتاب میریزد ساقی از روغن آب میریزد محتب خود شراب میریزد از نگاه تو خواب میریزد مے بجام جاب میریزد دم تیغ عتاب میریزد از تنافل جواب میریزد
---	--

گشته سر چشمه ظهوری منیا

چشم ترا شک ناب میریزد

نه دغش در دل مفتونم افتد بگاہ گریه در هر گوشه خیم منان در نامه پیچم قصه شوق بپوشم بر دوش کمر زنده پوشی از ان عالمی ترا قضا دست است کند هر قطره خون نجیب نقش بر من آوردن از زهرش محال بر منست نهم در نظم حکمت	که مری جوش را در خونم افتد نظر بر دجله جیونم افتد که ترسم گریه بر منم افتد نظر چون بر خیزد اکسوم افتد که کاری بر سپردنم افتد چو دامنش بدست خونم افتد مباد از نهرو را فیونم افتد تو اردگر با من ماطونم افتد
---	---

نیکم ظهوری عرش را فرش

چه دانستم که با گردونم افتد

<p> در جهان تا سخن هر دو فایده بود تأقیامت بنم هر تو از تربت من لحرم باشد اگر چاه و بگور اندازند تیغ ناز تو چه برانست مرزا دوش از خجالت بزین گرز و سرفرو بر جهان روی تو گر نور چنین پائی تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب تو خطی و دیگران کس نه فدا دارند انگلی بر تو به چشم زدن نفس شد اتفاق افتد اگر صلح و صفائی بطلب بر نیاید اگر از خنده مراد لب من </p>	<p> بر زبانها سخن با همه جا خواهد بود هر گسپی که صد مهر گیا خواهد بود معن من تازه بیوت ز صبا خواهد بود خون بهار و جز از جسم بها خواهد بود پیش شمشاد قدرت بر سر پا خواهد بود زود خورشید جهان تاب سها خواهد بود خواهد اندوخت تنای تو ما خواهد بود چند روز و گرت کار بها خواهد بود هر نگاری که قضا گشته قضا خواهد بود در دراجنگ و نزاعی بدو خواهد بود حاجت گریه ام از گریه بدو خواهد بود </p>
--	--

چاره زاری من نیست ظهوری ممکن
 هست تا نخوت شه عجز گدا خواهد ماند

<p> در آن چمن که قدرت را نهال میگیرند کشید خط بجهنما بنفشه و سابل نصیب غریبان خوش شقی شده است بنفشه شربت غمت طرزد شنگان دیم نیشوز لبش نه آب تیر سم زیند خاک جوی تو که چه بیوشان </p>	<p> ز حوت سدره نفس پایال میگیرند بسخرطی که از آن خط و خال میگیرند فراق را بفرغت وصال میگیرند که شعله را بکیدن لال میگیرند از آن کسان که تمام در خیال میگیرند ولی شامه همسان از شمال میگیرند </p>
---	---

نور و مهتاب بدر ز قشنگان اگر خواهند	بدست ماه گریبان سال میگیرند
ستیم می شمرند اهل حال نوحه عقل	کتاب عشق به تصحیح حال میگیرند
ز سخت روی پرویز چون سخن رانند	ز مبتون عرق انفعال میگیرند
بدست مرومک از دیده قره و قره با	بنقطه ریختن اشک فال میگیرند

اگر چنیت ظهوری وصال ممکن

ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بیدار شمر باشد	همان بی ثمری نخل با سمر باشد
زهر ساخته نیز از مهر و زان را	گمان که دشت که بیری انتقد باشد
حناست خون شهیدان بقدر رعنا	خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد
نکرده غمزه او خدمت کسی ضائع	سند از شی رگ مارا به نیست باشد
قبل کرد که بیای ارمغان آورد	همیشه صبر بزمین شرط در سفر باشد
بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه	چه خوب بود که پندار بال در پند باشد
شکست خورد و دلم شادمانه بنوازم	که این شکست هنر نامه ظفر باشد
ز خویش بخیر انتم چه ز فراق انتم	برو بموی بران که ز خودش خبر باشد
چرخ نخست بقرب چهار شام ششم	نکرد سستی که همایه سحر باشد

مهر و دست پسر زانده ظهوری را

همیشه هر پسر از زانی پدر باشد

محوست عشق تیرگان اگر جگر باشد	که وقت تیغ زودها جگر سپر باشد
برای یاد و غم غریب جانی است	بخطای که خیال ترا گذر باشد

<p>که آفتاب جهان تاب در نظر باشد بجستم آفتاب خوی کرده تشنه تر باشد که کامل تو همان نیور کمر باشد افزون اگر نتوان گفت سر بر باشد مرا مثل یک روزنه مگر باشد ستاره شب من چشم بر سر باشد</p>	<p>شود جلای جمال تو آینه خای هر چه تشنه است بر دیو چشم من شاید بند طاق من کو که چه غم بگذارد پیش خشم عشق بدو لب حشمت چه سال و ماه که بر دهنده تو سگند سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد</p>
<p>ز سوز عشق طهوری بویای نری اگر نه مایه صبر تو در سفر باشد</p>	
<p>بپوشان چشم از زخم نگاه افکار میباید ز خجلت بلبلان را قفل بر بقا میباید نباشد داغ گر یک سخت ناموار می ماند بر در محبت پندارم دیدین پندار میباید بگردن تائبان را خون استغفار میباید که بار خاطر از حرف سپیدار میباید بیازار کسادی گدازد هزار می ماند نیبازد بگل آن رنگ چون پربار میباید اگر نه سال و مه در سایه دیوار میباید</p>	<p>چه می پرسی ز کار من زبان از کار میباید در زیاده و افغان و چین گاهی که بشایم بی پست و بلند سینه باید کرد و دبیری ز عجب زهد بارندان ندارد و الهی زاهد ز مستی باغچه برده دستی غمزه ساقی گمی از اخلاط غیر گو بهلو تهی میسکن اگر زلف ترا با برهن باشد سر سودا ز گلچین کمن منع نکه در گلشن عارض کند جا گرم چون نور شد در کو تیر اندیش</p>
<p>چشم تر است این طهوری چون منصور زیر آید بسر داری سر گردن کشان بدار میباید</p>	

<p>بخورشیدی برآگوسه بان رخسار میباید سخن در تیرگی افتد اگر مهر و مهرش خوانم ندارد آخری این حسن در آغاز میگفتم بگلزار یکبار اند طراوت ابر چشم من ز رخسار میباید تیرش کمان گیرانست این زبان شکر گو آرد دهنم را فرض میداند نگه داری محال از بهر شرح شوق میخواهم بدیرم بر دوش عشق بت برون می آودم خود شکست زلف ساقی حمزه صفت تو میگردد</p>	<p>شکر کو بخش کن شکر بآن گفتار میباید وگر گویم گلش کام و زبان پر خار میباید بنازم ناز بهر سالش نیاز بار میباید در آسب تموز حشر گل سر بار میباید که چشم ز چشم پیکان بر ره سوزار میباید که میدانم بفرم راحت آزار میباید چه سود از نامه در هر حرف صد طوار میباید ولی تسبیح من در خدمت زنا میباید ببین و اعطان زیری بستنظار میباید</p>
--	--

نمیر خم ظهیری یار را معذ و میباید
ز پاس خاطر من خاطر اغیار میباید

<p>عید دست باز خون جهان در خا مازد این حق دید دست حلاکت نمیکند ظلمت بر گرفته گذشتت کارانان از من که قرب ساخته پیر این توام چندی در انتظار شستن غنیمت چون من مکر در ست نشسته زیر تیغ خوش در کین نکست چینی بر و برو آوده ساخت تیغ که عوض بیت دهد</p>	<p>خونها همه برنگ حنا زیر پا مازد در روی شرم روی خود از چشم مازد بیگانگی کمن نگه آشنا مازد خود را بتنگ بستن بند قبا مازد در ابتدای وعده خود انتها مازد بسیانده خم در دم تیغ جفا مازد حق مشام هست مازد ای صبا مازد در لب شهید گو سخن خوینها مازد</p>
--	---

	<p>دشنام او نه بست ظهیری اگر چه صفت گاہی ضرورت است آفرید و دعا مازد</p>	
<p>زخم از برای شاه و گدا بر گرفته اند اول نگه بروی نما بر گرفته اند وای نخست را ز بنا بر گرفته اند دستی اگر ز بند قبا بر گرفته اند از بخودان خویش جدا بر گرفته اند بادست پر نگار حنا پر گرفته اند خوش نسوخته ز سینه ما بر گرفته اند</p>		<p>عاشق کُشان که تیغ جفا بر گرفته اند روئی برای دیدن دیگر ننیدهند هر گاه گشته کلبه صبر و سکون تمام بس پرین ز حسرت آغوش گشته چاک با آن مزاج نازک و آن ناز و سرشی از عید گاه کوی خود از خون کُشان مازم بصافی سحر و داغ آفتاب</p>
	<p>از کوکین هنوز ظهوری گران ترست اورا سبک اگر چه زهر جفا گرفته اند</p>	
<p>از دلبران جفا بخوا بر گرفته اند از راه درد و غم و داغ بر گرفته اند کامی که خیرگان ز حیا بر گرفته اند لب پاک ناموده رو با بر گرفته اند دخا ز راز تو شسته پا بر گرفته اند داغ تو سینه با بسز بر گرفته اند خوش نکستی شمال صبا بر گرفته اند دشنام داد و بدعا بر گرفته اند</p>		<p>عشاق دودا بدوا بر گرفته اند تا نا لعل با کام خنما مندر راه کام هر گز حجابیان نتوانند برگشت افتاده است خرقه شیخان چه بر غیر از شوق گلتان خست خسته مقداران در آتش تو همه میزد و استخوان پاک جان بخشی مسیح نبودست اقتدر فرزندی از تو حسن ندارد و عزیز تر</p>

ناب نظر کجاست طهوری بد چشم
خورشید و ماه را بسها بر گرفته اند

از خشک برگ صمن در ته پهلوی دارد	نویز سر هر که چو من خشت سر کو دارد
هرگز این لطف کجا باز به تپو دارد	از گداهای غمش بادل من هیچ پس
باد و رونی همه را با همه یک رو دارد	بیوفائیش قبولست از رغبت گیریز
یک جهان دیده اگر در بین هر دو دارد	غوطه در دام نگه خورده تا شالی او
یک طرف گزند آن پده که بر او دارد	هر طرف خط شعاعی بدواند نازش
با سیاهیم نمک قحط او دارد	گریه ام را بشکر خنده در آورده بشور
خیم محراب حرم در چشم ابرو دارد	میتواند که کند قبله مسجدیان
از خدنگ ستمش سینه ترازو دارد	تا میان دل و جان بخش کنم ذوق حضور
غیر از خیم پس سر چه قدر رو دارد	پای و معبر که عشق سران پیش نهند
وای به هر که چو من ناصح پرگو دارد	منقرض گشت تنی در سر من سر نهاد
جز کس که تو سرے بر من زانو دارد	مطلب خویش بکسی نتوانست نهاد

مرهم اندیش طهوری بد منیش برند
نگ لب ناله آن درد که دارد دارد

جلوه آه بین سینه هوایی دارد	صافی اشک نگریده صفائی دارد
جان من عرض کنم نعل مهابی دارد	وانع بر سینه نشان شخم غم است
شاه دانسته که بقیدر گدائی دارد	شمت خویش باز من ستایش شیم
مزاج محنت و غم نشو و نمائی دارد	خشکال خیم مرگان چه بلا بود گذشت

<p>من که دارم که غمباری ز زخم پاک کند اضطرابی بجهت شورش نهان میانم موسم سربلندی فصل جوانی بودت بگل باغ حرم تا کند آرایش فرقت جای غمهای فراغت دل تنگم واکرد بلبل باغ رخان جمله کی در تو نزار هر که آری قدحی پیش سری من سحر</p>	<p>ای خوش آنکس که شمالی و صوبالی دارد عاقبت جوئی حال امروز بلالی دارد بیخودیهای قضا گشته ادائی دارد کعبه روزند زخیلان کهن پایی دارد بر نشا ط و دو جهان ناز بجائی دارد گلبن هر چینه نغمه سرائی دارد مست لطف تو لب لب لبه ربائی دارد</p>
<p>میکنی مع طهوری حکیم از تو نهان هست بی عیب خدای فانی دارد</p>	
<p>نظر و روان بفرغ جمال در گیرند بشهر و کوثر مار شک از بر نیسان کنند از مرثه حبار بپشگاه ادب بقصد قاصدی از خوشیستن برون آیند بر آفتاب شرف رویی نظر و زرا نشیند برگ از بلای عشق خالص گرفته اند بطنی حسد جاح شیرینی خلات خلق جهان از خطا بگریزان ربود کنگی و لغزشان نمود نوی ز شیر شیر تر و طوق مورد گیرند</p>	<p>کشند شعله و خود شنید ما شمر گیرند نشان پای سگ یار و گله گیرند بشا بر راه طلب کار پا ز سر گیرند دوند بر سر بر ره از خود خبر گیرند که از قهر جهر روز در نظر گیرند چو عمر شان مبر آمد و گداز سر گیرند بکام زهر چکان نکته بر شکله گیرند بجای کینه جل مهر یکله گیرند برای ابره خود اطلال ستر گیرند ز گاه گاه تر و کوه را کمر گیرند</p>

<p>ز خاکساری افتاده کی بخت بلند</p>	<p>بپایه که فلک راز خاک برگیرند</p>
<p>اگر بطول مقاله مکن ظهور عجب نفس درازی غوص اهنر گیرند</p>	
<p>بهر که دروندار و بتان دو بخشد کسی رعایت مهر و وفا ندارد چشم پی گو تو دل طرفه شاه باز آند هنوز غرت دشنام خود نمیدهند دینع مدعیان را رگی نیباشد نسیم باج ستاند ز سنبلی تار ز خون داشتگان خاک شهر کو گلگون ز بهی امید که روز جزا بخون خواهد بپارسائی سرشار میتوان نازید در آن مین که شوخ و خنوع خیر نشان ز عجز و ناله فتد تا نفس بکوتاهی بجاست عوی عجز را غما مییم</p>	<p>چه خوشترست بخشش اگر بخشد ز کوه جور و جفا کاشکی با بخشد بصید خویش هایونی با بخشد مروت ست یکی گو بصد و با بخشد که زخم نشتر مرگان بعدا بخشد به نیم تار که انظره دوتا بخشد ز گرد و چوب خورشید را بخشد ز زخم کشتن دیگر بخون با بخشد که تپاله برندان پارسا بخشد بشبنی تف بقی مهر گیا بخشد ز ناز و عشوه دمازی با بخشد که هر قدر که رسد داغ تازه با بخشد</p>
<p>شریک خویش نخواهند اگر ظهور می باو محبت خویش انقدر چرا بخشد</p>	
<p>در جنون عشق باس خاطرش از من باند غمزه از شوخی بقصد قصد من ایام کرد</p>	<p>از برای مصلحت دشمن شد و دشمن باند خون رگ در گردن مرگان نشتر زن باند</p>

<p>جان در ایام جدائیها تن صد مرگ بود از برای عهد لیبان در وفا پیواره است در دولت دشمن مجاور جان مسافر میشود چشم در راه توایم ای عشق در جاده بلا روز رفت و هفته رفت شب همان بر جا میست در ترش روی نغیبتی زهر را شیرین محبت در شب غم خواب را تغیر جان چار بود</p>	<p>یکدور و زنی بر امید وصل اگر بر تن بماند اینکه کل این باغ رفت و ذراع در گلشن بماند غیر رفتن نیست در این پیش از ماندن بماند منق از سستی های تو بر پیران بماند گزیده زیر کوه اندوه منش و امن بماند سست عهدی که منجبتی موی آرد این بماند رفت از چشم من و در چشم نخب من بماند</p>
<p>چون ظهوری از بهار عشق مردی ستبش کز خس و خاشاک کوی از لاله سوسن بماند</p>	

<p>تبع راندی جسمهای زندگی در تن بماند پیر کفغان کو که چند نیکوت دوست بغیر شب بان از تماشا می تو مه بر بام رفت چاک بپ تیره روزان تو خند و بد رفت در کنار ت میکشم از جذبه طر فی بسته ام عمر با در یوزه مانع تو شد آتش زبان راغ کاران تو حاصل هر کجا برداشتند با وجود آنکه باشد صدر رسوائی همین کو صدای تیشه فریاد در کوه و دگر مندیها خوش در رسوائی بکشد و عشق</p>	<p>عهد من قهر جان شد نه با جانم زدن بماند از شب آغوش خوشبختی بر پیر این بماند شد در حیرت بدیش باز روز و زن بماند رشته زین مهر از شرم در سوزن بماند در تحیل طوفان دانات بدست من بماند تا چراغ دو جان غمگشان روشن بماند توده های برق تو غوبالی خرمن بماند حق مصیری و بیتا بیم در گردن بماند غلغل زنجیر من در کوه و برزن بماند تا قیامت بربانها حرف در ستن بماند</p>
--	---

<p>کرد خستگش ظهوری را بای لاغری آرزو فرآی آن ترک صید ننگن باند</p>		<p>که سدره کو آن قدر عیانمیرسد بیماری غمت بمسحانمیرسد این کل جز بدیده بنیانمیرسد مارا باین نگاه ثناتانمیرسد در عشق فوین بنیغنانمیرسد انیک ز شادیم زمین پانمیرسد گو تر مباش چشمه بدیانمیرسد امروز هیچ وعده بفرمانمیرسد یک غم نمخوم که ز صد جانمیرسد راحت ز داغ تو بسویانمیرسد دستم چرا بعت در خیالانمیرسد</p>		<p>مر در جلایان رخ زیبا نمیرسد از خضر نیست تشنه در تو نیستن خاک رهت بدیده کشد خویش را از دوست کینم گرفته با چشم عاشق بقدر خوبی معشوق شقیست سرا موهای پایه منصور در دست با من بگریه ابرو بجوی خطا گریست در سال ماه عشق تان زرد و دیگر دارد بخوش محالگی شهری دلم جان در میان سینه بول کنه رست تا بر نشان پای سگانش کنه نشان</p>	
<p>تا راج دیده باش ظهوری که نصیرت در صبر و طاقتی که مینامیرسد</p>		<p>غلام آن پدرم من که این سپردار پدین لبست که بر خاطرش گذردار مراست این بگه که حال من خیر دارد که صبر آمدن مرغ ناسه بر دارد</p>		<p>سجاست نازش یوسف که آن پردار اگر چه یار از خصمت نشستن نیست ز دست بنیجر نهایش شکوه روگردان صبار طعنه من ترک حماد می کردست</p>	

<p>چو از صریح کنایت رساتر افتادست شب از شاه چراغ چنین تابانتر مگر که کو کهن از کوله بار دارد خبر این گشتی من کو پیش خبر از من</p>	<p>ز مروت بغافل بچمن نظر دارد بیاک کمر دن رود و من سحر دارد که میستون رصد لاله بر کردارد کمان مبر که بر این قضا قدر دارد</p>
<p>فلک بقصد طهوری کمان کین زه کرد چه غم زدایع محبت دلش سپرد</p>	
<p>نقاب چون مرغ آن آفتاب بردارد بدخل و نوح نفس و ارسیدنی دارد فغان دوان ز پی ناقه مان ره داند در آب سایه دیگر که آب رنگدندش بر در و وصل ز شادی چاشاک بارانم پایه برب ازان کشت میکند ساقی بزود آمدن قاصد آن شام نعمت با شد او غمش دارد آن رسائی آه</p>	<p>صد آفتاب فروغ از نقاب بردارد که آهش از نفس کس صاب بردارد بس است کایه پای آب بردارد به پیچ مژه ها آفتاب بردارد عجب که دیده ز رویش حساب بردارد که مستی ز نگاهش شراب بردارد که نامه چون بگذارد جواب بردارد که در مساحت گردن طاب بردارد</p>
<p>بقصد طهوری چنین حلیص بخت بقصد تاب و توان هیچ و تاب بردارد</p>	
<p>ز بویست اینچو با مغرم صبا کرد اگر بر بانگ نکشای گریبان تخیل برد از حد کاو کاو که</p>	<p>به بیوشی توان شکمش ادا کرد گلستان را که پیر این قبا کرد لبت را عاقبت تمغای ما کرد</p>

نماز قبله میاید قضا کرد بروی سینه من چشم واکرد آن تنگی برایت فکر جاکرد که حاجتهای چشم تر روا کرد بدیاری سرشک بهشتا کرد	ز ابرویت دگر گردید محراب خط هرگز سخا بد کرد و غبت بهت دل لبس بهوش بلید لبشک آنقدر و زنا نه چید خدا و کشتی گردون که عکس
--	--

طهوری ره تسلیم و رضا برد
زبان خفت از چو گفت و چرا کرد

چه حرم او را وفا این اقتضا کرد بضرب دست خود را بیوفا کرد ولی آخر کمی را در بها کرد ملم شد جمع عرض مدعا کرد بخون خلطید گانش را گها کرد نهی باید عنت لوحی در دعا کرد چه خوبی خویش را در کارها کرد تماش جاکوئی او بجا کرد همارا استخوان ما بها کرد	نمی نالم اگر بهمن جفا کرد بر غمم پا به غریب افشود بیک دیدن در آفل کرد بهیم پیشانی گوی دیدم مدعی را در اثبات مروت قائل ما لبش آلوده و شام حقیقت بکار ما نیاید هیچ خوبی برخصت ترک جنت کرد و ضلوع هالون تر در عاشق کبیت عاشق
---	---

طهوری رستم بر عرصه عشقت
خرد کار نمایان کنجا کرد

سحر بیل چنان گل را دعا کرد
که در آمین و بان قنیه دعا کرد

<p>اول دود غمش چنان بر بزم سپید ز بس قربان بگویش بر بزم افتاد چه ذوقی دارد از بیکانه گویی ز صاحب فشی یک دیده بردار چه سهل الجمع کردش مایه دایه سحر ایمان ز رشک آورده بوم جدائی مرگ چون میکرد تقسیم هوداد ز می مابر رحمت افتاد</p>	<p>که از هم نشان توان هرگز جدا کرد برای عید خاک خون خاک کرد بخت من زبانی آشنا کرد که دل را تحفه جان بارونما کرد بعد جان نیم نازش را بهمل کرد زهی کافر چه میدانم چاک کرد چه مردنها برای من جدا کرد عطش زور غری بر گیا کرد</p>
--	---

ز ساق و ساعد مردم ظهوری

نباید خویش را بدست پا کرد

<p>حال پرسید مرا قوت تقریر نبود دشت دوریای جنونست ز شوریده سران سالها عامل دیوان خموشی بودم بخط باز تو امید عطا دارم دیده از عکس تو بستیم که احول شویم میتوان گفت که با هم شکر آبی دارند قدرت هجو تو در کشتن من بر دیوار چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی نامه طومار چپا گشته و طعنا کتاب</p>	<p>چه خرابی که دیگر آلت تعمیر نبود پیش ازین هر طرف انموج زنجیر نبود هیچکس را بمن اندازه تقریر نبود تحفه عفو تو جز جرأت تقصیر نبود در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود دوش باز هر تو کامم شکر و شیر نبود که شفا عکری اندازه تقدیر نبود دستبازی بس زلف تو تعمیر نبود خامه را خود شکایت سر تحریر نبود</p>
---	--

<p>مس ارباب خرابات از ناب شدت سخت از بهر چه نان ره اخراج بهشت</p>		<p>حیف در صومعه از لای می اکسیر نبود آدم آگاه گراز حکمت تخمیر نبود</p>
		<p>چون دوال خم تراک بخود پیچید از ظهور می ست که پنجه سر ستر نبود</p>
<p>چو شکرمش بر زبان خوابم که بیدارم کنم ز خوشتن نفرین گراز اهل خود هاشم چنان بردستی ما هر چندین بر دشمنی قادی سپندی گو که با تش فشانم خوب نیالم لشاط و عشیر نگین میت چندانکه گمین ز سرتاپی هر جامی نهم انگشت نیالم به کارای سز آمد بوم هر که بار میگفت این چهار آمد بس فریاد را در بیتون باید</p>		<p>خوشا راحت که آزار کسی ادا سکون باشد اگر در عشق بر مجنون مرا شک جنون باشد گست از عشوه پدران که زنیانی فنون باشد مغافا نقد اگر دردی پذیرای تشون باشد اگر در جام خون باشد بجای ابد چون باشد ز تاب درد باید پیک کس از خون باشد که در صبر و شکیبائی کسی چندین چون باشد که دستی نقش شیرین را بر پیر میتون باشد</p>
		<p>بیاد آه سردش آتشی باید بدو آورد کسی باغم اگر همچون ظهوری گر خون باشد</p>
<p>در سر سودا میان سودای سامان کمنه شد شاخ و برگ گریچه داند ناله در کام و زبان بر سر خوان نوازش آن تکلفها چه شد شوق میدارد نگه دستی عجب در کار من کار دل از یاری سخت نگون گردید سپت</p>		<p>درد کو فکر و گر کین فکر در مان کمنه شد خوب را فغان نکر دم لب افغان کمنه شد شرم میدارم که گویم قدح همان کمنه شد بزنگه از جیب چاک سر گریبان کمنه شد پایش از جافت و در چاه زخمندان کمنه شد</p>

مشک بیزد از خط نو خیز او دیگر صبا کله کله عشق باز دوسته دسته تیغ ناز از گدایان تو ام در کوچه فست و فنا	در چمن کاری نهاد و عطر سحیان کشته شد صید قربان گشته نو آن عید قربان کشته شد آرزوی احتشام میر و سلطان کشته شد
--	--

در پشیمانی طهوری هیچ تنبیهی بیافت اینهمه بر پشت و تنش زخم زندان کشته	
---	--

افسردگی ز دل بقف ناله میرود در گریه نیست فرصت خون آب دهن در دو نوشتن سبب بر گرفته است اقتاد پیش کار دلم گاه و کمر پاست هر روز غازه کاری آرزو چه احتیاج بر تو بهای چله نشینان ترحمی در کا کا و پی تنبیل خضم ساقی چه گرم باده بگردش فغانه است از گفتهای تلخ بشور شکر لبی ببخورد و خواب حسرت تسخیر است ماه	بزم نیرازی که به تخیاله میب رود اینک جگر ز دیده به پر کاله میرود لاحت بجای خون از گ ناله میرود هر جا رود غم تو زد ناله میرود صد خون فزون بگردن لاله میرود یک جرمه می که حاصل چل ساله میرود بر برگ فسترن ستم ژاله میرود در بزم بحث شعله جواله میرود تا علاج مهر کرده به بنگاله میرود زین آرزو بدائمه ناله میرود
--	---

باغ و بهار گشته طهوری ز نعل داغ تا سینه در میان گل و لاله میرود	
--	--

کسی بمکست نفر سوری دهن سپر مانند طاس روز دیویش	که در فرد تری از چرخ بر تری دهن مجزوی که طریق قلندری دهن
---	---

سجاده عشق کسی سداگر تو از دست
اگر بگم شدگان مهنر شدی رفی
بیز خلق که اخوان یوسفند چه
نه پوست مانده دنی استخوان هر نیم
ز اوج موج محیط مر شک جراحم
ز صلح سمیران نیست بهر در کس
مباد نامه بر آنکس که بر نیاید پر
هزار مرتبه گردد ازین نهان تنم
فسر دگان قبتنا پری محب شوند
ازان حریص تر افتاد در شکار آن ترک
بر تیغ شاد هم آست تیغ غمزه او
برای آنکه بدشمن سلاح بخش کند

میان آرزو و دل سکندری دانه
عجب که خضر درین راه برهبری دانه
برین مباحث که یوسف بر ادبی دانه
اگر نه دفع غمش سینه پردری دانه
ازان گذشته که گردون شناوری دانه
خوش کسی که چو من جنگ زرگری دانه
ضرورتست که قاصد کبوتری دانه
اگر مراتب خوبیت را پری دانه
شرایع مل باید اخگری دانه
که صید صید گمش عیلا غری دانه
که در مصاف دل خلق صفدری دانه
خندنگ سینه نورزش زرگری دانه

بگیر یاد ظهوری ز من سلطانی

مباش منکر کافر چو کافری دانه

ز ترک الفتش جانم بتن الفت نمید
که میگوید اگر صد جان بهای یک خاک گوید
ز هر کس هر چه خواهد در حضور نمایان گوید
ز معرفت روشناسی روی میازندمه بیان
نیاید شد فراغ و عیش عالم حصه یکس

ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند
نمیدارد در رف از هم چکس منت نمیداند
ز شوقی هیچ خط الغیب در نصبت نمیداند
خوشاشتری که هر روزه درو شهرت نمیداند
حریص افتاده دل در درو غم قسمت نمیداند

<p>حیار احسن میر عرض خود کرد دست خوش زبان جو فایانست سازه غیر اگر کاری بسودایت ز بیم شرک با جان کرده دل گریه باین آرایش از آرایش دیگر مشغول اجل در قتل این فان کند کاهی مدارا</p>	<p>که در عرض تمنا مدعی و هشت نمیدانند تعجب نیست خود را با قوی نسبت نمیدانند بنازم غیرتش در عاشقی شرکت نمیدانند مکن منع نکه مشاطه این صنعت نمیدانند مبادا فرصت هجرت را فرصت نمیدانند</p>
---	---

<p>بامیدی که شاید وعده زان لب برون آید ظهوری میکند جدی ملی مرت نمیدانند</p>	
---	--

<p>که فروتن پرده پوشی از گل کرد بنگ حبیب پاره پاره گل آتش نیز کرد با خنک بنیان که شمه چتر تو ساخت کعبه ساقیست شیخ میداند خرد و عشق هم سبق بودند خون دل گرچه زاده هر دست در شنا بر صبا فنا و نفس حال زاهد گفت زند یکس تا صبا پر کند شکست تو</p>	<p>عاقبت راز بلبان گل کرد بیشتر بنمودی ز لبیل کرد اغبه شوق تو با تحمل کرد که نگاه اینست در تغافل کرد فصل گل قبه شیشه مل کرد این ترقی و آن تنزل کرد سهل باشد اگر تو گل کرد موج همچون گریه ام پل کرد بود از عارفان تجا بل کرد منفر خالی ز عطسه سنبل کرد</p>
--	---

<p>ذوق خمسانه از ظهوری پس خوبشتر نگه تحویل کرد</p>	
--	--

کسانیکه سر زینب افسر گرفتند چون گل از دست دریاغ روشن در و عده بستی و در ز تظار بنایم بکا کل گذشت از کرم ترا باید البته رشکی بر نان تخت جنون زیدیم تاجدار بگریم تحفه زهر چشم تو گرد چه نازی که از ناز ناکرده ماند در اقلیم عشقت آب دهوا	زینبیشی بهشت کیم سر گرفتند بصحرای شدی لاله اگر رفتند همه چشما خسته در گرفتند بتان طسره از دوشها برگرفتند که خود را بجای تو در برگرفتند ز داغ غم چهره بر سر گرفتند همه با شنیها ز شکر گرفتند به بزم بتان طسبع دیگر گرفتند که از بیدستان غم بر گرفتند
--	---

طهرانی ترا میرسد گر نباری
که از کثرت فرو تر گرفتند

عشق بلا دست کو تا چرخ پست من شود هست و بود خویش را نذر محبت کرده ام در پستش تا به شیری زمستان بگذرد توبه ام از توبه فرمودست ساقی دوست با و عهد این همه بیای قتی در و عده گاه مدعی میداندم از انتقام فراغت	پانهم بر تر تنای زیر دست من شود جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود شیخ میخواهم دو چارمی پرست من شود گر نباتش غیرت عهد است من شود نیست حیرت گر سبک کوه از دست من شود دست دست دوست هم گرد دست من شود
--	--

می نمی دیشی بل راه وطن می بینم
چند در غربت طهرانی پای پست من

شادمان بسا لکان هست باج میدهند	نعلین اگر کنند طلب تاج میدهند
هر جا خدنگ نازکمان ابرودان میدهند	صند و قهای سینه آماج میدهند
باید رساند رتبه افتاده کی بزم	همت باند پایت معراج میدهند
بر دودک دار اگر توانی شست رشت	هر رشته بدست ز حلاج میدهند
کور خوش کینه دشمن بغیر زین کین	آختر که از پوست بستراج میدهند
از دفرم ابروی نیاید اگر بدست	گردی ز راه قافله حاج میدهند
چون از غمش بگریختنند شوقیان	افلاک را سفینه با موج میدهند
آشفته گان لعل سیاهت بدوده	تاریکی و گریشب داج میدهند
یغما چه گنجا که نه بر یکدگر بند	چون فطسان خزانه بتاج میدهند
نازک تنی و سخت دلی بزرگوشه ختم	آهمن دلاان حریر تان باج میدهند

در بر دزد عشق ظهوری اگر تیان

بازند ساز نقش بلبلج میدهند

در بر دزد عشق عیانی حصار جان شود	زخم تارک مغرور زخم بدن خفتان شود
بیمچکس یارب نفیتم در پریشانی چنین	چاکهای جیب تاکی جمع در دامان شود
شکوهی گردش گردون بدل گرد و بشکر	طلوع روز و محل اگر غرض شب هجران شود
گشته دیوی در نظر زشت محنت خانه ام	میواند بود و در عکس تو حورستان شود
کرده عید از جامه گلگون چه رنگین خویش را	گر ازین خواهد که رنگین تر شود و قربان شود
رخ جو در عالم فردی بر فرد و دوریت	آفتاب از شرم او در زده گر نهان شود
گشته خونم قیمتی از جوهر تیغ غمش	بیم آن دارم که فدای بر سرش دیوان شود

دستیاری چون جنون رخ ایندو ایان عشق سعی کن تا دیده زادگره سازی سیر راه شکر فرست فوت میگردن بران مقام تیشه بر پا زد در عشق ناصح و نصیحت گر بروی گریه ام خندی جگر دریا کنم ملک تن بی شاه ماند از ستمای فراق این همه خوبی که کرد انبارا بر ابراهیم شاه	بر سر بنار با تا دواستان دستان شود واقع سر باش چندان که بی سامان شود جمله تصدیقات باید تحفه نسیان شود گزر با نش در خورشید جان من جان شود سان خیل داغ دوتا سینه ام میدان شود گر نه لبها کوچه بندی از برای جان شود میتواند شد که قحط حسن در کفان شود
--	--

چون ظهوری در خرید درو پنداری که دید
نیستش بر دامتاع ناله گر ارزان شود

اگر شاخ سنبیل چو موتیو باشد بصد خوبی خلط طسرح کتابی بسوی حرم رو نیارد نمازم ندارم بجز دیدن آرزوی تمیزت خلط کرد در کار دشمن زهی عیش اگر گردان بد حال تواند اگر لاله رنگ تو گشتن	دماغم گنگار بوتیو باشد توانم کرد اگر نسخه رو تیو باشد نمازش اگر فی بسو تیو باشد ولی عکس این آرزو تیو باشد بدست این چرا بد نکو تیو باشد که کس در قمار و برو تیو باشد سمن هم تواند که بوتیو باشد
--	--

ظهوری خوشت تو به میخواست ساق
زمی خلفه در گلو تیو باشد

ساتی کجاست کانه ساغر آورد	وز عکس خویش فصل جاری آورد
---------------------------	---------------------------

<p>زین فریبی که زان کبر لاغر آورد مهر من ارمغان همه چشم تراورد باید که هر زمان پر دیگر بر آورد نشنیده کن مباد که درد سر آورد مقدور نیست اینکه گشت در بر آورد طائوس از برای چربال و پراورد کی سربزید مستی مرهم در آورد چشم تراز حریز نگه بتر آورد</p>	<p>در خوشی تن گنجید اگر آرد و بخت این خورشید است که هر کس سفر کند مرغی که شوق نامه من بشود و پرش در دلی که پیش تو گویم بعد مهید دوش و بری که آب گرز در شرم کو جارب جلود که تو مرغان تو بخت راحت یکی ز دشت نشینان طاع شاید که خوابگاه خیالت شود و شب</p>
---	--

راحت گزین باش ظهوری چو بی رگ

بنارگی که هر شه صدر شتر آورد

<p>بیاد دار که دادی باقراری چند بو عده گاه کشیدیم انتظاری چند هنوز سید به باغ تو دشت کاری چند ضایع که بهر نیز از بسیاری چند که در میان تو باشنا شکبای چند بهجبری تو دریا شکست نهاری چند نهانده جای مگر سودی شکاری چند تو چنین زلف تو در چین نقشه ناری چند زگر در دلی ز غبار خاکساری چند</p>	<p>چنانکه به فرات به بقیراری چند امید هست که گرد و نتوبه ظاهر ز زخم سوخت دلت زود مرهم آوردی نشسته مدعیانند بر بین و بسیار برای شستن گرد و کاب من باید گل مشقت راه طلب بفرق شکفت حریص صیدی و دود دام طره تو در نداشت مشک شیمی چنان نسیم رساند عبیر گوشه دامن بخت چمن نشان</p>
---	--

بسیر دامن محمد را روز شهر برون چه انتظار که نوروز میکشد هر سال	دل پرست بگرییم مگر کناری چمن وطیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند
بواص عشق منظوم اگر ضمان خواهند بهان ز خویش کنم و ام اعتباری چند	
باید که گله در آب باشد در صید گمی مباش کاخا عیب ست که در محله ما آمد همه برگزیده حسرت از چشمه چشم شوق و تهاق حرف همه چیز خوشگوار است ترسم بر آب روی دریا این دیده ندیده رخ نیست مهتاب بر تو تو شب با	تا حال کسی خراب باشد کنه شکم از عقاب باشد همسایه دیده خواب باشد در آرزو انتخاب باشد ایوا که اگر کم آب باشد عیش ست که در دناب باشد آن موج که در سراب باشد بگذار که در نقاب باشد در سایه و آفتاب باشد
آباد بکنج شو منظوم بگذار که دل خراب باشد	
بگلشت چمن فنی چمن سرور دان دارد شرابی رنجت در پیانه دردی کشان است ز بیم در سرگابی نفس در سینه میزد بازادی چرا بر خود نبالده سرورستان	نخل شد باغبان پنداشت غمش از خوان دارد که در صافی سمن بر بنیه پیرمغان دارد اگر گل لبش بود بلبل هزاران دستان دارد ز شوق خدمت قدودمان بر میان دارد

<p>عدی کن ناله لیلی حصار ساربان این کسی که بیم رسوا گشتن را ز نهان دارد چنین معلوم میگردد مگر صبری گمان ز اینجا دیده با برشا همراه کاروان دارد که از شوخی تمناهای پیر از جوان دارد نصیحتهای بجا کرد چندین ترجیح دارد</p>	<p>بجنون ره نمیکرد و غلط کوشوق چاکد بر سوا یان کند تحویل بی اندیشه نشین مگر در غارت از کج گاو رفته آهنگ نه مطلوبست از آن جوان بجا افتادن سپند از هر دم هر روز میسوزد بر طفلی چه آسودم که ناصح دیدت و انصاف بست</p>
--	--

ظهوری غالباً سوز ندارد آنچنان مغری
بنغمه دود بر شد داغ بوی استخوان دارد

<p>رنگ و بلویت فوهار آورد و برگزار زد عید قربان تو گردید و در دیدار زد قادر اندازیت پیکان جمله بر سوفا زد صبر بنگرانه ز دلای فیه و دور از کار زد هر طرف از قطره بر و بجز را پیکار زد اجرت او شمرتش فرهاد اگر پیکار زد بر کشید از ساغر و برگوشه دستار زد فرعهای کوی او در سایه دیوار زد ز نهال نخت بی برگ من و فریاد زد راست پرسی سبزه مادر و تار زد</p>	<p>کرد بازفت تو سودائی صبا بازار زد از تماشای تو دزد و دیده حیرت جلا زد درد دانش تازبان گرد و برای آفرین بیتو اسکان شکیبائی ز نزدیکیان محال ابر را سرگشته کردی در هوای خوشین سیرساند مزد مزدوران خود بنای عشق ساقی دارم که شاخ از خوان از عکسش آفتاب از تیره نختیهای خود گردید داغ غیر یار دل یقین دامن سخا هم داوار از چو می بستیم راه ذکر بت بر برهن</p>
---	--

دل نالای طهوری سینه ما محتاج دید

اگر رسیدش تخته نوردی دوم اثبار زد

لب اگر وقت دعا نتواند کرد نزد صیقیل اگر موج شرک غیرگی با چه تواند کرد نیمه را که بخون گشته خضاب قیمتی غنچه شر آلوده شد است آنچنان نیست که در عرضی هر کرا هست به عالم درو گرمی از شعله توان کرد جد پشت آئینه شود آب ز شرم تا نه بنیده و تر شد شمشیر از که باید طلبیدن تاوان	حق و شنام ادا نتواند کرد دیده را عشق جلالت نکند که ازان به بچا نتوان کرد پرده پوشی بچا نتوان کرد خون بها زخم بها نتواند کرد همخانی بچا نتوان کرد جسز بدد تو دوان نتواند کرد داغخت از سینه جدا نتواند کرد سخت روی همه جا نتواند کرد دیده در راه تو پا نتواند کرد جان اگر روی نماند نتواند کرد
--	--

تا ظهوری نشود کوه تو گاه

شکوه گاه ربا نتواند کرد

خیمه را فرمن کجا باشد هم بقاتل رسد بزخم بها شکر دانه ازان شکسته برسم تا که از لرزه جدا نیما یار انیست یاری اغیار	زناغ مانع و بهاها باشد خون مارا اگر بها باشد که کسی در شکست ما باشد بند بند کس جدا باشد کاشش بیگانه آتش باشد
--	--

	گر تماشای او قضا باشد خیر باشد چنین کجا باشد دوش ز بهادی رود باشد		می پسندد او انمازی را غیر با دیده سینه غش ساقی ما چو باوه پالاید	
	بر ظهور می حرام نالیدن درد اگر چشم بر دوا باشد			
	عشق جز این آستان پناه ندارد دزد قنست هر که دل بجایه ندارد عشق چو کویتو عیدگاه ندارد حق نگا هم رخت نگاه ندارد شه که ز خاک رهبت کلاه ندارد هیچکس این طره سیاه ندارد چرخ بدانند که مهر و ماه ندارد دعوی خون گمیش گواه ندارد شکر که در سینه کینه راه ندارد در خطر انکو خطر پناه ندارد		حسن جز این روی قبلگاه ندارد یوسف بختش با وج تخت نیاید گشته ز قربانیان حنا به کش حسن گشت از نصاب باده فرو نتر داد بیا د آب خویش گوهر تیش سایه او روز را لقبیه بر آورد جلوه گمش صبح شام گوشه ماست سینه بباغ دیگر گشت مشرف وج و خذف انقدر که غیث بسیم دای اگر جان بیال مرگ نپرد	
	چند ظهور می ز شرم مخوف گذارد طرفه گر نغیته هم از گناه ندارد			
	دارد اگر راه دستگاه ندارد آه که ناموس غم نگاه ندارد		در دل عاشق فداغ راه ندارد بایدش زینج و بن سینه در و بن	

گر یه بی کوه سر بدیده بنام کامش ازین نشیند کنش نشیند سینه ز تاب جگر گداخت نفس را کج نشیند که نیست رست غرض تازه بهاری بصد هزار طراوت تابش آزد روز و عده او را شکر دادم نبرد به گستن گوش جگر از شدت غمت عذر تبر از گناه مثل شده آری	وای نفس آه سر بر آه ندارد پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد سوخه بر خود دلش که آه ندارد هر که چنین ترکش کج کلاه ندارد میچ عین نقشه لبی گیاه ندارد آفتدایم سال و ماه ندارد شکر که میداد گاه گاه ندارد دیده ولی راتب نگاه ندارد جرم به از عفو عذر خواهد دارد
---	---

هست تو آنچنان امید ظهوری

کس چون ظهوری امید گاه ندارد

حل شده و آله دکن ترک دکن نمیکند جور کشد گر از بدن بهر فتیله پیر شعنه عشق او همه پرده پردگی درو باز و هم دید با گرچه نمیکند نهنگ حکم شرک از غمش نیست هم نچین روان عرصه مانع و بوستان نیست شکافته آنچنان مژده که بد مانع دل بوی شکست میخورد دست دراز نیست زیر نهال آید زو	قبله اگر شود وطن رو بوطن نمیکند چشم بد مانع دیگران سینه من نمیکند طرفه که پرده پوشی هم به کفن نمیکند پهن کنیم گوشتا گرچه سخن نمیکند دفع برات اگر کند سینه که تن نمیکند نمیروای کوی او سینه چمن نمیکند از رخ زلف غبرین منع شکن نمیکند شکوه کا و کا ویم صیقل قن نمیکند
--	---

حرف شماره ناله بازگو کدام بود *	بی گلی کنش صبا مفرح نمیکنند
گر می شنواز خان ساخته گریختن را	آنچه مریح میکند روح بتن نمیکنند

حسرت بوسه کی گذشت ظهور می آید	
تا بوس تو غارت کنج دهن نمیکنند	

سینه بی پر تو دانی بصفا می نرسد	ویده بی صیقل اشکی بجای می نرسد
خبر از دیده مجونیت اگر وقت غمی	مهروری نیست در آن سر که بیانی نرسد
غنچه ازدل پیکانی من پرنزند	تا ز باد پر تیرت بهوائی نرسد
مهر بر ناز میتد از بیکبار و چنین	که بر شام تو یکبار دعای نرسد
دل صد باره من بوشه پیکان گیریت	شست بید او مرز و خطای نرسد
نی خداین کند آباد و نه کشور معمور	باد شاهی که تباراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تواند اخته بر دل عکس	وای بر خونم اگر زوبه بهائی نرسد
مه و خورشید سرافرازی دیگر دارند	سجده بای تو بهر ناصیه سائی نرسد
نال پچید ز بس بر دل تنگم برجم	شد گره آه اگر عتد کشتائی نرسد
نال پائی بزمین گر کشد از ضعف چه غم	نیست ازان دست فغانم که بجائی نرسد

صیقل کرد ظهوری بی از پر تو زیاده	
گر آینه اوزنگ ریائی نرسد	

راه صعبست مگر راهبری بر خیزد	خضر خوبست ولیکن دگری بر خیزد
کوه غم بر کمر آن طور نیاید رفت	که بر آه قدم از کس اثری بر خیزد
کرده هر نعمت و بیک گوشه نهانست	ویده بر راه مگر ویده دری بر خیزد

<p>میل دارد چو صبا پرده دری برخیزد پیش رویی جگر از ناسپری برخیزد چشمه دریا شده شاید گری برخیزد اگر آتش حسنش شری برخیزد بیم آنست که دود جگری برخیزد هر قدم در دوش آنادتری برخیزد چه عجب گر تابا نظری برخیزد هر طرف چون سحر آئینه گری برخیزد</p>	<p>غنچه را ماده تشنگی ز دل مستوریت میشود تیز نظر و بنف رود تیغ گر ز قیمتی کرده غمش وعده بچشم تخم سازند و از آن خرمین خورشید نهند جسته تا بق غمش تل شده خاکستر دل با میدی که ز بندش بکشادی بر بند هست در پاکی دریا نظری چشم را شاهد های شه آرایش خود گر خواهد</p>
--	--

گر ظهوری است سجد در طلب تشنگی
شرط نیست که با چشم تری برخیزد

<p>که ز بر بگ بقصدش تبری برخیزد باید از هر بن سوبال و پری برخیزد که بهر گام ز راهش سحری برخیزد که بگبد آورش عشوه گری برخیزد که بهر حرفش تنگ شکری برخیزد رگ کندی است اگر نشیتری برخیزد رای من کز من افتاده تری برخیزد نیت معلوم که چون او دگری برخیزد هر کجا صاحب فضل و نهی برخیزد</p>	<p>گاهی از نخل امیدم نمری برخیزد قاصدی را که بفت نامه مشتاقانست در راهش رخت شبگیر سیه رویی رست کرده ام بین متاع خرد و صبر و شکیب دهنی نیت باین تنگی و این شیرینی چند کز لک مرگان تو قربان دارد خاکساران ترا پایه ز سنگت بلند پیشانی گسری خان بنشینم دیگر مگذارش رسد از غمخواران شاه نواز</p>
---	--

گل اورد و طهوری بر او شش گفت
! خرفیان بصبوحی سحری بر خیز

<p>شکر خسار تو آئینه شکون می آید تیغ از دم نماندی و همین کجاست گل خار زهرت از تربت من خواهد است اتفاق نیست که با کو کهنم می سنجی شاد بودم که ششم بودم تو شبیه میتوان گفت که می آید از اهلک سکون چه عجب گریم هر قدی کند چه خشک لب جلوه بیک فقره شوی صد تعلق تو به طره خونم دارد فصل صحرست بانداز برمانگنم گرم مداحی دارای دکن هر کاشد</p>	<p>که ز نیشش همه خورشید بر بدن می آید بر تو در حشر همان عوی خون می آید کی کجا دیدیم از پای بر بدن می آید کوه یا سنگ به بین تا که فروزن می آید سخت زدونی دور و دم شبه کهن می آید نتوان گفت ز افلاس سکون می آید هر چه گویند ازین سخت نگون می آید دیدم ترس بر گریه کنون می آید خون من نیست که از دم بر بدن می آید چند اوز هست که هر روز جنون می آید لفظش افسرده معنیش بون می آید</p>
--	---

تا طهوری خجل از چاره گر بهمان شود
در دامن گاه پذیرای فسون می آید

<p>تا خیالش بدل ازنا ز درون می آید انچه مه را بجلا کم ز سها میگوید بجاستان بقا شمرده سیرابی ده عید را این همه سیران بقرانگه او</p>	<p>جان حسرت زده صد بار بر بدن می آید پرده برداشته از عمده بر بدن می آید غمزه اش دشنه بکفت تشنه سخن می آید خال خون بر زده برخ بشگون می آید</p>
--	---

<p>من و این حوصله از خویش برون چو نرم مدعی بدعوی رحمان کند و میرسدش بخت عشقت خرد بیده دارد خای چند روز است که بر بستر چرم عجب است مدت حضرت خان جز سخن سازان است</p>	<p>در غرو میکتد او خود چو درون می آید غالباً در کمی از خویش فزون می آید میشود نخته بقصدیق جنون می آید که پسیدن من هجر کنون می آید به نمایش سخن از سهو مصون می آید</p>
<p>دوش گنجی که ظهیری از تو در قهرم من معنی لطف ازین لفظ برون می آید</p>	
<p>قدر دامن ربهت ریک بگو هر ندهند گشته بزمیت شان فرض مراعات فیت نموان سیر گلستان شهادت کردن مصریان چون پیرانند بکس بادل تنگ تجاشای پیرانان فلک دل نکشد هر زمان آید و در آتش حسرت افتد بوسه گر چه بجانی دهد اما عذر که سجده کریان چه توان روتوان تا بمل ریشة مهر شرفورس ندور</p>	<p>خار خشک در دوستش بگل تر ندهند خضر افتد بقفا پای ازان سر ندهند فرق را تا بگل زخم تو زویر ندهند زهر فو شان تو گر کام بشکرت ندهند گر زو تو چراغی بهر اختر ندهند هر دم از شعله به پروانه چراپ ندهند عقل و هوش و دل و دین تا به کیس ندهند لیک خرمیج بدویش تو انگر ندهند از کمن نخل بهوس کام نبویر ندهند</p>
<p>گرچه افتاده ظهیری ندیده دست بکس در طلب گرم شدگان ز محبت هر ندهند</p>	
<p>تلمیحی هر ترا خامه اگر بنویس</p>	<p>زهر از نامه ترا و چو شکر بنویسد</p>

<p>خود گرفتارم که زبان در گش فام نه مژه شرح غم رنگین مرا میخواب گر شود چرخ کبوتر نتواند برون خبر خواب ز بیداری او بستی بند بر جامه کوتاه زانیت دراز گر نخواهد که شود نامه ز نام رسوا خشک شد دجله بسطره چکانم بدو حجت جور که دیده شد کاش قضا آه عاشق شب بجز تویی آشک کشید مژد دفع خطر تیغ نوبند همه</p>	<p>بیش از آنست که بیت چقدر نویسد برنج کاهیم از خون جگر نویسد نامه را که شب من بسحر نویسد یوسف افسانه خود را به پدر نویسد سیم ساق کسی این نپند بزد نویسد میتوان که بعنوان دگر نویسد خامه تاکی سخن دیده تر نویسد بر سرم آنچه بر تم کرده لب نویسد که غم خویش بکتاب شرر نویسد کشت تیغ تو در دفع خطر نویسد</p>
	<p>نامه بی خاتم ماندست ظهوری گشت که تواند دوسه سطر باثر نویسد</p>
<p>جد ازان شوخ محبوبی چه میکرد اگر در باغ خود میدشت رضوان اگر عقل از مهر مندی بعبثت بوام دیده تا کردن فرو رفت گراز و تنگ زینهای غمش آه از و گرد دوری افتاد یوسف اگر گلزار خود را غنچه میزست</p>	<p>بنازم شرم محبوبی چه میکرد چنین شاخ گلای طوبی چه میکرد نمی آمد بمعیوبی چه میکرد نمیدیدش اگر خوبی چه میکرد نیفتادی بپاکوبی چه میکرد به محنتهای یقوبی چه میکرد دهر و کیش کتبوی چه میکرد</p>

<p>طه‌وری را که دوازده مثنوی دلم با صبر ایوبی چه می‌کند</p>	
<p>خلط عاشق آرمیده شود بیخ عدلی ازین فروتر نیست بگریبان درمی برآوردست سخت محنت جگر اگر نکند اگر از خودش دامن بکشد راز عیانست آه و ناله کجاست و ده چه نشنیدی چه در کارست طعن نادیده کی بلاست بلا سرور نیست رخصت پادشاه آنجنان تیغ رشک نیز می‌کند مدهد تن بر مسموم رسته</p>	<p>اگر آسودگی رمیده شود که اسیری شتم رسیده شود سینه تاجیب اگر دریده شود لب علی کجا کمیده شود گوشه دامن کشیده شود تار و پودی بگر تنیده شود همه باید که ناشنیده شود دای اگر دیدنی ندیده شود گر نه چون شاخ گل خمیده شود که رگ دوستی بریده شود سینه کز داغ برگزیده شود</p>
<p>در تاشا گش طه‌وری را هر بن مو هزار دیده شود</p>	
<p>رو بروی سپه عشق خرد چون گردد تا رچنگ ست رگم در بدن از خفته درود کرده زخم پس سوزاندی مرهم را سی فلای که سیاه شوی دین شوق</p>	<p>عشق در روز باند ز شب خون گردد میتوان مال چنان کرد که قانون گردد حیث در دست که افیونی افیون گردد که اگر گشته شوی قدر تو افزون گردد</p>

<p>میکند زلف سیاه تو مرا نامه سپید سینه گریخت دماغ تو کشد نیست عجب سر و شمشاد شود در چمن آرزویم عاشق پرورش پر دگی نیست غمت</p>	<p>سرخ ز آنکه شمشیر تو در خون گردد ای خوش آن سینه کنز دماغ تو ممنون گردد آه از حسرت قد تو چه موزون گردد نیست لیلی که بعد کاوش مجنون گردد</p>
--	--

<p>بهر معاینه طهوری ست دل دین گرفت نرسد هر که بسودای تو فزون گردد</p>

<p>دوشش دل آه عجب نکرد عشق او هیچ خوار می نگذاشت عارضش آنچه با شقائق که ازان چشم مست را ندخمن تا قیامت به تنگ معیشت حسب ابروی حور آورده اند تخته دامنش سحاب از سرم سایه را آفتاب در قدش روشنی کرده خیره چشم مرا ماند در پای جاد کس خواند دل صد صانه حسرت</p>	<p>نامه مه سیاه تاب نکرد که بغرت بمن حساب نکرد کرد زلفش بشکنا ب نکرد که نفس در گلو شراب نکرد خانمانی که او خنداب نکرد شمار ارمش رکاب نکرد پاکے دامن حباب نکرد دیدر شکس چاکباب نکرد زره کو که آفتاب نکرد که سکون خود اضطراب نکرد لیک یک آرزو سحاب نکرد</p>
--	---

<p>تا طهوری نشد فرشته خصال سگ اوتراک اختنا ب نکرد</p>

<p>دل سرسینه نگاری دارد چون کف کمر سپهر از انجم خار و خس سنبل در میان کس کو سواری که خرم قراکش شکر کافق و به بتغی سرکار گشته از آفت مرهم المین صبح که ز جیب برآرد خورشید جگر دم داغ ترا دیده امین</p>	<p>ضربتی دارد و کاری دارد سبحه اشک شماری دارد کز رخس دیده بهاری دارد حلقه از چشم شکاری دارد که سر کار گذاری دارد سینه را داغ حصاری دارد منصب آئینه داری دارد هوس سینه سپاری دارد</p>
<p>بر ظهوری ست مرا شک عشق کار با مردم کار دارد</p>	
<p>گر بچشم مهر و ده گاهی غباری میرسد برنده انگیزد بدعوی چرخ رخس ماه را فتنه ایام شایان طالع و دیده ام در دم تیغ ستم کوزانین جیامین در دو دم از فکر تشرف اثر غافل ننید گویدش دستم گل در بوستان عاقبت راه گردانیده باز از توتیا بنیایم آه گر هم می فشاند هر کجا تخم شرور گر به میانم حنائی ناکه میدانم باین</p>	<p>با طالع بر غبار رگناری میرسد آفتابش کی بگردش سواری میرسد شهر دل می بندم آمین شهر یاری میرسد زخم فربه جمع کن لاغر شکاری میرسد ناله پودی رشته است از آه تازی میرسد در میانان بلا پیم سخاری میرسد دیده را کجلی از خاک رگبندی میرسد از غم خوناب داغم برق زاری میرسد عاقبت کار من از دست نگاری میرسد</p>

بی نصیبان بهره دارند از بی مهرگی میرود از تار ظلم ناشنیدن بر نفس چون چنار از جلوه شمشاد قدش سرور	آرزو را حسرت بوی و کناری میسر بعد صد زحمت بهم گرناله داری میسر در گریبان پاره کردن دستیاری میسر
	دیده ام سیراب میدارد ظهوری گریه را سینه را هم حرف آه شعله داری میسر
در دبا جانم در قرب جواری میزند در گرد از م عشق شاید سکه بزایم زند ماهی تفتیده جانی می فتد در تابه گوش کو بزاشنیدن زن که هوشش کل صانع در جوش گل در دغارم ناگذاشت هدم مانیت گو از همدان خضر باش میشود گاهی جرس افسانه خوان ساربان رشک طوفان کرد شور قلمم شکست روز و شب در پاس دل با آنکه میکوشم بجان گاه از بس گد مخفی تن بربوب در میدید عید را خوش کرده ز گین بفضیه باز میای	دل با خراج اثر از ناله خاری میزند عقل ضارب است نقد کم عیاری میزند آتش من در سمن در گر شراری میزند صبر فرما سخت حرف ناگواری میزند بر مس خاشاکم اکسیر بهاری میزند در طلب هر کس دمی از چشمه ساری میزند جذبه آشفنگان راه ماری میزند کشتی چشم است گردابی کناری میزند شاه دزد زلفش آخر شاهکاری میزند بالمش تبحر حرف داغ داری میزند از صفت و لهامی جان بازان قطاری میزند
	میرسد دعوی دارایی ظهوری عشق را از برای غیرت منصور داری میزند
بصارت تو مباد این ستم روا دارد	حباب پاکی چشم ترم کج دارد

<p>دلم که خورده سویدا انتشار تنگی او رسید قوت ضمنت فاده توان چه عقدی با که تغافل بجایم انگنده است بجز برو نشنیدم بعمر خویش از تو مرا که گفت که دکان عشق بکشایم عجب اگر جواب سوال رنج شود غرض ز عشق همین است که غرض بپند شگفته روی ترا ز گل به خوس خایم گرانی غم منم باد را شنیده مگر غبار باد تن خاکیم دران کوسه</p>	<p>برای داغ تو صد سینه دار جا دارد کز آه خیمه افلاک را بپا دارد ازین چه سود که شرکان گریه کشتا دارد زهی مروت و انصاف یک بپا دارد دران دیار که جنس هوس بها دارد لبی که منت و شنام بردعا دارد بعد عازر سد هر که مدعا دارد بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد کمر شکستگی کوه در صدد ادا دارد که استخوان سگان ناغ را جا دارد</p>
--	--

دروغهای ظهوری چه بهت مانند است

لبش به تند زبانی در افترا دارد

<p>هر که جز یادش بدل جا میدهد دیده حیرت از و دارد جلا در دلم آورده تنگی را به تنگ هر قدر عشاق در صبر و شکیب هست امر و نش ز فردا دور تر مفت من گردم از بوسه خو یک ختن مشک آنکه خواهد بود در لبش</p>	<p>خاطر خود را بنیسا میدهد لطف بین فرو تا شام میدهد از بزرگی خویش را جا میدهد میکنند اسراف مجرا میدهد وعدده امر و ز فردا میدهد میرسد جهان بر لبش تا میدهد منع از زلفش بسودا میدهد</p>
--	---

سدره در پستی است از بالای او	و غشش پیوده بالا میدهد
هر که را میخواند از صفائی دلان	و انعامی سینه بالا میدهد
توبه درستی زمستی کرده ام	منفی مستان چه نقوا میدهد
بهره از فقر زین نیستش	هر که شال خود بدیبا میدهد

گرچه از گفتن طهری بسته لب

در خموشی داد و غوغا میدهد

مل را کند دافع غمت پی سپر خود	کنه بی جگری کرده جگر را سپر خود
صد خلد بگلک شوه هر گوشه نگارم	چون هر خط رو تو نمم در نظر خود
بر چهره فلک اشک نشاند ز کوب	در شام فراق تو بوداع سحر خود
بر پوتیو پوئیدن این اعجب است	دارم چو مباحثه کشتی در سفر خود
ترسم که در میخانه بسجود رهم افتد	ساقی گندازم بسر خود بسر خود
در چاشنی تلخی خواب شد ام نحو	طلوی و گس رانی شد و شکر خود
در عشق چه بی بهره چه قدر است	دیدم که چا وید پد را ز سپر خود
در کوچه شفت شدیم آتایه عیار	کز فاع زدم سکه بنام جگر خود
بر من فلک آن پشت مکرر است	روز و شب هجران تو روی سحر خود

گویند که از چشم تو اوقات طهری

باور نگرفتانه فتم از نظر خود

یادی از عاشقان خرابش نمیدهند	تعمیر بابس انیکه غذایش نمیدهند
آن که شمیم حبیب تو گردد شامه مغز	احباب در دوسر بگلایش نمیدهند

<p> مه کز فروغ خویش نقابش نمیدهند تا از دل پرشته کبابش نمیدهند آشفته گان که ز رحمت خوابش نمیدهند مشاطگان برای چه تابش نمیدهند بیچاره سائلی که جوابش نمیدهند تابوسه بر عنان در کبابش نمیدهند لب تشنه که سرسیرایش نمیدهند حرصش در آب زنده و آبش نمیدهند </p>	<p> با آفتاب من قمار پرده چون بدر لب تر نمیکند بشراب آن فرشته خو در شهر و کوفسانه به بیدار بخت اند خونتاب دل مباد ز زلفش فرو چکد پاسخت کرده ام نتوان زود در گذشت خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند ذوقی چنان نمیکند از سینه تفنگی از عمر خود بگیر سنه چشمیت خواجیه </p>
---	---

آبی زنده زباده طووری در آتش

سرمست تر شود چو شربش نمیدهند

<p> دستی ز کلفت بروی دارد در یوزه رنگ و بوی دارد این خاک کدام کوی دارد انیست که آبرو می دارد آب مرده ام بجوی دارد پیرایه شست و شوی دارد سرایه گفتگوی دارد زاده و جستجوی دارد هر کس بت شعله خوی دارد </p>	<p> مه پیش رخ تو روی دارد گلبن که کشاده است کفها گردش شده آبروی خورشید گل شببمی غبار آن کوست خوش تازه شد آن نهال و بوی از دیده اشکبار رویم گل گوش کشاده سوی بلبل سالک بجز خورسیت قانع خنهن نبند ز خوشه برق </p>
--	---

	از ناله چنان شد ظهوری از موبتبی چو موی دارد	
	چوپای انداز خواهی سر چه شد اگر سنگ سر کو تو پلین ازین ظرفی کهستان تو دارند ظفر از یک تاز میهای دروت کندر نگین قیامت راشیت چو مرگانت به نشتر کاری آید و همان بر چو و دیارای سخن شرار آتش هجوم جگر خوت جهانی در تلاش آبرو بند سخن در خنده شکر لیانت	اگر غفل دمی شکر چه باشد نباشد راحت بستر چه باشد اگر گردون شود ساغر چه باشد و دلا بایک جهان لشکر چه باشد جز این پرایه محشر چه باشد جگر کاویدن خنجر چه باشد زبان بندیت این دیگر چه باشد سر شکم تفته شد اخگر چه باشد ضروری تر ز چشم تر چه باشد ز شور گریه شیرین تر چه باشد
	دران شهری که باشد در کسیر ظهوری قدر فسونگر چه باشد	
بهارست از موی سر و قمری و زهرش آمد چو ساغر مانده لبها بازستاند ایاساتی نگردی چهره گر شیاره باغم میشود شیرک ندیش ملامت گر نکردش زبان کوته کسی کی کرد در همیران علاج خود به بدیش		دوبیتی خوانند در نوروز بیل گل سحرش آمد نشاست این بکوبخت سر خرمی جوش آمد نصیبم انیم خمتی رنجت مست کوش آمد نیرمش صبر فرارفت حریف غموش آمد اجل گردید عاجز از خلاش چون بهوش آمد

بسان اربغوش از غم ضحاک پیچیدم ز خودر افس کن خراج گرانمایه دار سنان منم در دانه پاشی بخیلای دلق برچیدم	حکایتی اهل بند هرگاه هم گوش آمد بلاها بر سر گندم نهای جو فروش آمد که از صید موسها خرقه دام خرقه پوش آمد
---	---

ز بهر چشم قهرش داده آبی نوک مرگانرا
طه‌وری چون نباشد محو لذت نشینش آمد

ز مه بام کسی پروانه دارد مسلم بر فراق تخته گیری ز د چون حرف از زنجیر موت چه خوش تیز است تیغ شعله شمع نمیباشد به از اندوه گنج کلید خنده شاد است مرگان برایم بسته است افسانه عشق و هر در قطره سیر دریای مستی از چشمی نذرند آتش نمایان پری صید است تا پر میکشاید	که شمع چو تودر کاشانه دارد که دست خار با بر شانه دارد سخن دیوانه بر فرزانه دارد فسانی چون پر پروانه دارد دل آبادی ویرانه دارد که از اشک غمت دندان دارد که بخت را بخواب افسانه دارد شراب ماکه حشم پیانه دارد که حشمت از نگه بیگانه دارد ز خالش دام زلفش دانه دارد
--	---

همان عشق از طه‌وری مستیر او

به پری گریه طفلان دارد

خوادی گریه ام از شوق بکن عزت شد بایه بالاتر ازانی بنگر بایه خویش	که یکی اشک بعد گنج گهر قیمت شد عرش فرش درت از کوتاهی همت شد
---	--

مرکز دایره سینه من کوه غم است انتظاری که شود تکیه که وعده کجاست چند در بحر توان زیست باسید وصال رحم بر معذرت دشت بنود این تو چشم نسبتی بود ازین بیش بخوبان مہرا	بعجی نیست اگر مرجع هر عشرت شد این چنین خون دل از وعده بی دست شد آرزو با همه در سینه من حسرت شد عاقبت آنمه بیداد تو بی منت شد سوفت بیچاره کنون بهر چه بی نسبت شد
---	---

بود مرگان ظهوری تراوش انقیاس در ازل گریه جو بر اتمیان قسمت شد
--

با که زو محبت دمی که عمر بزارش نکرد گریه ام رنگین شد امانیت این طبع ما یاد دای تا بر من را صنم و لب تکی کرده ام انفسانه خواندای محبت خوش یار را باید بر آوردن بزنگ خوشیستن شکدل پرور مسکین کو کهن است گشت زندنی آورده زاهد عاقبت یادش بخیر بهره مند آنکس که کامی گاهی از زهر گشت هر کجا بوی سمن زار گریه بانس گرفت	سینه کو که خدایش کینه افکاش نکرد دید نه که حرمانت جگر بارش نکرد از خم موی تو تازی زرب زارش نکرد کرده است ایام ممنونم که بیدارش نکرد نیت چندان رشک بر اغیار اغیارش نکرد بیوفاشترین نگاہی تلخ در کارش نکرد پیر دریش دید صحبت دشت از کارش نکرد بی نصیب از رحمت آنکو خوا بارش نکرد بانغبان از شرم یاد نستر زارش نکرد
--	--

بهر اصلاح ظهوری تیشه گو برداشت عقل عمری ریزه کاری کرد همچو شمشیر

پیش خدنگت از دل پیران نشان نهاد وز قاست تو قدر خوانان کمان نهاد
--

<p>تنهانه صبر من ز تو پاکر و در رکاب کردیم قطع زود سخنهای دیگران در زنگاه غمزه ات آسوده طرم شاید که لاله داشته باشد ز رشک رنگ در باغ دوش حوت زبان تو میگذشت کم مایه بود غیر ز سودا بیان نشد امید وصل پروری از غواص صیل بود و اثر نه طالعیم مبر آن ثبات ما دل بود ضامن دو جهان شور و خوی خوبیت دولتی که در شمس بیت</p>	<p>بنام من کسی که بدستش عنان بماند حرف تو جوهر است تبیع زبان بماند از فکر آنیکه زخم دگر در سنان بماند داغی که از تو بر جگر از غواص بماند تهرین غنچه در دهن باغبان بماند یک غم نماند سوختن و جود زیان بماند در سینه هوس خاش استخوان بماند واد این اثر که باو گران بماند در دهن لطف نیم نگاه نهان بماند ای عشق مرده حسن درین خاکدان بماند</p>
<p>خیر از کسی محو که کند دعوی توان خیری کند ظهوری از توان توان بماند</p>	
<p>شدم سرگشته تا کی خیر از پر کارم اندازد و لکم که دیده نازک شیشه دارم باز میلزم بنزیر سر نهاد از موج بالین در دل دریا بحسن خانگی بر دم پناه از بیم رسوائی سخن پیوده در کام و زبان یکدیگر چیدیم ز آب کتاب در مشربش میخوشم خاصان بنام خداوندی در شمع خجسته زندگانی را</p>	<p>از ان ابرو گره بیرون برو در کام نمازد که ره بر سنگ لایخ نخت ناموارم اندازد اگر خمایی گذر چشم چون بام اندازد چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد نشد رفتی که روزی گوش بگفتارم اندازد بگویش اگر کسی در سایه دیوارم اندازد که در وی تلک بر سینه انگارم اندازد</p>

<p>بهر جود و جفا اقرار کردم در وفا داری زهی بخت نگون من نمیکرد باین راه تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز نپا دارم چنین که عشوه ساقی ز استغفار اقدام</p>	<p>ولی از رشک و تیر ستم که در کارم اندازد که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد خود را عشق نگذارد که در پندارم اندازد عجب که گفته و اعطی ز استغفارم اندازد</p>
---	---

ظهوری یا ز خود از بی تمیزی میشود ملامت
 بعلوم عشق اگر در بخت با اعیانم اندازد

<p>تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد شعله سر نخه نیارد بگریبان گیری سختی که کند ایام حلاجش زرمیت شال پوشان پی مهدوشی خوبان گیرند چاره زود ضرورت گستن دارد دیده ام شاه سواری که بچولا نگاهش اینچنین ساقی اگر غرت زاهد دارد</p>	<p>سکه از تست اگر نقد تو بغیش باشد که بزر آهمن این طائفه روکش باشد میتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد که نمودی دیگر از جامه زرکش باشد اینچنین ربط نفس گر کشاکش باشد قسم حبه نقبش ستم ابرش باشد گزک او عجبی نیست که بعبش باشد</p>
---	--

منصبی داده بآن طره کند مغرورش
 گرنه مبنی که دل خلق مشوش باشد

<p>خوی در آرایش آن عارض موش باشد مهوس خال خطی سوده دلا نزارده خویش را دل بدم کوره اندوه کشید بخت شوم چه تنای خوشی بخیه گشت</p>	<p>که شنید آب فروزنده آتش باشد باید از داغ الفت سینه منقش باشد غش شادی کنم آن خطه که بغیش باشد خوان وصلی که بهمان پوسه نکش باشد</p>
---	--

چند بیفایده قاتل کش و فاش باشد مدعی را بطلب تا بزاخفش باشد خواب را بستر و بالین همه آتش باشد عجی نیست اگر رخس تو سرکش باشد	شیخ بر مسیر و پایان تو رشک دارد سر تصدیق به جوت تو چون جنبانم سخن گرمی خوی تو گر آن نه کند سرکشان در پی فراق تو دارند سری
---	--

چون طه‌وری نتواند بر سر زود گذشت

هر گرا هست باین کار سری خوش باشد

هم قوی از تو اگر خوبروی میا باشد گر بدانم که بهالم شکری میا باشد از جگر بجایان را سیری میا باشد از پریشانیم او را خبری میا باشد عظمت اینکه دعا را اثری میا باشد ابر را گاهی اگر چشم تری میا باشد هر بومری شب عمر را سحری میا باشد با اسیران بغافل نظری میا باشد از غلغات مسجد سفری میا باشد طغی نیست جز این که طغری میا باشد بهتر از طلسم چرخ آستری میا باشد	نتوان گفت ز خوبان گری میا باشد کامم از هر تو در تنی ناکامی باد تغ کشتن ز من تیغ کشیدن از تو گفته باشد بسزاف تو با و احوال کردم آخر نفس اول شناسم شد خشاک گشته من میر و شس بر سر زخم تا شود محنت حسرت ز دکان دشمن کم نگاه پیش فزون باد که مغرور ترا ارمغان نقل پی سجه ز یاد آدم باید از خویش در ستایه شکستی خورد اگره فقر گرفته بکفت قدردان
--	--

میرد آردنی چند طه‌وری که میرس

گشت طاهر که ز من بخت تری میا باشد

عشق اسباب تعلق چو بغیا ببرد	خرقه شیخ حرم و فقر تر سا ببرد
عشق بیگ تباری که کند با دل	عشق دیو صف که چنان فضل نیا ببرد
کام آخاکه کند چاشنی تلخی عشق	زهر حسرت گرو از شدت تنایا ببرد
عشری زگرشن ز عشوه پنهان	حکم نازیت که دلهای سوزا ببرد
در تن مرده بدشنام شد جان	که لبش رونق اعجاز مسیحا ببرد
ای خوش آن دل که کند ز غل محبت	تن و امان همی دل گشت که عذرا ببرد
نقش این کار اندازد سبک گمان	که درین راه کسی نقش کف پا ببرد
ناله تیز زبان تر ز فغان میجویم	که بدر تو سلام نفس ما ببرد

خبر می نیست که از درد طهوری چه شنید

میرد بخبری دوش بهرجا ببرد

کیست مار که پیالی زربا ببرد	هم گمر بیکیشی مانجسیر ما ببرد
آنکه خود را شمارد ز سیه روزنش	شام خود را بحساب سحر ما ببرد
لوح خاطر ز جالت نه بکار نیست	که اجل نقش ترا از نظیر ما ببرد
نیشتر را گف پایرگ سمن میداند	خضر غاشاک خود از رنگدیا ببرد
عیشمارا همه از نقص غمزد بیرون	خشکی از خنده مگر چشم ترا ببرد
دل که خواهد رسدش تا رک حبش	پشته دافع بدوش جگر ما ببرد
گرچه قیمتی گر ز سانیم تر بیع	زود خاک خفت آب گهر ما ببرد
ساقی آن باوه سرخوش ز غمنازی	دوسه جامی که همه شور و شاد ببرد
ساگدای جودش نکند تنه	خود این خیرگی خود ز سر ما ببرد

<p>میدنی گشت غم عشق طهوری هر جا عرض هر عیب بعرض نهرا میرد</p>	
<p>تخته ریگ حرم بادیه پیا نبرد اینهمه صلب شدی درع دزد چو دزد طاقت خنجر دل دزدین همه در هم بهتر است که باز سر طلب نه بد لب در انداز فغانست می میزد چشمک عشوه اگر دل زده عشق را تب عشق تو طبیعت بشخص گردید غیرتش پی نکند نیست چنان غم شکار</p>	<p>گر کف گوهری از آئینه پا نبرد عشوه ساقی اگر بال پیاز جانبرد مژده مارا که بخت مادل تنها نبرد در طلب گر چه که سالک گردان نبرد ناله را درو اگر بر سر غوغا نبرد بر سر وعده وفا ما بقاضا نبرد بیکس نبض به تشخیص مسحا نبرد با صبا گوی که بوی تو بهر جا نبرد</p>
<p>باد از ذکر میت کام طهوری محتاج نقل مجلس اگر از سحر تقوی نبرد</p>	
<p>چو گل شکفته دگر دل هوای باغ که دارد بجز صد ارم آگنده مغر بر رخ و خار بسوخت غلظت شب روز با تمام کی شد ز شور گریه در آیم که ابر اشک که ریزد کند گشتگان در ره تو راه پیرانم مرا می که بگردن کشی ست شیره غلام</p>	<p>سری سپای جنون برده جوش فغان که دارد صبا گذار ندانم باغ و باغ که دارد بنگاه شعله این نور از چرخ که دارد ز تاب سینه کبابم که لاله باغ که دارد لب هزار زبان خضر و سراج که دارد هزار خنجر مستی دل از باغ که دارد</p>
<p>چه بخودی و جنون که نیست بود طهوری</p>	

چنین محال آن قره بادماغ که دارد		
در هر چه سپرد جان طهوری بگذاشت مرا و فکر نمود کرد	<p>آن را که متبول عشق رود کرد باخت ملان بمشتر آید جاسنه که سرور دل ندانست از روز ازل عشق مرا عشق طلبه بگلیم فقر در کش باناکه بهم نداشت پیوند آورد نه سال بخجیدی بار پزدانه کجاست کاشم دود غیرت سیر صبر از تن افکنند بلبل گله شب جدایی</p>	<p>هر کار که نیک کرد بد کرد مشتاق که خواب در لحد کرد بس نوحه که بر سر حسد کرد پیرایه عشرت ابد کرد کا قبال کلاه ازین نمیکرد در دلدل بیدلان مرد کرد صبر آمد دآب در سبد کرد از شعله رخسان شمع قد کرد در گردن دعوی خرد کرد در پرده صبح گوش زد کرد</p>
<p>بتان که صبر و شکیب شه دگدا وزدند چمن چمن سمن از باغ و بوستان بدن چه قادرند که ما را زیاد خود رانند روست صبر تیا زرا بکوه جلوه گران حمام باد بگل عارضان نگاه نهان مبار مجلس بگیا نگان گزینان با</p>	<p>رنخل و عده خود جلوه وفا وزدند و نهند جلوه و در تنگی قبا وزدند چه عاجزند که خود را زیاد ما وزدند که بوسه تنخیل ز نقش پا وزدند بران گره که آب رخ میا وزدند مباد از نقش بوی آشنا وزدند</p>	

<p>نفس بحرف شهادت توان دلیر کشید جگر که با حقان منت طلبت کشید سیاه روز کسی باش که غبار هست</p>	<p>اگر سینه تمنای خون بها دزدند باین امید که صد درواز و دوازند برای دیده خورشید تو تیا دزدند</p>
<p>مدار دست ظهیری از ان جریده رون که انتهای ره خود در ابتدا دزدند</p>	
<p>عشاق که خون حلال گیرند از عیش و نشاط پیش افتند تا راه جواب کس نیابند غلطیده بخون گروش چشم عطری که شد شامه در مغز با سینه تفته در دل شب در گوشه شوق گیر هر روز از بهر وصال جانانند تا ماه تمام عمید باشد از شرم بخود فرو رود سر</p>	<p>امید دیت و بال گیرند و بال غنم و طال گیرند لب قفل در سوال گیرند از قرعه اشک فال گیرند از سخله شمال گیرند گر شعله رسد زلال گیرند سامان هزار سال گیرند چون مهر که خیال گیرند ابروی ترا مشال گیرند چون قدر ترا نهال گیرند</p>
<p>از جبهه کاهی ظهیری بپرایه اشک آل گیرند</p>	
<p>یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدهد من نیم آنکه خود بخود ترک مرا خود کنم</p>	<p>چشمم ستم رسیده را رویتو داد میدهد هر چه زیاده میبرم عشق تو یاد میدهد</p>

از طیش او قناده بود بار غبار خاطری	گر و مباد و بدولت خاک ببار میدید
گوشه چشم و کیمین تیر کر شمه در کمان	سینه صید میبرد دست کشت و میدید
رهت نکرد کار کس فرش بساط کجری	مهره نرد درستی نقش مراد میدید

هست ظهوری ترایه در دمیج تو

هر چه دهند دیگران جهان ببار میدید

خوش آن گروه که آبی باه پیوستند	کنند تا فته احرام کنگری بستند
رهن کاهش خواش شدند و آسودند	دم تعلق خاطر زنند و وارستند
ز شوق گریه سراپای دیده گردیدند	جواب سان بهوای نظاره جیستند
بفک ضبط گهرهای راز افکندند	ره سر شک بر کاکه جگر بستند
چو گرد باد فشانند خاک بر سریش	بدشت سعی دمی گزینای بستند
ولاز مسجدیان کار اگر نگردد دست	کنشتیان سر کوی بی غلط بستند
خلل بنجنه مغر خردوران در شد	که سر بنگ سر کوی عشق شکستند
درست از تو نگردد شکسته زندن	سیا بعبیده داعط که تو مه بستند

ز عدل عقل ظهوری خراب گردید

بلک عشق گداری که ظالمان بستند

بالکشان که دل از تیغ غمره خستند	ز زخم کینه بران مرهمی دگر بستند
ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشردند	ز آه سوخته آبی باه پیوستند
ز سیل اشک طغیان حله بهودند	ز برق آه با شیب به بهر بستند
ز تیز دستی مطرب چو نامه بزجند	ز شوخ خمی ساقی چو جام سر بستند

<p>چه بادیه هست که این ملک ساقیانند بر دوش شست دل جان بکامتاران خوشا معاطه خوابان رست سودا بنار خون شهیدان چرا علم کشد میات در نظر عکاشان چه خواشدی گو که نیت تنگ ز حیات خویش</p>	<p>چه نقشه است که این ساجده طربان بنار آمده بر جای خویش نشستند نمخیزد جز آندل که خرد شکستند خدنگ خورده ترکان نازنین بستند که از فراق عزیزان برگ میزند بکنج فروت احباب فرقه بستند</p>
<p>عروج کرد ظهیری بقدر مهت خویش گمان نهشت که اظلاک انقدر بستند</p>	
<p>با قناب و ششی زره پرتوان بندند ز رشک خلوتیان نافریم تحقیق بست با حقیاط قدیم زن براه رسوائی بغیر گریه پر بیهای خوش نگفتند بساقیان چه کنم تو به ام چه جان دارد ز ناله کعبه بسرام ویر عریانم نقاب کیطون و دیده صد بزار چه سود بگریه های تر خشک خدگان هنیاز بکارخانه چسین و چسبین ان چه خست</p>	<p>که بندگان ز خداوندیش خداوندند که اهل صومعه از بزم رانده چندند که ناصحان همه جادو کینگیه بپزند ز در و در چه ضعیفان بناله خرسندند بیک کرشمه بلای هزار سو گدندند بتان مهند ز راه حجاز اف گدندند حجابیان لطلبم حیا نظر بندند که ناشکس تلخ طراوت ده شکر خندند مهوش رخ که نظر بیگان میزدند</p>
<p>نشان بخت ظهیری بهر میل رسید که بر گین دلش نقش دولتی کنندند</p>	

<p>پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند سپهر انداخته در معرکه صبر و شکیب باقی زار تر از گاه بهر دوشی جان بیست حجت از آغوش دل افکنند بران آگند از روش یکی صبا گام نگام جام از هر دلب از نو به لب ارباب اند نام پر از لب بام گذارد و هیات پرتو دیده بریزد هوس و دیدن حور</p>	<p>هر چه غیر تو باقیال تو در باخته اند شوق چون تیغ علم ساخته سر باخته اند در تیره کوه غم و غصه کمر باخته اند سینه در آندوی داغ جگر باخته اند بر سر راه غیر گر چه خبر باخته اند فخس ز رفقه و کام شکر باخته اند قدسیان در شکون ام تو پر باخته اند زاهدان روشنی شمع نظر باخته اند</p>
<p>مایه دلانه ظهوری بی اتقویم گفت که بسوای تو اسباب غم باخته اند</p>	
<p>بوی تاثیر ز گلگهای و عامی آید دل تحقیق خبر پای ز سر ساخته بود سیرسد قاصد جان بهید با اگر در مش انتقامی بکشد وصل هجران آری دل با امید و گر سینه صفائی گردد در غبار غم اگر گشوده ز خمار غم</p>	<p>خروده ما را که جبار دل مای آید انیک از پیش کسی رو بقفای آید جان احباب فدایش ز کجای آید فرهت در دوشانت و عامی آید بغلی باز کند سینه صفای آید باو کوئی بهو عاری مای آید</p>
<p>خوش فرخت ظهوری بخل بهت عشق پرتو مهر در آغوش سہاسے آید</p>	
<p>ز داغهای جگر تاب سینه تاب بارند</p>	<p>کسی ز سوخکان این جگر کیاب ندارد</p>

<p>کجا بداند اشکم شمرده این غم من ابلابست جهان از تجلی مهر روت کدام زاده خلوت نشین در بر من کدام غمزه بدر تازد از صف شرف تو بشد آن کرشمه ممتاز برق خرمین بدشت عشق تو بر سینه تفنگان بشغل دیده شب زنده اوچ آتش ناام</p>	<p>غم فراق کشان سچ حساب ندارد کدام ذره که در جیب آفتاب ندارد ریشمست تو فحشاء شرب ندارد که صد چو قننه ایام در رکاب ندارد بدگیردان نگفت شعاع آفتاب ندارد هزار کوش و زخم نیم سرب ندارد بیا که پیش که دیده کرد خواب ندارد</p>
<p>گزیده است همه اغماغ عشق طهوری بریز بربگ و سینه آفتاب ندارد</p>	
<p>خوش آنکه تانیمان اصلا می شود بد زگره چهره مادر من عبیر زند بجات نفس از ناله های خود حکیم زانفعال سرفکنده پیش میگیرم جبار ساقی مادم نمیزند و غلط بافتاب چو سنجیم ذره خود را زلف و شور و موسی کام یافت ز کیمیت</p>	<p>ز طول جلوه او دیده عرض نور بد مبدود سنبل با طره سحر و دم اثر دهنده افغان لب صبور بد اگر بیا تو خجسته گم عبور بد که تو به نفس از گفتگوی حور بد فروغ عشق بیانگ کوه طور بد که بوسه بز بکین شکری ز دور بد</p>
<p>صد آفتاب طهوری بند بخشد بجای عشق گرش به تو طور بد</p>	
<p>این شعاع کرب و رنگارم نور نگینی</p>	<p>دفع شررش در جگر طور نگینی</p>

<p>زین ساغر لبریز که لاجورد کشیدیم دارند گدایان صفای سرین هم ناخن زنی نغمه بگینخته تادان قصای فرقت که برداشته فرقم ای نقش که چشمه دل شد شیرین بر منبر ازو معرکه چسبید بگویم زان پرده نشین گشته که در کوی در عشق با ستادی من کو بجوینست تا دل نشود زیر دزبر کار جزا از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم دام</p>	<p>ته جسمه بخنجره منصور نگنجد عیشی که در آب بگل فغفور نگنجد دردا نه فی و ناله طنبسور نگنجد این زخم که در سینه ساطور نگنجد در عقیقه طشت ایچی شاپور نگنجد تا در لب و اعط سخن جور نگنجد نه کاهمه رسوائی مستور نگنجد فرزاد اگر در صفت مزدور نگنجد تا بچ تو در کشور مهور نگنجد در دامن حبیب شب پجور نگنجد</p>
---	---

<p>دوران همه نزدیکت بی پی غلط عشق نزدیک ظهور می ست که از دور نگنجد</p>	
---	--

<p>صفحه معنی هنوز از حرف صورت داده بود تا جگه بخواران لذت ریشه جان پرورند طره کز چین دلمان ناله نمشد تنگ آرزو از یک طرف میگفت دل از یک طرف جوش مستی در بر تقوی لباسی میدرد دیده راتاب رخی در جلو خود شیداشت بهر محزون حسن تدبیر بد پر سود حسه نکند</p>	<p>کز تماشایت گم چشبی سبست داده بود خنده بای شکرین بر خوان نمک نهاده بود بریشام بخودان حبیب خشن بکشاده بود در لب آرائی ببارا صد جواب آماده بود نجمیه دلق درع از قطره های باده بود کام از حوت و بلونی در شکر افتاده بود مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود</p>
--	---

عشق خوش افسانه یازمین داده بود	طالع یعقوب چشم از خواب عمری و نامرد
	تا شود از درد عاشق صفت طبع زهرین لای پالای طه‌وری گوشه سجاده بود
وصل خوش آغوش تنگی بر دم کشاده بود دماغ حسرت چشم بر مغر جگر نهاده بود از شمیم طره با عیش مدام آماده بود عشق بی پروا هوس را دست پیدان داده بود پنجه شیخ حرم در لعل ترسانه داده بود روزگار تو بهار خرده و سجاده بود قرعه پروانگی بر آفتاب افتاده بود	دوش از نقش جدائی سینه لوح سازه بود بارگ جان نشتر الفت سرفرت نداده بود دل رشادی در کنار عیش سر گرمی نهاده بود یاسمین بوسه در گلبرگ لباش می گفت ترسکار یانمی از زید دست طره گیر قطره می میگوید دلاله و گل میبید ما تباب از شمع مجلس روز بر شب نیستند
	زورستی کرد تقوی طه‌وری خراب گریه از عکس لب ساقی نموده باده بود
نمک سودست شکم خنده سکر سود میگرد همین عشق نابود من آخر بود میگرد اگر بگذارم خود سر اثر فرسود میگرد زهی جانے که ز دماغ غمی ششون میگرد که از ته جرعه ساقی شراب آلود میگرد بی بازار و فای مایه رسوا زود میگرد ز آتش پنهان در شمع آهود و میگرد	و گو شمع بنور آه صبح امرو میگرد بقار ابر سر کوی فنا در تربیت دارم بضبط آه بر من گشته تنه بد نفس در آب خوشا چشمی که کام گریه گردد از دوا حاصل غلام زهد سرشارم بنارم تو به خود را مکان مدعی امروز و فردا تخته خوانده شد فرو نشانده آب مرگ تاب آتش مجنون

ایازان گرم خونیا مگر هم در محد دارد که داغش در سراغ سینه محمود میگردد

طهوری گشته تا در کوی او هر خط کرده خود

باند از طواف کعبه مقصود میگردد

چهره لاله زخان خون رخوان نیند
هلاک تلخی شیرینیم زپی لذت
امید سلسله گردن اسیران است
عجب که شام غم بر گل سحر غلطه
ز بلبلای قف جبران باغ وستان پس
بغیر میشه ضیفان قوی تنیره و مباح
سپر در پی زانوی رشک نشیند
سوز جذب محبت که دل ربایانرا

ز چپین طره خنق بر شام جان نیند
که شهد خنده بر هر نگه بر آینه نند
چنان برگ ز جو زرق بگریزند
چنین که در مشال از خزان خشک نیند
که آه نین قشش البشده آونیزد
که غالبانه دگر بازمانه بسینزند
نثار دکان چه بظیم خویش بر خیزند
بروز حشر ز آغوش ما بر انگیزند

اگر چه دلق طهوری ز تار پر نیست

چنان مگر که زندان از او بر خیزند

خوش آنسر که خود را بیایی رساند
سجائی که بال اجابت بریزد
میان چپت بند و شمال صبارا
حدیث مس سر و بازار خود را
رسیدن نیار و رساندن محل
پی سجده پیشانی بختیاری

جبینی بدایع و فانی رساند
بهر دوازدهمست و دعائی رساند
بگلبن پیام گمائی رساند
بمضض قف کیمیائی رساند
شفیدن بیابان درائی رساند
بدرگاه دولت سرای رساند

<p>ز تسلیم قربانان خون خود را ز بهیخت سیراب تفسیده کشتی</p>	<p>به پیرایهٔ مرجباتی رساند که برگه به نشو و نمائی رساند</p>
<p>ظهیری تو در بستر ناتوانی خدا به دردت دوائی رساند</p>	
<p>گر تبه تبه نماز آید سمن صید گاه عشق پس حسن تن در دهر بخدمت عشق از قف نقش پای گرم روان گریه رقاصه تواند کرد دو جهان باختن سیر داد و ست بد میت کار بر نه آید اگر انیت بحث رسوائی تا قیامت ز سینه محمود</p>	<p>دل ز سوسا کعبه باز آید کباب انجا بصید باز آید گر نیازے بکار باز آید راه بر تپه گداز آید با پیاده از ترانه ساز آید از حمیفان پاکباز آید گر نه تنیغ گلوز آید چه سخن با بر اهل راز آید نفس طره ایاز آید</p>
<p>از ظهیری توان صبوریت اگر از افست احترام آید</p>	
<p>خوش آن دل که اندوه شادی بر آید نگردد ره ما قناب از کدافش نداند اصله هوسها مبادا مراد دل از بر نیاید ترسم</p>	<p>شود گم درین راه دما دی بر آید تا عیش ز گرد کساد ی بر آید که همت ز دالان تراوی بر آید تبرسم که از نامرادی بر آید</p>

<p>بسیار بی شعله بر خویش باله باحث لاص نخت جگر نه بر آتش نه هر سینه محرم راز گرد بهارست زاهد بی باغ خود شو</p>	<p>گیا بی کزین تفته وادی بر آید مگر داغ دل اعتقاد بی بر آید یکی از هزار اعتماد بی بر آید مبادا که حیوان جاد بی بر آید</p>
<p>گدائی کسے گزنگد و ظهوری ز کاوسی و کیتبادی بر آید</p>	
<p>کامم دگر از تلخی افغان گل دارد شاید که کند پاک ره مابین کو خضر که از حضرت اشکی بداند ای قطره بی آب بر انگیز سحای ای درد نفس سوخته بر ساز زنا ای کعبه رو از نازکی ره نه آگه نغزیده مگر پای تبسم زیم اشک فریاد ز ترشردگی نخت زینجا</p>	<p>افغان که ز طوطی شکرتان گل دارد کوباد که از مور سلیمان گل دارد از تشنه لبان چشمه حیوان گل دارد از گریه پر شد که عمان گل دارد از ناله پر شعله که درمان گل دارد چشم شده نعلین منیوان گل دارد کنزیده گریان لب خندان گل دارد صحن چین از گوشه زندان گل دارد</p>
<p>برخوان غم اندم مشو تلخ ظهوری حاسد نشود شاد که همان گل دارد</p>	
<p>عشق را اعتبای نیاید پایداری نیاید از همه کس آرزو در کمنار میجوایند</p>	<p>برقراری استمرار میباید مرد بالاسی دار میباید آرزو بر کمنار میباید</p>

<p>گرمِ خونی نشانه دارد تا ملاحظت نمک بکاربرد تبضرع غرور محتاجست دیدہ را طاقت تماشا نیست</p>	<p>جگرِ دامن دار سے باید دل و جانے فکار میں باید وعدہ انتظار سے باید پردہ و پردہ دار سے باید</p>
<p>مستی در دلِ ظہور می نیت بادۂ سبے خار میں باید</p>	
<p>بعشقِ بت دل از ایمان برآمد سرسودائی خود را بنایم مراد دیدہ ہائے توتیا جوی ز طرفِ گلشن جانِ غنچہ دل شود در ہر نفس صیالہ توفیر لقبِ نیمردگی خرم ترش خست چہ دل کو بت لطف چارہ جویا بہر نقشے بنا زد دیدہ خود را</p>	<p>ز رنگِ زاهدان رہبان برآمد ز سودائی سر و سامان برآمد ز گم و غمِ عرصہ جولان برآمد بابِ چشمہ پیکان برآمد مستاع در دوش از ان برآمد گیہ و ماکہ بے باران برآمد خوشا دردی کہ از درمان برآمد ہنگام ہم در نگارستان برآمد</p>
<p>ظہور می را رسد از حشمتِ عشق اگر گوید گما سلطان برآمد</p>	
<p>خوشا عشرت کہ خاطر در ہم افتد ترغم روید از کام و زبانے دلی دم میتواند دوز جز است</p>	<p>غم داند وہ در دل بر ہم افتد کہ با آہ و فغانی ہدم افتد کہ تیغِ محنتے را بروم افتد</p>

	حال خود میکند طهوری عرض شم بدر دل گدا بر ساد	
بر غبار سراسر ای سرا سب گیدو نگمش بنگه من چه گنا سب گیدو خویش را آهوز خمی ز گنا سب گیدو ای خوش آندل که درو شعله آبی گیدو سرمه از خاک رو چشم سیاه سب گیدو شاید از جانب تفتیده گیا سب گیدو جد آهیش گر از سینه گوا سب گیدو کوح اندوه و بلا به که بکا سب گیدو		روشن آندیده که نور از رخ ماهی گیدو عشوہ عذر هم از زنگس بر عشوہ او زیبہ ارکشہ شمشیر تغافل که نیاز رخت افسردگی از دل نفلندیم برون دیدہ از گریہ میتامی سفیدیت مگر ابر رحمت که هوا دار گل سیرابست دعوے حوصلہ غیر نگردد ثابت نا توانی چوزند و امن قدرت بین
	هر که خواهد چو طهوری نقتد در نظری گر تواند بغیر از عیش نپا سب گیدو	
آگم بالب من ناله زبانی دارد دل شوریدہ بر لعل تو کمانی دارد هر که در عالم دل نام و نشانی دارد بازو صب بکریاب و توانی دارد لب تنگ آمده انداز فغانی دارد من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد همچو امیتہ وصال ابر چه فغانی دارد		ز انیکه دردش بدلم لطف فغانی دارد تا که در تفرقه انداخته باشد ما پیش داغ تو تواند که کشد سینہ بان چون عنان دل خود کام توان بازو چند در کام و زبان ناله نهم بر سر هم شرح سوزندگی آتش بیابانی خویش رخت جان در گدو مگر فراقست جان

<p>کاش ناصح بکیم از سر ما بانهند که ظهیری بی از خویش بجا دارد</p>	<p>ای دل آسوده دلی چند غمی می باشد هوس الفت آهونگهان گشت ترا سیر خط مشق جنون در نظر عقل نبه گردنی در هوس طوق بجزت کیش در میا بان حرم رنج نگر دو ضلع جوهر گوهر دل را ز کدورت بد آ شکر بیرون شمارست که فراع شده ترک کافرش مست و سکاری در</p>	<p>خشک شد گشت تو در دیده نمی می باشد خبری نیست که از خویش نمی می باشد بر گل دلازه سنبیل رقی می باشد در هر طره پرتاب نمی می باشد پای بردار که مزدت نمی می باشد باش در کسب غا جام حب می باشد از حسابی که دران بیش نمی می باشد توان گفت که صید حرمی می باشد</p>
<p>نیست شیرین شکر پیش ظهیری خشی خویش را تلخ نکن زهر غمی می باشد</p>		
<p>زان گل ترنگه گرم گلابی نکشید از لبش جذب سوال را چه جوابی نکشید که ز سر حشبه تیغی زهر آبی نکشید ای نموش آن تشنه که میلش سیرابی نکشید فارع از شعله هر گوشه ملنابی نکشید خضم اوشت و عرش با تو شرابی نکشید پیش مستی ز جگر بخت کبابی نکشید</p>	<p>دوش از عارض او ناز نقابی نکشید بنیان نگر از شکوه زبان نیست مرا بر جگر تشنگی خضر و لعل سوزد ریو حسن و گران پیش دل مانگرفت بر دل غیر تعجب بجز تود خمیه به بین شیخ در مرتبه من کمری زندان ماند سوخت در آتش افسردگی خود ز راه</p>	

عاقلان جزو کس محبت جلند بی	عقل در دهر عشق کتابی نکشید
مرهم لطف طهوری بچه تقریب برد خویش را بر دم شمشیر عثمانی نکشید	
ز تاب چهره ساقی بهستی جام میجو شد چه صیادانه خالش دانه پشی کرده هر جا نشد روزی دعای شیخ را دشنام خود گاه خورد در آرزوی زر که از آرزو حست ز دیوار حرم گرسایه افتد بر سرش رویه بچشم گرم خونی از دعا گردیده ام شیرین پس طے بیابان فنا خضرے نیاید تفت داغ درون در شعله بگرفتست پیران	زگره میباش بر دل آرزوی خام میجو شد ز بس افتاده بر هم طائر دل دادم میجو شد حبث در حلقه او را دصبح دشنام میجو شد تبی دستی که ازغبان سیم اندام میجو شد سینه نجی که از خورشید طرف بام میجو شد که شکریه لبش از تلخی دشنام میجو شد زالال زندگی صد چشمه در هر گام میجو شد نمیدانم چه خواهم بخت فلخش خام میجو شد
بردن آورده از تلخی طهوری خویش را آری ز زهر حسرتش در کام شمد کام میجو شد	
چند بر تفل من شمر خندند تا بکے بنجیہ رفوکاران کو چنان قاصدی شگفته می شیم از جلوه بای روز و صا بر لب خشک خنده طح شود از گل بوستان سبز خنان	چند بر آه من اثر خندد بر شکاف دل و جگر خندد که غم از شادی خبر خندد هر زمان یک جهان سحر خندد گریه در روی چشم تر خندد غنچه دل شگفته تر خندد

	صحن منم و گریم او بدر خندد		صحبت حسن و عشق در گیرم	
	کام در زهر غوطه زد و قوت بر ظهوری لب شکر خندد			
<p>ز بهی عشرت غم کیاب خوش بسیار پیدا شد بجدا آمد برای خاطر ما کار پیدا شد حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیدا شد ز آهیم باز قانون نقان را تار پیدا شد برای پاس دولت دیده بیدار پیدا شد فراخت کویا ساسایه دیوار پیدا شد چکارم با چمن در برگ فسرین خار پیدا شد چرا بر خود بنالم راحت آزار پیدا شد</p>		<p>بمین درد و لب ناله های زار پیدا شد بجز بادی برون می افکنم از یاد کیاب ز حسرت دیده خون بالا زده هست عشت بر آ ز بزم غم نوای دل خراشی بر نمی آید بروی سخت خواب آلود اشک غصه زده آبی نشد رخ مشقت در بیابان طلب ضائع ز خاشاک سر کوی ام در جیب جان ام نمک نهاده شور خنده بر خوان جگر خوان</p>		
	کسی کم که ده خود را نیابد تا نگردد کم زا غیاری برون از ظهوری یار پیدا شد			
<p>اشک غم از ستاره بروی آه خود ز هر از حمایت نکلت بر شکر دود نزدیک شد که در گ جان نشسته دود هر دم بنیر بال جبال کمر دود هر خطه جوش بر سر راه خبر دود بی رخصت تو زخم چا در جگر دود</p>		<p>شبا چو از جگر بکاف برود خار از شمیم پرینت بر جگر دود تا زخم کز شمشیر مژه های دراز با آنکه دل ز غم شده موی بند زلفت قاصد رسید نامه رسانید همچنان بستان از دست غمزه شان کشته</p>		

هر دم اگر ز خانه چو طفلان بدر دود	نمکین نیازم آن گنجه جذبه نیست
	خاکستر تن تو ظهوری رود بیاد گوز آتش دل تو بر دین یک شتر دود
وصل چون نقل آورد از زمهر شرک میباید از رنجه کعبه باغهای ارغوان بر میباید کار زود در شوره زار سینه کمتر میباید شعله حسرت از منقار سمندر میباید بی بهار محشر از خاک درش سر میباید کز مراب وادی ماموج کوثر میباید بان حریفان بان کام صبح ساغر میباید	صبح ایام جدائی شام پرور میباید تا نگار و دستهای لاله چشم خون نشان زد قمار دارم زوج اشک حسرت هر دمی از سر شکار آتشین چون دانه پاشی میکنم بسکه سرهای سران گردیده خاک آستان خضر رحمت دیگر از آب گو بر لب چکان لب ز کوثر ره نیمیا بدندان در مبعوح
	عشوه گوهر ظهوری بان شربت منه نا توان غمزه را نشتر زبستر میباید
در تماشایش جلا از دیده ترم میباید در چمن کی جلوه را سر و صنوبر میباید صد غنیم فریه برای صید لاله میباید میفشانم دانه اشکی و اخگر میباید میبرسم نام کس که کز کام شکر میباید شعله صد فروغ از مال کبوتر میباید	در عرق ز آئینه رخسارش اختر میباید نگذرد تا برسد کوی خرام او صبا نازم آن قمار که ز کعبه حسرت او بر زبان شعله میگردد نگاه از گریه بای آتشین فرویش را از زمهر ناکامی بر بدن آورده ام یک سخن گردیده از سوز درون در زامج
	پیش چون گیر و ظهوری از دکن به طین

<p>سحر صد بابل از آن چشم فسونگر بیدار</p>	
<p>آه حسد جگر نگارم آسود گر بس آه خویش گرم هر خنده که مرزلب برون کرد گو شمشیده ریش از شنیدن یارب جگر مرا نگه دار اسراف زیاده نکویم مارا بسیریت فرستاد صد شکوه فتاده بود بریم</p>	<p>تینغ ستمش بخونم آلود از آتش مهر کسیت این دود گر دیده ز دیده گریه آلود لبهای تو ناصحا نفر سود از آفت زخم مرهم اندود خوش گنج شکیب صبر شد زود بر دست تو آنکه جلوه پیوید گشتیم یک کرشمه خشنود</p>
<p>آماده شکر شد ظهوری آه حسد شد اگر شکایتی بود</p>	
<p>هر جان باز سر و قدرت جلوه گر شود اندیشه جال تو شبهای بی حسد نزدیک بود ووش که از تلخی نگاه خونی نیچسکد ز رگ ناله قدیم ساک عجب که بگذرد از کام اوین آوردت حزن و دعوی تقوی دلا باز حرفی ز روی گریه من مطربا بگو صد زخم رشک دل بزخون نهاده سر</p>	<p>صد جهان و دل سپید گزید کر شود هر که ز دل زبان بر آرد حسد شود زهر مرا معارضه باشکد شود کو زخم تازه که در چار جگر شود در راه سعی با خود اگر هم سفر شود چندی دیگر که خرقه می آلود تر شود تا بربل تو زلفه خشک تر شود تا کی جگر خدنگ غمش را سپر شود</p>

پیکان شست هجر ز دل کی توان کشید
جان از شراب وصل مگر بی خبر شود

تخمیر لایع نیست ظهوری از آن دور
تربان حلقهای کند نظر شود

<p>تپس چمن گل ریحان صبا برضوان داد برای سینه جان خوش بشارتی دارم باین شکست ندیدیم قره ساقی خبر نذر ازین کار زرد او یار ب کشد و داغ دل غیر چشم بر مرم علاج چه بر مردن فصولیه دارد ز آب و تاب نفیقه بهار باغ حن زان ز چاک جیب تو در گوش گل چه گفت صبا بهار دیده مار ابله تو سپرد چه شد تو عزیز من بگ خفاخی نیش منواه</p>	<p>که خار کوی کسی عرض باغ و بستان داد کرشمه دشنه گذاری بنوک مرگان داد مگر بتوبه ما دست عهد و پیمان داد زبان بسته مار که سر بافتان داد دل بسوخت برود و را بدرمان داد بغیر زحمت جانان نمیتوان جان داد گل کی که پرورش او هوای زندان داد که چاک ز گریانش سر برمان داد کیکه سر و خرامی بغیبه خندان داد دل ضعیف اگر تکیه به پیکان داد</p>
--	---

تضا چو کرد جد اول برای اهل وفا
نداد دل به ظهوری محبت جان داد

<p>غمزه مخبر اگر نفیثاند توان هیچ دید اگر نظری مدعا حاصلست عاشق را خضم صوفیست پای کوبی او</p>	<p>مره سخت جگر نفیثاند روشنی بر نظر نفیثاند از دعای اگر اثر نفیثاند تا بخود دست تر نفیثاند</p>
---	--

<p>لرزه رشک بر ندارد بخل شمع سوزد اگر هوادارش عیب باقیست منع خویش کند</p>	<p>سرماتا گمرنیشت اند سفید از بال و پر نیشت اند بهره بر بی هنرنیشت اند</p>
<p>از دظهوری نهال خویش زین باز در غم تیر نیشت اند</p>	
<p>حرف تلخی که از لبش سرزد عقل در ماتست و من در سوز بت عاشق تراش را نام و نکره تنی سری بسینه کشید پارسائی ز جلو ساقی ماند در راه حسرت فلعین</p>	<p>رو صبر کاروان شکر زد صبر را غمزه و دوش خنجر برزد تیشه بر پای عشق آفر زد هوس زخم سرزدل برزد بر تن نامی جام و ساغر زد آنکه بر آرزوی افسر زد</p>
<p>باز شوقی ره طهموری را بنگاه کیشم پرور زد</p>	
<p>عشق رسید و ز جانم مار آورد جوش زد آب جگر ز آتش حسرت تارک دل زخم و جله خیر فرو خورد صبر چه از سینه عاقلانه بدر زد کرد خلاصش از پنج راحت هم در غم و شادی ز من کیب نیاید</p>	<p>عقل هر از جیب زنیار بر آورد با دغم از خاک تن غبار بر آورد سینه جان داغ شعله خوار بر آورد شوق چو غوغای گیه و دار بر آورد غمزه کسی را که دل فگار بر آورد صبر مرا شوق بهیت بر آورد</p>

<p>خزان گلشن امید را بنامزم بوصول مگر میرسد که گریه شاد شکر که کاری بکار و باز ماند دشمنی گو کند غیر بر اس ندادم</p>	<p>از بن هر برگ صد بهار بر آورد انبیه گوهری نثار بر آورد منکر تو مار از کار و بار بر آورد دوستیت گرد مارا احصاد بر آورد</p>
<p>خون صبوری بجام ریخت طه‌وری آرزوی چشم پر خار بر آورد</p>	
<p>دلم دارد و نبرگانش سری چند کعب از سوز دل حرنی تو تم اگر مهران من گردو سمند نمی باز و بر تیغ جور دوستی ز در و رشک نالیدیم و گم دید بصید مانگرد از رنگ آهنگ ز در او پر خارا فستاده ساقی</p>	<p>شکستم در برگ جان نشتری چند که نهادم بر آتش دفتری چند بگیم از برایش اخگری چند که راه جیب پیاد سری چند فزون تر قدر از خود کمتری چند غم منم بر برای لاغری چند بیا و طاعت فرما ساغری چند</p>
<p>طه‌وری که عیش نیست فردا مرا بس نیست فردا کوتهی چند</p>	
<p>یکی در خوابگاه بهمنی گلهای تریزد یکی را خار غم در پا یکی را شاخ گل بر سر شهید بخت گردیدم که هر دم حسرت تغنی ز روی دیده را فرمودم گلگشت بستانی</p>	<p>یکی بر بستر از الماس حسرت نیست تریزد یکی را کام زهرستان یکی از لب شکر تریزد درون سینه آمد صد تشنگانم بر جگر تریزد که صد باغ و بهار از جیب و دامن نظر تریزد</p>

نه پروردست محرومی در آن آفت عولارا عجب که چرخ بند و پرتوی بر چرخ نرسن معاذ الله بسا ادا شعله در دهنی پیچد بیابان گرد او غمت نامه پردازی چه بیند	که نخل انتظار عده بر باغش ریزد اگر صد آفتاب و سه بدلمان سحر ریزد صبا خاک ترم را از سریره دور تر ریزد کف خونی مگر بر بال مرغ نامه بریزد
--	---

ظهوری تر شمش در شب غم فغانی نگه
دعای کز دعا های سحر سوزاثر ریزد

در شب چه ناز بود که چشم او نبود ز هر نگه ز گوشه بادام تر بخت بهزنگاه چشم توقع نمی زند عیشم حلال باد که راهم ندانخت امسال روزگار خزان بگم بخت جانم سپند منکر اعجاز مهر کو از چشم ناامیدی با هیچ جا بخت	از بس غرور غمزه او جنگ جو نبود بر شد طعنه از شکر تلخ گو نبود امید خنده گرد لب آرزو نبود در مجلسی که صامت غمی در سبوح بود هرگز گل بهار مرا رنگ بو نبود هرگز گمان مهر بآن تند خو نبود اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود
---	---

چاک که داشت جیب ظهوری از دوا
آنها هیچ رشته امید رفو نبود

دیده اشک خویش را گره سولی مون دهد عشق را دامن زاکسیر محبت تر شود بشگفت کلهای می پر میر کاری راز دلق از برای دام لیلی میشود سیم رخ بخت	خانان عشق مجنون را بسیل خون دهد گر بهای آتشینم گرمی بیرون دهد شوق گر ساغر بیاد آن لب میگون دهد عشق مرغی را که پرواز از سر مجنون دهد
--	--

جان دهر پیچاگی را چاره سازهای چرخ	کرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون دهد
	آرزوی حال مرغ نیم بسمل دایم کو ظهور منی ست تنی تا مسم در خون
بهار آمد چه حاصل کز دل من نگ میرود ز برق نیستی امین مبادم خرم من هستی کنم هر چند کوشش پیش راهم دور تر گردد ره احوال ناگویا معنی نیزند امشب کحل حیران که در هر برگ صد پیر دلی داد نظر در دیده میسوزد بسویش چون آن دین	کل غم در ریاض خاطرم صد رنگ میرود چرا که گشت ناموسم گیاه تنگ میرود بر او عشق دهر گام صد فرنگ میرود که طور دیگر افغان از نهاد چنگ میرود بخوناب جگر در سینهای تنگ میرود که صد خورشید از آن خسار آتش رنگ میرود
	ز سوز دل ظهوری ابر چشم خشک شد اما نشانده طالع که بر تخم غم برنگ میرود
چکار آید دلی کا نیا غمی در خون ننید از خوشم در دشت جد بافت تاب جنون غم چه جدا شکباری در تنای تو چشمه را درون سینه مانیت دل را بند امید ریاضتهای عشقم داده استعدا وصل اما ترقی کنی نماید خویش را در کار بند بیا	ز سینه اضطرابی بر دوش بیرون ننید از خود کو سایه برفق من مجنون ننید از که وقت گریه از هر قطره صد چون ننید از چرا خود را ازین زندان غم بیرون ننید از هنوزم ره بزم یار سخت دون ننید از که خود را در پلای درد روز افزون ننید از
	ظهوری اشک غم جانی ز نیر در فراق تو که چاک از سیل خون دهن بامون ننید از

<p>عشق تو ایدل مبارک چشم حاسد دوربا خلعت قیامی پوشیده ز عینده است نیت جانبازی دای خدا فرصت بد از بوی هر دم شکر خندی گدائی میکنم طرح محنت خانه افکنده ام در کوئی در تلاش وصل میدارم طالع راصع</p>	<p>عیند رفتی شعلات در پرنیا مستوربا دست رسوائی ز جیب گارت دوربا زخم شمشیری نگاه خورده ناسوربا زهر رشک لعل در کاسه فقور باد یک جهان فرمود و چون هر طرف دوربا نام ما گاهی بقبری برش مذکوربا</p>
<p>علم میباشد ظهوری عدل در دیوان عشق کشور حالت بویانی از دهمور باد</p>	
<p>فولیم گر شکایت نامه از یار میگنجد ز حسرت سقمت در اوقات شکاکامی و با نم گشته میرزا گفتگوی شاد و ساقی چو شتاقی کز آن لبها شکر بر کسب افشا لبا گشته بیرون درون رحمت درو دکان دلبازی را به حسن کشانی سری بر کرده از هر گوشه شاخ بنبل گل بچینش بای مرغ کان صد رحمت در میان</p>	<p>و گریه چیم ز غم بر خویش چون طوطا میگنجد کمر گرا از روی سایه دیوار میگنجد ز بانم گریه میگردد با ستغفار میگنجد نیاشی گر نمک بر سینه افکار میگنجد نگنجد گراثر از نا لهای زار میگنجد اگر یوسف باند بر سر بازار میگنجد به بندی گریه این شفق گریه ستار میگنجد اگر گاهی بی برجم زند اطهار میگنجد</p>
<p>به زخمی که تیغ رشک بر جان ظهوری اگر گویم که میگنجد به زار آزار میگنجد</p>	
<p>خام دل به انش محنت کباب باد</p>	<p>داد از خمار عشوہ ساقی شراب باد</p>

<p>تقسیم باغ دل چو کند خانه قضا شوقست میمان تهنیت منیر بیزگشت صحن شبستان آرزو ای دل نریب عده دشنام خورد بر دل شمر و سوز فراق تو داغ حال</p>	<p>در پای نام مار قمر انتخاب باد زخت شکیب اگر چه خطر آب باد هشب سرفسانه بدامان خواب باد فومید نیستیم دعا مستجاب باد دوخ ز سوز سینه مادر حساب باد</p>
<p>گر دی مباد دست ز نذر در غمان تو هر جا روی سر شکست در کای باد</p>	
<p>دل را ز نکست گل بر جان فراغ باد که چو بار کرد که در بهر گم شدیم از پیش طاق سینه در شید نور طوس صد آرزوی خام یک شعله می نیم دادم جوی عطر گریبان داغ سر گر بگذرد پری شبستان چمن اد</p>	<p>عطر و باغ سونگهان دو داغ باد وصل از برای جستن باد و سراغ باد خورشید سایه پرور قندیل داغ باد پروانه از فسر دگر خوش داغ باد فسرین صید بهار در آغوش باغ باد پروانه از قناده پای چرخ باد</p>
<p>دولت نهاده زوبیه ظهور می تبر عشق غلل نهای برینش از پیر باغ باد</p>	
<p>صبر ارامست در رسیدن باد گردنی خوش بلند کرده شکیب باده بر عقل ماندار دوست مینرستم نثار تحفه جان</p>	<p>دل بآسود در طپیدن باد غمره در تنغ بر کشیدن باد چشم محمودست دیدن باد ایمن از خوف نارسیدن باد</p>

<p>منع دل را که نیم سبیل است درد صدم زخم رونها ده بدل حیف بودست عشق بادگران جوش زرد لبم حدیث وصال اشک شادی بکنج دیده رویه</p>	<p>پیش او طالع طعیدن باد سینه در ناله برگزیدن باد لب افسوس در گزیدن باد گوش را فرده شنیدن باد مستعد در فرو دیدن باد</p>
<p>تیغ شد غم ظهوری کرد محو در لذت چشیدن باد</p>	
<p>دلی که رام تو شد ز منعتیواند کرد کسی که اعطش تیغ و خنجر تو زند میج چاک گریبان بخودان کجا بعیش قدم بر قدم تو اندر دلی که بادم تیغ تو دوستی دارد بگاه ایدل و برشته امید نبال</p>	<p>وفا بچو رو جفت با کم نعتیواند کرد نظر مگوثر و زرم نعتیواند کرد ز فو بشته مریم نعتیواند کرد دلی که سر ب زخم نعتیواند کرد چه دشمنی که بر هم نعتیواند کرد که گر دواع تو خواهم نعتیواند کرد</p>
<p>سلوک یاد دهنده ناصحان ظهوری سلوک مردم عالم نعتیواند کرد</p>	
<p>درفتن از ذوق جان نمی گنجد نعمت خوان وصل در کارست گریه شادی بکار برم گل و بلبل در لعل حرف تو اند</p>	<p>غیر او در میان نمی گنجد مغز در استخوان نمی گنجد خنده اندر دمان نمی گنجد در چین داستان نمی گنجد</p>

	دست بردن زن نمی گنجد بهیچکس در میان نمی گنجد		پای بر نخل افشوده بهار هر دای باد نیست قاصدی	
	ظاهر و باطن طهوری است آشکار و نهان نمی گنجد		رفت از پارفتن و سرور وانی بر نخورد مرد در لب داستان و همزبانی بر نخورد خار باد در دل شکست و گلستانی بر نخورد آه ازین سعی عبت ابرو کمانی بر نخورد بهر شوق بخودی آرام جانی بر نخورد دای لبها بوسه کنج دهبانی بر نخورد	
	خوش طهوری غافل خواب سپین نزدیک شد سر کجا خواهی نهادن آستانی بر نخورد		چرا نکرد متناسب تمنا بود نشاط بزم نشین غصه شست پیا بود مدار زنگس بی باک بر مدارا بود هزار جهان گرانمایه سود سودا بود اگر چه مهر ادب بر لب تقاضا بود برای غیر چه خوش مرگها متیا بود	
	زمانه عیش طرب هفت دیوان میگرد		ز لطف بای زمان دوش راز سرا بود طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین بجز حدیث وفا سر نمی زد از لب با بهر عنبر و در که در بوع عجز آید قبول و عذر به چشم ز فغانها گشت درین و درد اگر خیرت اندکی میشد	

غم و ملال ظهور می نصیب عدا بود	
بیچاره کسی که ستمی زار نباشد در روز ازل شیر دلان بگره افتند و انعیست برای جگر باغ و بهارش گرد و شکرت چون تبسم نکاشفت اعجاز مسیحا نتواند نهی کرد در جان بر بهمن و دوریش زار غلطیده بخوند چه کافر چه مسلمان بیدوده نپرسند ز ماکر و مارا	در کج غم روی بدیوار نباشد آن سر که منرا دار مهر وار نباشد هر گل که بران گوشه دستار نباشد رحمت بران بهینه که افکار نباشد تا نکست جیب تو هوار نباشد گره از سوز زلف تو بدان تار نباشد در زبب هجران تو زهار نباشد در روز جزا مست تو مشیار نباشد
فردا تا ندیک جبه ظهوری خلعی که دران صل تو در کار نباشد	
ای جنون عطیه کهستان بر باغ خود زنند که بغیر فتنه گاهی و بهر خواهی سر در بند خویش را در چار سوانی نشانی گم کنند شعله نشانند اگر بده بطوفان فنا بر تابد سایه بال ها بهر تار کس	سنگ بر خنجر جام و اینغ خود زنند آب بر زسار و اش از خون مانغ خود زنند چند بانگی بر سر کوی سراج خود زنند باز در گیرند و خود را بر جماع خود زنند تیره بختان گوش بگلبانک مانغ خود زنند
منخ روئی گل کند از باغ هستی در رخسار جام اگر به قطره دامن مانغ خود زنند	
دل ز بطوفان هر شکم در دم گدازد باد	دامن دشت با آغشته در گرداب باد

در اگر درمان پذیرست از برای شمعان	در خم بی مرم نصیب سینه اجاب باد
میوه زخمی بدانان دل پر خون زخمت	نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد
در شبتان عشق دارد بود العجب نیرنگها	زود تر کوه نخل مهره سیاه باد
سپیدی دل ریش شد بر بستر آسودگی	خار صحرای شقت غیرت سنجاب باد
خنجر دست مرگ ز در خلق من تافت	ابر چشم رسته شوی دهن قصاب باد

آه از سرم تکلف داد از قانون تحمل
بعد ازین سکین ظهوری غایب از آداب

عشق آمد در کانه زهرم شکر چکید	از شعله چراغ شب غم سحر چکید
گلبرگ لب بخیل جان نقل خنده سخت	زهر آب شک زدن گشت چکید
پیکان غمزه تافته شد در شکاف دل	ز جوش گریه از ره بانیشتر چکید
در بحر جحش چشم گداز غوطه زد	صد آفتاب ماه ز تاب نظر چکید
بر پشت منع گوشه دمان شیم تر	بگذشت زانغ سینه ز زخم جگر چکید
در شبیه شکیب تحمل فتاده برق	در یای شعله ز قف بر شرر چکید

دوران بزم امن ظهوری بجام کرد
نخنه نایب که از دم تیغ خطر چکید

دو شینه عشرت آمده از غم دمار ساز	ریش جگر سلام به پیش بلارساز
در دشت شعله خیز جگر مر و تشنگی	خضر امید ساغر آب بقار ساز
از کل عقل شیم تماشا غبار دشت	از گرد کوی جلوه صبا تو تیار ساز
اقبال نجات بین که دیوان دو	تشریف بادشاه بدوش گذار ساز

<p>پنهان ز ترک چشم نگه خو بنهار رساند این برق را توجبه شوق از کجا رساند</p>	<p>گشتیم گر چه کشته تیغ تنافس فلان شادم چه بیک خرمین بنظار و صبر سخت</p>
<p>ز نار بندی به ظهوری حواله شد ز نار را نصیب ز نار و آساند</p>	
<p>چو در دوازده دست از عمار در مان بر نمی تابد اگر زلف پریشان جوش افشان بر نمی تابد صداع نکست نسرین و بجان بر نمی تابد که ذوق عشرت جاوید نادان بر نمی تابد شکاف دل اگر نیش میفیلان بر نمی تابد که سیلاب جهان شوق طغیان بر نمی تابد که رشت دست حسرت زخم دندان بر نمی تابد</p>	<p>دل ز ندانیانت سیرستان بر نمی تابد پای زندانیان آرزو چاه دقن داری ز دود داغ دل پیچیده عطری در داغ جان مبادا فوت گردد و کینفس از روزگار غم گل وصل حرم کی در گریبان طلب بر می سحاب دیده تر مایه دیگر از کجا آرد جگر خواری کن ای غیرت ز مجلس برنجیر غم</p>
<p>ظهوری گو که بار آرد سنگینی داری در آید دل بر زیر بار اگر جان بر نمی تابد</p>	
<p>بلی طوفان آتش باد دامان بر نمی تابد که این اقبال را خورشید حیران بر نمی تابد که شوق کعبه روطی بیایان بر نمی تابد که گوش صبر و طاقت نام هجران بر نمی تابد که دوزخ شعله مضمون عنوان بر نمی تابد</p>	<p>لباس شوق ما چاک گریبان بر نمی تابد شگون از حرف مرهم فال زخم سینه میگیرد مگر جذب توجه کوتاهی بر راه ما دارد خدا بر سینه چاکهای شوق ما بنفشاید بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد در هم</p>
<p>ظهوری در بیان درد و دل از زبان داری</p>	

زبان بکشا که در شوق پایان نمیابد			
الفرای عقل سلطان خون اشکر کشید	الوداع ای سر غرور حسن خنجر کشید		
جدا ای سینه ریش زخم بر هم چکاند	مرحبا ای دیده اشکت شور درانگر کشید		
زهر خمر گران عتاب آلود کار خویش کرد	تا نکامی انتقام خویش از شکر کشید		
کی باب پند ناصح کشته گردد آتش	شعله داغ ندامت تیغ صرصر کشید		
شمع محفل کو بر افکن مرده قانوس ناز	نیت جادویی ز پس پرده پرور کشید		
فرق شوق از حسرت زخم طاعت میبرد	از برای مصلحت طاعت بسر در سر کشید		
مژده دارد ظهوری با تو دار در غمنا			
سینه بکشا پیشکش با تو کن خنجر کشید			
مے را بے خبر نگرداند	یار ساغر اگر نگرداند		
نه نشینم ز شوق کعبه برپا	تا مرا گرد سر نگرداند		
نه شود گوش زدا زو تمی	تا لبش در شکر نگرداند		
سبق مهر میکند نگرداند	که ورق باز بر نگرداند		
دیده ام عار دارد از اشکی	که بخون جگر نگرداند		
کس است آنکه شعله شوقم	آفت بال و پر نگرداند		
نوبت خنده ظهوری شد			
اشک در چشم تر نگرداند			
غمره چون تیغ کینه بر دارد	چاک صد کار با جگر دارد		
صد خرابی برای جان و دلم	باز از روی یکدگر دارد		

<p>بند برپای دل چرانه نمند نبض شادی برون قنادر پوست گوشه شوق منت بسیار زنده گردید در دودمان مرد عشق آورده که اندوهی دیده بر روز خویش میگیرد نیست تقصیر باغبان وفا</p>	<p>کمال در لعل تا کمر دارد نغمه در دست نیشتر دارد که دلم صبر برده در دارد ناله های که این اثر دارد مزدافت ده که بر دارد دامن روزگار تر دارد بیدار می رسد که خمر دارد</p>
<p>آرزو بار خویش در هم بست با ظهوری سر سفر دارد</p>	
<p>بیایا که ملاک انداختاوانی چند زانمقار تو در خلوت فراق کشان خوش آنکه باد بهار وصال افشاند امید هست که دل وصل یار در یابد سخن بشکوه هجران تمام شد در لب</p>	<p>مرو و بشنو ناله و فغانی چند لب رسیده از شوق بتار جلست چند رنخل گلشن امید با خزان چند رسید که چرخ هجران بجان زبانی چند بشکر وصل خواندیم استانی چند</p>
<p>ز درد خویش ظهوری حکایتی گفتی اگر بر سر مودشتی زبانی چند</p>	
<p>دوش اندیشه آغوش در آغوشم بود صبر میرفت و هوس رفت درون آورد رفته بود در خاطر همه جز همه کس</p>	<p>نمر از شکسته تر لب خاوشم بود شوق جبار و بکش پیشگیرم بود ذوق عیش و طرب از ذوق فراموشم بود</p>

<p>لذت شکر کا مہر بگ فدوی دید عطر کا گل مہر از مغر نشا طم جو شید دشمت بر کس نگہ دیدہ خیر نغم داشت</p>	<p>ہوس خام بر پتار لغت جو شتم بود باد دامن مہر از آتش خس پوشتم بود بود ہر جا سخن در لب خاموشم بود</p>
<p>حیش دوشینہ ظہوری از بیان بیرونست صبح صبر در طرب کردہ رہ دوشتم بود</p>	
<p>دل دگر پیانہ در بارہ سر جوش زد خداست شیرین تر کند دگر از ہر خوش را آتش پریشانہ بر سنیہ افسردہ سخت عقل از سودای جہد جو خود را باز خواند بر کشیدم خویش را مردانہ از آغوش در طریق رشک دل از غصہ پہلوی نخورد جز حدیث وصل در لبہای گویائی مباد</p>	<p>نعرہ مستانہ آہی بر لب خاموش زد عشق امل شور و تہجان اصلائی نوش زد و جلدہ پریایہ از چشم بی نغم جوش زد عشق عطر چین کا گل بر بشام پوش زد بخت کویس آرزوی دولت آغوش زد حسرت مابرتنا می رقیبان پوش زد بر سر راہ تنہا گوش خال ہوش زد</p>
<p>چون ظہوری انتقام از لعل کامی ہا کشید ہر کہ جوش از حسرت لبہای همچون جوش زد</p>	
<p>می شوقی بکفت آورده دلم نوشش با تا بکی سوز و وحد آرزوی خام نپرد یادش از منشیہ سودای دگر پیش نہاد لشکر آرزوی طرود کا گل زده نہفت دست بر گردن جان زخم نمایان افکند</p>	<p>چنبہ بخوردی در کمر ہوشش باد کاہا ہمیہ آتش کردہ جوشش باد غم و ہجر و طرب وصل فرا ہوشش باد علم معرکہ تفرقہ بردوشش باد عبت باغ نہان تنگ آغوشش باد</p>

<p>شعله در پیرهن از سر و قبا پوشش باد سخن عاشق و سوخته در گردش باد چشم بینا چون در دلب خاموشش باد</p>	<p>جان پروانه ندارد خبر از راحت سوز آنکه تاب سخن سر در حریفانش نیست کاش ناصح نگه صورت معنی میداشت</p>
	<p>تلخی عشق زده کام ظهیری نیست زهر ایام گوارنده ترا ز نوشش باد</p>
<p>شعله تنگ در آغوش خسی می آید کعبه در رقص زبانگ جرسی می آید نور امین بسجود قصبه می آید گاهی از دل بزبان ممتسی می آید خوش صغیری ز شگاف نفسی می آید باد از گوشه دامن کسی می آید رقص بر شعله کجا از گسی می آید آه در جان شکستم تا نفسی می آید اینک از هر فرقه زود و درسی می آید</p>	<p>از کسی مرده وصلی بکسی می آید محل را حدی شوق بیابانی کرد شعله طور چو بر داغ جگر جلوه دهد گشته مفتون لب خویش با چشم قبل صد ارم کل بزم ریخته از هر طرف بگریبان فلک شعله در آوخت بی غیر پای فرو رفته بشیر نی کام برگ در ریشه دل حسرت کاکل پیچ چه برهن بیری گریه بمن فرمودست</p>
	<p>باز فریاد ظهیری است که گذشته ز چرخ غالباً از بر فریاد رس می آید</p>
<p>بد شامی ز مغرب من تنگ شکر وید هم از هر دم شکر جو شد هم از شام سحر وید که نخل گلشن امید از آب تبر وید</p>	<p>خوشا روزی که از کشت حامی ل اثر وید سر آید تهنکامی زنت بر بند وید زین منعت خیر جهان عشق زانازم</p>

<p>تمنایا بسیر باغ دل گاهی توان بردن ندارم رنگ اگر شست جبار دیگری بند به خاکی که یکدم در هوای او فرو گیریم هوای جلوه شاہد زند و امان بهار یار اجل گر بکنند پر کالاهای دل بر اندازد برای دیدن جلا و مرگست این اگر گاهی</p>	<p>که جای سبزه از الماس مسرت نیست روید که پیش ناوکش از جانیش من سپروید از آن تا نو بهار حشر خورشید و قمر روید که در باغ تماشا لاله و گل تا کمر روید بهرانش گل داغی که از باغ جگر روید بطلست خانه دوری از چشم من نظر روید</p>
---	--

<p>ظهوری باز نو میدی تو خود بر یکدیگرستی مگر بیدار میدی بهر سر راه سفر روید</p>

<p>در چار سوی عشق جگر داغ جان خرید عشرت ز دوست کوته باز عفران خست جان را گذار بهر بازار دل فساد در مخزن بهارت دل نقد سودر سخت ای دل ز بستر مرض مهر بر بخیز این سر که سر قبله نمی آورد فرود</p>	<p>کام و زبان ز درد و خودش فغان خرید مستی ز باغ چیده او را غوان خرید از آن فروخت تحت محبت گران خرید پایه که خلس و کان زبان خرید کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید تارک برای سجده آن آستان خرید</p>
--	---

<p>معلوم نمیم جان ظهوری چه قدر داشت طالع مد نمود غم را بجان خرید</p>
--

<p>دگر از زلف و کاکل روز من بقری غلط بناز شست باز اندک شابی در پی بسمل غنا کو تا کند طرح ز کوته احتیاج من</p>	<p>دل از سودای فرمان برسان غلط که زخم کاردی بر سینۀ خنجر می غلط مسمم دیکه همین عشق بر اکسیر می غلط</p>
---	--

<p>بامید که شاید وصل ابندی هم بر پا زهی ردتو صبح کام برکش و امن محل گل باغ خبان خوابم بدم باغ جان قلم در پیش انشای محبت ناله دارد گرتد خشمم زخم هم ایل ز بختیابی</p>	<p>راشک آرزو بهر امانم زنجیر میخاطد که کسر شعله بر نافه شکیب میخاطد مبارکباد خاتم قرعه تعبیر میخاطد که نمیشویش بخون در پرچم میخاطد فرو بروم خروش سفید تر باش میخاطد</p>
<p>ظهوری شمع تعریف بختستان میسوزی که مه پروانه سان شعله تهر میخاطد</p>	
<p>نه تنها در هر همچون چرخ غمخواری نمیدانند نمیدارند غمخواران ز غمخواری بجز نامی مجو از شعله همچون مروت زنیار ایل بیک دیدن چاه آورد بهر صبر طاق را کند ز جگر گل چون پریشان دشته سنبیل سحرش شامم در خواب بخت من جان باقی</p>	<p>که همچون طالع مایه مایاری نمیدانند نمیدانم چرا دلدار و دلداری نمیدانند که چون بر دشت تیغ کینه ز نهار می نمیدانند اسیر او شوم طفلست پیکاری نمیدانند نسیم بوستان خلده عطاری نمیدانند چه خوابست این بگر گشت بیداری نمیدانند</p>
<p>برای عشق طرح خانه امید افکندم ظهوری سیل آه در دم معاری نمیدانند</p>	
<p>ز کام تلخی صد غفل عشق تبان روید مغرا غیر از گلگشت باغ التفات خود نمود حسرت آبی در جگر نگدشتت آما چه سوزست اینکه بکشد از زگران سوز خورت</p>	<p>پای حسرت من کی بهار بنجران روید سبا و خار دای طعنه از دشت زبان روید همان در جوی بارگره من از غوان روید که از هر قطره در باغ جگر صد ذراع جان روید</p>

رود هر لفظ را خار بلای عاشقی در پا و مدار شور زار طالع من خار گلدهای	گل تعریف حننت چون زبستان بیان رود که زنگارنگ و دبستان نخت دیگران رود
---	---

بیان نخت بر سر خرمی را سایه افکندم گذشت آنما ظهوری کنیات خزان رود	
--	--

ره گشتگی شست حست سزنی آید خیال غمزگی در لاله از افواج دل گرد سبوی باره عشقی است از آواز جانان مکن گویا به این اسباب به فروخت خود صد بند تنگ و مبدین تقویم نخت من چه خوار بیاب روی صبر آمد و دشواری مجلس دلاگر متوانی در وصف بیکان گشتین بی انظار غمزگی ل گشت در صفت بجا	بسی شوق کار پا اگر از سزنی آید اگر در سینه پای صبر و نشت سزنی آید و گر سنگ جفائی دور سازد برنی آید که در چشم گدایان چشمت قیصرنی آید که در کام مدد از گردن خرمی آید ز طرز نقشش معلوم شد و یگونی آید کز آن ز گسنگاه آشنا پرورنی آید که خشم از عمد ناز و تغافل برنی آید
--	---

طهوری از لال شعله خلق تشنه تر گردد سمندر بر کنار ز فرم و کوشش آید	
--	--

طرب پرور ملی کرد محبت جان طالعی دارد خوشا زخمی که برگردید از خاصیت مرهم بنام سینه از دوا بلان سکه راحت توان چمید بر دست تمنا دامن بران ز شمع شام طالع صبح دولت را دهر پرتو	فلک خراسانی که ترک سامان طالعی دارد بداد و دیکه از تاثیر درمان طالعی دارد اگر نهانی از دواغ نمایان طالعی دارد که از سر خیمه دروی گریان طالعی دارد سینه از دیکه از شمع شبستان طالعی دارد
--	---

<p>ز کوی جلوه می آید سیم خاطر افروزی وگر آراست غیرت بر رخم زبم جگر خواری</p>	<p>بنازم تا تشم از باد و امان طالعی دارد بم چون پشت است از زخم دندان طالعی دارد</p>
	<p>برون افکن طووری از زبان خست تر نما بشکر انیکه از فریاد و افغان طالعی دارد</p>
<p>حدیثی بر زبان دارم که در گفتن نیکنجد تجلی کرد بر طور تاشا شعله حسنه سر انگشت ز فک و پنجه ای دگرگون صلای بانع در آن باغبان آسوده جانان گذرد برق حسرت بر درون گریه شوم برای غفلت زنجیر کوه و دشت میباید ریغ و دست بستم بر جگر این جز ناسور گر زخم باد طالع برده برادر زردی او</p>	<p>گلی در حبیب میخواهم که در دهن نیکنجد که ذکر پر تویش در قصه امین نیکنجد که با چاکل لارشته و سوزن نیکنجد که سوز صاحب این داغ در رخ نیکنجد که دیگر آرزو را شعله در زمین نیکنجد جنون عاشقی در کوه و برزن نیکنجد بلی زخمی چنین در خنجر دشمن نیکنجد چه حال چون تاشا در گاه من نیکنجد</p>
	<p>طووری داده جان کوی در یکسی گویا که فریاد و افغان در پرده شیون نیکنجد</p>
<p>ای خوشا دستی که ز دست غمی بر سر زنند تلوگان ترا شکری خاطر برده اند * سرخ رویان ترا رعنائی در خاطر است غمزه راکی از غرور ناز پر وای کیست گر شود کینشاک ل سمنغ نتواند گریخت</p>	<p>وی خوشا زهری که ز صد طعنه بشکر زنند شعله خواران تو کی پمانه در کوثر زنند از دم تخت گل زخمی گریه بر سر زنند سینه چاکان هم مگر خود سینه بر خنجر زنند باز شاهین نگه چون در قنایش تر زنند</p>

باز نگذار در غلو تسراے وصل یار
گر چه خود خوابان سر انگشت طلب بر درزند

چون طهوری بر طرف افتاده صد بار دل
تا زقرگان برگ جان بران نشتر زنند

<p>سکه داغ بنام جگر یازده اند این صد فکما که پراز گوهر اختر بینی می کشانی که ندارند غم از روزگار کام جان زهر و زشت کشیدن کشته شمع بر دو گو بگس ده بزوش خار خار غم هر دم دل آورده بدن نشا بینبری رتبه آگاهان است</p>	<p>علم دید بام نظر یازده اند غوطه در لجه آب گهر یازده اند باده در مجلس مفیس سحر یازده اند گر چه در روز ازل بر شکریازده اند شعله انیسیت که در بال می پازده اند گل زخمی که بفرق جگر یازده اند از می یاد تو راه خبر یازده اند</p>
---	--

سپه یاس نسا زنده طهوری کاری
دل قوی دار که کوس غلغله یازده اند

<p>عشوه مضطرب ساخته دیدن دارد هوس خام بچرخ آمده در سینه دگر دشمن خواب رخ از چشمه حیوان ستم دام از تارنگه بافته خیمه سی آهو خالگی وادی الفت پویا عشق دریاغ دل آمد بچمن پیر نیست یکله بقینه زهری که نزارد در کام</p>	<p>قصه بی لب لب ورده شنیدن دارد داغها بر جگر سوخته چیدن دارد در جگر نیشته غمزه خلیدن دارد در نفس مرغ دل از شوق پریدن دارد دشت دشت از خرد و صبر رسیدن دارد بید بجا اصل امید بریدن دارد دست از نایه صد کام کشیدن دارد</p>
--	---

بار امید گرانست ز طهوری عاجز که طاقت بجایزه خمیدن دارد			
ولا داری تمنای عشرتی چند نشان وصل بدخواه منویس دلم ده ناصحا در گریه کردن خوشا آن کاروان صبر طاعت چه میخوانند از امانت شینان بیک کشتن نخواهم گشت قانع	بنده در عشق بازی بدعتی چند که خواهد کرد دوران دقتی چند مگر بیرون نشانم حسرتی چند که خیزد از کینش غارتی چند نغان از نسبت بی نسبتی چند برای دیده دارم حیرتی چند		
ظهوری تا تواند زیست چندی بر دوازدهم بندم تمهتی چند			
تنگنایان ساغر خون میکشند بیدلان از حسرت قد کسی گریه دارم هوس کردم خبر از حدیث بوسه برستان بگیر العطش گویان صحرائی غمت در رهت فغلین پوشان از غبا	مزد کا مرتخ شان چون میکشند آنها از دل چه موزون میکشند شهریان رختی بهامون میکشند ساغر لبهای میگون میکشند تشنگی در نیل و جیون میکشند خیر و حیرت فریدون میکشند		
حسرتی در دل ظهوری داده جا آرزو بارخت بیرون میکشند			
ما و من چون نریخ نقاب کشد	سجده از فرق آفتاب کشد		

<p> فدومبار از رخ عرفنا کش ترک چشمش ندارد آن پروا سائبان محبتش چو زنبند مائیه آتشین بیار کزان دل ز گرمای شوق میخواهد هست قدر آنقدر سوال ترتیب عشق بین که نیاید عشق اگر دل دهد کبوتر را </p>	<p> در گل و لاله آب و تاب کشد که خدنگ نگاه تاب کشد دل ز رنگهای جان طلبا کشد ابر مرغان من حباب کشد که کتابی با هتاب کشد که لبش ز صحت جواب کشد چپتر در چتر آفتاب کشد جگر از سینه عتاب کشد </p>
--	---

کحل بیداری بسازی بخت
که ظهوری بحیثم خواب کشد

<p> سر افکار ترک سادان بخورد چشمه های خون ثمرگان سبکد بر پنجپایم بسته آه ای دریغ خواستم خود را برم از یاد خود آرزوی سیر چشپی داشتم پادشاهان عطر در مغز آوردم کام جان شیرین نشد از بخت شور میگریزد دولت از کوی سری راه ما بر کوچه حیران فتاد </p>	<p> دل بدر و دلب با نفعان بر بخورد رگ بجنبش های مرغان بر بخورد درد بیدردی بدیدان بر بخورد بخت سستی کرده و نسیان بر بخورد از جگر بخت بدندان بر بخورد یاد کارزار گریبان بر بخورد بوسه کج نکلان بر بخورد که خرم زلفه بچوگان بر بخورد دل بدیدر جان بجانان بر بخورد </p>
--	---

تا ظهوری را بغواصی برم
دیدۀ چون ابرنسیان بر بخورد

<p>چرخ آخر برادر دل با میگرد خلعت وصل ابد بر قد با بر بند خشم بی روی که در عاقبت کار ندید چند روز است که بر چهره نه غلط شک داع حسرت که بعد شوی دل میا لید بچه حسرت وطن قطع نظر کرد امید چقدر خنده بجای که حسودان کردند</p>	<p>کار بار است بتوفیق خدا میگرد هر زمان پیر ملن از شوق قبا میگرد رویش از سیلی آیام قفا میگرد خنده یار بگوید لب با میگرد روی برافشته از سینه جدا میگرد بازش آید و به بیند کجا میگرد اشک در دیده ایشان بچه جا میگرد</p>
--	---

نکستی نامزد مغر ظهوری گردید

هوش بهوش بدنبال صبا میگرد

<p>خوشا صیدی که از زخم غمی بر بیکر غلط خدا یازد نه غم به کام جانم رخیت بنوازم جلای خشم تر از چهره خواهم که چون گیریم با میدیکه شاید آرد و با بر کند رنگ در آن کشور که گردد باغبان عشق چمن پر ز شور عشق میخوام بزور گریه غم ما خیالی را بنوعی تنگ در آغوش جان ارم</p>	<p>اگر بسازد بزور شوق پا محکم لب غلط تبلخی کند لب شیرین بانی در شکر غلط بجای اشک بر خسار خورشید تر غلط دل صاپاره شب تا روز در خون جگر غلط ز غل آرد و هر خط شاخی بر تبر غلط که هر دم از جگر بر چه دم غمتی در غلط که عاجز میشود گاهی اگر خواهد که غلط</p>
--	---

ظهوری آن زمان بر تبر آسوی غلطی

که دل از شوق مرگان بر زبان برنیشتر غلطد

چشم فغان تو پر داخته بتانی چند
نکست حبیب تو در صحرای گلستان چید
جگم راحت صد ساله جرات دارد
حرف شیرینی کنج دهنی میگفتم
نام یکجان نتوان برکشید صحت
خاطری جمع ترا ز خاطر من یادگشت
تجاشای حرم دیده کسی داده جلا
ساقیا از گنجه تو به زندان بگذر

آرزو از گمش تاخته میدانی چند
بر دریند گل و لاله گریبانی چند
از خندنگه انداخته پیکانی چند
رست ارکام در بانم شکرتانی چند
وه چه میبود که میشست کسی جان چند
دادار سرکشی طره پریشانی چند
که هر گام بریدست بیابانی چند
رحم بر حال پریشان پیشانی چند

وقت شکرت ظهوری که گزنی حل

خورد اگر گشتی امید تو طوفانی چند

شرار و فرخ دل دانه چون جان فرو ریزد
سرافسانه دردی که ز این مرگها دارم
خدا میدی و تند صفهای صبر بپوش پات
ملک برفق پیشانی زندگامای رسوا
بسنگ عشق نواز اگر فرق تنارا
خوشا عالمی که بر بالین بیاری ستمکاری
خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد محرومی
خوشا سر سبزه کتوبی که در غمخانه هجران

ز خجالت لاله خلد از کف غمخوان فرو ریزد
اگر بکشایم از هر حرف صد دربان فرو ریزد
بیان بشین که هر کس دولت صدف مرغ ریزد
ز کنج زگرش چون عشو نهان فرو ریزد
کجا از مغر سودای غم سامان فرو ریزد
بانگشت ترحم اشک از مرگان فرو ریزد
ز زخام بیاد گوشه دامن فرو ریزد
چو بکشایند وصل از سخی غمخوان فرو ریزد

	<p>بشی خواهم منظوری آشنیان سرز زمین گویی که دیوار و در کاشانه حیان فرو ریزد</p>	
<p>مرده بودم بغم عشق حیاتم دادند سر بهیو بکرده حسن صفاتم دادند مست گشتم خبر از نشأ ذاتم دادند بر جهان غم و اندوه بهاتم دادند خاطر فارغ از اندیشه ماتم دادند در بن هر مژه صد نیل و فراتم دادند ذوق تسلیم منا در عرفاتم دادند عیش غم راحت محنت بهکاتم دادند</p>		<p>شکر گزید خودی و شش بخاتم دادند عشق ذاتم نگه صورت معنی بخشید ساقی حسن صفاتم می پی در پی داد ثبت در دفتر دیوان قدر شد نامم عرصه بر چید اهل سرشال از کشت اجل چهره در گرد بیابان مهر گشته بود طلبش آرزوی حج و صاکم گشت مستحقانه بدر یوزه لبی بکشودم</p>
	<p>درست بیان محبت به منظوری دادم جای در گوشه توفیق نباتم دادند</p>	
<p>دفع را روی شناسی جگر یا میکرد نگه از دور تقریب تا شام میکرد صبر کم حوصله هر خطه گلی و میکرد مزد لبهای خوش شم که چه غوغا میکرد آرزو خون جگر بر سر تقوا میکرد کار صد خیل و حشر از تو تنها میکرد حسن تو بر نثر عشق زبانی میکرد</p>		<p>عشق چون جگر بر خیز جویا میکرد کشته تیغ تغافل چون میخاطید تا زنده شخنه بازار سلامت بنهر بر سر کوچه بیچارگی از قوت ضیعت لب جام از لب ساقی چو شدی سکه با در بهم زدن ملکیت صبر و شکیب بوسه ارقا فقه عهد تو میر و مبصر</p>

	منقرش ارد در خشن موتیو سود میگرد	نافه از طره لیلی نخلیدی مجنون	
	گر نمیداشت ظهوری تفت سودا در دل قیمت داغ جگر سوز که پیدا میکرد		
	دل مرگان پرستم سینه بر خور اندازد که شور رشک لذت در نهادش کند اندازد نظر از رشک در حشر کی بر کوشش اندازد باین رفتار و قامت چون بخت اندازد کسی گر آرزوی خویش را بستر اندازد نشیند بخود و گوشتی بر آرد در اندازد که از فعل سمنه آئینه اسکندر اندازد رخ زیبای ساقی عکس اگر دریاغ اندازد	نسیم بخت کو تا پرده از روی بر اندازد نکندش و اگر مهرست کو بخت چنان تخم در رونق تیره گرمای صحرای تمناش کند فرش نضای جان فوق کفر و یازد کشد در زیر سر بالین افوی میجارا خوشا حال کسی که زنده در کعبه میجا خوش آن سالک افتد در میان آن چنان خفی دور از صورتی نداند صورتی بهتر	
	عجب گنج از ضیف نام را دیار برون آید ظهوری خود را اگر بسجی اختر اندازد		
	دردی که رو با کرد روی دوا ندارد کشت امید کاران نشو و نما ندارد از خاک رگداری که تو تیا ندارد دین مایه بیوفایی صد بیوفای ندارد کشای تیر آسم ششم خطا ندارد	سبب و هیچ کاری با کار ما ندارد کو صد بهار هر دم دامن سبزی بزن از چشم رشک نیاں گو باد رو بگردان از جفت رشک بر شد باز عشق باری قدم کمان شد از غم می مدعی هر که	
	دل میدزدن فرسیت بانی نور ظهوری		

بیگانه پرور با آتشنا ندارد	<p>ز تاب سستی حسرت چو من بجوش فست دور فردی ز یاد خرقه پوش افتد هزار تفرقه عدکا روان هوش افتد بلاست انیکه تو نگار گران فروش افتد روست بار امیدش اگر زروش افتد که دیک آرزوی خام شان جوش افتد اگر ره گله برب غموش افتد</p>	<p>کسی که در هوس لعل باده نوش افتد بروی کار افتد نجیب را اگر زندی ز یک نگاه مکین گاه گشته چشمت ز جاده حسن بعد جان بها گذر گشته بکوی نخل از رشک خورده پهلوی چنان بپوشیده کن گرم سرد مهر انداز شکسته عهد تو برین سخن نه آید</p>
<p>بصد فرب طه‌وری زبان کشیده بگام چنان کن که لبش باز در خروش افتد</p>	<p>ستمکار مرا بشناسد اینهارا باو گوید هزاران جان دل که قیمت کینا و گوید از دگر یاد را بگذارد از حرف رنگ و بو گوید اگر خود را دل دیوانه اندر داغ او گوید ز غمخواران یکی خواهم خاک من فرو گوید که دل با چاک حبیب صبر و طاقت از رخو گوید</p>	<p>کسی را اگر کسی نام بران تند خو گوید ببازار محبت منزند بانگ مراد از من گدازد رنگ و بود و لاله و گل از قف محبت گفته را صاحبان خبر می بخشند می گنج کنند در روز مرگ هر چه از یاری و غمخواری مگر تانگاه سوزن مرگان شود حاضر</p>
<p>بر سر دروغ را خواب سستی می نهد بالش طه‌وری که چنین فسانه جام سبو گوید</p>	<p>پارا بگنارند و بکونی بر آید</p>	<p>آسوده دل آنکه ز نخوت بدر آید</p>

<p>نپان ز صبا بر سر راه خبر آیند آنها که بجانها بطریق نظر آیند از دیده قدم ساخته بر نشتر آیند چون بابلیان توبه نیرنگ در آیند بگذار اسیران تو در پیش ترانند هر روز چو از روز دیگر خامتر آیند از حرف لببت چون بحدیث شکر آیند</p>	<p>با بیخبران از هوس نکست مونس در حشر مردن گرد بر آیند ز دلسا شرکان تو گرد شدگان طلبدیش رنگ رخ اغیار بشوید غوی خجالت ترسم که نهد رود بکس مرهم لطفت میوه چو رانی ز بخت سوختگانرا در کام و زبان داد ز ند حرف تلخی</p>
<p>شاهش بران قوم طهوری که بکوش تفتیده دل خشک لب چشمترا آیند</p>	
<p>زود گلهای پشیمانی بدامن میکند یکیک آن نامه را بکار دشمن میکند بازوی غیر این زمان اندازد و نمیکند از برای خوار پادشاه سوزن میکند اندک اندک مرغ دل ترک طبعین میکند غیرت خونها که حالا در دل من میکند و نه نمیداند چرا غش خانه روشن میکند</p>	<p>باغبان آن گل چنین که سیر گلشن میکند دوستیهای که در کارش اسیران کرده اند مجرمان را زبهره دامن گرفته اند دل که نشتر در جگر بریاد شرکان میکند در شکنج دام گیسویش گم خوش آر مید حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد وقت حسرت از هم صبحها را شام کرد</p>
<p>آرزو مرد گرفته با طهوری آتش عشوه نپان که جانش چه درین میکند</p>	
<p>دل دلازمینو اده چنین باشد چنین باشد</p>	<p>ندارم شکوه که خاطر من اندوه گین باشد</p>

ملک را زین هوس از آسمان و بر زمین باشد اگر از گوشه چشمی نگاهی در کین باشد چرا بحث چنان باشد چرا بحث چنین باشد تو هم ای بی وفا آخر همان کردی همین باشد نه بهر آنکه رفزد و شب کسی را بر جبین باشد	بدشنامم لعلی آموده شد بخت دعا نازم بگرداند ز ره صد کاروان صبر طاق را خدا یا آگهی از حال من از حال دشمن هم جفا کاران کشند از غصه غیار یاران را خدا چنین آفریدست از برای طره و کامل
---	---

بدیق خاکسار بهیا ظهیری میرسی وقتی

که شوخی را بخبار چهره بر بستین باشد

باز شب ز گسست بلا میگرد پاس میداشتی بگوشه چشم تاب کاکل بر عنقم بتیابان صبر جبار ره تعدی شوق گر چه بر بود دل ز مهر از کین جور بیگانه جور بود آرس خوب میبود بی وفا اینها	ناز خاطر نشان مامیکرد که تغافل با چاهامیکرد دست در گردن صبا میگرد همه جان خوش تلاش مامیکرد مهر تو بجای خوشیش دامیکرد که بخرکب آشنا میگرد حسن گر با کس وفا میگرد
--	---

من گنگار بودم و عاشق

با ظهیری چرا جفا میگرد

دل که در کج همجس جادارد لرزه روزگار بتیاب تغ بیگانه کشیده فراق	جای در کام اثر دلم دارد بند از بند جان جدا دارد همه انداز آشنا دارد
--	---

جان بک صدم رسیده هنوز صلح کردند وصل و هجر میان ز حشم دهن نشاندند بر هم کشته تیغ و دشنه مرگان چشم شب زنده دار گوشه نشین مردن و زیستن نمیدانم	روی امید بر قفا دارد درد ما جنگ با دوا دارد خنج بر غمزه محبسا دارد نگه تیز خنثیها دارد حاجت گریه را روا دارد و یگیری اختیار ما دارد
--	--

از ظهوری بخاطر ظهوری لا
گرچه صبر گریه پا دارد

دل خود را بنازم فکر در دجا و دان دارد بیا ای عشق محنتی مبین میکنی سینه جانرا کسی در قضا عشت روی کا میدین نمیدان زبان آورده بیرون شعله بلای دافع میایم چنان بر لب نهم مهر خوشی با چنین درد بروی دل در می شاید کشاید همت جان به جو گل خندان به بستان میخیزد لاله روی کنند تیغ شرم بر عالم جلاد هجرانش صبابا میر محل گو گو حال گداز باره غفل باش اندکی از صید پنهان غم بر آمیزد	مدار کار و بار سود و سودا بر زبان دارد که حسن از ابروی او تیر شوخی و کمان دارد که مغزی از سر خوان غمی در استخوان دارد بران روی که با مغز دل و جان میان دارد که فریاد و فغانش نشیبه در کام و دهن دارد که فرق عرش سائی همه خاک آستان دارد چه خونین گریه اشک آنه برای انخوان دارد از خون تار و زهر عشت خاک جوش الامان دارد که دست عجز در دامان گردد کاروان دارد سرت گردم کند افکن نگاهت تیر جان دارد
---	--

ظهوری از تو با خود در شب کنج خاموشی

حکایت در حکایت ستاین ذات الهی		
<p>شب نگاهم میمان نعمت دیدار بود دیدار روشن سینه گلشن شکریا لب هم زبان خاطر احباب گردون را بقانون منیوات صیقلی بود از نگاه آئینه روشن شدن لان غیر در بانی بنجر مبدوتی کردن نداشت توبه بر پای شکستن داشت رخسار نیاز غمزه نشتر میسر سازد لب نمک بر پیشانی</p>	<p>استخوانم مغر شد خوش راحت دگر بود یار بی اغیار دمی بی درد و گل بنجار بود چنگ افغان را رگ جان جسدان تار بود سینه تاریک جانان تخت زنگار بود کردمش خون در جگر دلداری چون بیدار بود عشوه ساقی طامی جان استغفار بود هر زمان صد جان شمار راحت آزار بود</p>	<p>سازگاری با طهوری گر چه بسیاری اند کار سازی انقدر از بخت بسیار بود</p>
<p>شکر کاخ بفرام سر کار آخر شد تا رقانون جدائی بگسترن پیوست رفته شد رنگ خانی ز سر برده چشم ساتی دومی لطف بگردش انداخت بدر آید زو بان اختر طالع اصل تا رگسوی کسی دهن نکست افشاند شاهد کام منحل بر دل من گوشتا ناصری لطف کنند از سر پاتمند بروایدل تو حریف دگر اند که من</p>	<p>عمر آخر نشد و فرقت یا آخر شد در رگ وریشه جان با زار آخر شد همه غمها بتاشای نگار آخر شد صبح مست بلی شام غم آخر شد ای خوشا عیش غم یار چو پار آخر شد مغر از آرزوی مشک تمار آخر شد عشق آمد بوس بوس کنار آخر شد بسر باید که آرام و قرار آخر شد با ختم هر چه سخن یار تمار آخر شد</p>	

در تماشا بدین دیده ندادم حاجت	منت آئینه و آئینه دار آخر شد
از گلستان رخسار حریف ظهیری سر کرد	سخن خرمی فصل بهار آخر شد
<p>تموز بچ شد دل غنچه پیرده را ماند</p> <p>چرا هر دم نبالد آرزو در حسرت لعل</p> <p>چه رنگین میرسد از سیر در خونم کش ای خیر</p> <p>بدوش از طره چوکان این آرایش میدا</p> <p>چه حاصل کرد خشت سوت مروت پرده بردا</p> <p>ز دره تنگ نسبت مرد مخمور تو ای ساق</p> <p>ز قید مکتب اندوه آزادم بجد الله</p>	<p>ز جان خون میچکد صید شکار خورده را ماند</p> <p>که دشنامش دعا های اثر پرورده اماند</p> <p>سپندی که که صیاد شکار آورده را ماند</p> <p>که چالاکانه گوی از عرصه بیرون پرده اماند</p> <p>ز سخت بدنگاه هم گاه دیدن پرده را ماند</p> <p>بجامی گرم سازش ز ابد افسرده را ماند</p> <p>ز خوشحالی دلم طفل معلم مرده را ماند</p>
<p>بامیدی که صیادی کند سر پنجه را رنگین</p> <p>ظهیری آهویا پر بگلو افشرد را ماند</p>	
<p>ندارد دست بر طوف نقابی باو میلرزد</p> <p>مشوش که خاله طراز دشت یاد میلرزد</p> <p>دل از نظاره خورشید مادر زو میلرزد</p> <p>ندارد تاب این آتش از باو میلرزد</p> <p>گیاه تلخ میروید پی فداو میلرزد</p> <p>چه خوش نزدیک ام آید دل صیاد میلرزد</p> <p>که از بیداد در کام زبان فداو میلرزد</p>	<p>از رشک قاصدی در بوستان شاد میلرزد</p> <p>میرسان رشوکت و جاشه نشانه خیال او</p> <p>ز بهی حسن شیرنگ که چون رشید گردو</p> <p>مبار جبرایع و داغ مجوران تند بپلو</p> <p>ز زهر کینه خسرو هنوز از تربت تیرین</p> <p>غزالی که کجای صد نهر برش کند آید</p> <p>برسم دادخواهی میر بختم بدیوانی</p>

	<p>ظهوری گرد چاه گشته در صحرائی متیابی چو کو بد بر زمین سر کوه را بنیاد میلزد</p>	
	<p>بروی سیر در بانغ و بوستان بندد بانیکه تهمت رنگی برار غوان بندند مگر که ناصح ما را کسی زبان بندد بروی شعله زبال بر آشیان بندد امید هست که دوری در دکان بندد که چه نقش بر این چاک آستان بندد چنان نکرده مغرم در استخوان بندد اگر نه دست وصال تو زخم جان بندد</p>	<p>کسی که چشم ز روی تو دلستان بندد بهار پیش رخت جلوه کی تواند کرد بجز ملازمت اهل هجر نیست علاج نمانده در دل پروانه تاب میخوابد اجل معامله نزدیک کرده خوش با جان خدا کند که نشیند در گریبان نقشی فلک نبخت و صلم اگر همی پرورد گیاها همه زخمی ده ز تریت من</p>
	<p>بحسب جان ظهوری هزار چاک افتد اگر نه در دغمت بازوی توان بندد</p>	
	<p>آب درخواست و چشم تری یافته اند در بیابان فضا راهبری یافته اند در دل تیره شب خود سحری یافته اند چون نماند شکاف جگر می یافته اند تا باقبال غمی در دوسری یافته اند مگر از تازنه جوانان نظری یافته اند غالباً بخیر این هم خبری یافته اند</p>	<p>با نفس تفته در فرمان اشری یافته اند رو با قلیم بقا ذوق کنان میرانند آفتاب از شر شعله طالع پاشند عمر جاوید چکانند ز غوغا و دین سالماسک سر کوی طلوع ده بسر اشری با نظر لطف کمن پران است گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند</p>

	<p>با هوای طهوری شده خساره پست بر قوت دیده دران در شجر می یافته اند</p>	
<p>از دل پر درو امید و دارفته اند در گریبان سحر شبهای بلیدارفته اند هزاران از چشمهای چشم در یارفته اند سینه چاکان تو داغ دل صحرارفته اند فیض جان بر صبح افاس سییافته اند بر سر راه تمنای دل یارفته اند زخمها را بدل دجان ز لایخارفته اند هوش از مغزش بوی جود عذرارفته اند صد چمن گل در گریبان کاشارفته اند</p>		<p>خاکسارانت ز رخ گرد تمنا رفته اند شام غم مردم بیا دگوشه دامان آه گرچه از تاب درون بر چیده اند آفتاب در فضایی است در نهان بهار این لاله در شبستان میاشتباده داران غمت زیره هر شیشه کبریا گشت خرد دیگران از دیدن یوسف بریندا رقص گوش و املق دستان این نشنود خارجینان سر کوئی ز باغ چهره</p>
	<p>کرده با محکم طهوری بر سر کوی کس که در میدان او هر روز مهر بارفته اند</p>	
<p>وقت نماز جانب میخانه برو کنند آنجا که خوبندت نعمای او کنند فرط بر ویم از دجبت فرو کنند شرمی که ساکنان به ازین جستجو کنند در باغ از و اگر سخن رنگ بو کنند بگذار تا بحسرت دیدار خو کنند</p>		<p>صافی دلمان بچشمه ساغر وضو کنند کی دست شان بایده غیش میروند منت میکشیم در دوزخ کشاوه است ایدل ز خود برودن نهادی هنوز پا گلزار تاب شک شود آب رنگ بوی دنبال رشکیان چه فرستی خیال را</p>

<p>در جیب جان نکند ظهوری نهرا چاک تا دلبران تبار نگامش رفو کنند</p>	
<p>باز ابرو سے ناز چین دارد از برای شگاف سینہ صبر میشود زخم تازه تر هر روز کشته ام تخم حسرتی در جان قطره دهن را همچون ست صبر از بیدلان نمی آید بهت نزدیکتر بر سواست</p>	<p>عجب زار روی بزمین دارد غمزه غمخوار استین دارد نمک خنده در کین دارد که چو امیتد خوشه چین دارد خوب میگیریم آفرین دارد چند خود را کسے برین دارد هر که او محفل دور بین دارد</p>
<p>تا ظهوری شناس کشته غمی نه غم دل نه فکر دین دارد</p>	
<p>آشنا رو میناید غم طرب بگمانه باد شعله پرده شمع از دیوان شایسته جن بست آئین شهر خاطر را تنای صال یک شبی در خلوت لب بسته دیوانگان خوشه چینی آرد دارد اثر از کشت ما دلق زده آکوده شد از جام سرشار کسی در سبزه شیشه کی گنجد شراب بزم ما</p>	<p>کا کلی زنجیر میاز و خرد دیوانه باد گرم تر سے آید آتش بر پر پر دانه باد بام عشرت خانه اغیار حسرت خانه باد مست ناز و مست خواب باده فسانه باد دزدین زار زانی اشک حسرت دانه باد شست و شوی داغها بر گریه مستانه باد جبهه خشم در سجود ساغر دچانه باد</p>
<p>تا ظهوری افکند رخت سیاه دزدی برون</p>	

	پرتو خورشید رخسارش در کاشانه باد	
	آرزو دارا گداز کوه تاخیر باد خاک را هم غلغلان عشق را کسیر باد پای صبر از حلقهای آه در بنخیر باد منت یک زخم کاری بر دل نخیر باد حرف دور میامی ایشان لب تیر باد راه سیلاب جنون بر کوه تیر باد آتش در شست شوی خرقه تدویر باد	شعله پر درگشته آه می تفتانیر باد سایه جاده محبت بر سر بنجم قتاد درده بازار میسند را ز دل زمین بر خدنگ غمزه صد چشم حسرت دوخته دوشن خواب غم از قوت تبیان سوخته تیره بختی آورد سرمای دیوار عقل دامن آلوده را آلوده تر میسازد آ
	خوار خواهد شد طهوری قوت غرض حالت جز آتش مهر منعی بر لب تقریر باد	
	لعبان اشک رازیب گرازه باره باد در زبان قاصد امید صد آواره باد مزد خواب باسان بر کوشش عازه باد گاه گاهی صحرای مرا اندازد باد از جداییای نرم وصل در خیازه باد	رخسهای کمنه از شور تبسم تازه باد هر زمان اگر شود جان وصال غایبی در بیابان دیده بیدار بختی در راه بر گرفتن پرده زان خسار حدایت مدعی با آنکه از مستی ندارد بهره
	گر ز آه من گل باغ طرب پذیرد شد لااله دشت غم از آه طوسی تازه باد	
	عشوه سر کن بطرقی که هوس تر باید ناله چندان طلب لب کتب نفس تر باید	مهر زانگونه بغیرای که کس تر باید آنقدر گریه بغیرای که از چشم آید

<p>محل دادی امید منزل نرسد جد کن تا کنش شمع غیرت بردار کجاست پیش مرغی که آن تلخ نگام</p>	<p>ناتق سعی که افغان جرس برتابد دل شب گرد که تو در غم بس برتابد شکری نیست که پروای گس برتابد</p>
<p>وصل اندازه مالیت طهوری میوز شعله کی تنگ بهم آغوشی خس برتابد</p>	
<p>از درد مکن ناله دلا بار فرستاد گر خاتمی رفت بپای دل مجنون سرخسب فرمود نبود آبله پرورد ناز از قدرش خانه نشین داشت که مارا بسیار دلی چاک شد از دشنه حسرت</p>	<p>غمخوار غمی باش که غمخوار فرستاد لیلی زمره سوزن آن غار فرستاد شیرین گفت اشکی نمودار فرستاد دیوانگی عشق میبازار فرستاد زان زخم که بهر دل افکار فرستاد</p>
<p>کردی رگ جان رشته تبیج طهوری بمان مژده که زلفی بتوزنار فرستاد</p>	
<p>رود مد مرگ در کوی دل افتد بسان عشق حلالی ضرورت ز سرگردانی پروانه غم نیست نه در بحر غمی کشتی شکستیم ندیدیم نیم بسمل قاتل ما نهان نتوان بیک عالم تقاض گزند مرگ دست آندم برآرد</p>	<p>اگر بکیم زیادش غافل افتد که هر ساعت هزاران شکل افتد اگر در پایی شمع محفل افتد که روزی تخته بر ساحل افتد که صید غمزه او بسمل افتد مبادا سدهستی حائل افتد که از بازوی جان هرزدل افتد</p>

	طهیری از شرابی گشته مرفوش که عقل از دیدنش لایق اقل افتد	
<p>دربان بکوشش آمده دربان نشد یکره لبی گزیده بدندان مانشد تعبیر خواهبای پریشان مانشد قفل کشیده از در زندان مانشد زنجیر او بریده بسویان مانشد تاخار او معارض امان مانشد خرواغ دل چراغ شبستان مانشد یک آرزو نماند که معان مانشد</p>		<p>مروم و چاره غم نهان مانشد برداشت چشم تنه از غم یک روز شانه کاری آشفته کا دوران ز کار جلد فروبتگی کشود آقاده نصیحت جان زبان کار خصمی نکرده حبیب بگهای دیگران با آنکه سخت مشعل خورشید بر خشت صد نخت آن آتش حشر کباب شد</p>
	رضوان خجل ندوی طهیری بگفته گلکهای خلد خار گلستان مانشد	
<p>خوشا بیگانگی آشنا چون آشنا افتد خدا دادند که دردشت جگر خواری کجا افتد معاذ الله که کس در کوچه هجران زیبا افتد که دامان وصال و بدست هجر ما افتد که چشم داغ او بر سینه اهل وفا افتد ازین اندیشه آلودم که نازم بر ملا افتد بزاری گر چنین بر صبح و نبال صبا افتد</p>		<p>ستم زهر باشد مهر اگر بر یوفا افتد شکار دل در شست رشک خم کاری دارد اجل از حریم خواهد که گیرد دست نتواند مگر هم عشق او آرد بدون از نا کسی بار بجراحت نیباشد بلی نخت ست چندان بجهد الله که در گفتن نمیکند حدیث من دماغ دل محط میشود آخر ز گلزار</p>

	بروی عافیت از رشک چشم میل بکشاید کسی که شمع چشمی چون ظهوری در بلاء افتد	
--	--	--

آنانکه جان فدای نگاری نکرده اند در سایه نهال غمی چون طرب کنند تنگ خنوف شمار در درج سینه شان از بهر دو باخت کینه نگر و نگر گنج سور ساحل برای کشتی امید دیگران از دل زحمت رشک صبری بضره کو خونی ز نوک دشنه مژگان نمیچکد همکارشان مباحش که کاری نکرده اند چشم دگان که فکر بهاری نکرده اند جان جمع از برای نشاری نکرده اند تا بر بساط عشق قماری نکرده اند گرد میان خیال کناری نکرده اند صبر تشکیب و عهد قراری نکرده اند ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند	
---	--

تا کی بجز خویش ظهوری نغان کنی خوبان بگوی رحم گذاری نکرده اند	
---	--

بهوی موی تو نکمت ز مشکنا ب بر آید سزد اگر رود از خاطرش و دماغ خیالت قدیم بسوی تو بهم نجانہ لیک زمانے بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالش نسیم طالع ما را دهد خدا توانے نمیتوان ز درون تفتگان شمر کسی را شب شراب باغیا ر وعده کرد خدا یا ز عکس روی تو هر روز آفتاب بر آید ز بس برای تو جانم ز اضطراب بر آید که عکس عارضت از ساغر شراب بر آید ز زره دانه فشانند آفتاب بر آید که در محاذله با دامن نقاب بر آید اگر ز عهده داغ جگر حساب بر آید روا ما را که خود دل از کباب بر آید	
---	--

بشی از رحم در آئی اگر بخواب ظهوری	
-----------------------------------	--

	دمی که دیده کشاید نغان ز خواب آید	
<p>دوام عیش محال است غم ز فال ندارد بجان خواج که اطلس نمودشال ندارد درین چهره که صحرا می خشن غزال ندارد زبان عشرت عشاق ماه و سال ندارد زبان ماست که تقریر اهل حال ندارد چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد</p>		<p>بها رنگش ایام اعتدال ندارد ز منبسان نخزم در لباس عجب فرشی با بود کنه نازم و طریق رسیدن بر زده مفتحه در ایام وصل کار فتاد همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند بجد گرفته چو دواعض حدیث ساده لائلا</p>
	<p>هزار ستمی ابرار حواله شد به طهوری زهی زمانه که یک راحت وصال ندارد</p>	
<p>خبر ز جلوه خورشید بنیوال ندارد بیا که باغ چو قد تو یک نهال ندارد ره بی بچاک گریه بانت از نهال ندارد تحمل از من و رحم از تو احتمال ندارد بدست رشک ولی تاب گوشمال ندارد چو حرف ما بمیان آید انفعال ندارد بعیش و عشرت خود کلفت طلال ندارد</p>		<p>ترا کی که در آئینه خیال ندارد بیای سیر فرو کرده ام تمام جهان را بموی کیست چنین پاره پیرهن گل را با احتمال دل خویش را عبت چه فیریم بی باغ هجر دلم را هزار جای ادب کن بدزه بین که چنان مهر در کنار کشیدش گذشت در دزد در مان علاج چلیپا غفل</p>
	<p>به بین که چیست ظهورش تو خود برای ظهور ز خود نخواه که او قدرت سوال ندارد</p>	
<p>تین زهرین بمویم صد آفتاب در آید</p>		<p>نیال او چو بخلو تسری خواب در آید</p>

<p>زمان زمان بد افتد ز چاک سینم کم چو ز من بد آید سیاه از قف آهم ز تاب حسرت چند آن سر شکستور بزم ز ندر کشته شو غیش آب بر رخ بختم گناه گامم در سوا قرار یافت تغافل ز راه آید و گرد تو گرد و به نشیند</p>	<p>بتن ز بهر تن مومیم صد آفتاب در آید بکلبه ام شب هجران چو با تبا آید که شور خنده او با دل کباب در آید چو از تیغ بیداریم بخواب در آید مگه بکا و نهان از در ثواب در آید بمجلس تو در رخ گریا حساب در آید</p>
<p>شدم ملاک ظهوری فریب عده و که نشنه را بنظر جلوه سراب در آید</p>	
<p>چون دل شود آرد بزدان تو یابند هر چشم که چشمست بر خسار تو افتد این حکم که خس از خط مشکین تو روند خورشید اگر بر سر باز از نشیند اندازه صحن چمن خلد بنا شد در خستر توان سوخت غم و زرخیان زین سخت کمانی عجیب نیست که فردا آن شور که خونابه کشاید ز جگر با</p>	<p>خاطر که شود جمع پریشان تو یابند هر دست که دستت بدامان تو یابند تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند جوش دل در جان بزرگان تو یابند آن ذوق که در گوشه زندان تو یابند ز آن دافع که در سینه خامان تو یابند دلما همه بر حسرت پیکان تو یابند بر خوان طاعت ز نیکدان تو یابند</p>
<p>امید که جان در تن از ویافت ظهوری جان در نش از عشوه پنهان تو یابند</p>	
<p>خیر نندید از دور هر که شراب بخورد</p>	<p>و به بچه امید مرد هر که بر آبت نبرد</p>

عشق معمر دگر ساخته عریان مرا عقل نشد تا بغم تا نزد من بر جبین ز نیت تصحیح یافت نسخه دشتکی جیب ز حبیبی قناد کار رفوگر نماید خشم پس سر نمود صلح بغل باز کرد شکر که آخر زمن عمر حسابی گرفت پنجه تصاب ما باد بخون لاله گون گر می دیدار را باز باندازه ده	باخته ام خویش را باز منم میبرد صاف نشد مشربم تا انقسام بدرد هر چه بجز یاد تو کز لک نسیان ستود دیگ چون جوش زد آتش ناصح سر جمل با تم شست شکر که تقلید مرد نالہ صد قسم درد بر نفس من شمرد بر گلو آرزو خوش بوسی پافشرد حوصله ترنگ شد جام گاهت بخورد
---	--

دار و در مان بهیچ درد و آنخش یار

عشق بدل دل بجان جان ظهوی سپرد

سینه تیغ سمت چاک با سوز جگر بر زده امید زخم بوسه پیشانی نخچیر تو بست تغافل پی قلم کمر در مهوس طره پریشان شدم انفعی دست و در غم زخم خورد غیر کج زبهره عشق از کجا عشوه ساقی بشرابم فلکند عمر بکیار نشد صرف یار	سینه ات از کینه ما پاک باد دستخوش غمزه بیباک باد بر دهن خلقه قراک باد تیغ بد امان نگه پاک باد آه غم آماده بیچاک باد ساعی از دست تو تریاک باد فلخ ازین کار خطرناک باد باغ بدن را رگ و پی تاک باد شرم ازین خست و امساک باد
--	--

یافت ظهوری زغمی آبرو ببرصد عیش و طرب خاک باد	
کس در کین و دیرین پنهان کس مباد خونی که تاب آتش شوقش نکند پاک صدیدی که بزخون ملکیت خون او خوش عاشقانه شمع فرو برده سر بسجیب آئینه شد بصیقل خورشید سینه ام دست اجل کلید شکست است باره هند و سپر تمام مدار است وای من ای دل گشت عیش تو شیرین بنخده خیر می که هست بر سر خوان فراق هست	چشم رقیب نرگس جانان کس مباد آلوده ساز گوشه دکان کس مباد در خاک و خون پتیده میدان کس مباد در آرزوی چاک گریبان کس مباد زنگار خورده حسرت بیکان کس مباد تفل فراق بر در زندان کس مباد کفر انجمن محارض ایمان کس مباد کس خوتو شور و خجسته نکند کس مباد نخت جلگه که در تنه زندان کس مباد
بزهد سود کیسه ظهوری عجب مدور جنس و فاک گوشه دکان کس مباد	
آن کشته کند عید که قربان تو گردد جان غرقه نوشت از آن پیش که خورد بر چهره نشانیم غباری بصد مید من خود ز غم مرگ بجانم ایلم	بی ترس رقیبان تو حیران تو گردد بگذارد که گرد سر مرگان تو گردد یک روز مگر پاک بدامان تو گردد امید که جانان تو هم جان تو گردد
ز نهار ظهوری کشائی لب زاری هر خیزد اثر دینی افغان تو گردد	

<p> بپوشان چهره دل بین بیش حیرت برنیتا بد چه سنگین است بر جان بلاکش بار آملش برای کامکاری التفات ساقی دور صبا حرفی مگر از روی مونی گفته در بستان مگر زخمی برای خویش که در بوع طالع کن به نیک و بد سرکاری نمیخواهم باغبان چو شتاقان دیگر از برای وعده چلش معاذ الله خیال غیر که در خاطرش گنجد </p>	<p> سخن کمتر جگر شور ملاحظت بر نمی تابد تن چون گاه جز کوه مشقت برنیتا بد سفال درد نوشان صانع شربت برنیتا بد که سنبل نکست و نسرین لطافت برنیتا بد که در سودای دوش سینه شرکت برنیتا بد بالیشان کینه گرد زرد محبت برنیتا بد ندارم انتظار وعده مدت برنیتا بد دل آرمیه سیما یان که دورت برنیتا بد </p>
--	--

ظهوری انجمنین ما را ضعیف ناتوان مکن

که باز ضعف ما را صد چو قوت برنیتا بد

<p> گریه رسم کنم تا بهایی بر خورد خضر تو فقیست بهر دریایان سلوک از خدا چیزی نخواهم غیر ترک دعا کاروان گم کرده ام در وادی برب در دم تیغ سگاف تاری دارم کمان ساقی خونین لاله رخش با ده رجاست که در صراف تغافل جلوه گزینش بین </p>	<p> تیره گردیدست دل شاید صفائی بخورد میروم راه وفا شاید بقائی بخورد گرفتار روزی بتاثیر دعائی بخورد گوش را کو بخت کا و از درائی بخورد میدوم هر سوی شاید خاکبائی بخورد صاف گردوز بلائیش پارسائی بخورد چشم دارم که تبسم خون بهائی بخورد </p>
---	---

چون ظهوری داده ام با خود قرار بندگی

در گردانی را ختم تا پادشائی بر خورد

شیرینی از شکر ز خجالت بدرود عمریکه در بلای فراق ت بدرود خوانم غمت دل و سه و زی بدرود از داغ راحتی که بمغز جگر بدرود این سیل که به واکه از چشم تر بدرود کی از دل غم غبار بیا و خبر بدرود ایوای اگر ز خاطر صاحب نظر بدرود در راه شام با چوباه سحر بدرود	شده لب ت چو بر سر کوی شکر رود یک ساعش بدر زود در زبال تا دود از سرای تعلق بر آویم آزار را برون کشد از مغز استخوان خواهد نهاد در کمر کوه چشمه سار تا قاصد از هر پی رسد آتشین نشان صاحب جمال راه نیاید بهیچ دل ز نود فلک خاک که اکب شبت کین
--	--

با اهل روزگار ظهیری بعضی عشق

مکشای لب مبارکه عرض هنر رود

ندامم شدم عشرت زهر غم از کام میروید در آن بستان که از پیلوی مرغ خان ام میروید که در هر کام صد صحای بی انجام میروید سجود در گه از پیشانی اسلام میروید گل صد آفتاب از رشحه هر جام میروید که در بنم تعرض زهر از بادام میروید همان از داغ سودا شعلما نی خام میروید	ز لب افغان صبح از سینه آه شام میروید همایون طائر دل ذوق بال فشان میروید در آغاز ساوکی افتاده راه من بران واد در آن تجماند کین چندل و مید از جبهه کفر میروید در آن مجلس که بر می بر تو افشاند دست تلخ مگر عتاب بزبان مدارا نقل افشاندی ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجو شد
--	---

ظهیری لب مکرنا محرم و محرم نمیفهمم

چو چشم افتاد بر قاصد لب پیغام میروید

خوش آنکه شام را بخت در سحر بچید خوش آنکه خوابت چنان گند که وصل اسیر غمره او غیر ازین ندارد کار کسیکه در وطنش زهر نیک باید خورد در دین سینه دل نخت محبت همچو جگر بدوش از سر کویتم بر دم تاشا را	فروغ روی تو در منظر نظر بچید بگردش کند از دست حلقه سر بچید که ز جسم آرد و در پرده جلوه بچید چو ما بر خود از اندازه سفره بچید ز شوق تیغ تو بزخوش چون سپهر بچید بیاد جلوه چو زلف تو بر کمر بچید
---	--

کمش ظهور می خود را ز تلخی حسرت
بلد تیکه ز لعل تو در شکم بچید

زخم آن غمره قتال نزاکت دارد در بغل شربت غمت پار خطبیرانی ناصحا خود آن نصیحت میگویند کز پیران اطلس خواهد که در دیده جلای میریزد سینه بر سینه دریا زده ام صفت بعنان گیری رحمت مگر آبی ز جات در لحد زخم ستمای تو گل خواهد کرد	تیغ برداشته اهل نزاکت دارد راه گردانده که امسال نزاکت دارد نهر بر پر دل اطفال نزاکت دارد نیست زمینده تر از شان نزاکت دارد گرد بر ناصیه حال نزاکت دارد طرز آشفته گی بال نزاکت دارد روز محشر کفن آل نزاکت دارد
--	--

آگهی ز نیکه طه‌وری بچه حال نشاد

این نه پرسیدن احوال نزاکت دارد

دماغ دل پر دانه بود از شعله شد بالش چه شد خویش از خویش پیشی نگنده در راه مید	خاطرش حجت اگر آشفته شد حالش چه شد تا امید می گویم حجت میاز دنیا لش چه شد
---	---

کشتی اوبار کم قائم شود باطل العیش آنکه پنهان قاصدان آرزو در گرش برین سال دیگر سال باد آنقدر تعجیل نیست کشت زار شعله کاران خوشه گیر برین نکرد حال عکس است عاشق منفراید در امید	گر ز بر خویش گاه بی افتد اقبالش چه شد اشکاراگر نمی پرسند احوالش چه شد آتش نهای با نشد از ریخت آسایش چه شد دماغ بر جان خرمست از دانه خالش چه شد گر بیا هر بد نشیند قرعه فالش چه شد
---	---

جامه آبی کرده در کار ظهوری خنده شوق میدارد اگر برگریه آتش چه شد
--

داد از ان چشمان که خوابم با فسون بسته اند آب اگر در شعله تیغ عتابش میبکشد رو سفید آنانکه خون بسته خود را به سعی عاجزان کوی پیشانی چه صاحب قوت مند تا بیا در گرش سیله نظر بازی کند چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کس نیدم زان توام زاهد که بر دوش عمل	آب از چشمم ترم بر نیل و جیون بسته اند مزد خداییکه جوش مهر بر جیون بسته اند بر دم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند با چنین دردی زبان ناله را چون بسته اند در بیابان آسمان صفت گرد مجنون بسته اند آه ازین رسمی که آنرا رسم دقانون بسته اند بار امید بهشت از مهلت دودن بسته اند
--	---

چون ظهوری خورده اند آنانکه بر جان بسته نالها از ناله برر گهای قانون بسته اند

تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند در نظر دوستان چو باغ شکفته اند از کف پر خارا آه و ناله نداشتند	تیغ تغافل بر آب کوثر کشیدند در جگر دشمنان چو خار خلیدند گرچه گل از گلشن زمانه بچیدند
--	--

<p>فایز از اندیشه بهار و خزانند روی نمودی و سینه کشودی خلوتیان بر هوای جلوه قدرت</p>	<p>نخل تمنا ز باغ سینه بریدند لاله و نسیرین بر گاه بوی رسید بر سر سر کو چو اشک خود رویدند</p>
<p>انس گرفتند با غمی چو طهوری از طرب و غیش روزگار میزدند</p>	
<p>بتیو خوناب کشان تو شرابی زنند سیر آنا که نشینند بخوان غم تو مردگان تو بسر چشمه حیوان نروند تیز خشیان همه از حسرت حیرت مردند مرهم محبت آماده نسا زنده تان در شکر غوطه خورد گرچه سخن گاه سوا</p>	<p>که ز لخت جگر خویش کبابی زنند تشنه آنا که ز تیغیت دم آبی زنند ای خوش انجام که در موج سربازی زنند داد در حسرت ز بیداد فغانی زنند بر دل خویش اگر نیش عتابی زنند تلخ حرفان در پروای جوابی زنند</p>
<p>گشت آباد طهوری که تان از ترکمان نقب بر مخزن هر خانه خرابی زنند</p>	
<p>بقا گرفت بفرقم لوا مبارکباد غمم بقتیرت خام بگل مبدل شد بغشوه ساتی صافی درون درشت طبیعت یکدرد از علاج بیروست کنم بدیده نگاپوی بر سر کوئی رسید کار بدشام زیر لب ایدل</p>	<p>فنا برید بقدم قبا مبارکباد در آمد از دود خوغم رجا مبارکباد شکت تو به صد پایسا مبارکباد توشت فسحه ترک دوا مبارکباد نمام شد بر پیش کایا مبارکباد سپندخواه اثر بردها مبارکباد</p>

	شراب عشق تو بر جام ما مبارکباد		از ذوق میوه مقصود میسر دگام	
	ز حرف شکوه ظهوری فراغتی دارد رسیده بقای رضا مبارکباد			
سمند در در میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت بجران ز جان دما بر آورد که نقد صبر مرا حجب کم عیار بر آورد فروغ عافیت از باده لاله زار بر آورد فغان که از گل مار روزگار خار بر آورد ز گوش مستعان باغبان زنیار بر آورد از ان شراب که منصور را بدار بر آورد		خوشترم که خواری عشقم باعتبار بر آورد ز بیم رشک بگرد خیال وصل نگردم بصرف خرج کن ایدل ز رشک حرف دری ز تاب باده بر آرد گل ارچه عافیت خوابان زمانه گل بر اند ز غار و رسم چنین است حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد زبانا چرا بلند نگوییم سخن ترست دما نعم		
	بسعی بخت ظهوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیره روزگار بر آورد			
شده بر زهر تو زو جان شد لذید گر نگه در چشم همسان شد لذید در زبان فریاد و افغان شد لذید کی بجامش آب حیوان شد لذید طرح شد صد شکرستان شد لذید کاسه های زهر بر جان شد لذید حفظ حسرت برین خوان شد لذید		وشت شوری از تو جان زان شد لذید میزبان گردید حسنت و در نیست داد عشقت درد و نعم را چاشنی + نظر را تا شور عشقت در نیافت یک سخن از شکسته کنج لبست دوش در بنیم وصال از رشک تلخ گر تو آنی میمان عشق شو		

گشت از هرش ظهوری نکته‌سج دوستان تنگامان شد لذت		
در صید گمت ز شوق یک‌تیر چون گریه یا گل تو سیراب جود آن نکند که میکند لطف هم پرده چشم مجربان نیست کردیم اجاره پشت داغی بستیم درون بشعله آئین این راه بگریه میرود پیش	صد مینه بدوش بسته پنجه چون صن تو عشق با جهانگیر ویران نشود کس بقبر خوابی که نمود زود به تعبیر صد خرمن راحتست تو غیر داغست ز جگر مباد و لگیر از دیده خوشست خواب بگیر	
بودت هوس جنون ظهوری باین میدد از تو بوی زنجیر		
نخلت زده لب زخنده بگیر شیرین شود زهر بر آشکره نزدیک‌ترت بشوق خواهم نازیده توان بنا توانان بردار مبعج گریه شب را از جام اجل چه لذت دست دستخیز پذیر از چهارسغ انداز بزرگ همتان ست	ترکان بر شک در جگر گیر روشن شود شام را سحر گیر خود را از شکیب دور تر گیر کاهی شود کوه را کمر گیر کو سیل سرره سحر گیر از عمر لبابست بر گیر تاریک دلی بایست بر گیر هر چیز جز دوست مختصر گیر	

عیبست ظهوری از تو تلخی

زهر هب را بشه در بگیر

تا نشود عشق و جویت پیر
هیچکدش جمله خراش از صفیر
خوست بردیت تبرا شد نظیر
گر نه ز خاک رهت آمد عجیر
از جگر سوختگان زد سیر
کز شکر کام روا بود شیر
تا بکنند نو گشتیم اسیر
آب حیات ست غبار ضمیر
غمزه تو دست برد چون بهیر
نیست ز داغ تو جگر اگر نیر
لغزش پاگر نشود و ستگیر

بیر بخر تازه جوانان بگیر
ناخن گل بادل بلیل چه کرد
داد از آئینه زهی سخت روی
جیب سمن و نشود بر صبا
داغ تو در دایم سرودی
چاشنی عشق تو آنروز یافت
نام نکریم باز ادگ
تیغ تو گردیده زبان حیات
تن شود از شوق تماشا زره
بر دل فرسوده بویاد مرگ
بر سر کوی تو خرابست کار

دور ز جان آفت این مردگان

تا نشود زنده ظهوری بپیر

از دین طلبیده سان ز نار
محکم بستی میان ز نار
گر دیده عیان نهان ز نار
در سندان عیان ز نار

زلف تو فرو ده شان ز نار
در خدمت کفر طره خویش
سر رشته کفر و دین یکی شد
رستم بجا ز تار تسبیح +

پشیمنے من دکان ز نار	بازار من ست خانقا ہم +	
تسبیح شنو ز من ظہوری گر میفصی زبان ز نار		
بارے آمد بجا رہا آخر اثر انتظان رہا آخر چہرہ پر غبار رہا آخر دیدہ لالہ با رہا آخر نفس مایہ دار رہا آخر محکمہ بر عیار رہا آخر عشق چاک سوار رہا آخر کہ نگردد شکار رہا آخر	یارِ گشت یارِ آخر وعدہ را داد آشتی بوفاء بوسہ کار بہر استیغنی گشت داؤ گلزار خندہ را رنگی تقیہ نالہ بہر بیع کشید صیر فی شد غم و ز داغ نہاد برد از عرصہ گوی مابین آنچنان دم نکرده بود از پا	
بر سر چار سوی رسوائی شد ظہوری دو چارِ آخر		
از ہوس خویش را بردن آور بر سر عقل زو فنون آور قوت بازوئی جنون آور سمن گریہ لالہ گون آور کجی از ہمہ فنون آور در پرچش سایہ شکون آور	بدرون حیرتے درون آور سبکیامی بس گران عشق میتوان نجسہ فرو تا بید بر کند کار خندہ تارنگ در تر از وی نیستی خود را نایغ خود را کم از ہاے من	

دزگریبان اودرون آدر	گجریبان خود فرو کن سر
	زهد و افسردگی ظهیری چند رو بنندان گر مخون آدر
<p>روز مارا چو شب سیاه مدار غیر را بر فعنان دآه مدار حسم کو در دل تو راه مدار بکلی نیست این گناه مدار این همه شوخی نگاه مدار یا دلم را در گنگاه مدار ریشک بر آفتاب و ماه مدار التفات گدا و شاه مدار</p>	<p>پرده بر عارض چو ماه مدار دود میاید و نیاورد دست تا هوس در دسے نیابد راه من و اندیشه دگر هیات طفل کردی بعش پیران را باد بر آنگاه دار دگر پر تو دیگرست حسن ترا نوبهار گل و گیاه مبین</p>
	شد ظهوری ز بهر شمیم کیش یک شکر خنده عذر خواه مرا
<p>نیست گز از مشتری گیران خریداری بخیر ترک تارک گری نباشد ترک ستاری بخیر تا کنی در کار اهل عجب چندی بخیر تا منزانی بشنوی درد منرا واری بخیر با وجود طاقت کم ناز بسیاری بخیر ز خهای کاری از تیغ شنگاری بخیر</p>	<p>رونق از دکان بدر چین و ذر بازاری بخیر سود در بازار تجریدست سودائی بکین در دکان منعان باید که باشد هر متاع ناز بگزین اما زادل بر نعتیاد نفس صرفه دارد هم خود آخر از تو خوبان میخوند سرخ روئی سود این سود استم بر خود مکن</p>

<p>یکه سودا میکنی با چین کاکل زود باش رشته باید چه در کف و چه در ایمن کعب خلوتی بگزین که تنهایی نیارد از دحام بر گرفتاران آزادی گذشتن عیان جمع حسنی رد مکن نقد قبولت در کعبست</p>	<p>میشی بیعانه از هر تار ز تار ی بخر گر گره نکشود از تسبیح ز تار ی بخر تانه بنی روی عکس آئینه ز نگاری بخر چند بکاری فروشی بی هنر کاری بخر صد زیان بهتر ز یک انکار اقراری بخر</p>
---	--

برخ خوابت طهوری چشم پرآبی نزد
تازنی بر آتش من باد دمانی بخر

<p>بر تابه دلا تمیدی آخسر در عشق لباس تنگ طاقت صیادی سالها عبت بود یاد مرثه بخونت افگند عکسی که فروغ جان از بود از شرک عشق خود فروشان شد گفته تلخ من یقینت ناگفتنی که بود گفته + کردی با خویش آنچه کردی</p>	<p>در بخودی آرمیدی آخسر بر قامت خود بریدی آخسر از آه خود رمیدی آخسر در خاطر خود غلیدی آخسر ز آئینه برون کشیدی آخسر تنگ دو جهان خریدی آخسر ز هر یکمان چشیدی آخسر نشینی شنیدی آخسر دیدي که ازو چه دیدی آخسر</p>
---	---

گو گو شه نشینیت طهوری

از خویش بدر دیدی آخر

<p>نیست جسم از جسم من بیاب تر</p>	<p>نیست چشم از چشم من پر آب تر</p>
-----------------------------------	------------------------------------

<p> بچ و تاب ریشهای جان میسر بجوئی میباشد و بخود ترے سرفرازی در خور افتادگی صرف من شد جمله خصمهای خلق خنجر خود را بجهان ادا جل شعله زنگین تر از آرم که دید نقد بازان را عیار دیگرست </p>	<p> از حسیم آن طره با پرتاب تر صبر سیاب و ز من سیاب تر کامران تر هر که بی اسباب تر دشمنی از دوستی نایاب تر کس نمی بیند از و قصاب تر اشکم از احنگد به بمن سیراب تر ز ابدان از یکدیگر قلاب تر </p>
--	--

خشک لب افسانه خوانی کرده ام
گشته از اشک طهوری خمی آت

<p> روزم از بنجمه خضاب لوده تر در سوال من خموشیهای او آشنا میبایدم بیگانه کرد صبح از غونتاب داغ من شست انیمه گلدامی تر در باغ هست بنجمه از افسانههای خوشی خست دیدم آخر دامن پیچیده را سیر ساقی با رخ خوی کرده در مولوی علم ورق شوی ننهند بر گرفتگی گره از عارض نقاب </p>	<p> لطفش از قهرش عذاب آلوده تر از سخنهايش جواب آلوده تر اختلاطم اعتنا آلوده تر سینه من آفتاب آلوده تر عمیت از خبس گلاب آلوده تر صبح را از شام خواب آلوده تر از لب ساقی شراب آلوده تر کرد شب را اما مهاب آلوده تر هز زبان بختش کتاب آلوده تر حیرتش در دقتاب آلوده تر </p>
---	---

چون ظهیری کرده ام رفیع حجاب
کشته ام لیکن حجاب آلوده تر

ای غمت گنج طلب را گنجور سینه از آه تو هم سنبیل خلد سخت تلخ و دهبانت شیرین هر طرف درد توی مایه تو شد ناستادی غم آه مرا آن غزالی که اگر رام شوی گریه شور بدستور کنم کس مباد از تو بدوری نزدیک	صحت از حسرت رنجت رنجور جگر از داغ تو شد شعله طور بزرگست نیست و نگاهت محمود کرد از ناله چه لب با معمور نفس سوخته جانان مزدور چشم رضوان رمد از چهره حور گرده خنده شیرین بستور دور از دل شده گان مجرود و
--	--

شرح بی طاقی حجب زار

داگزارم چو ظهوری بظهور

داغ تو اگر شود حسد بدار پیوندی تازه طره تو مگر شسته پهن رشت عشقت بر خوان نشاط باد روزی هر سال وطنی بهارست افسانه شام دوری تو تا کی تو بر نیادرد عکس	آرند چه سینه با بیزار صد بهمن گشته ز ناز از پای گرفته پای پرکار از مغر غمت یک استخوان دار از رو تو رنگ ارغوان زار هر خواب که بود کرد بیدار برآینه رانده ایم زنگار
---	---

<p>من نے نالہم زیار غبار کاسے کہ غریزہ مشوی خوار</p>	<p>در ناله ہمسہ زیار خویش اند از ناز نیاز چشم دارد</p>
<p>یکبار ز خود مر مظلوری ہر چند سری بخویش میدار</p>	
<p>درد داری دوا بکار مبر نگہ آشنا بکار مبر این جدا آن جدا بکار مبر در سمن گو صبا بکار مبر ہمسہ در کار ما بکار مبر روش ابتدا بکار مبر درد خود بیج جا بکار مبر</p>	<p>بر جفا زن و سنا بکار مبر چون ز بیگانگان نظر بازی یا بمن کیسہ یا بدشمنج بوی پیراہن تو حق نیست این گر مہاکہ ابروت دارد کار و بار انتہا پذیر شدہ است بیچکس بچو من نے نالہ</p>
<p>نفست بی اثر ظہوری چند درد عارض بکار مبر</p>	
<p>ما و این ناکامی و کامی دگر ہر زمان میثافت گو دای دگر غیت غیر از کام او کامی دگر دام باید کرد آرامی دگر کو چمن از پنجگان خامی دگر سرخوشم از جرعہ جام دگر</p>	<p>شد دعا محتاج دشنامی دگر آہ در صید پریشان کاکلی ہر چه خواہد او ہمان خواہیم ما انجینین گر میشود آرام صفت سو ختم صد بارہ میجو ششم ہنوز عیش جہم با جرعہ میزیم سناک</p>

	<p>درفنا یک گام خود بدو شستم بان ظهوری مرد می گام درگ</p>	
<p>بیوفائی بی وفا از من نمی آید درگ در خوی خجالت شنا از من نمی آید درگ عجز عرض دعا از من نمی آید درگ بهر دشنامت دعا از من نمی آید درگ آن نگاه آشنا از من نمی آید درگ هر شد لب حبا از من نمی آید درگ ره گرفتن بر صبا از من نمی آید درگ</p>	<p>صبر بر جور و جفا از من نمی آید درگ دست پاتاکمی توان زد بهر پاپس آرزو قوت صبر جدائی نیست میگویم گم گریه شور از برای خنده شیرین خواه چشم شد بگانه از چشم بگالان در سخن گو باش زغم عشوه میخیزد عطر خنبت به نغمه میخوابید</p>	
	<p>در جواب بندگو چون و چرا در کار نیست با ظهوری ماجر از من نمی آید درگ</p>	
<p>آشنائی آنقدر نا آشنائی نیست در سیل اشک ناشکیبان خود دگانی نیست در از خدا اندیشه کافر اجرائی نیست در شرمی از انحصان یاریائی نیست در از کجا آورده برگ بنیوائی نیست در</p>	<p>ای از خود هم بیوفاتر میوفائی اینقدر روما شد خود دل دینی که می آید کار در محبت گو نیدانی محبت را از من همو شان خالص نمی بنیم نیاز غیب را در چنین نثرم بهاری بلبل پرده دل</p>	
	<p>شد ظهوری یار ساقی و تو در تقلید زب با دشمنت یار ساقی یار ساقی اینقدر</p>	
<p>این کار رشک کرد مرا بیوفایمگیر</p>	<p>گشتم جدا اگر از تو ز خویشم جدا نمگیر</p>	

حکیم صواب لازمه عقل و عاقلیت
 ترستم قهر درد تو بر بهر زبان خند
 معصوم کرده ایم لب از ناله های
 ناز تر از نیاز اسیران چه سست
 گیرم که آشنا بسخن نیست شکوه

این عشق و شقیقت کیم که خطا گیر
 گو ناله تو بر لب اغیار جاگیر
 ما از تاب درد و خراب دعا گیر
 حسن تو گشته بیش کیم عشق ما گیر
 بیگانه را دگر بسخن آشنا گیر

میباش پردگی که نذریم تار شیک

گو دیده امید ظهوری جلا گیر

چپند در عشق دل کان گهر
 باغوی شرم رنگ لاله چکید
 گوش کن تا ناله پردازم
 میباید آبروی حبه بیاد
 در دل مرگ کرده ام خونها
 تا محبت ز خویش دلم کفر
 حرف سازان مهر بلب را
 روشناسان کنج غرلت را
 بوی آندل که مغز پیکان نیست
 انقزم را با وج بودی دست
 نرمی از من مجوی در سخته

سود من هر زبان زیان گهر
 رشک آورده از غواهی دگر
 دارم از درد داستان گهر
 سجده بر خاک آستان گهر
 زنده که میکنم بجان دگر
 ای دریغا چو من ضمان دگر
 بیزبانی دهد زبان دگر
 بی نشانی کند نشان دگر
 جسد این تیر از کان دگر
 گریامی شد آسمان دگر
 دارو این مغز استخوان دگر

از ظهوری برای میران

	عشق آورده مهربان دیگر	
<p>کارگر شد ناله درد آمد بسر کاری دیگر بر میان زد شوق امانی بجاری دیگر عقل را بازار دوست از دکانداری دیگر همین بر بین باز چیه تیت هشیاری دیگر فرض کرد دست پاس غنّت خوانی دیگر تاج بکشاید ششم بر زراری دیگر بهر مرم منویم خط بیزاری دیگر</p>		<p>با شردم میزند آه از هوا داری دیگر از بنای صبر طاقت زنی نشان باند زنی دیگر عشق دتی داد و هیچ شکست دین دل ساتیان خرد دل پار سایان کهن عاشق و شنام را کمتر ندانم از دعا گریم نام را راست صدیه گریم زان محض راست بنام دل و چشم هر شد</p>
	آفت مرم ظهوری دور باد از زخمیا راحتی بر سینه بستم از دل نگاری دیگر	
<p>نیست از احوال خود ما را خبر بیاگیر راه بیراهی اگر کردیم سر بیاگیر ما گویا خشک و تو گلبرگ تر بیاگیر عذر رنگین شد بخوناب جگر بیاگیر رخت دل انداختم از دل بدر بیاگیر ایچاکس خود را نخواهد در بدر بیاگیر اکذر زین فکر باطل احذر بیاگیر بخت کس یارب نفی تدبی سهر بیاگیر</p>		<p>بیخودی سر کرد اگر حرفت سفر بیاگیر بر دل آشفته طغیان جنون افشوده پا گلشن کوی ترا بخار و خس منخواستیم اشک گلگدین بر رخ زرد گنگکاران دودید کایا از پیش بینی اینچنین افتاده پس بر امید آنکه گنداری در رفتن زدیم خویش را ناحق بکشتن داده بودیم از فراق از برای عیب جویان کار پیدا کرده ایم</p>
	بر سر کویت ظهوری را وطن یاد رفت	

فکر رفتن کرده از خاطر سفر برانگیر	
<p>پس حکم از من نمی آید دگر حسن لیل باز خواند خویش را کار مجنونان بر سوا نمی کشید دامن دلهای پست از چاک حبیب بر نیب دارد دل از اغیار دست در دقصابانه بر بالید دست ز عفرانی گشت رخسار از غمش ز خدای سزانش در ارجاست</p>	<p>منع بیتابی نفرماید دگر عشق بر مجنون نه بجا یزدگر عشوه و پنهان نمی آید دگر جیب در گانه از نکشاید دگر دشمنه مُرگان نفرساید دگر استخوان ساطور نیخاید دگر برزشاطم خنده می آید دگر مرحسم را مرهم نیالاید دگر</p>
<p>جستجویش خوش ظهوری دور کند در طلب یکدم نیا ساید دگر</p>	
<p>سو ختم در ساقیان در بختن کام نهوز در هوس بختن نصف خورشید بر رخ نهوز عمر را میخواستم شیرین به تلخی از لبش با وجود آنکه نتوان بر پیشش نام من گشت خنجرانه ام ویران و خاکش با دبرد گرفت از قطره پامیروم از سر برد در دل روزم دل شب گرچه خوش کردست جا سجده روی دگر میناید از پیشانیم</p>	<p>مردم دزد بود چنان لب جام نهوز از نگاه گرم خواهد ساختن خام نهوز ریخت در کام اجل زیر و در ابرام نهوز هر که خواهد شود ننگ لبش نام نهوز از دحام در دو غم شد بد رو با هم نهوز میرود با آنکه صد خجسته در جام نهوز صبح دارد سینه بر سینه شام نهوز شرم با دم تربیت میخواهد اسلام نهوز</p>

<p>لب بدندان ریز زیر انفعال قبل و قال فال میگیم که هست از اشک احت در گذر</p>	<p>خضم قادر بحث عاجز کش در از ارم هنوز سخره نیک و بد تقویم ایامم هنوز</p>
<p>گشته ظاهر شناسم چون ظهوری مکنون خوشیتن را خاص می پنداشتم عام هنوز</p>	
<p>حاصلم گردید هر کامی و نا کامم هنوز الغنی خوش در قفای دشتم افتاده است با وجود آنکه دل بر بندگی نشست فاصلم آما همان بر خویش دارم باقی لب چش زهر غمی در شیر خواری کرده ام مستی این نهنگاها گیرد بر ایمم هر زمان دل نیفتادست از طوفان آه آتشین منع مل را در نفس ارد هم از بال و پرش در دلش جا از برای هیچکس نگذاشتم در جواش قاصدم دارد سخن عهد نامه دار</p>	<p>شعله بر آتش بر چیدم و خامم هنوز دشت دشت از خوشینم کم گویم و درم هنوز یک نفس آرام نگرفت آرامم هنوز هر دو عالم زیر بار دام و در دامم هنوز میتراود طعن شیر و شکر از کامم هنوز شور صد میخانه سمر نباده در جامم هنوز بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز عشوه ساز من نیار دست در دمم هنوز وا نکرده در زبانش جای خود نامم هنوز از زبان خاموشی نشنیده پیغامم هنوز</p>
<p>گفته ام با دشت حال ظهوری بارها به عرض حال خود در پاس نهگامم هنوز</p>	
<p>جانان کس نشود آن لسان منهور جرم نیست آنیکه قرارش قرار نیست در بر و نزد راعتم ز نقش بهره است</p>	<p>افتاده دل قبل منجل مانده همان منهور دارم خویش صبر و قراری گمان منهور از خلق کعبتین گشت استخوان منهور</p>

<p>هر خدیبل ز غنچه مرگان نگذده تر معلوم نیست نهایت نافرمانش پیکان بجزب مهر در آغوشش و کشتم بستر ز خاک آن سحر کو یافت خود تنم در جوت داغ تو جدم بقی انفس منیران راه و رسم نهادیم بر کعبان</p>	<p>خود را بعشق غمزه زند بر نشان هنوز هر روز عشق میکندم مهربان هنوز ناجسته ناله کشش از کمان هنوز بالین نیافتست سر از آستان هنوز باشعله مهشغ کهن تنهایان هنوز بر خاطرست خوش سبکیا اگران هنوز</p>
<p>سود وصال گشت میسر بسوی نجات شکست تاید در ظهوری از بیان هنوز</p>	
<p>مردم و میوزد از و جان هنوز هر طرف اسباب فرو چیده درز نیست نمی در جگر و میکشد غمزه همان دشنه کش و فتنه سوخت میشم و دل بحسابکیه داشت دامنم از چاک گریبان پرست تفرقه بر خاطر من گشته جمع</p>	<p>شعله کش ست آتش حوران هنوز ناکه من هست بسمان هنوز گدیزه غم کوه طغیان هنوز صفت شکست آن صفت مرگان هنوز جو زنهان لطفت نمایان هنوز داد ازان چاک گریبان هنوز آه ازان زلف پریشان هنوز</p>
<p>چشم ظهوری به بوس میکند گریه آن غمزه خندان هنوز</p>	
<p>گرچه رسوا شده ام راز نهانست هنوز گرچه داسو ختم از رشک چنان میوزم</p>	<p>مشکل حل شده محتاج بیانست هنوز باردل گدیزه سبک گشته گرانست هنوز</p>

<p>مصلحت بردنم مهر نهادست ولی غمزه بر مغز جاگزینکشد دشنه کین گز زبان از سخن ناله سری می چید همچنان از پی کالای بلا میگرم سجده داغ جنون میدمد از جبهه شان</p>	<p>لب خاموش در انداز فحاست هنوز شره رانیش بلا در گرجانست هنوز گریه را بر شره با حکم روانست هنوز کیسه سعی پر از سود و زیانست هنوز گرچه غافل شده دل قاعده نیست هنوز</p>
	<p>کوه اندوه طهیری ز کمر کشاید تجنای تبان پیرو جو نیست هنوز</p>
<p>جان فدای طره خاطر ریشانست باز میچاکس از انقباض دل ردد بیداری مباد خوش سبک و خانه دهنال سواری نمیدم بخت دیگر فکر باید کرد سختی میکشتم در تاشهای بهاری دیده را گشتا گفت در درون می پیچیدم هر دم خیال طره در گذار طعنه افسرده جانی نیستم عشق مستوفیت حکم کرده رد دیوان</p>	<p>حل کباب چهره صد شعله در جانست باز در درگ جان نشیر از نوک نمرگانست باز کوه طاقت همچنان گرو جولا نست باز واقعی ایدل که دبیر ست پناست باز هست نوروز یک در عالم گشتانست باز ضعف را پیش داغ از طره ریشیست باز داغ دل صد سینه وادم در گریه نیست بلند نیت دخلی عقل را دشوار آست باز</p>
	<p>بر سر کوی طهیری سیر میفایدم فاغ از گلگشت باغم زنده است باز</p>
<p>محنت رسید و رام نشد غمی هنوز بر چیده سو مجلس شنگاره است</p>	<p>مردم ره نبرد بفرمانی هنوز ریش از غراش نو و لبانی هنوز</p>

	<p>حال مرا معالیه در همی هنوز کیسان بجاگشت منی بزغی هنوز برزخم دل نگرفته نمک مرهمی هنوز مادر تلاش نسبت نامحرمی هنوز خصمی میان عهد تو و محکمی هنوز</p>		<p>جنس سخنی نماند بازار روزگار باسد ره طراوت و مچلوده نخل خوناب در موج برآورده در حکم بی نسبتان جریعت می زبم محرمی دادند صلح و جنگ بهم دست گشته</p>
	<p>ترسم دلت ز درگ ظهور می شود طول در چاره ممکن است میسایدمی هنوز</p>		
	<p>خاکها شد گل نخون طرح نبای داد در نیز مشتی از نقل و گزک در مجلس ز تاد در نیز زهر چشپی هم زکاة ناز بر فرط در نیز قطف فرا خون شان در سایه شمشاد در نیز در ریش چون خاک گردی خاک ره بر باد در نیز جمله در شتر بهای غمزه فصا در نیز میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد در نیز کو خرابه های خود بر سینه آبا در نیز</p>		<p>نخن ارباب وفا از خنجر بیداد در نیز تا ز تاب حسرت متنی هر انگشتان گزند آنگه بر خسوز شور خنده افشاندی شکو باغبان چون کرده آهنگ قتل قریان پس نمان از هر سر مو پای دیگر بر تراش گشته بیار چشمی صمدل و دین دام کن گاه بگیا که می الاش کباری بر مخیز رمزهای نیست در تعمیر راحت دفع را</p>
	<p>تا ز در خود ظهوری نشسته چهل کند در صبح وحش جویده یک صبح با باد در نیز</p>		
	<p>نداری هر چه گنجینه بر خیز قولی ز نگار این آئینه بر خیز</p>		<p>سراف و دفع کن ای سینه بر خیز از خود به خیز تا حاکمش در افتد</p>

<p>بسوزان خروست شمشینه بر خیز توئی درد غم دیرینه بر خیز نداری لذت کوزینه بر خیز نشین در شب و آونیه بر خیز</p>	<p>نگشتی گرم از اطلس برادی نزدایچه طفلان چه پیریت برین خوان نیست چری تهر از هر نشست و غاست ارستی بیاز</p>
<p>ظهوری صبح کن خود را که شامی بشکیر صفای سینه بر خیز</p>	
<p>در دمیخواهی از دوا بگیریز از حسد ریفان بی وفا بگیریز وام کن باز آشنا بگیریز روز عشت ز خون بها بگیریز نه کشتی منت از صبا بگیریز کو سر شک بگیریز پا بگیریز غانی غازی از عزا بگیریز بر کهن و خمه فنا بگیریز</p>	<p>عشق می وزی از هوا بگیریز می صحبت اثر دهر ترسم قدر بیجا نگه نیدار من از شهیدان خون فروش مباح نگمش خوش چنان میگیز گر چه خود را آب خواهد داد پس نشین پیش من عرصه نه در نه بستت تازه کاخ بقا</p>
<p>حیف باشد که مدعی باشی بان ظهوری ندر عا بگیریز</p>	
<p>در شکاف رخ دل تا رنگه دامت و بس عالم آراختاب گوشه بامت و بس در قسلی کاری دل طریقیامست و بس</p>	<p>خاطر دم خوردگان صید دلار است و بس بلور که گو باش صد خورشید باو بخ فلک و عماره خوبان نیدار و طرازی از دوا</p>

<p>خبر کے بنیم کہ نکر مطلب دیگر کفر دارم ام فروا خجہ در کارست اہل عشق را شد غم سر گشتگان آخر کنون آوارگی عقل اگر خضرست ایوای توره دوست دل نشد سیراب یکبار از زلال شعله بواہوس کو ازہ خمخانہ ما پاکش مقتدای دیرہم زرق دریائی میخورد</p>	<p>در زبان من دعا با نذر و شامست لب واخجہ فردا ہم خواہم عیش و آرامست لب سر بہ نبال من سر گشتہ آیامست لب طے صد وادی بیای عشق یکامست لب میوہ این حسرتان ناکہ خامست لب عشق و رسوائی بجای بادہ در جامست لب نی بہن تقوی فروش شہر بہ نامست لب</p>
--	---

پتلیخ من بشیرنی ظہوری گوش کن
نخوش ترا باز ہر ناکامی ہمیکامست لب

<p>شمیہ را نباشد متی تا بر شام کس اگر قاصد کشد منبت عاشق جابی آزار عبث در پردہ دل آرزوی نامہ می و چم ملک را منفر بر اوج فلک از تاب پختی تنہائی غزالان و شکیبائی زہی فحلت ز مستی جرعه میکام بخور من بوسہ میدید کندم شاہراہ صبح شہامی سہ روزان درنگے در تلانی کربخائی بنی از دشمن</p>	<p>براخت باد دایم منفر از رخ ز کام کس کہ میگردد و دمش گیرا با نذر پیام کس زبان خامہ خوبان نمیگردد و خیام کس اگر جوشی بر آوردی تنہایی خام کس چہ میکردی اگر آرام کس میوہ آرام کس بلی ہرگز نکر دم لب عشی کام جام کس چراغ داغ دل نہند اگر براہ شام کس ہمان خود میکشد از خود زبونی انتقام کس</p>
---	---

بخصمان بحث الزام ظہوری کی دست آید
سخن در شبکستن نباشد الزام کس

<p>باز مشورت مکن از خود نهان پس آه از تو آه باعث آه نفعان پس سودائی ایتم قصه سود و زیان پس احوال دستان خود از دشمنان پس یکم ز زبان تو گو هم زبان پس از شعلهای تنگده استخوان پس از کجای تو ازل نامهربان پس مهرگان قدم که میکند از پاسبان پس</p>	<p>گشتم ناتوان ز تو که میتوان پس داد از تو داد و داد مستدیدگان بد در بیعت شاد می اندوه حیر و صل با گریه گشته دیده بیکانه آشنا مارا که چشم پرش بیکانه از تو بود در غمت بنفر زفته فرو حال جسم جان تصدیق همزبانی ما حمله کرده اند شبهه که طوف کعبه کوئی تو میکند</p>
---	--

بر چشم خود نقشان ظهوری ترجمی

در دل ز غمره که خلیش نشان پس

<p>اشک غم شد حسرت دیدار میسری پس دوستی را قیمت مقدار میسری پس بلبلان را از گل رنگزار میسری پس از زبان و سود این باز میسری پس دیده را از گریه سرشار میسری پس دستان بود و حرف تار میسری پس کمتر است از خود از و بسیار میسری پس از ندامتهای استغفار میسری پس</p>	<p>حال چشم دور از این خسار میسری پس صد و فایک بجای آید خریداری کجاست آتش مارا مکن در گلخن غم تیز تر نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیجا کنی خنده لبزیر هرگز آشنای لب گشت خمر و گشت از دست باز میاخی با چاک چاک غیر را در دوستی بمن نه با خود هم منج تو به شاید بر شکست طره ساقی زند</p>
--	--

عرفا باید نفقت از غرور ظهوری لب بند

نیشتم نوید از غمخوار میر سی بیس

نیت شلت زهر که هست بیس	هر چه باشد زهر پرست بیس
حال پان صبر و طاقت را	از غم موی پر شکست بیس
صفت زور باد غم خویش	از نفسهای آه ست بیس
ای ز اعل تو خنده عتده کشای	اشک مارا گره که بست بیس
ماه رنگ شکسته دارد	که کله گوشه پر شکست بیس
هر شکسته که ریخت بر دل ما	طرفی از محمد مانه بست بیس
دانه گردیو شادی جاوید	که ز دایم غم تو جبت بیس
دل ندادی بنا توان برسی	میرود کار دل ز دست بیس
عیب بالانشینی دشمن	از بنرهای نجت بست بیس
همه شبها ز روز من برداشت	که باین روز من نشست بیس

بیت کاری بجان ظهوری را

از اسیران دل پرست بیس

با آنکه شهر گشته پر از دستان کس	حرفی نگشته گوش زد دوت کس
خوارم حرف میر غزنیان نیشتم	خای بست در کفر از گلت کس
در کوی شکری غلط شکوه میر غم	در شهر و کو بهری نامهربان کس
پنهان و آشکار نگه ضبط کرده ام	سو گند میوزم بنگاه نمان کس
افسرده کو بوض تناب را رجش	کز تاب کینه سخت سخن دین کس
باصح سمند بند چه معنی میکند	بیجا است طعنه چون دود از کف کس

<p>آسان بدان چنانچ و فایز فاختن وخل نفس بچرخ عجب گرد فاکند</p>	<p>باید که کار نغز کند استخوان کس بی صرفه من میشود آه و فغان کس</p>
	<p>تشریف زیب عشق ظهوری بکشید هم جلوه اندشال کس و پریان کس</p>
<p>چون بود و در تو در مان شناس غیر جانان شناسی ز نهادر جو هر دل بنا گوهر چیست از مقام محسن و شادی بگذر شوق را زور بسر پیچیده در آرد دیده بر بزمین و حایل بردار و دم تیغیت بخت دم آب گل چیست گل باغ جهان</p>	<p>ناله در لب شکن افغان شناس ناتناست بلی جان شناس قطره خون شود عمان شناس خاطر جمع و پریشان شناس چاک زن سینه گیر بیان شناس بنشین گنجی و در بان شناس خضر و ستر شنبه حیوان شناس گلشنی باش و گلستان شناس</p>
	<p>سود کم مایه ظهوری سهل است مایه داری غم ارزان شناس</p>
<p>عشق تو بخت و به خوش خایس شعله شد آتش ظلم فراق ره نره و پیش اگر یک قدیم کعبه دود بر سره گر رود باد پر از خاک دلمان سوال</p>	<p>شک که رستم زنگ بوس سو ختم ای وصل بد اوم برس گردل مجنونش نباشد جرس خار بیابان تو در پای کس از تو بخت اگر متمس</p>

<p>در سخن گریه ظهوری مجوش شور کن چند توان گفت بس</p>	<p>ای بی وفا ترس ترس از خدا ترس نشد مرزید در جگر آشنا ترس پیوند جسم و جان شده از هم جدا ترس بر خلق اهل عجب ز میشار پا ترس بر خیرگی مسوز ز طعن سجا ترس دزد و دوستی از حرفت دغا ترس ز آئینه تو روی بتابد جلا ترس</p>	<p>جور و جواز حد مبرای بیوفا ترس بیگانه را به جنبش مگان دگر خوان تا چپ از تو در و جدائی کشد کسی در تن نفس نماند ز دست خنای شک بیجاست التفات تو با غیر و بدست میشیار اگر چه صاحب نقشی مناز کم پشت محال آه بهر تو دل مده</p>
<p>در دلت کمال یافت ظهوری گر منال فکر گزند کن ز رسیدن دوا ترس</p>	<p>شق نگردیدت از شکوه لب لبتنگ باش دل ز غم خون کن نخل از گریه بزرگ باش جز بد برد آرزو مندی منال آهنگ باش چند بکشائی بغل با آشتی در جنگ باش جسم چون کاه هم مبدین صد کوه گو پانگ باش نقد نامت هست جویای متاع تنگ باش نیست تاکی روزیت چون طرقت گونگ باش تانه بینی عکس خود آئینه کو در رنگ باش</p>	<p>عشق بر خاکست نشاند برادر رنگ باش در مجور ناله بر آتش منگن بخت جگر بی اصولی گریه رقص بقیران میکنی آشنائی با ترا امکنند در بیگانگی بر ستمهایش ترا زو گر بنام من نمایی سود باز از زبان پر یایه دارد مردمان بر کشاد و جبهه کس دیده خواهش مدد دعای صیقل میزند ایام تنهاییست بدان</p>

گرم رو سوزد سراغ منزل اول در زبان	برق شود ز ساکنان آه بی فرنگ باش
کنار تو بر کده خوش رنگی ظهوری شکو چند مشک بر دانه ملاقاتهای رنگارنگ باش	
ایدل ز جگر سپهر کش در عشت غم بلند دست بر آتش غمت شسته گردی چشمه بیکار بر بنگاری در پرده شام دل چربی دل نشسته مشتمل سار و غمت	امین شو تیغ بر خط کش خط بفلک ز آه در کش در گریه طراوتی در کش صدف باغ و بهار در نظر کش روشن شود پرده بر سر کش نم درگ در نشسته جگر کش
در دماغ نفس نشان ظهوری خامت بشعده آه در کش	
بر بن یوسف و سجده مهر و ماهش نشیند درست آتزمان نقش ظاهر رسد صد خطر پیش از زندگانی نواز دشمن شاه بر خاکساران تجلی طلب دادی پیش دارد بسو مان بسایند طوق اسیری ز ابر کرم کو نم پنجه داری رمی خورده غمت ز پنجه چمنه	بر آورده عشق زینعا ز چاهش که یاز نگار سے کند تکیه گاهش بعمر که مرگی نباشد پناهش که پامال کرد دست طرف کلاهش که طوریت در هر قدم سنگ راهش که بر ساق عمر شست ز پنجه آهش که در دست برقت جیب گاهش که صد دست معنون چراند بگاهش

شبی کوبه پنهانی روز قیامت	در راست سودای زلف میبار
طهوری محبت یان پله سنجید که صد کوه گردید یا سنگ تماش	
خوشا تازه روی که از رشک آتش زهی عیش رنگین خوانا نوشی بسیرابی تفته جانی بنام چه شکست بر قدر بی اعتبار از آن بخود انم که هر دم بوی وصالش کجا من کجا در تانم چه عشرت که پروانه کردی بر آتش بگردید سخن بر لب بیزبانی بر خساره دیده ام دوخت حیرت دل خیره می میکند دستبازی	برو بروه رحمانی ماه دساش که یاقوت ترگشته مفرغش که بر شعله چپیده موج زلش که شرمندۀ پرستی نیست عاش دوانند صد جا صبا ز شالش که سازم خیال آتش با خیالش در آتش بودی که از رشک باش که بخت جوایی ندارد سواش که شد مردم چشم مشاطه عاش بزلفی که افی خورد و شالش
طهوری کجا پیشه کردی تواند که گردید بانفس خود در حوالش	
خوش آنکه نقل سازم لبای می پرستش بر گریه شور زید از لعل نوش خندش از شادی وصالش بر بستر غم مستم گرد و نوگرد و چاک دل فکارم	جانی کشم بهایش جامی کشم ز دستش به تو به سایه اقتدار زلف پرستش خمنا نهادم بهیم از خند بامی مستش + تا سینه ندویم از ناکه کی رشتش

دیدی بلند شیدی ناخن ز بست لب صد جا کین بدین کردست تهنات	معلوم میتوان کرد از ناله های مستیش باور کن که هرگز صیدی دم جنتش
	خواهد کند ظهوری تحویل کنج آلب زخمی که کرد دندان کاشت دستش
هنوز بود سر دوش دایه در تر زغیش درب سکه خالش رسیده محض خوبی ز صید کردن من می رسید گرچه بظاهر برای رختخت اینده غزیری خونم + غبار آکن سر کو گشته کیمیای محبت میان زخم پریشان ز مهر خویش غلام ز هر چه گرچه کبابم ز تاب رشک خلاصم حصار زبد دورع بر کس و بال نباشد	که ماه غاشیه بدوش بود پیش جلیش بلی در آمده اقلیم حسن زیر نگیش ز عزمه های نهانی نشانه ام بکینش حلال باد اگر مدعی نداشت برغیش ز بسکه خورده فرو خون اهل عشق برغیش اگر بگردد کنم مرغی ز خنجر کینش که کوچه گردی من کرده است خاندیش که چشم کافر او زخنه کرد در دل و دینش
	رجوع دارد و دران بدر دست ظهوری نشاط و عیش نماند ولی که نیست غمیش
سخت نا پخته بگوش بگوش منت چهره تاب که بر چشم ناخن ناله را خاشی نیست دو جهان سودا و لیلین نظرست کو چنان ناتوانی که توان	خوش پس افتاده بگوش بگوش حلقه طره تاب که در گوش نجات گشت بی اثر مخوش بجای نظاره نفروش خفت را دستی افکند بر دوش

از نفس قطره گشته دریا نوش گر نمیداشت سینه آغوش بجگر گوشگان دیباوش	تفته صحرائی عشق رانازم اینچنین دل نیکشود بغل میرد خمره جگر ریشان
بر طهوری و بال باد سخن گر نگردد بقصه تو خموش	
عاقلی داری هوس دیوانه باش تا شود جان از تو از جانانه باش میتوان شد آشنا بیکانه باش چند گاهی خادم میخانه باش در پناه ساغر و پیانه باش در شب غم گوش برافسانه باش در تلاش گوهر یکدانه باش در پی آرایش کاشانه باش باز کن در خود متاع خانه باش خون مادر دیده کش مرده باش دماغ دار سینه پروانه باش	گنج خواهی ساکن دیرانه باش تا توانی گفت دل دلدار کو میتوان پیوست میباید برید خوش خماری رفته در مغرت فرو بسجده و سجاده دارد خطر آرزوی عیش تا افتد بخواب صد جهان خواص در هر قطره است شاه مهمان گدائی میشود غار قی شاید در دن مار و زوزد سخت میتیرد کشتن چشم تو هیچ رشکی نیست بر کام گس
در تو می بینم ظهیری از عشق در فن فزائلی دیوانه باش	
جان فدایش لب جشی دارم هوس ساعش	چون خوروی از تبسم نقل ریزد شکمش

ز فرم و کوشندارد آن گوارائی بپرس صدقیاست پایمال اضطراب باشد رفت ظلم از حد وصالش انجمنین فل مباح من و کیل نامق آتش در سر پایش رسد بر ریاضتهای مجنون نیست شکلی آنقدر انجمنین پروانه کی از شوق افتادی بچرخ کو کین در شکر راحت گشت سرتاباد من	از جگر تفتیدگان جویبار خمرش آه اگر بینیم یکدم دیرتر در محشرش از مسلمانان چه میخواهد فراق کافرش گر بباد و من عذر را رود خاکسترش مهر لیلی بود فریه ساخت ز انسان باغش دخل دارد آفتاب شعله پایال و پرش عشق شیرین تیشه هم برای زدم برش
---	---

انیمه خواری که در کوشش ظهور می میکند
در دوسر میبرد اگر میبود جائی دیگرش

مردۀ درویم درمان گر نباشد گو مباح پیش ما سودا میان سود و زیان را یک بهاست چاشنی گیران زهر مرگ قوم دیگرند ساکنان را نیست جز گم کردن خود طلبی گشت حاصل رتبه فغانندی از فر عشق	شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گو مباح سر متاعی هست سامان گر نباشد گو مباح لذتی در شیرۀ جان گر نباشد گو مباح در طلب خضر بیابان گر نباشد گو مباح سخت نافرمان بفروان گر نباشد گو مباح
---	--

انقد دین دول ظهور می میتوان بهیانه داد
جنس ناز و عشوه گرازان نباشد گو مباح

پیر من برگ سمن گشته ز لطف نبش سرو تا باب کمر میبود از تاب کبر وای اگر لغزش پائی نبرد دست بود	ای خوش آنمغز که بوی کشد از پرنش میبرد چون بوس جلوه بسیر چش دل زار کی رسد برب چاه و دفش
--	--

ز خموشی که کند تربیت کام و زبان دل مجربست مگر وصل تواند کردن عجب از دلق و رع پاک براید و حشر بر در تبکده یکبار خدا را گذرے	هم زبان میشود آخر سختم با سخمش سینه در نظر غمزه خنجر فلکمش بخت زندی که شراب تو چکد بر کفمش تا قدر مریت از طاق دل بر نهش
---	--

نذر کردست ظهوری که بمیرد از فوق

آورد بار دیگر وصل تو گر جهان به تنش

چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش قلم بعیش ابد در کشم به بین غمت ز سیر چشمی من حسن پروران غنچه نیایم منظر صد هزار باغ و بهار بهار رنگ بریند ز شرم چون آرم چه پر شدست ز مغر استخوان بنار ایجان کیکه پای دلش را بهفت خار می فدای طرفه جوانی شدم که پیرو جوان شکایتیم ز نامهربانی او نیست *	جگر نه از سر کویت برم گرانی خویش نظر کنم چو فیهرست کامرانی خویش که کرده ام خیال تو میبانی خویش زالله کاری شرکان از غوانی خویش بجاس تو من این چهره خزان خویش به پنج طاهری و راحت نهانی خویش گلی بسر نهد از باغ زندگانی خویش کنند صرف غمش پری و جوانی خویش سجان رسیده ام از دست مهر بانی خویش
---	---

جواب بیج سوال از تو کس نخواهد

برو بنابر ظهوری بهیچدانی خویش

ای خوش آن بزم که گویم غم پنهانی خویش نبست مقدور کسی طاعت شکاری عشق	زلفت در دست دهم شرح پیشانی خویش دیدم جان راه گزینی بی آسانی خویش
---	---

خوی رشک از گد یا قوت فروریزد رنگ اینکه لیلی به تفت بهر گد دید کباب میسر و راه بجای نگه اسه دیده بنانه دارم امید که در سیر گلستان وصال دانه مار کشد طالع عاشق بر دوش عجز اندازد مانعیت مروت از تست	گر کنم تربیت گریه مرجانی خویش بود در سایه اقبال بیابانی خویش تو و نظاره خویش و من بر آبی خویش حسرتی پیش نهم بادل ندانی خویش چون در آئینه کشد حسن تو معانی خویش بر زبانت کسی دیده قربانی خویش
--	---

عشق گویا که مجاری دل بسته میان
که ظهوری شده محو زویرانی خویش

شفق بر آسمان بند و غبار باد و آتش کند زیر و زبر تنها سپاه صبر طاقت را شگافی از بن هر خیمه و نقش بر آرد سر فر و میریم از رخ گریه شوری مگر روزی ز بجای خم تیرش نخل عمر جاودان روید ز چشم غوغاشان فعلین راه کعبه آوردم هوای سیر باغش را چه نسبت با دماغ ما ازین روز سیاه و خاطر آشفته میباید چرا دامن بر باید بوسها از خاکپای او	ز بس آغشته در خون شهیدان گل میدانش برون ناز و نمایان عشو که از صفت مرگش اگر افتد درع را چشم بر جاک گریانش بر بخت غم من قندی بدر خند و مکرش بجای دل نگذارند اگر در سینه پیکانش زبان عذر گویند مست بر خار بیابانش ز بهی اقبال اگر گنجیم ما در گنج زندانش که گاهی جمع گردد در کفر زلف پریشانش که میدوزد برایش جامه دست باد و آتش
---	---

بذوق جور دای آشکارا من گرفتارم
ظهوری بر تو باد اعذار لطیف پیشانی

ای نگاه تو خرم طاق و دوش کرده کیفیت آتما شایت حرف زهرت چو بزبان آید تند خوئی چنانکه نتوان کرد شاهد ارکوه را کند مری پندناصح بلاست این باد خسروان را پلاس در بر کرد دل بیتاب و عشوه پنهان	نمک از خنده تو شد فروش هر طرف صد نگاه را بهیوش جوشد از کام تلخ چشمه نوش با خیال تو دست در آغوش بار دردی که دل نهاد بدوش عاشق نیز بان زافت گوش جسوه سرو قد دیبا پوش سرو یوانه می سر جوش
---	---

دل طه‌وری بر آه و ناله نهاد
نیستش زهره فغان و خروش

طرح الفت کشد شست بختانیش نگاش بصف شیران نزد من کسبم در سفر داشته تا شوق محم ارباب دوش خواب هو هم را بشکوه جان دشت با جنون عقل بدوران تو هم شده مزه از عمر کسی بر که در روز ازل	که ز مرهم بر دزخم دل نخیرش که مرا صید کند آهوا هو گیرش صبح تا شام حکایت کند از شبگیرش محو لذت شده کام ز سخن تعبیرش پیشش کا کش انداخته در زنجیرش شکر مهر تو آمیخته شد با شیرش
---	---

هر که دایم چو طه‌وری غم طفلی دارد
در جوانی غم ایام نسا زدیرش

نغان ز شعله هجران و جدو میدادش	ز بی شکب دل خدا دهد دوش
--------------------------------	-------------------------

<p>قوسیت ضعف ندانم دلم چه خواهد کرد سجاس خویش تبسم نک نیباشد بصرفه ناز و گر بر قریب باید کرد خراب دلم از چشم زخم امین باد جدیده ناله صحرائی سخت پنجه می نزاکت قد و تاب مکر چه می نمود</p>	<p>فغان اگر نرسد ناله بفریادش خجالتی ز جگر بامی خونچکان باوش خبر برید بشیرین که مژده بادش که کرد آرزو ز جسم رحمت آبادش که لاله میچکد از دست فتیغ صیادش رقیب از ره تقلید در پی اقتادش</p>
--	---

هلاک گشت ظهوری ز زندگی ندم
خدای بنده و آزاد طبع آزادش

<p>خوشا جانی که از لبت پریشانی رود تابش چه خالست اینکه دغش ریش و مغز جگر دارد هلاک نیست آن فرخ شکارم کافرن خواند چه ذوق چشم ترا ز گرمیای تلخ خود دارد ز بیداری خود طریقی ز بسته سعیا کردم متاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بفهم چنین عاشق نمیگوید زاهد بر نماز خود اگر لنگر شود صد کوه تمکین کشتی دل را رفود بنماید بر کتان عصمت خویان</p>	<p>خوشا چشمی که از روی عرفاکی در آتش چه زلفت اینکه در گرمای جان نبست قلاش صدای استخوانش بر دم ساطور قماش فریب خنده شیرین بانی رانده در آتش بشی ناچار خود را عرض خواهم کرد و ز خویش ز پنهان غمزه بر هم خورده بازاری با لبش نشانی گز ابروی نمی آورد محرابش بیک ایما کشاند گردش چشمی بگردش مناسبیت با اغیار شبها سیر محتاش</p>
---	---

سرازش زندگی فردا ظهوری چون کند بالا
خدایا روی دل از آرزوی تمجید بر تابش

دگر خوش بر سر سودست چشم شوه پردازش	بصد گنجینه جان دبل از رانت یک نازش
نقان و ناله آخر شد چه شد احوال دل باریب	دوروزی شد نمی آید ز گنج سینه آوازش
جهان افروزی خورشید چندان ش نمی آید	بر افکن پرده از عارض ز تابشک بگدازش
ملائم نغمه که مطرب گردون طمع داری	بصد زنجیر نودان بست برابر شیم سازش

چه میداند ظهوری حیلۀ لوح ساده دارد

نمایان ست از آئینه دل جوهر رازش

نکشم پای ترو در سر میدانش	گوی سر بر بخورد تا بجم چو کانش
بت بمیراگر جلوه دهد بر زاهد	کفر آنگ در آغوش کشد انباش
قاصد این نامه بی نام نام است	محض بکاریم از سادگی عینش
کرده آشفگی رشک بر گم نزدیک	گر چه جمع ست دل از دوری نیکاش
خوشدم عافیت اندوختگان مجنون	از زبان جان که تو اکبر ملاگردش
ماشق آنوقت کند میل جگر خایند	که لب عیب بدوزد سبز و دندش
از کمان گوشه ابروی تو یک تیر بخت	که پیر سیدن دل رنج نشد پیکاش

مرگ شیرک شده بچاره ظهوری چه کند

هر زمان هول فراق تو دود بر جانش

خوشتم بصیر دل ذوق عمر جاویدش	که یاس را نکند اختلاط امیدش
در آفتاب بیابان غم بچش لیل	حلال سایه کنان باد سایه بدیش
مخو ز فرب که چرخ آشتی نمیداند	پراز ترانه جلست چاک نامیدش
سند گدای درش چون سر سدا	بعجز سیمیده کند اختتام حبشیدش

که دام صبح سر از جیب باز برون کرد بیاد از ره تاراج هوش برخیزد	که دماغ سینه گردون گشت خورشیش چو در کین بوشیند بگم بلبیش
جدا افتاد ظهوری از مجلسی بر باد با تالش سجودی از فرق امیدش	
خوشا وقتی که افسر یافت از خاک کعب پیش حدیث بت زبانش را بر هر حسرت اندازد نهیج و تاب بیابنی تن چون گاه میاید برون می آید آخر آرزوی تمکام میباید رسیدنهای آه و چشم شیر اندازد از نازم گناه عاشقانرا عذر حاجت نیست بگنجید بآن وقتی نمانی شد ردای شیخ شد را	خوشا چشمی که حیران گشت بر خسار زیباش ز کام بر بمن جو شد اگر شمد تمنایش که گرد و تکیه گاه در دلمای کوه فرسایش ازین چشمی که حسرت و دغمت بعلل شکر بخشایش که کرد از ادم از بهشتی نگاه افست افزایش که در روز جزا بخشند و امتق را بجزریش که بی باکانه در میخانه کردم لای الایش
ظهوری بسته بزم آمد در با طرفه آئینی مگر روزی نیاز از در آید مجلس آیش	
هر چه با کند آفتوخ بلا میر سدهش پرده از چهره زیبا چو بیکس نهی دم تیغ شمشیر بر زخم جگر سدهش هر کجا پیر نه بدخته خیال و کعب اگر از صحرای سمن زار بدن فرواید	میکشد اهل دنیا را بجمایه سدهش دو جهان خواهد اگر روی نماید سدهش دعوی زختم بهار و جزایم سدهش کرده در آرزوی خویش قیام سدهش کار عجاز مسیحا بصبا میر سدهش
گشته در مجلس اقبال ظهوری عبثش	

	میلوی حسن اگر یافته جامی رسید	
برقص افتاده ام بر سار آغوش کنند پروانه چون اندر آغوش بنوعریان ندانند راز آغوش چنین گرمی کنم بر دوز آغوش شدم پامال دست اندر آغوش وگرشان داده جان عجز آغوش		ندادم گرچه برگ و سار آغوش بخور از بال اندازد بر آتش + لباس عاریت رسوا دیدم چو صبر خویش خواهم بر بریدن خوشا عالم به آبادی خرابم هوسها در تن من مرده بودند
	ظهوری کے بد راقیاد از پوست شمیم طره شد غماز آغوش	
گل صد زبان که نقل کند حرفی از گلش ز سید زنان کی کمرش زیب کا گلش کاسه بگوشه نبهادی تغافلش در شهر شره ساخته گلابانگ لبش عاشق خراب کرده صبر و تحملش آسوده آنکه نیست دماغ تاملش همراه راه رونشودگر تو کاش کو خرقه که جریحه نگیرد دست گلش		سنبل دماغ باخته عطر سنبلش از نازکان که دشت چنین کا گل و کر کردی جهان خراب نگاهش اگر نیاز گو گل به بی نیازی خود انقدر مناز بیطاعتی خراب کن کار دیگران سامان کار و بار همه بر بدیه است در جگر جریده روانش دهنده از غار غارت لو تیان بهاتی آگست
	دارد بهمین عشق ظهوری متانتی خود را خلاص کرده عقل و تزلزلش	

سسل باشد که بروم کنی از محفل خویش ریشک بالیده ترا فتاده دلم متیکه بدل نوبی تنم هر گیاه ست چه سود تا شدم بیدل ازو خوش نزد من کینفسی گر فغانی شکند در لب و نباله دوران خج بسیار و شکیبائی کم کس چه کند ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند هر جفائی که کنی شکر برابر دارد	گر توانی بدر انداز مرا از دل خویش که با آوارگی آسان نه کنم مشکل خویش نم امید و گر خشک کنم از گل خویش ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش مخلی میشود آخر جرس محل خویش باقی آورده ام و میطلبم فصل خویش میشناسند غم و درد تو سر منزل خویش نیستم آنکه حسابی نه کنم با دل خویش
---	--

صرف کردست ظهیری همه گاه بی دل

با میدیکه شود کینفسی غافل خویش

دودیکه بر آورده ز دل چشم میباش بر کج کلهان معرکه فاری بسرازد شاهی که بیک حلقه بهم بر زده صد از روز من اندوخته این شیر گیایم خود را همه جا خواج بک کرد مقدراً گیر در سراغ نشن نمک سنبیل خوا بیکه با فسانه رخسار تو آید دیوانه زنجیر نگاه تو نه گشتت هر شمر عامل ز تنهای خود	گر دوان بر باید که شود سر نه میباش بس معرکه بر شکند طرف کلایش خود را زده دل یک تنه بر قلب پاش فرضت که بیرون کنم از هفته میباش زین کوه تکبر که نگیرند بجا میباش آنکس که دعوی تو در آرد تا میباش دارند چراغ مه و خورشید بر آتش دیوانه که دارند زنجیر نگار میباش خوش شبت و پناشیدی حق باو نپاش
--	---

<p>اثبات وفاداری خود کرد طهوری دعوی که کند مدعیانند گویش</p>		<p>منشی بر ناله دارم از دمان کام خویش گو سپندی ز صمیم ز طاقش آرام خویش در حرم کردم نزاری جبهه سلام خویش تا نیندازد خلک خورشید را از بام خویش داده اند ترجیح صبح خویش را بر شام خویش خویش را کرده ام خواب خیزش را برام خویش هفته را از جمعه مالا مال در ایام خویش میگرفتم پادشاه از جامش بر زهر جام خویش</p>		<p>کرده ام حاصل ز درد بیگانهی کام خویش کار و بار بخودی هرگز باین سامان نبود بر همین آلوده دار و دست دل تجانه را میکند دانسته تیغ خود سیر بر طرف بام روز و جوان دیدگان می باشد از شب تیره تر سایلان گاهی کریان را بتقلید افکنند جمع تر میازوم در جمعه و میخواستم من چنین پاشی خیال میبود اگر جمیع پاشان</p>	
<p>عشق ناموس مگر دارد طهوری کوشی فکر تنگی بادیست که روز برای نام خویش</p>		<p>تا زه روگر دیده از چشم تر نازی کش هر گلی دل گو جدا از نیشتر نازی کش بر جگر دندان نه از هر لبی هنر نازی کش نیت عیبی گاهی از اهل نظر نازی کش در عائی در میان نی گو اثر نازی کش</p>		<p>وانع دارد گرم خونت از جگر نازی کش کادو کادو نوک ترکان نقب جان منیز نیست آسان شهره بر شهر و دین منیز ناز منیا را نباید گریه ناز از کس کشید کرده اند اهل دعا و حتی بلند از هر کس کش</p>	
<p>تا نگردی گرم نییابی طهوری خویش را خود سری سنگ همت از راه من نازی کش</p>					

بو عطر پیر خرد ساعی نشستم و دوش
 سخن نهاد و بزم می داد و دوش سخن
 در معالیه از دید و بزم در بند
 مباش از ره با سینه ریش نشسته نا
 چراست از تنای بوسه در کام
 ترا چکار که کاکل رسید تا بکمر
 رسید کار بجای زنگنه پروازی
 چو عشق دید که در چاه عقل می افتد
 زکات لب بر اجات من کشود زبان
 مباش غاشیه بردوش در عنان کس
 گفتند قافله سالار هوشیار را
 نخاله است همه لقمهای عقل و خرد
 نبوش زبان می سر جوش جبهه چنان
 ضرورت نیست خراش ملی با خن غم
 از نزد بر پیش طوف و آبجوشی
 بدسته بندی زلف بنفشه میوان
 همین بصید که عشق گشته صیدم
 نیاز به زنا نیست عجز به زجاده

دل سخن نشنو بر کشید پنبه ز گوش
 باین سرود که سیلکیم که از زبان سر
 نه ناز کس بخوبی نیاز خود بفروش
 مشور کنج و بهن تکلام خسته نوش
 چهره است بخت فعل دل محبت آغوش
 ترا چکار که نگذشت طره سر بردوش
 که میم بود شود لوح سینه من مقوش
 در محبت پسندید خویش را خاموش
 که تر جهان طلب از گوشه های پندوش
 که در ازون نتواند عنان نفس خروش
 که خویش را گذرانیده از گریه هوش
 در تجلیه اش پرده شنیدن گوش
 بشیخ شکر که از سر بر زلفه جوش
 برای گرمی هنگامه فغان خروش
 نفس بقافله ناله گر شود چادش
 مرویان چه سنبل کدام فرنگوش
 که کرده در دهن شیر خراش خروش
 بکوه گرد و پی کعبه توبس سر کوش

عشق را که ناز و جاد و ج است

برای طعن طه‌وری مبادیوده کوش

میرود عشق پیش و حسن پیش بچه‌رو سر بر آورم از خاک حرف پیونده از آن گنبد دل از انصاف یافت وای خود خنده و روی باغ شروانی بر سر کوی خود مرا بگذار ساربان نیست این بیابان از رفت ناله بلبلش نیست کس خویش آنکسش ساخته است پاک لیسیده ام خوشا شمع	بی نقاب او ندیده هیچکسش نکشد گر بجز ترم بوسش گر گسستن می خورد نفسش دارد آن مایه غم که هست لبش گمیه در دو خانه از کسش + چینی کو که نیست خار خوشش بسجده رانده نافه را برش گر نمی بود آستینش که خیر بکسی نبود کسش که نیا لوده سایه نکشش
---	---

نشد این طه‌وری از سنگ نفس

تا ریاضت نگردد درش

سیر رفتن گهی و اگر در لعل سخن سازش چنین جستی برای عشق من ناچار میاید ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن هر کوی گر از نامحرمانم بکنارم نیست جرم او بعجب حسن از حد میرد نامهربانیا نهد باز نگاهش کمتر از کعبه شک عنقا را	چو گوش افکنده ام از نیاز برگردید آوازش سری دارم بیجا اندازم گردم گرد اندازش بنازم مستی حسن است و فرمایش نازش ز خود نالم چرا با خود نهادم در میان آتش بعجز عشق سوگندست یاری مهربان زش بیال عشوه ساز میاید بگامی که مپو ازش
---	--

<p>بشور گریه از شکری در شهر ممتازیم ترا خود از نقاب آفرین می آورد سوخته</p>	<p>که از شیرین زبان تلخ گوئی کرده ممتازش زمن مجنون شوازه خود هم اگر گدیم بر اندازش</p>
<p>پس از برگ خطوری بر سر خاکش بنه بیا بر انگیزند تا در عرصه محشر سرافرازش</p>	
<p>شد و عده قضا مکن فراموش مار از جفا زیاد بردی افسانه مار بود خوابت با درد و دوا نمی پسندم هر چند که آستان نشینم هر چند گذشته از دعا کار ساقی بشکست طره خوش زرد حشم باده نیست ز راه پروانه مگس زیر پفیشان بر ناله جرس بلند بارت</p>	<p>فرصت ادا مکن فراموش بدنیت وفا مکن فراموش بیداری ما مکن فراموش اما تو دوام مکن فراموش بنمودن جا مکن فراموش همدم بدعا مکن فراموش کز توبه ما مکن فراموش تطهیر ردا مکن فراموش اندازه هوس مکن فراموش بارست صدا مکن فراموش</p>
<p>شد خضر ره بقا خطوری کو خضر فنا مکن فراموش</p>	
<p>خوش آنکه عشوه گران گوشه کشانندش بدشت مهر و محبت طریق صید نیست به تخم دایع بکارندگان آن نازم</p>	<p>با و دهنده می و دور خود ستانندش که صید رام کنند آنگهی رمانندش که از زمین جگر در زبان و مانندش</p>

<p>دلی که عشق و جنون قوم خویش دانندش میان سوختگان خام سوز خوانندش ز ساغر تو اگر قطره چشانندش اگر نه از حدی لایهای رانندش که گرد چهره شمال و صبا نشانندش که نارسیده طفلست و میرسانندش</p>	<p>با این ترا دو که بود ست حق کرم کردست نغید داغ ز پروانه داغدارانت سزد که توبه بدریا کشتی مثل گردد کجا باقیه اشک این گریه طی گردد ز بکیسی نرسد شکوه خاکساران هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم</p>
---	---

چه دست و پا که طهوری نزد بام خود
 گمزه بیت آزادگان ربانندش

<p>نشود ناله دم پاکانش گله نیستد مرگانش گفتیم از محله پیاانش بگریه خویش خورده هاش چه زنی بر محاکم هاش کرده شوق تو چنین از هاش بر گلستان رخت تا دهاش گله کله دل و جان قربانش در حلال ترمی دانااش</p>	<p>دروگاه کوزه کند درناش نترارد ز رنگ هیچ دلی سستی رشته خام از فسم میزبان بین که چه خوان آراید کم عیار است مرا نقد شکیب قیمتی تر گری نیست ز اشک باغ هر گل که نیاورده بار عید گم کوی بداهیم شست ز ابد خشک چمن زفته فرو</p>
---	---

از طهوری ابدی گشته سخن
 شعر جسم و صفت شش

نه گرفتم بباغ وادانش جسمم کردم هزار رسوائی تا لبش با لبم غلط نه شود ورقن خویش تن فدا طوالت درو با هم دلم امید گرفت تغیش از تنگ نیست بر سر جنگ گرد جو لا نگش کف خونست عقل طفلیست در محله عشق داغها لقمه‌های خوان جنون دیدم تر ز شوق کعبه گذشت خنده در غنچه کی بیاد رفت هر چراغی که میکنم روشن که بعد جان شنیده یک دین	پز نکردم به گل گریبانش که شود خرج لطف پنهانش کنم اول نشان بداندانش منکر خرد سال وادانش تب خطش کشاد در بانس که فرستم سری بیدانش وه چه رنگین شدست میدانش که جنون کرده نگ بارانش بخت فرقی که گشته محانش ز منم چند در بیا بانس گره‌های شگفت تادانش روغن آرم ز منم طوفانش چشم شوخ تو کرده از دانش
--	--

بر ظهیری است مدح عادل شاه
گشته دیوان عدل دیوانش

انگاند عکس ساقی ما و شراب خویش شیرین کسی که زهر تو کردست چاشنی تمکین از آنگاه دخل بجا خرج میکند بر من نمانده در عمل عشق باقی	ساغرستان چو نشوند آفتاب خویش آباد آنگاه ساخته عشقت خواجه خویش تحویل دل چو کنم اضطراب خویش صد بار کرده ام بدل خود حساب خویش
---	---

خواهر کشود دایم گرفتار شد فولادین عشق ز کمان مروت منتهی تفتت دشت طلب نیا ریا کو خیز گزیدگی هنر برگزیدگان	هرگز ریا نگذرد ام از همتا خویش عاشا بر آتش نمیشاند از آفت خویش کوثر سجده تا کنی در بحر خویش ایام را خجالتی از انتخاب خویش
---	--

در گوشه غم از ره خاروب بسته ایم کز پیشگاه دیده بدو بیم خویش
--

خوشدل آن کز قید حروان شد خلاص وصل آن سالک که در رشت طلب سپیدوی زندانیان جایا فتم اشک شد با چاک دامان بخیه ریز دردناک بیدنی در پوست بود دل رحمت های غایب گشت خون این زمان پاس دل نازک بنداشت عاشق از مهرش مردن داورست	یوسفش از ریخ زندان شد خلاص گم شد از خضر بیابان شد خلاص خاطر از فکر گلستان شد خلاص از نوکاری گریبان شد خلاص گویال از رنگه رمان شد خلاص از تنایمی پنهان شد خلاص شیشه از آسید سندان شد خلاص دل گرفتارست اگر جان شد خلاص
---	---

حل اشکال ظهوری شد بی خوش ز قید بد آسان شد خلاص

اگر با من شود دلدار مخصوص ببین سادگی شد با نگاه هم نشد خند های شکر آگین	سز گل میشود با خار مخصوص نگاه و رنگ بر کار مخصوص نمک شد با دل آنگاه مخصوص
---	---

	نیازم نمیند باناز پسو پی تشریف در بانان این کمی		نیباید شد انی مقدار مخصوص بهم گشتند یو دوتا مخصوص	
	طهوری پیش ازین این غم نمیزود چرا گردید با غمزار مخصوص			
	ای از تو گدا و شاه در قص ناکرده سجاک آشنای از پست و بلند راه عشق است در جلوه گشت بمس فزارے از رندی و پارسائی تو آز جبر و فشان غم تو هر قطره خون بسمل تو در باغ صبار از تو راسته		براه تو کوه و کاه در قص از شوق تو مهر و ماه در قص افتاده چو دار چاه در قص زیر قدم تو راه در قص میحانه و خانقاه در قص مستانه فتاده آه در قص انداخته صد نگاه در قص افتاده گل و گیاه در قص	
	افتاد چو ریستان طهوری از دلبر کج کلاه در قص			
	بستیم نظر نداد اعراض از سر بهوس از دل آرزوست در زهر تو لب گرفته داریم زخمی تو بر همه بنالد از دوسه شبر غبار افشانند		گشتیم دگر نداد اعراض که دیم بدر نداد اعراض کامی بشکر نداد اعراض در مغر جگر نداد اعراض دامان سحر نداد اعراض	

صبرم ز سمن بندارد عرض	باقا فله نصیحت آمد
	آراسته سینه ظهوری از داغ دگر ندارد عرض
<p>گردت گشتن بر آسمان فرض از درد تو ناله بر زبان فرض گردیده نیاز هر زمان فرض آرایش نخل از عنوان فرض افسانه خواب پاسبان فرض بر چاشنی شکرستان فرض بر چیره کاهی خزان فرض بر تیغ تو باد استخوان فرض</p>	<p>عشق تو بود برای جان فرض بر دل ز عسَم تو آه واجب از ناز پیای پی تو بر خلق بر دیده خو نچکان ز رویت شبهای عسَم تو بر غموشان از زیر تو شکر کا مکاری انظار غمت بر مرز و ایسا گردیده بمن دگر دنی چند</p>
	در کوی عسَم تو بر ظهوری گردید ز شاط جادوان فرض
<p>درد اگر بیش نگردد و در چیست غرض غیر و شنام تو ما را از چیست غرض گفتم از آرزوی قد و توانا چیست غرض مدعی یافته در کویتو جاست غرض در گاستان خود از منع جاست غرض نستانی دو جهان روی ماهیت غرض</p>	<p>گر نمیزند برایت ز با چیست غرض شکر را چاشنی از تیغ شکر حریفان است بخمت پیران که ز پا بوس تو نزدیکی نکته ایکی نشود جای دگر نیست گمان گر بیالند میوی تو جهانی چه شود پروگی تا نشود پرده نگردد گفتم</p>

<p>قیمت تیغ تو دارد سر سودای همه چه نظر با که بجزرت نخورد دیده فرو</p>	<p>خون مارا برساند مباحیت غرض بر سر خوان تا ساز صلاحیت غرض</p>
<p>چند روزی دگرش گرم جفا خواهی کرد خواهمت گفت ظهوری زود چیست غرض</p>	
<p>درد اگر کردی بدرمان اختلاط رفت هجر و وصل از یادم که کرد گور فو گیرشته در سوزن کش دماغ او از گرم خونهایش اختلاطش باللب او خوب بود قادر انداز نیازم کرده است بر سر میدان او انداز غیبت تا بکی هر دم در آیم از دری</p>	<p>کی باو کردی دل جان اختلاط از غمش خاطر بر نسیان اختلاط کرده چاکلی با گریبان اختلاط میکند با سینه ریشان اختلاط باللبین کرد دندان اختلاط مقدر دل با منفر میان اختلاط باد را با گرد جولان اختلاط در نمیگیرد بدرمان اختلاط</p>
<p>یک جهان مردن ظهوری کرد جمیع آه از شوخ پریشان اختلاط</p>	
<p>سر زرد از بیکنهان گرچه گناهی بغلط خدومن ایمنی اش سوخته از برق خطر چون کمان جلقة شود قدس از سجد شکر آن دل و دین که شود تخته تاراج تو کو مچو عشق گریان سنگ نسازد سبکش</p>	<p>چشم دارند ز چشم تو نگا چه بغلط سینه جنبانغ تو گر حسته نپا چه بغلط بر دل اندازد اگر تیر تو را سه بغلط وه که بر قلب گدائی زده شاسه بغلط گرچه با کوه مقابل شده کاسه بغلط</p>

من که بهشم که مبدوشی خوبان بروم غیر در دعوی اثبات وفاداری خلیش راست شد قصه افسردگی ما آخر	دسته بالاله و گل گشته گیاه به بلفظ از دل او گذرانیده گواهی به بلفظ بر نزد سز جگر شعله آه به بلفظ
---	--

ظاهر است اینکه نداری بظهوری نظر

اقتدار عشوه پنهان تو گاهی به بلفظ

ای ز زهر تو کام جان محفوظ در دیر و در گمان عشق ترا بجگر تشنگان عنزه تو بلبلان را شکفته روی تو معنزه تا بدقتیله و غمت تا ز پروانه بر نیامد دود دل نمیداشت پاس ناله شب	وی ز حرف غمت زبان محفوظ سینه از ناله و فغان محفوظ از نیم چشمه سنان محفوظ کرده از باغ و بوستان محفوظ از نفس گشته استخوان محفوظ نشد از شمع دورمان محفوظ گر نمی بود پاسبان محفوظ
--	---

ذوق دارد ظهوری رسوا

گشته از عشوه پنهان محفوظ

درد نداری ز مداوا چه خط وصل حرم غیت از اهل حرم آبله گلرین شد در رهت و داغ تمنای سیه جودگان گر نکشد چاشنی هر زمان	و مکش و از ناله عمار چه خط تا ناشوی بادیه پیا چه خط خار بر آورده از پیا چه خط گر نشود باغ سودا چه خط در شکو و عده تقاضا چه خط
--	---

گر نخورد دیده اهل نظر	صیقل حیرت ز تاشا چه خط
در دهنان گرد دهم فرصته	گویم ازین ناکه رسوا چه خط
حسوتیان گوشه بیباکی	گر تمانینه ز تقوا چه خط
فصل بهارست و جنون خانگی	سر نهادیم بصحرای چه خط
این عطش ما عطش خیمه نیست	خو طه نخوردیم بدریا چه خط

ز بهر نمی نیست ظهوری بجام
کام اگر شد شکر اندا چه خط

بهر وصلش دلاکش تصدیع	ما کجا و کجا مکش تصدیع
در بیابان سعی گم گشتی	کو در رهنما مکش تصدیع
فکر رفتن مکن بر شک بازار	بچ جانیت جاکش تصدیع
ساخت بوی تو کار بهیوشان	بعد ازین گو صبا مکش تصدیع
ای که رانی نفس براندن ما	رفته رفتن ز پا مکش تصدیع
در دودل راز هم گریزی نیست	بهر دربان ما مکش تصدیع
آشنائی نمیتوانست کرد	نیستی آشنا مکش تصدیع

با ظهوری حساب کن بوفای
بهر ترک جفا مکش تصدیع

سوز عشقت که پرانه ببال و پر شمع	خویش را اگر مگر از شعله کشد در بر شمع
گشته پیر این پروانه قبا میرسد	که کند پیر شنه از پر خود در بر شمع
چتر افراشته از جلوه پروانه بفرق	باد از شعله چراغ نهد افسر شمع

ماه و خورشید بیروانی آیند بر زیر خوبست پروانه شود تر حسابش روشن از غم این که بپر سوخته پروانه او از جایونی پروانه چه داشت بهاس	در شبستان تو گر عرضم هم اشک شمع کرد بال و پر خود را در قی و فقر شمع میر و شب هر شب دو دو بر دین از سر شمع شترتش اوج گرفتت بیال و پر شمع
---	--

عیب باشد بکیهان جگر سوختگان
بان ظهوری بناگرفته بگر بنگر شمع

سر نهادیم بیامان چه نزع تازه شد ز جسمم بر هم چه سخن گفت و گو ز بیم شنیان و ز اند دامن از شک صبا بر چیدیم ما که از خون جگر میدوریم دل ما را بر سوانی نیست گشته ضائع جگر از خامی داغ	جان سپردیم بجایان چه نزع بر سر ملک سلیمان چه نزع گر چه کردیم بدرمان چه نزع کوه بر عطر گریبان چه نزع کوده رشته بزرگان چه نزع نیست گر عشوه نپایان چه نزع چون گدشتیم ز تاوان چه نزع
--	--

جمع گردید ظهوری دل ما
بابت طره پریشان چه نزع

از همه خود را بر ماندم دریغ محض افسردگیم مهر شد قاصد آهی نفکتمم براه بر دل ریش از بهوس غمزه	ای بیج میسر از همه ماندم دریغ سینه بد اغی ز سانددم دریغ در عقب اشکی ندا دادم دریغ سونس الماس براندم دریغ
--	---

<p>قیمت خون رفته ز بجوهری باغ جگر میوه رحمت نداد آه دم عهد میم خورده بود</p>	<p>بردم تیغی نفش اندم دریغ گلبن زخمی نه نشاندم دریغ بر نفس خویش نماندم دریغ</p>
<p>جزوغی داشت ظهوری کف بردل از ان هیچ نخواندم دریغ</p>	
<p>غیر از تو نهاد بر جگر داغ در کوزه عشق ته بته خام از پر تو شعده جمالت داغ غمت ز شمار اگر چه بشیت افشاند شرر چراغ عشقت چون شعله آتش کشد تیغ در دل نه شست رخت رحمت از مرهم روزگار میوخت</p>	<p>فریاد چه طلم کرد بر داغ ماند آنکه گشت سرسبز داغ گم دیده بگریه چشمم تر داغ صد سینه سپرده ام بر داغ اندوخته سینه سحر داغ روید ز جگر منر سپر داغ تا نکیه نکرد بر جگر داغ گر سینه نمیگرخت در داغ</p>
<p>در تفکد دل ظهوری جوشید ز روی یکدیگر داغ</p>	
<p>من در کوی تو غم سفر دروغ دروغ جهانستان تو جا در جهان نمیدانم ز رحمت تلخ تو کامم چه کاهما که نیافت ز خاک راه من اکسیر آبروی بزند</p>	<p>کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ من و تفکر جلای و گم دروغ دروغ من و حکایت شهد و شک دروغ دروغ من و جدائی این خاک در دروغ دروغ</p>

<p>سمندرم نه گس شعله شعله در پر باد ز شکرت شکاب لبی لب امان نییابد امید هست که چاکلی دگر بران دوزم بیای در دوسرایی نقبلان زید ز جلوه بای تو اهل نظر نظر بندند</p>	<p>من و ملاحظه بالی و پر دروغ دروغ من و شکایت مرگان تر دروغ دروغ من و زوئی شکاف جگر دروغ دروغ من و معالجه درد و سهر دروغ دروغ من و بغیر کشادان نظر دروغ دروغ</p>
	<p>بکوی عشق خطر با من میدارد ظهوری و زبلایت خد دروغ دروغ</p>
<p>ویده ام منبع شکست و جگر معین داغ نزنند خلعت افسردگی از سینه بدر پنجه شعله چه گیر است گریبان نازم باد و درازدم افسردگی غنچه طبع تخم ز آهک نقشان سینه اگر کاشته نیش میاید و در نوش قنادست حریف</p>	<p>هر از داغ نهم تا بدر بخشن داغ نمکشایند گرازی بر طر فی روزان داغ جگر از پیله دل ساخته بر این داغ خویش را فروش چینی ساخته از گلشن داغ راحت انبار کند دل مگر از خرمن داغ سینه افسرده از ان گشته چنین شمن داغ</p>
	<p>بلج بر تو طلبد شام ظهور می از صبح خادومی ساخته خود را ز درخشیدن داغ</p>
<p>تن تفصیده گشته گلشن داغ خورده سنبل ز تاب آیم تاب نیست کار تو اضع مینا گر شناده یک آن شکست</p>	<p>تباشای گلشن آمده باغ شده آهنگ ز رشک شکرم داغ فرق خم باد در سجود ایاغ نغمه بلبل و ترانه ز داغ</p>

	<p>نهری پی بزمِ راحت پر پروانه را فستید کنند سمن امروزی دیگر داشت</p>	<p>نیت مجموع اگر زبان سرخ تا به بنیند جلوه های چراغ دوش صبی کشته از داغ</p>
<p>با خیالی نشسته در کنجی بر ظهوری سست فراغ</p>		
	<p>بوالعوس منیر عشق تو لاف شکوه کرده ز طاقست ما در مصاف فراق عمر گذشت بر ره کاروان وعده تو کعبه را از نسیم درگاهت قدر بیداد خود نمیدانے ایکه بی جرم تیغ کین راندی دل زاهد ز تیر گے نرهد</p>	<p>تیغ عاشق کشی کبش ز غلاف گر سجدی درین زهی انصاف لافهای شکیب و صبر گداز هر طرف در کین هزار خلاف بر جبین گرد آرزوی طواف ترسم آخر شود مکن امران بشنو از جوش خون خروش معش تا بدردی کشان نگر و صاف</p>
<p>رو ظهوری بد در شک بساز نیستی مرد و بجز هرزه طواف</p>		
	<p>بر در عشق کعبه است حریف صد میجا بجز معترفند خوا همش از وفا براه آورد طرز بیگانگی نمیدانے</p>	<p>این من در ظل غم کجاست حریف درد مارا کجا دو است حریف سخت عاشق که بیوفات حریف ذوق کین ذوق آشنات حریف</p>

<p>باش آزاد مبتلاست حرف</p>	<p>دل ز رنگهای خویش زنجیرست</p>
<p>یافته رشک بر ظهوری هست پاس دارش گریز پاست حرف</p>	
<p>مردۀ درویم درمان بر طرف سجیۀ چاک گریبان بر طرف بوی سنبل عطر ریحان بر طرف سیگلش گشت بستان بر طرف نکد سر سودای سامان بر طرف گر نویسی نامه عنوان بر طرف شرساریهای نیسان بر طرف دستبازیهای طوفان بر طرف</p>	<p>شعله خواریم آب حیوان بر طرف راز با درد امانت از چاک دل از شمیم طره میگوید مشام بر سر کوی تو پا از پافتاد غیرت عشق تو بر بنگاه زد از وفا کاسه بگنجان خویش با دیادت عذر تقصیرات ما شمع ما را عشق در فانوس برد</p>
<p>ز دظهوری نقب برگنج وصال سینه کاویهای شکرگان بر طرف</p>	
<p>قدر محرم نمی شناسد حیف حیف آدم نمی شناسد حیف چشم پر نعم نمی شناسد حیف آه پر جم نمی شناسد حیف سافر جم نمی شناسد حیف جوش زرم نمی شناسد حیف</p>	<p>یار مہم نمی شناسد حیف غیر را برگزیده از عالم آن طراوت نموده در سنش زلفش از تاب خورشید افتاد دل ما را چرا آینه بشکست اشک شورم بدیده ز رفت غرق</p>

<p>عمد محکم نمی شناسد حیف دل پر غم نمی شناسد حیف</p>	<p>کنند بنیاد دست بختان را بد عهدت های بیوفایان را</p>
	<p>ریشک پر مرده ظهوری را دل خرم نمی شناسد حیف</p>
<p>پرید طائر راحت ز دام پند چه حیف نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف در آتشیم ازین جوش خام حیف چه حیف برای دیده بی غم بوم حیف چه حیف باز آه و فغان ناتمام حیف چه حیف ز کام ساخته کارشام حیف چه حیف</p>	<p>نگشت دافع تو با سینه رام حیف چه حیف خمار کینه چساکرد تا چساکند سجای خود نفشانندیم شعله و اخگر نکرد وضامنی شوق قلزم اشک بصد امید دل انکاره بود غم خانه به پیش کاری گل در چین صبا فرست</p>
	<p>نفس کشیده ظهوری برای بدنامی علم گشته ز آه سنام حیف چه حیف</p>
<p>رحم کن گر میتوان داد از فراق غرق شد دل در سانج و از فراق سخت و برجم جسم و جان داد از فراق ریش شد کام و زبان داد از فراق نیست جالی در میان داد از فراق گشته دشمن مرغان داد از فراق خشک فی از استخوان داد از فراق</p>	<p>گشته ام خوش ناتوان داد از فراق باد مرگان تو طوفان میکند اینچه آتش بود کفیل سر کشید تا یکی این ناله های خوشچکان + لشکر غم بسته صف از هر کنار آه از نامهربانهای دوست تا بکام مغر آتش می برم</p>

داستان درد داستان و از فراق کاروان در کاروان و از فراق	روید از لب شکوه داستان هر باز دل افتاده در صحرای جان
آرزوهای ظهیری خاک شد ساخت حسرت کار جان و از فراق	
اصلاً منزع نه به عجب عاشق ساختن غزل منصب عاشق سینه بر سینه شب عاشق مطلب دست مطلب عاشق سوخته نبض در تب عاشق ناز معشوق بر لب عاشق	صافها دردمشرب عاشق خرد و عقل مصلحت بین را صبح آغوشی هوس که نهد نه شکایت ازین نه شکر از آن دست دستین کشیده طبیب نال کرده پردگه از آه
تا ظهوری ز خود تمی نشوی قالت نیست قالب عاشق	
از سرم کم مباد سایه عشق خواج که خورشید را بایه عشق نشود حاصل تو وایه عشق مکنی ز گریه و ناله عشق گفته منصور در کنایه عشق خون ناب است شیر وایه عشق نیست گر صندلش صلایه عشق	عرش در سایه ام ز پای عرش در گدازی همان کبر و عقل در دبر وای وای تا نزنند از شب خون آرزو خطرست دار اگر لے علاج گامی نه سرخ رویند عاشقان در عهد به بهین شیخ را صلا نزنند

	چون توانم صریح عقل کشید	من که فسیده ام کنایه عشق
	مفرگاه ست آفتاب خرد بان ظهوی در آب عیش	
کامرانی خاصه ناکام عشق تازه رویی شنبه از باغ صن بر سر خوان محبت خالص عام شاهباز حسن چون پرواز کرد رازهای این شکارستان میسر صرف شود هر چه گوید جهان هست صن نکشاید زبان در عذر گوش کسوت اندوه و خوشحالی ببرد کوه شد بر دامن صحرانشست	گنجهای کام زیر کام عشق هوشیاری جرعه از جام عشق سیر حشمان صلاصی عام عشق کرده جان خوش بر کنار با عشق حسن رسوای تپه در دم عشق وصل ضامن در ادای نام عشق بشنود روزی اگر پیغام عشق بر تپه عاشور و غید ایام عشق طاقت و آرام بی آرام عشق	
	کی توانی شد ظهوی نیکنام تان سازی خویش با بدنام عشق	
شور عشقت قتاده در آفاق روز دیوان ناز و عشو تو آرزو دوش خورده بر دوش پرور اشک ز آرزوی تبار ناز و نازکی کشند از هم	بی تو گردید طاقت همه طاق دگر حسن دیگران بر طاق صبر بیدیت و پای ساق دامن چشم یک جهان شتاق دل معشوق و خاطر عشاق	

	در فراقت چیرانه مرد فراق		دارد امیسد واری ورنه
	بر رخ زرد جلوه کرد دست اشک سرخ ظهوری از راق		
<p>مینویسد نسیم از مهر شفا بیار عشق بر همه گامی نداری اگر مقدم کار عشق گر گشتی ساحلی امواج دریا بار عشق همی جوی دور آموردانه زیر بار عشق چون بدو انداخت ساقی سانه سر عشق گر ننگیدید بران یقین اسرار عشق میکند یوسف فروشی بر سیر بار عشق بر توان کردن سری روزی مگر از عشق</p>		<p>میسزد اکسیر راحت مایه از آزار عشق کی توان در وادی مقصود برد از پیش کار مگو بر عرفان نگشتی از نیت و جود تا بسازی ثبت نام خویش در طوبی عشق یا سمین نجیب برولق و ربع از قطره ریخت عقل بیرون نادی از عمده بحث گمان آنکه آئین بندگی مصر جهان حسن کرد همتم حال نیست مشق سرفرازی میکنم</p>	
	<p>نیست باک از ناتوانیا ظهوری هنرم عشق همی جود در آموردانه زیر بار عشق</p>		
<p>صد حیات عشق کو از مهر صرف کار عشق جای خود واکرده ام در سائیه دیوار عشق مثل من میخواست نادان بلبل کلزار عشق نیز غم بر جرج استغنا با ستمهار عشق نقطه دل گزنگرد مرکز پیکار عشق خضر ساز و مرده را فیض دم بیار عشق</p>		<p>با دیر خور دل از راحت آزار عشق از قف و شست هوس مغرور نمی آید بوش میچکاند ناله ام گلبرگ تراز و دیده با بار همت مهره پشت طمع را خور و کرد راه کی بیرون برد از وادی سرشتگی تار قانون شفا از نبض ما بند و قضا</p>	

<p>از در و دروازده غیرت خدیو عقل را کرده ام بر دیگران اجناس حسرت را</p>	<p>بر کشد لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق کو چو من بر پایه ام روز در بازار عشق</p>
	<p>در سر اغشت صد غم نهان تر در میکند کرده جانی ظهیری غائبان اظهار عشق</p>
<p>باید از خنجر غم مل چاک گلشن تن بهر شمع شوق خویش را جان چه پرده لایق کند نرسد در شکار گاه کس ای منجم ستاره شناس ناصر پیکو گمنام باشد کرده پیوند ریشتر جان را دیده در گریه میکند اسراف</p>	<p>نا توان نخت شاد و در دل خاک شد ز خاشاک صبر طراقت پاک بر دم تیغ غم سوزد ضحاک هیچ سر را شکایت فقر اک ماه و خورشید نیست بر افلاک عاشق و مصبر و ناصح و ادرک مست پیای تو بارگ و تاک گر تو در خنده میکنی مساک</p>
<p>ریشک سازد هلاکم اودا غم که ظهوری برای کسیت بک</p>	
<p>داوم از زمین عشق پر نیزنگ درد های قوی و جان ضعیف باید فیک کار آخر شد هر که خواص قلزم عشق است وصل خامست همچو گوشت بشین</p>	<p>دل بیک رنگ و درد رنگارنگ عضو های قوی و سینۀ تنگ از درد آشتی در آمد جنگ کدام بیرون کشد ز کام ننگ تیغش از خون ماند ز رنگ</p>

<p>نام و ناموس از تو ای ناصح که ظهوری ز نام دارد رنگ</p>	
<p>فزع جگر نوازت بر جسم جان مبارک روز سیاه دیدم چشم امید روشن آراست خوان عشق و از قوط عیش بر تم بر داشت شوق روی مهر سکوتم از لب زخم از نمک ندارد و لغت عمر شیرین هر سو بفشه خط مهر و زباغ عارض از تر کنار چشمی پامال گشت طاقت</p>	<p>بر کام ناله خیران فوق فغان مبارک جنس بلاست دیدم سودزبان مبارک صدر رنگ غصه و غم بر میمان مبارک شور و فغان بر بلبل برگشتار مبارک لبها بگفتن آمد خونین دلان مبارک گداز شگفت در هم بر باغبان مبارک عارت ز در در آید بر استخوان مبارک</p>
<p>رسواشدی ظهوری در عشق سیرت شیرین حکایت تو بر هر زبان مبارک</p>	
<p>عقل را بر کار مار شکست رشک بر لب چون و چرا مهرست مهر گشته از آسبب چشم مهره سای ویده ره پیاست در پشت طلب شد با بیگانه بیگانه + + از هجوم درد بهر ناله نیست + ناله درد جدائی زخمت بست رو بگردان گو اثر لب کرده پشت</p>	<p>کشتی دل بجز خار شکست رشک گشته باقی ماجرا شکست رشک کوه طاقت تو تیار شکست رشک خدمت خود کرده پار شکست رشک آشنائی آفتا رشکست رشک در قضای سینه جارشکست رشک گشته ام از جود جدارشکست رشک بر دهای مد عارشکست رشک</p>

از گریبان جگر برکنده شد
تکیمهای اشک مار شکست شک

خویش را گم کرد آخر در طلب
شد ظهوری ز نهام شکست شک

ای ز قدرت سرور ایستان دل	آه زلفت بنبل در میان دل
ناله من در دهر می آورد	در دمی چنیز ز مغر افغان دل
حسن را دارد چنین مستور آه	نشا رسوائی پنهان دل
یکجهان جان از کجا آرد کسی	آه اگر خواهد کسی تاوان دل
بار بار در امتحان دم نیست	تیغ خون مرگ در فغان دل
عشق در میدان از راه کند	عالمی گردیده برگردان دل
گشت جولان گاه نازد لبران	خوش تماشاییست میدان دل
جان و دل محبت و غم نیست	این دل جان آمده آن جان دل
چون گزیم جای جنبیدن نماند	نیست غیر از دور دل در مان دل
خسته اورا مزاج دیگر است	مانده زیر کوه غم دامان دل

حیرت قربانانش آرزوست

چون ظهوری مانده م حیران دل

بر شک کوی عشق شکستم سبوی دل	آمد بکار خاک ز سبزه آبوی دل
از سادگان دشت محبت نشان بر سر	صد جستجوی گم شده در جستجوی دل
هم فسخه خرد شد و هم دفت بر خنود	چون ریخت از قلم رقم گفت گوی دل
پر نور نقما گشت ز مردم از هر گهر	گریند اهل زمزمه از دایه بوی دل

روید بجای برگ همه برگ جاودان تا بهر فرق عشق شود رسته چیده اند رنگی ز بوی غنچه نمیداشت گرسبا بکشا در محله برهم زبان کنه روی نیافت دوش خیالت بلاشت	نخل حیات اگر نکشد نم ز بوی دل گلکهای حیرت از چمن آرزوی دل در طرف باغ جلوه نمیداد بوی دل هر دم برون بروز غم از غصه گوی دل بیرونی که کرد میاور بروی دل +
--	--

تا بوی خون ز دیده ظهوری نمیرود
در کشیش عشق نیست تا می ضوی دل

بی داغ تو سینه باغ بی گل خمن نه سینه حریفان آباد چشم جاویدی تو از جلوه کامل تو آهیم استادی شوق بین چو نیست هجران تو عیب می شمارد از وسع بدرفتار گانیم	وز درد تو ناله رشک ببلبل از جوش می تو دست غافل در هر رنگی هزار بابل در نشودنهای شاخ ببلبل از موج بر آب دیده ام پل در کشتن دوستان قاتل می سنج نگاه در قفا غل
---	---

هر چند کمن حمایت غیر
دور است ظهوری از تنزل

نیاز بود و نبود خودی نیاز ایدل هنر نهانی خود را بروی کار آور + بیای خود بدر خانه تو آمد عشق	نشسته نقش مرادت غلط مناز ایدل که غمزه شده مائل تبر کنز ایدل بروی خود در دولت مکن فرار ایدل
---	--

<p>چنین حریف دگر هیچ جانی یابی نمیوان خبر از نشأ حقیقت داد تو خود معبری کن خواب دیدم روش که است انیمه جنس وفا بیا بکشا چو نغمه طلب از بزم وصل برخیزد بخون خویش وضو ساز و روز خویش بنیاد چنین که معرکه را نیست گرد آشوبی ترا چکار برود گوشه تماشا کن عیار گیری نفت محبت خود کن ملز بر سر این نیم جان چه میتری</p>	<p>سبا دحیف خوری خویش را باز ایدل نخورده باده زمین نه مجاز ایدل که دشت کسوت عشقت ز خون طراز ایدل بخواجگی در دکان اتیسا ز ایدل برقص ای بر آهنگ احتراز ایدل اگر بر قبله ما میکنی من از ایدل سمند عریده بر قلب عشق تاز ایدل فتاده کار میان نیاز و ناز ایدل رسیده بسر کوزه گداز ایدل فدای عشوه آن چشم نیم باز ایدل</p>
---	---

مدار کار ظهوری لفتوی عقلست

حدیث عشق شنو کار خود بساز ایدل

<p>خاک که ز خون ماسود گل از عکس تو دیده در تبلیست بگذاخت خیال این و آنرا خط بر همه آرزو کشیدیم برقت که باشی آگه از نا گشتیم ز حال خویش غافل از جانب محلی وکیلست</p>	<p>گرفتاری فرو چکد دل آئینه نهاده ام مقابل از داغ تو منت است بر دل رستم ز فکر با س باطل گردابی سحر است ساحل کشتی بکنار چون ز ساحل در گفت و شنود آسمی محصل</p>
---	---

دیوانی مہوری	رہبر و گم سرخ منزل	صد مرحلہ ہر قدم پس افتد	
	برخاستہ از میان ظہوری	دیوار دور سے نمازہ حاصل	
	بیابانی پر شستہ دگر در گمینِ دل خونابہ روان شدہ از استنینِ دل پر شد جہان از غنای آفرینِ دل انگشتہ عکسِ داغ با جبینِ دل گردیدہ نقشِ نام کسی بگمینِ دل خالی کہ کشتہ تخم امید زمینِ دل بر کیشِ عقل باش کہ صعبتِ زمینِ دل	سبزی نشاندہ باز عرق بر جبینِ دل گامہ ستہ بند گلشنِ بخت و ستِ جان تینِ بجبلوہ آئین زخمی بکار رفت از فتنہ ز چہرہ پر تو خورشیدِ عافیت کو جانِ سحر دولت جاوید مہر کن صد خرمن مراد ز ہر خوشہ می نم زادہ بہر بانی مانوش را مکش	
	رفت خودی از خانہ ظہوری برون گند	در انتظان مقدم خلوت نشینِ دل	
	در گفتن آمدی ز شنیدن برآمدیم دل خمیہ شد ز دست بیدار برآمدیم کارم تمام شد ز طپیدن برآمدیم وز کجِ خم ز آہ کشیدن برآمدیم دشمن گرفت عشق زچیدن برآمدیم گل گشت خاری ز غلیدن برآمدیم فرسودہ بان و پیر ز پیریدن برآمدیم	برداشتی نقاب ز دیدن برآمدیم یوسف کجاست نیز ترا قنوجن تو بر دست آرمید خم از دست غمرہ از تاب در گذشتہ نفس آلتِ فنا بر شاخ گویان گلستان آرزو در دوستی ملائیم کم در تربیت آن بلیم کہ شکر نفس از دم دد	

<p>شادم ز تنگ جابه دریدن برآدم</p>	<p>از بنجودی بسینه دیدن برآید</p>
<p>از جله بست دیده ظهوری چه بدینک</p>	<p>تعلیم دیدم ز ندیدن برآدم</p>
<p>ابر را از گریه خود شمر ساری میکنم مستی از شوق چشم پر چاری میکنم داسنه پرور باند از نثاری میکنم هر زمان دامن خود را لاله رازی میکنم برامید وعده مشق نظاری میکنم نیست حد چون منی این کار و باری میکنم از تو پنهان در دولت گاهی گذاری میکنم کرده آهم خوش کنندی حسین کاری میکنم</p>	<p>چشم بی نم را بکاوش جو بیاری میکنم نیستم مرد غمناستی می احمد ای خوشا چشمی که دارد گریه در آستین گریه رنگین شد هوای دهن صحرانما می نشینم چشم بر در میروم از خود بدر در سر و کار تو جان کردن غریز انرا رسد مهر بان تر از منی نامهربانیا چرا در کمین گاه اثر صیادیم بهیوده نیست</p>
<p>چون ظهوری در حسابی گزینم سر و قلم</p>	<p>هر که ارباب محبت را شمارد میکنم</p>
<p>برو پیچیده ام خود را حجابست اینک در ایچم چنین پیچیده در می در من چون دو پایچم نشد روزی که کینه دزدی در آن لب تپایچم بنزای هر سحر بدست و دامن جیبا پچم چه محتاجم بدشنامی اثر را در دعا پچم نشا از نزد در هم چو طومار و دعا پچم</p>	<p>من از وصل ابد بر خویش از هر جان چرا پچم بهر روز از خوش کردست عکرا نیکه میگوید نشانی از دل آشفته من کس نیگوید کجا قاصد ندلب بر پیام کسی چون من رو و بباد ترسم آبروی اعتبار من بجز حسرت چو بر خوردم ز نخل مر میخام</p>

نگاهش در دم بجانگی فرصت همی یابد	برای زرم رندان زهر را می در او اچم
ظهوری خرقه پوشی کرد اقامت در گردن	چو آهوشم خود را در نگاه آشنا و چم
بهرش سینه بی کینه خود را بیا پیم جگر گون شد در اشکم شوق بر زبان مقابل عکس آن خورشید مر و بخت خیم اگر از ساقیان باشد امید روز بازاری نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق	بگنجی هزاران گنجینه خود را بیا پیم برنگین کنه با پشه سینه خود را بیا پیم بصیقل کاری آئینه خود را بیا پیم بعد شنبه شب آئینه خود را بیا پیم بدرد تو غم دیرینه خود را بیا پیم
نشد شیرین ظهوری ناله در کام روزی	نیز هر دو او و لوزینه خود را بیا پیم
نشد روزی که یک روزی شهبان جهان چنیم اشات چند بر لب چشم از دندان هوس موم ندادم پیش از طراقت نگاهش و بدم رخصت زبان از دیده خورشید خیره تر گردد بهار گل بهر سبزی چنان در سایه رویاند ز گلگون گریه کانم کرده شوق لاله خساری ز بیداری نمی بایی کسی پر مایه تر از من بحرفی میتوانی کرد شیرین تلخ کامان را چو باغ غریبان کرد راحتهای غمخواران	که نشنیم همه شب بوسه در کنج دهان چنیم که از بس بوسه کاری بر لبش نشان چنیم که زاریهای زیر لب بیالای زبان چنیم ز فروغ حرف رخسارش اگر در دستان چنیم به رنگی نه سال آرزوگر صد خوان چنیم ز فرسین شکر گشته در ارغوان چنیم ز سودای تو صد بازار در کنج دهان چنیم چه شک که با که از نام تو در کام و دهان چنیم شکسته چند از سنگت کرد در استخوان چنیم

	<p>انسان گویا ظهوری و حده شکری می آید بگو شوم خواب نخت خود بخشم با سبان جنیم</p>	
<p>آباد گنج عشق که ویرانه خودیم بالا نشین مسند غمناخ خودیم بیدار نخت شورش افسانه خودیم قیمت شمار گوهر بکیرانه خودیم انداز گیر ساعنه و پیمان خودیم زنجیر با گسیخته دیوانه خودیم گشتیم آشنا تو بیگانه خودیم</p>	<p>روشن چراغ حسن که پروانه خودیم در پیشگاه کس شستیم زیر دست برنج نیست بشکری خواب دیگران بیچاره نقد هر دو جهان در حساب در نظره کیست جبر که اندازد از حرف کردست عشق چاره عقل و علاج نفس خود را نکرده گم نتوان یافتن ترا</p>	
	<p>بر سعی نخت گشته ظهوری سپند سوز بر تاب آفت غم او دانه خودیم</p>	
<p>دل گرمی در آغوش آورم از سینه بر جو شوم شوم گرم سماع از خرقه نشین بر جو شوم چو زمی گرمی ساقی شب آدینه بر جو شوم تنها صورتی دارد که از آئینه بر جو شوم محبت خام میگردد اگر از کینه بر جو شوم</p>	<p>بدایع تازه از شعله دیرینه بر جو شوم برای پرنیان پوشی نشاندم دست بر عالم سوز کالو و گیمای تمام هفت به بگذارد شدم عکسی که گنج نامه بگوید خود را در آغوش فرد خورون علاج گرمی افسر و گمان آمد</p>	
	<p>ظهوری یک صبحی دام خود است من خود را که با صبح خزان از باد در شینه بر جو شوم</p>	
<p>زبان محراب ناله و فغان دام</p>	<p>خوشتر که سینه پر داغ مهربان دام</p>	

<p>فسرده را سفر ملک سوز روزی با بدایع حسرت او دیر کرده ام سودا چنین که خوار تر از خود کسی نمیدانم ز شوق گرم دوی آه نازیانہ شد بایه داری شبگیر خواجه بصم بلند مٹی خویش منعم دارد زبان گرفته کنار از حدیث کج مہا فزونی و کمی کوه و کاه از من پس بنور گریه نگشتم بدایع روشناس باین هوس که ناری مگر زبانشم حدیث بود که خواهم بخاکیا گفت</p>	<p>برای دایع غمش سینه افغان دارم هزار جان بدل گرم چون بان دارم مگر غریز تر از خود کسی گمان دارم ز پا قناده ام و برق در غمان دارم صفای دل بیکان بکار و ان دارم یکی ستاره مگر در نه آسمان دارم حکایت گل رخسار در میان دارم که طاقت بک حسرت گران دارم روم بسجده که پیشانی نشان دارم به نیم جانی خود یک کنار جان دارم بصد هزار غریزیش بر زبان دارم</p>
	<p>وہد بلای جدائی بزرگ پیوندم اگر نہ جان ظهور نمی خود نشان دارم</p>
<p>چون دایع تو چسپید سینه دار منم سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار ز هر رشک بر آمیخت و ہر شد وصال کدام غم کہ نہ در زیدہ بادلم عشقے اگر چه مشتری خندہ تو بسیارست نشان یافتنم گشتن مبارک باد</p>	<p>خوشم از آنکہ بقیار خوش قمار منم قرار یافت کہ بی صبر و بی قرار منم ہلاک گشتہ تریاک روزگار منم روم نیاز کہ معشوق روزگار منم سرنک چو کشانید دل نگار منم مانند هیچ امید می امیدوار منم</p>

خوش آن شکار که کردست صید تراکی عسلم فراخته بروعه خلان توئی زجوی خون تو بشود دست را که رنگینی	عصید هر که کند افگنی شکار منم جگر که اختر در انتظار منم تو نور چهره بافتان که شمسار منم
--	---

بباغ و باغ ظهوری مبر سیر مرا ز داغها زده سر سیر شعله زار منم

ز قید باشدم آزاد و مبتلا که منم جدائی تو نخواهد کشید چندان بمجم که شود شمع چشم جادوت فتاد کار تقلید فتوی دارد مگر ز دیده غبار است که در راه ترا بکنج وصل فرو رفت گر چه با پی امید	نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم در آرزوی تو چندی چنین جدا که منم بسعی معجز غیبت مکن رها که منم صواب دید چنین آیت خطا که منم ز اهل رتبه که محتاج تو تیا که منم هنوز دست بدر یوزم گدا که منم
--	---

نظاره کیست ظهوری بچشم دیدن شدم زبانه خموشی سخن بر که منم

باب روی نامزم روی برخاک درمی دارم با این تبرک مشتی از خاک حرم بروم و ما دم در تن آب عقل اگر از العطش نغیزد شکست تو به خوشتر باشد که طره ساق سزد و مجلس تفسیده جانان گر بیوسم جا ز نم لاف ز رشک این و آن گردیده نام فراغ	بسی خشک پی در یوز چشم تری دارم از آن شد کاه گیرانم کعب خاکستری دارم شراب عشق ز نامزم بهر سو گوهری دارم برای روزگار زنده فکر زویری دارم بهر داغ او در گرم خونی محضری دارم ندارد هم خودش باور که گوید دیگری دارم
--	---

چسان گنجیده در یک قطره صد ریای پیتا در آن مجمع که از پنجه خود گویند صیادان	بطوفان محبت از دل خود لنگری دارم اگر خواهی توانی گفت صید لای غری دارم
ز یادم وایه خود رفت تا دیدم ظهوری را ز کات حسن گر بخشی ز خود مسکین تری دارم	
بیج و تاب زلفت در هم خورده ایم صاف عشرت چون نباشد ناگوار شکوه با دارد نفس از نهشین ریخ با بردیم آما می کشیم از علاج طالع مانیتش * از گزند زهر که زدیم کام	گشته خاطر جمع بر هم خورده ایم دردی از خنانه غم خورده ایم دیر تر بر ناله زودم خورده ایم تنگ راحت ز خم مرهم خورده ایم رام باید گشتنش روم خورده ایم ما که شد اهل عالم خورده ایم
وانمی بایست خورد از روزگار ز ظهوری شست محکم خورده ایم	
تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم خران محفل فردرخت جمله برگ و برم را بوج گریه شب رنگ روز خویش زدودم امید با بودارم خطا مباد گمانم ز عدده های تو بر دیده راه نهادم خوش آنکه گردن و نا کردنم بکار نیاید ز تاب با ده گلستان عالمی شده روی	مگر بچیده عدد و قرار خویش برآیم بباغ عشق درآیم بهار خویش برآیم مگر که صیقلی روزگار خویش برآیم نمود با لند اگر شرمسار خویش برآیم که در حضور تو از انتظار خویش برآیم بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم تقی بباغ دهم لاله زار خویش برآیم

	<p>دزخرازه مهر و وفا گشوده ظهوری بهر خرموت نشد آید از خویش برآیم</p>	
<p>تن مردون کنم تن هر نفس جان برو بندم برای دلکشائی حرف زندانی برو بندم علاج زخم پیکان انیکه پیکانی برو بندم چو من از گرم خوانان کیست شبانی برو بندم گلی خامم که غوغای گلستانی برو بندم روم چاکه بدست آرم گریانی برو بندم</p>		<p>زبان نکشاده و ناله افغانی برو بندم لمی جنبید هوا ای دوستان بوستان تما سنان غمزه اش دوزخم بندی کرده استادم چرا افسرده باشم از برای خود زخم فالی بیاغ عشقم از هر بلبله خوانند بلبل تر دکانها بسته شد یکیک بیازار ز نوکاران</p>
	<p>فرا موشت چون عماما کن گوید من هرگز ظهوری گریه‌ی غزبستانی برو بندم</p>	
<p>دین مژده بجان شاد دادیم بهر چه دله نهاد دادیم از جیه برکشاد دادیم ناله بر سینه یاد دادیم ناموس غمش بیاد دادیم کم حوصله را چو یاد دادیم الزام با عفت دادیم دین بود که در مراد دادیم آئینه با تحاد دادیم</p>		<p>دل از غم مراد دادیم نقشه که حریف خام ماهست عشقی نهاده و در آمد دل خدمت در کرد و عمری دل را نفس مکر و طوفان دل ساخته مست راز را در بحث صنم به بهمان را در بیع توانچه دل بکفت دشت تا عکس برآید از دوشنبی</p>

هر چند که بیش باد و آیدم	افغان که نشد فراشته کم
	از رونق کار غم ظهوری ترنج بران نقاد و آیدم
رفت ز تو در اوج بقا برتر آیدم شد عید با هنر بسزا برتر آیدم با کثرت جفا بونا برتر آیدم از خوشی تن بشرم و حیا برتر آیدم ناکرده یک اثر بد و ابر برتر آیدم عشقت نگشت دخل ما برتر آیدم از دیگران به تنگی جا برتر آیدم گشتیم کم ز راهها برتر آیدم	از پستی هراس فنا برتر آیدم با اهل عشق آنکه نبرد عشق میکند ایام گو بطلانت بیطاقتان بنابر فی چشم برنگه نه زبان سخن دود کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم عشق شدیم تا نشود سایه بار کس خاطر نداشت وسعت یکتا و بیشتر دانستن طریق منازل توقف است
	نگرفته عشق گرچه ظهوری عیار تو ز آهین فروتری ز طلا برتر آیدم
با آنکه لمبلیم چو پروانه سوختم بر خود سپند از دل فرزانه سوختم بالا گرفت آتش ما خانه سوختم در آرزوی گنج بویرا نه سوختم از گرم اختلاطی بیگانه سوختم خواب سوختم آن که با فاسد سوختم	شمنی نگشت گلشن کاشانه سوختم کردست حق مدارج دیوانگی کرم مجنون بد و آه سیه کرد خیمه بر عاشق آشنائی فسرده شکست نقدی نبیه کاری مهینده آیدم خاکسترش چه بر سر بیداری شد

کم شعله آتش است بهند و زبانه است گیتی فتنه برده ز قافوس کاشک	آتش چه تیز بود چه مردانه سوختیم از شعله داغ چون پر پروانه سوختیم
گر دیده مست عجز طهوری ز باقیان عجب درع با آتش چنان سوختیم	
با ناساخت ساقی میخانه سوختیم میخواستیم خرمن بجا صلی نهیم اول گمان پخته گر چه داشتیم از بخت نخته تا نکند کس شکایتی دو دلی مست آنکه تبارک شد دست تو شد گریه آتشین خبر دیده با مپر زنجیر ساخت بهر خود از شکنانه دار	این معجز خا که مستانه سوختیم دیهقان شبیم خود زلف دانه سوختیم آخر ز شرم خامی پروانه سوختیم خواب جهان با آتش افسانه سوختیم غمخوار را بکف زلف شاه سوختیم بی خانمان که که نگه خانه سوختیم از تاب رشک گریه دیوانه سوختیم
از بی عدد مباد طهوری بدر زد این حرف آشناست که بیگانه سوختیم	
اشک نگیں گشته هر سوسیل خون سرداده ایم شعله آهت ز موج گریه بر هم ریخته پیش بندی از برای گریه ام بیافته است چوب گل از کف زنجیر آهن بر کمر مرهم از زخم جگر بر بوده ام آسوده ام دیده بودم آئینه سر در جوانی بای دل	قطره ام دریا زار بر دیده چون سرداده ایم آتش آب درونج از برون سرداده ایم چون بیالاسیل برگردد کنون سرداده ایم برده ام خود را بصحرای جنون سرداده ایم نفیس کمتر میخورم ماز فسون سرداده ایم در چه نیت نگونش سرنگون سرداده ایم

شاهباز من که غمخوارا بداند پشته منع روح کو کهن در خلد پروازی شد از گریبان تو در پیرایه چرخ و شگون	در شکارش باشد بخت زبون سر داده ایم در بهشتش برده ام در بیتون سر داده ایم هر شبی چاکه بآینه ز شگون سر داده ایم
---	---

رازینا لظهوری باز در زندان محفل

سخت بیدرست صد بارش فروان دادیم

میچشم زهر تو در کام شکر میدرم زهر خورشید شود شعله اگر بخش کنم منع سینه بدقیانی من آباست گرچه خام ز خلیدن پلنداخته است راهبارامه این عشق سپردین ای خوشا چهره که از رنگش عیش زرد آنچنان آه مرا پر تو دغش کردست میشود هر طر فی حرف ککایت بان گریه گین تر و ز گین تر ازین نیست میر و خنده بانیارهای لبشک	رو شتم کرده اگر شام سحر میدرم این فروغی که ز رویت بنظر میدرم در و می کام و از ناله اثر میدرم تغ می کردم و در و معرکه سر میدرم از کین گاه جهان غمخیزم می کشم عیش و آئینه وزر میدرم شعله از گریه خورشید شرر میدرم قاصد ان راز زبان بسکه خبر میدرم کوه را اگر چه شقائق زکر میدرم خوشه خشک که از گریه تر میدرم
---	---

مخل با پیش ظهوری بنشانند چرا

ناله را از چمن سینه اگر میدرم

بکوه و دست ثبوتش چو ناز میگیریم ز نیم نیگلسد زود و دانه های سرشک	بانی تشنه لبان چشمه سار میگیریم خوشا جنون همه زنجیر واد میگیریم
---	--

<p>در انتظار سرشکم اگر حسابی بود چهرت از گل روی تو پرده پرده چشم بناری عجبی عید میشود قربان امید آمدنت را آب خامم داد</p>	<p>رسیده وقت ز شوق نگار میگرم برای خود همه باغ و بهار میگرم چو کشتگان ترابر فرار میگرم اگر چنین بره انتظار میگرم</p>
<p>در بیم آنکه ظهوری غمی مبتدا و در زگریه برون پوشا میگرم</p>	
<p>بشوق هیچ رجعی با اعتبار ندارم نظیر نفسم صاحب اختیار چه گوئی چه دولتست که ناکه در چرخ آبی دلم بگوئی حیرت ز آرزو شده خالی سرتین صبا از خم غبار برود برگ سبزی اگر تخم حاجتم افتد زیاده ماند ازین صفت کرد مهر محبت کشت دوستم بزم به ره بخانه ندم اگر چه بستم در زندگاه خاصم بزم</p>	<p>خراب تا کنم خویش را قرار ندارم هزار بار شنیدی که اختیار ندارم حریف وعده نیم تاب انتظار ندارم چه آرزوست که باشکد کنی ندارم چرا دروغ بناله که عکسار ندارم میسرم نشود رنگی از بهار ندارم خجل رخت خودم شکوه زیار ندارم یکی نباخته ام طالع قمار ندارم تلافی شده در بار عام کار ندارم</p>
<p>چه بیدریغ نفس خراج ناله کرد ظهوری تمام صفت شد اکنون ز یک هزار ندارم</p>	
<p>ای عجب کامکار ز ناکامم بوسه خواهم گر که لب ننگری</p>	<p>چه قدر بخت آفتد رخامم مست کمر بسته بهیشتی جامم</p>

اثری بادعای پاکان نیست سخن زهر از زبانم رست بانغ گوچیب میدراز شکم آفتابی میان روز که دید ترسم از ناز و درو برو بند سازم چون پیشوه طلب دامم گردید بیم آزاد سس	لبش آلوده شد بدشنام که شکر راست گرد و از کام سینه چاک بست گل اندام چشم بر باد گوشه بام از لبش گو برون میانام مایه صد گذاشت ابرام بخت گردید گرچه در دام
--	--

عیب خود کامیم ظهوری بس
هنرمین بس اینکه خود کامم

کرده شوق حرم سبک گام از عنبر پی برای صبح طن جوش در بختگی نیباش از لبش فعل بوسه ناکي چند نتوان صید انجلا طم کرد بعد نامحرمی صبا میداشت میتوان با برهنم بنجید روز در عیش وصل بشردم بگرزند سپند میوزم	نیست بر دوش بار احرام مینفرستد شگفتگی شام ذوق دارم ز خام خوش خام قرعه غلطه نخورده بزنام برمیدان مگر کند راحم گرم میداشت قرب پیغام نیست کمت ز کفر اسلام یکی از غمگشان آیام چشم زخمی نصیب آرامم
--	---

این زبان آوری ظهوری چند

تا بکی المستزاد الزام

<p>در خلوت دلش کشتم دور فرو کنم هست از نواله نوبت دیگر فرو کنم کز تاب اشک شعله باغچه فرو کنم رگهای دل تمام به نشتر فرو کنم بر روی مهر با درش شد فرو کنم وقت آنکه فرق بمغض فرو کنم خوش شعله ببال کبوتر فرو کنم لذت زباب شهد بشکر فرو کنم دامان روزگار به محجر فرو کنم بالا دوی بسرو صنوبر فرو کنم</p>	<p>وقت اگر حجب بقا سر فرو کنم داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو خواهم که گریه ز نفس آورم بخوش بابی دکان محال نیست غمزه را از من زیاده کیست مرید زبانه ام لشکر کشید بر سر من زخم عیب عار زین تاب وقت که در جگر نامه چیده ام هر جا که حرف زب ز لب میکنم بدر عود محبت که بآتش نهاد دل در زیر لب باغ سرایم اقا قاش</p>
--	--

از سیر قطره چو ظهوری بدروم

خمیانه بایدیم که با غم فرو کنم

<p>جوش هزار کج بهر قطره در کشم عکس ترا از آینه خواهم بدر کشم هر لحظه ناله و گرش از کمر کشم کردم تلاش آنکه ترا از نظر کشم جام صبحی که بر دمی سحر کشم کو خارا می درو که از چشم تر کشم</p>	<p>از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم غیری تلاش دارد وصیت پذیر نیست غمی ز درد خویش نهم گردوش کوه عیب دریده چشمم از صد نه ز نیست بر کائنات جریه نشانم ز آفتاب دارم غم زاکت پای لکان او</p>
---	--

بجی پاره بلبلیم که ز بیدار و خار و خس باز و کشاده در یخه تنگ چون دلم	خنجر بقصد خویشتن از بال و پر کشم ای عشق بهی مگر اورا ز سر کشم
---	--

در وصف زهراد و خطبوری کنه میان
مقصودم اینکه چاشنی از شکسته کشم

ز اهل غم غمی در یوزه دارم ز خود بیرون ز غمتم در نیامد توان اگر دچنینم گرد و رفتن حق آرد راست از فکر سجودم همه بسیار با از هر که خواهد بدلای سفالین خلق شادند ز زهرش لذتی در کام چیدم طراوت بر گل صبحم نماندست سخن در محرمیت کرد و چندی بغمخواری هلاکم کرد و ناصح	فسون دارم دمی در یوزه دارم نشدر ارم رمی در یوزه دارم ز ابر غم غمی در یوزه دارم پی قامت غمی در یوزه دارم من آرام کمی در یوزه دارم ز حق جام حبی در یوزه دارم ز زخمش مرهمی در یوزه دارم ز ترکان شبنمی در یوزه دارم نگاه محرمی در یوزه دارم ادی بی غمی در یوزه دارم
---	--

نشاط جادوانی از خطبوری

هلاک پردمی در یوزه دارم

ز غم میسوختی در یکیسی با داد میگردم تا گفتم که ترک بنمودی کردم مکن باور ز در شوق نقش شاد بودی خجسته طاقت	بدامن آتش خود را همان خود با و میگردم بحرفی خاطر غمخوار خود داشت میگردم گرفتم بازویش از آهن و فولاد میگردم
--	--

<p>سروکار این تنهارا که در زخم تو بر غلظم بیاس طاعت مستان اگر یا موری بوم باشک تلخ نرشد جوی شیر از صورت شیرین مرادی دارم و کنج شکم را در قفس کردم به بیداری نمیگردند اگر افسانه خواب بحکم سحره آبی میزند بر آتشم آخر بحر فی را ضمیمه از داستانهای خوشا روز</p>	<p>منزلان را اگر بجنگی صیاد میگردم همه صید حیا را الصبوح اوراد میگردم سخن در بیستون از حسرت فریاد میگردم اگر گرد قوی گردانمش آزاد میگردم بزور ناتوانی ناله را فریاد میگردم اگر نه از چه اول خاک خود را باد میگردم کمی بر سندر حریفی داستان بنیاد میگردم</p>
--	---

مروت نیست با این دستگاه در دو غم میشد
 ظهوری آباء و ناله گریاد میگردم

<p>دامن دل ز کفر زفت جانش بکشم آمد از پیشگاه دیده بکاشانه دل پیش رویش که چراغ همه کس روشن ازوت گوهر تخته پودین به نثار آرد چرخ دل مباد از غمت داغ شناسی سوزد ای بیج روی تیر از درد سبک مغزی نیست شهد پر لبه بکامم ندواند لذت پنج مهر و وفار کشتی نیست چنان کیم سود بسمای عشق ست آباد صراط ایل که جان ندارد زارش دارم</p>	<p>نیست در دست عثمانم که غنائش بکشم وقت آنست که در خلوت جانش بکشم گردم از خویش زند شمع زبانش بکشم هر کجا نقش کف پای سگانش بکشم بهتر آنست که بر سینه نشانش بکشم بخت من ناله اگر خواب گرنش بکشم دام امید که از کنج دمانش بکشم بازو سیم وزیری کو که کمانش بکشم خرد آنما که خرید ست زبانش بکشم رگ گردن بنگر تاب توانش بکشم</p>
---	---

	گشته خوش پیر ظهوری و علاش بنیست که تبن خانی از ان تازه جوانش بکشم	
بیالده داد از من گریجا هر جان بیدادم اگر خود را بطفلان قوت پیری دانیدادم که متیر سرم نشنید گرد و تعطیلی برادرادم رو دهر جانجا بر راه کوشش همه بادادم فراموشی اگر عمر دست گوهر کز مکن یادم نیم من از بس کرد و جان تو کل میکند زادم مبادا غم شود شادی نمیگویم بغم شادم که تواند گرفت از ضعف شدت ناله فریادم کشیدی در زبان قدح حدیث سر و شادم که عقل و بهوش خود را جمله با قاصد فرستادم		پیامری نشام پاکند که عشق نیادم گزیری نیست چشم را چو صبح از شکبارها در ذوق جوانی و انمی شد بر خرم دیگر باب روی محتاجم ره در یوزه می پویم بسوز از خاطرش که رفته ام بر جان خود گیرم درین ره ساکنان را توشه پروانی نمیشد بفیض دهر میگردم سخن بر عکس می باید ز قانون ست بیرون خمه در دم تند می دارد بحر نخل بالایش لب من کی چین گشته که خواهد انتظار اینجا کشیدن حسرتی دادم
	ظهوری از خطا کردی تبن تکلیف خندید ز راه سیل نشین بکین در گریه افتادم	
بزد عشق مشرف شوم شریف شوم ز خوشتن تبرادم مگر لطیف شوم غم آمده است بپرورد غم ضعیف شوم که با هیچ بخش فلک رویت شوم مبادا در نظر خویش هم ضعیف شوم		خوش آن تمار که در باختن جویتم توان زلال بقا گشت در گوارائی رسید مرده بالید غم بجا میباید ز خویش پیش نخواهم سبب نیخواهم چه چاره غیر سفر برداش گران شدادم

<p>اگر چه نام مرا از زبان قاضیه ماند حریف تیغ تغافل که میتواند بود</p>	<p>بهر کجا سخنش بگذرد در دلیت شوم نمود بابتد اگر غافل از حریف شوم</p>
<p>شکر لیان به ظهوری نظافتی دارند خوشم که مانده ناقابل طریف شوم</p>	
<p>سری در سجده هر در ندارم بشوق از هر که میگوئی زیادم خضیفم گشته اوج از موج اشکم تجصیل غم در کار داریم چنان دارم ز هر کس محبت رخاک کوی و از خشت بر کوی نشان مثنی صافم همین بس توانم خوشیتن را جهری گفت</p>	<p>جز این در قبله دیگر ندارم بصبر از خود کس کمتر ندارم نگویم طالع از خست ندارم بر ات عیش در دفتر ندارم که غیر از خود کس دیگر ندارم بسر بالین تن بستر ندارم که غیر از درد و ر ساغر ندارم بنایم اشکابی جوهر ندارم</p>
<p>ظهوری را اگر خواهیم بنجم کسی سنگین تر از سنج ندارم</p>	
<p>در یوزه دشنام ز لب رفتم و رفتم آن سخی در آغاز گیم بود که قاصد تا منفعل از سزانش خلق نگردی امید که نشیدی و تاشنوی از کس رضت به پریشانی ما داشت رجوعی</p>	<p>شدم ز دعا باد و دعا گفتم و رفتم آورد پیام تو نوشتن گفتم و رفتم آنها که شنیدم ز تو بنفتم و رفتم ما گفتمی چپد بخود گفتم و رفتم جمع از کمر و طره بر آشفتم و رفتم</p>

چشم ترم از بجز ز فزون بود بگوهر	از منتقب مرگان همه را سفتم و رفتم
طے کردن قمر با نگه بانها بقدم نیست	بر پهلوی بسیل شدگان خفتم و رفتم
زوق مست که گردد کس چمن کس	از تازه گلی حیث که نش گفتم و رفتم

یک روز طهوری از تو خوشود نبودت

صد محذرت از خویش پذیرفتم و رفتم

در جهان جانیت در کویتو بجای میروم	وامم کردم صد شکست و ناشکیبا میروم
خامشی دارالامان است از دلبان برداشت	گشته هر صومیم زبان و خوش بخوش میروم
دستما از غم بسر زودم ز بخت تیره تر	حی سرتی دارم بناخوبست بالا میروم
تا بر آید گوهر مقصود بالهاسه خشک	سینه بر سیلاب و چشم تر بدریا میروم
بیم دیرانیت شهر و کوی را اگر گریام	آفتی خلقی چرا باشم بصحرای میروم
در ته دندان من نقل سرانگشتان مست	باد به پیار بر ریضان باد به پیای میروم
کار من سر بر زهر گز خلافت شرع عشق	غیر از خوش یاد غیری داد و فتوا میروم
عشق کجا محنت فرماد و مجنون کرد جمیع	بر که کوه بلا زنجیر بر پا میروم

مایه و تر میسارم از طهوری خویش را

او بسود آید اینجاست من رسوا میروم

از مقیمانم نهان گرا شکار میروم	تا کنی روزی بسوم یاد محمد میروم
کو دماغ آنکه با همه توانم ساختن	میگذرم خویش را اینجا و تنها میروم
مردمک در غوطه خواری گهری بر میکند	و ده چنان در گریهای مرد بالا میروم
راه می بینم که پیش آید مگر برگشتنی	ره خوا میدم و زانو من چه تنها میروم

چون نکروی هیچ پروائی بمنج رفتنم دستگاری در محبت زین نغشده حاصلم از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد میتوانی کرد یارب خرج را آئینه کرد توشه آوارگی نچست نخت خامکار	منم از مردن ندارم هیچ پروا میروم از فغان عاشقان عشقت بهر جا میروم لحظه جان کند نم دارد تماشا میروم کاش میشد سال و ماه امرو فردا میروم میکنم صد سعی در ناز رفتن آما میروم
--	--

چرخ در کین ظهوری خوش میان بسته است

باد سدره محبت بی محابا میروم

بزم نشاط از دیگران مبرغی خوش کرده ام عشق و جنونی جیدی صبر و شکیبی اندکی هم در نگاه اولین گفتم نه اینها خود دلخواه زهری خورده ام شکر و شکر را نخبستی تفسیر دشت کرده ام در فکر یافت یاس کو تا سخته بوی گنم شکرانه آشفتنی	احیای مردن میکنم عیسی می خوش کرده ام در پله سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام دل خوش کن رسوائیم خوش خرمی شکر کرده ام روی نشاط و عیش بازی با غمی خوش کرده ام میبایدش رامی شدن آری رومی شکر کرده ام در ریشهای جان دل چچ و خمی شکر کرده ام
---	--

فکر ظهوری کرده ام در گوشه وارستگی

از ازل عالم میستم خوش عالمی خوش کرده ام

ز رویش میسرایم گونه در گلزار می چنیم نشاط هر دو عالم پله بیکانگی دارد بلند افتاد و دعوی عاقبت از چوب منصوری بر روی کار من بر بنجیه افتاد بر چیدم	ز خوش میو سیم شعله بر طومار می چنیم چوب کالای دکان غمش باز ارمی چنیم سرری میکنم کرسی بپای دار می چنیم بکام آمد آخر برباب اسکاری چنیم
---	---

شگون دیگر و فال مگر باشد سیر از بروگو باغبان و رابطون باغ و بناتش بکتاب خانه در تو در تعلیم شب خیم شب گریه شود خواب گران فسانه رویش بضبط آمد تغافل تا چه آید بر سرم آخر لب پر خنده ساقی و گریه تو برام خندد	کشاد کار با در عقد بے کاری چنیم کل خورشید من در سایه دیواری چنیم سحر خوان بلبلان نامه در نقاری چنیم به بیداری همه پیش نظر گلزاری چنیم نهایت های خود را جمله در انظار می چنیم چه در کام و زبان پیوده استغفاری چنیم
--	--

برایش گریه بزم خوابگاه می نمم بالین
ظهوری کوشش شبگیر در انوار می چنیم

کوشب که ز چشم تریشتم طشت از چه بخون مانهادی در باز نکرده تازه روست شرکان به شار باد دستیست تا کام نبرد مرا و نیاورد واخت بدرون بر انداختن تاب پروانگیش نصیب پاکان آهیم بود و اع گریه سرداو	در موج هر سحریشتم دست از تو ستیزه گریشتم تاروی سنجاک دریشتم دریا و ریال گمشدیشتم لب از سخن شکریشتم واعظم که دل و جگریشتم از چشمه شعله پریشتم در دل هوس اثریشتم
---	---

در خشکی راحت ظهوری

رگ از نرم نیست تریشتم

نظر بانذر دیدار تو کردم

سخنما وقف گفتار تو کردم

<p>مستاع ما همه عجز و نیاز است نمی آیم برون از عمده لطف نبود از دوستی در یوزه رحم مروت ساده طورت کرد عدا چه دیدنهای رسوائیش اغیا نمیگوید چون از توبه پامال بیازاید مزین دار زندان</p>	<p>خرید از جنس بازار تو کردم قیاس جور بسیار تو کردم ز شوق راحت آزار تو کردم چه خود را خوب در کار تو کردم ز خود پنهان باظهار تو کردم بزور جامه سرشار تو کردم گذاری بر خشک زار تو کردم</p>
<p>طهوری میستی از تنگ چنان دو عالم یک نظر دار تو کردم</p>	
<p>گر دیده ایم سوز و در اخگر فتاده ایم پیرمرده خنده برب خشک از تن درین ذوقیت با مذاق موافق فتاده ایم بالین قبول نیست ز گلهای مانع خلد از دست زفته کار مجال تلاش نیست قادر نبود بر دم آب در سراب مار شست نقش چنین خضر را چنان</p>	<p>رگ گشته ایم و بر دم شتر فتاده ایم در تازار روی از قره ترفتاده ایم در تلخ از تخمیل شکر فتاده ایم از خار کوی عشق به بستر فتاده ایم با چون کنیم بند که از سر فتاده ایم در شکر اقامت دار سکندر فتاده ایم در عرصه حیات برابر فتاده ایم</p>
<p>در خار زار خرقه طهوری شگفته دل بخود نیکست گل ساغر فتاده ایم</p>	
<p>پیر محم و جام مرد فلک برگرفته ایم</p>	<p>وز حبیب است توبه شکن برگرفته ایم</p>

از حرف شهد بوسه لب لوده نمیتیم رفت آنکه در خیال دوود ستیاری نگذاشتیم دیدن و گفتن بدگیران همدوشی سبک قدان را ولی روست آورد خوش معامله هجر در میان از اشک لاله رنگ خانبندی کنم	چشم مونس ز کج دهن برگرفته ایم از طره پنجه گفت ذوق برگرفته ایم چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته ایم از دوش باز رحمت تن برگرفته ایم جان داده ایم مرگ بتن برگرفته ایم دل از نگاه عهد شکن برگرفته ایم
---	--

در غرتی قتاده ظهوری به قدم

گر در خیال راه وطن برگرفته ایم

دوشی نخورد قصر شهبان خانه بدوشم بتیابی ما این که بر خسار تو محویم + مضمون حدیث تو چه گفتن چه شنیدن ناصح شده سر گرم نصیحت بدم سرد در هم کش کالای شکیب اینمه کردیم باشد که دهر روی خریداری عکس پیمانه سرابست وین دشت جگر تاب در عمده ساقیت مراعات حرفان	سر خلقی از ماست بلی حلقه بگو شرم گویای ما این که بجز تو خوشم خوش دولت با جمله زبان همه گو شرم بر شعله نهادست کمی در دم و جو شرم در بیگانه عشو گران پاک فرو شرم صیقل گری کرده دل آئینه فرو شرم از تشنگی راه طلب باوید نو شرم مالیده بیوشی و کا میدة هو شرم
--	--

مستی ز کسان نیست که با خوشی تن آید

عمر بیت ظهوری که خراب می دوشم

از شک هجران که بدمان گفتم	خویش را باز پیشان گفتم
---------------------------	------------------------

<p>باغبان را سزاسازی بود فارغ از فکر سرو برگشتم بر لب طعنه من نجیب زوند سخت روی در گفتن واکرد گر نداشت زلفی با عنبر خویش را ساخته عید و گران با همه خیسرگی و پر جگری</p>	<p>خار و خس را گل در جان گفتم زخم را منقش و خشان گفتم با تو تا حال گریبان گفتم سختی پیان گفتم این سخن از چه پریشان گفتم اینهمه بیوده قربان گفتم حرف در وصف خراسان گفتم</p>
--	--

با طهوری چقدر حرف سفر
بود و شوار چه آسان گفتم

<p>همچنان مهر بردبان دارم داو از ناصحان پذیردش جبه آسمانی خواهم کرده از حسرتی چه خوش پریم عشق تشریف زنده پوشی او ساده گردید لوح پرکاری هم مگر خود سپر توانم شد روی گرمی ندید داغ از دل خواهد آمد یقین به تسکینم تا سفارش کنی بخود ما را</p>	<p>شهر پنهان و دفان دارم چقدر بخود می زبان دارم سجده نذر آستان دارم آرزوهای بس جوان دارم شال را رشک پر نیان دارم نه دلی بر سر زبان دارم ناوکی چند در مکان دارم جگر چند تر جان دارم اضطرابی بخود گمان دارم میل دارم ترا بران دارم</p>
--	---

مهربان گر بن شوی سہلست	رتو امید بیش از ان دارم
راز شد فاش در تمام جهان	در ظہوری جانِ جهان دارم
دوش خوش شکوہ رانی کردم پہلوئے کردم از وصال تنی بر سخنہاے زیر بود زبان ہندوی دہشتم پسند طبع با دگر راہ عذرا آب زغم توسن آہ دہشت جولانی لب خود را ز حسرت لعل	خویش را تر جانے کردم پردہم پہلوئے کردم زیر لب زیر خوانے کردم خجلم تر کماے کردم از جبین خوی فشانی کردم بنفس مہضائے کردم بگزدین نشانے کردم
باز ظہوری ز سر گرفتہ عشق	زور پیری جانے کردم
طرفہ صیدی کشیدہ ددادم جسم و جان رست از ہوس چتر لذت بوسہ کردہ ام حاصل بحث طاقت چو در میان آید نمکین پتہ ام بشور آمد ظرف نیش از قرابہ بود سبوح جان و دل گشت رہن مہر وفا	خوش رمی کردہ صبر و آرام نگہ گرم کردہ خوش خام کہ گز کردہ بر لبش نامم ہمہ طہنلان دہند الزام تمح کردہ است زہر بادام عشق خمی نہ نخت در جام صبر و طاقت کہ میدہد دامم

<p>صبح پردانه بهتر از شام</p>	<p>شام بلبل ز صبح من خوشتر</p>
	<p>بر طهوری چه منت از قاصد بیکسی بار سانه پیغام</p>
<p>بده ساعتی تا گویم کدام فروخته خمها بگردا بجام کند گرمی توبه مستی حرامم بیا که در دوستداری تمامم به روی بخود نیفتد مشامم را شکب دم صبح پر حیب شامم من از شور خجالت شیرین کلامم ز بهر تگر برگرفتند کامم</p>	<p>بیا ساقی از زاهدان ده پیام ز دریا کشانم باین تنگ ظرفی حلالم چاک کرده ام شب بواغظ بنازم که در دشمنی نارسایم بهر رنگ حیران نگردد نگاهم ز آه دل شب سیه سقف روم شدم تلخ کام تو در دهر لیکن شکر چاشنی در خود از شرم دزد</p>
	<p>طهوری نیارد سر او سلامت همان بی جوابی جواب سلامم</p>
<p>مه و خورشید در آئینه چیدیم چه شیرینی که در لوزینه چیدیم هزاران گنج در دیرینه چیدیم جوی خرقه پشمینه چیدیم بدل مهرش بجای کینه چیدیم ازین مستی که در آئینه چیدیم</p>	<p>ز داغ تروشنی در سینه چیدیم ز زهرت تلخی در لوزه کردم که کردست اینچنین آباد خود را نموده در پند جامه زیان آسایش بدل شد رنج دشمن تمامی بهشت را کردیم شبنم</p>

حساب صبر اس سال ظهوری

همه در دفتر بار نیه چیدیم

راه دورست گام رانازم	زیر تخت کام رانازم
گریه صبح و شام رانازم	شب در فرم طراوتی میخواب
عشوه های تمام رانازم	عشوه نیمه کاره کارم خفت
همدم گشته رام رانازم	انیمه الفت آنمه دشت
دانه چینی دام رانازم	خالها ماند زیر سنبل خط
شیوه انتقام رانازم	مهربانی فرون کنم با خط
اعتقت و عوام رانازم	طرح با خاص کردنت با
آرزو های خام رانازم	همه امید شد بنوبیدی

یافت عزت ظهوری از خواری

رفت قدر احست دام رانازم

پاکم از غش گذارمیر سدم	بخودم پاس رازمیر سدم
می جام حجازمیر سدم	عشق مست حقیقتم کردست
رندم و پاکبازمیر سدم	دو جهان در قمار با یک دام
میکشم در فرازمیر سدم	کرده ام خویش از خانه برون
نازش از امتیازمیر سدم	خوار تر از خودی نمی بینم
آه زلفت درازمیر سدم	نفس از کوتاهی برون آمد
روی هر سو نمازمیر سدم	همه جا قبیل طاق ابرو است

<p>چه قدر بر تو ناز میرسد بای و بهوی حجاز میرسد</p>	<p>به نیاز این چنین علم شده دیده بی عکس تو نسیازد</p>
<p>چون ظهوری با خطاط دلم از نشاط اقرار میرسد</p>	
<p>کام وزبان نباله و افغان فرو برم رگهای دل به نشتر ترکان فرو برم سازم ز موم پنج بستان فرو برم با او مگر سری بگریبان فرو برم پا از سمن کشم بغیلان فرو برم گرداغ دل بسینه تمان فرو برم آن نیستیم که حرف ز رضوان فرو برم تا چند آب حسرت پیکان فرو برم</p>	<p>کوشتم که در دغم بدل و جان فرو برم دارم بدست فسحه خون از گریگان دستی بر آسے عهد بدستی نهاده ایم سکست برزدن بگریبان همسری گل کرد اندوی حرم راه نازک ست از تاب شعله غیرت اخگر بود گمر در بان هر آنچه گفت همه ناشنیده گفت بر تشنگان زخم خدنگ جفا بار</p>
<p>خوش مست گشته است ظهوری و گریختند ترسم که در دگر کشد افغان فرو برم</p>	
<p>شود گر صرف دل جان میسرانم بهر حال کی گریبان میسرانم گریبان را بدان میسرانم نزداد لب با فغان میسرانم ز داغ دل گلستان میسرانم</p>	<p>دلی دارم بجانان میسرانم با میدیکه از دست غم اوست منم مستانه بهر خیر و عشق نفس از دودمان آه مانده است برای سینه های نو گرفتار</p>

<p>سراشتگان را در هوش علما نمیست جز پاسبان دری نو کردم از گلخن بگاشتن ز اول کرده ام قطع عداوت بر نخل ملامت کس محبند غمی اشک عقیقی و عده کردت</p>	<p>تبرک فکر سامان میرسانم گمی دروی بدرمان میرسانم چمن در کینج زندان میرسانم محبت را بیایان میرسانم سر انگشتان بدندان میرسانم ز ترکان رشک مرجان میرسانم</p>
---	---

ظهوری را برای یک شعر نهاد

بدین نامنایان میرسانم

<p>که رده گل سوز محبت و انداز قناده ام در خطراب من بر آرد آفت تسکین بی صید او گشتن چه جدی است بودم مظهر کرده نیلی سیلی گلابرگ من روی خزان دیر ترمی آید و خون در دل خود میکنم نرد و اغ خود نمی چنید بجز بر سینه ام سفر بازی میکند و دعوی گواه افتادست دیده بودی در میان مهر بلای صحبتتم پانهاد از شهسواری صبر طاقت در کباب گشت رانج از رواج شوق سیم گریم</p>	<p>لاله زار از دیگران در شعله زار افتاده ام خوشدلم در بقیراری برقرار افتاده ام زخم هم کاریست در خون شرمسار افتاده ام سیر خاطر کرده یادش در بهار افتاده ام و عده بچید رفته و در انتظار افتاده ام کرده خوش با من جریخی در قمار افتاده ام از غزیزانم بدانم آنیکه خوار افتاده ام خورتم بین کز نیمه چون بر کنار افتاده ام نیست درو ستم عثمان اختیار افتاده ام از گداز بوته غم در عیار افتاده ام</p>
--	---

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

بردم تنغ جنای روزگار افتاده ام

جز تو کس در جهان نمیخواهم
 میکشم آه سرواز دل گرم
 مثل من در معاملات کست
 بر سر زخم تفتیازده ام
 داستانهای گفتنی دارم
 راستان جمله چیست نهند
 هر که رسوست خوش کند رسوا
 چشم ناز ترا بیک نکند
 تمت است آرزوی خاطر شام

بے وصال تو جان نمیخواهم
 نخل نعم را خزان نمیخواهم
 سود بیش از زیان نمیخواهم
 راحت را یگان نمیخواهم
 گفتگو در میان نمیخواهم
 تیر خود بر نشان نمیخواهم
 ارتفات نهان نمیخواهم
 با کست چو گران نمیخواهم
 خصم را شادمان نمیخواهم

دل ز من مهر و ام نمیخواهد

بند ظهیری ضمان نمیخواهم

کاستن جانفرائی دارم
 شوخ گردیده عشق ویده نیاز
 چه عجب بگذرم گراز مطلب
 بحدی ره بریده ناله شوق
 بر شکسته شکستن اندامم
 گرچه بیگانه من او نشود
 بنمودی و ام میتوانم کرد

سوخت دل روشنائی دارم
 کیستم خود نمائی دارم
 در طلب تند بانی دارم
 گریه با هیائی دارم
 ده چه خوش مویائی دارم
 من باو آشنائی دارم
 شربت خوش ادائی دارم

حق آہشِ نفسِ نکرودہ ادا بر لبے تیز کدوہ ام و دندان کاش دیگر کسے کریم نکند	در حق خود ادا لئے دارم میلِ گلبرگِ خانی دارم از کد میانِ گدائی دارم
گشتہ نہرل منِ ظہوری جمع شہرتِ روستائی دارم	
زراہتِ گربا خاری در آرام ادوا از ناخنِ دندان بریزو پریشانی من با من سہری دشت سویدار با بخور شیدی در آرام کنم جہدی داز مبلغِ برائیم قبولم ہست او مہرچہ باشم ز آہِ حسرتِ در لافِ بانی ہمہ یوسفِ فروشانداخوان ز دتا خطِ کسٹم بر دفتر خوش بعشقِ خود میانِ می بندم جہت نگرود کفر و دینِ ہرگز بیک گام	بخاطر تازہ گلزاری در آرام بدلِ دروت اگر باری در آرام ایکے سر مہر کاری در آرام بدلِ چون یادِ رخساری در آرام مگر خود را بمقدارے در آرام مہر انکار استہاری در آرام بہ پودِ آرزو تاری در آرام روم خود را بیازاری در آرام غم خود را بطوماری در آرام بدم تکبیر زنا رے در آرام برہ شبگیرہ افوارے در آرام
ظہوری سخت رنجوری مغرب بجایِ راحتِ آزاری در آرام	
عشقِ در آمینہ حسنِ تو ادا رکِ کھنم	تیرہ گردیدہ دل از زنگِ ہوس پاکِ کھنم

ای خوش آن جامه که آرایش عشقت از تو با همه لاغریم آرزوی فربه تن درج از عشوه ساقی هوس آلوده بود از در و دشت سزد که همه مجنون بود گریه را پا بود از پیش بدریا افتم عشق خواهد بستاند بد بد دل دیگر بر سر کوی تو عمر هست چمن افتاد است	تا یکی حبیب باند از رفو چاک کنم در کینم که شکار خم فراق کنم بکیدن لبش از یاد مگر پاک کنم بسکه دیوانگی از درد تو در خاک کنم مژه را اگر به تمنای تو مناک کنم میروم مشورتی بادل بیباک کنم که گل و سنبل او را خس و خاشاک کنم
---	--

صاحب همت عالیت طهوری آری

نیستم پست چرا شکوه افلاک کنم

هوشم ربوده که فغانی بر آورم دارد دلم معامله با فراق وصل ناچیده این گل از چمن آرزو مبنا در کین چرخ ناله خذنگی کشیده است ترسم که راز ما همه از دل بد رفتند مهری برای محضر راحت ضرورت شکریه بخت شور کنم بخت منصر در دستان رنگ بخت تا برم بکا	خاموشیم زبان که زبانی بر آورم گاهی حساب سود و زیانی بر آورم گر زرد چهره را بخزانی بر آورم از قامت خمیده کمافی بر آورم رسوا شوم گر آه نهانی بر آورم وخت سینه پوش نشانی بر آورم گر کام لب بکنج دمانی بر آورم هر چون را بلاله ستانی بر آورم
--	---

آلوده تر از طلق طهوری ست دامنم

از دیده ابر نور نشانی بر آورم

حرف زنجیر زلف تو که افسانه کنم
 مژه از اشک چه درم که نه در رشته کشید
 شمع و این جلوه بر آتش ز بند هر کس را
 آشنائی بمن انیطور مقرر کرده است
 از برون گروم و از ذوق گنجم در پوست
 دیده در گریه ندانسته بخیل هرگز
 مژه در صومعه جاروب کشتی کرده بسی

خواب آسوده دلان را همه دیوانه کنم
 با میب ری که بیای تو مگر دانه کنم
 شعله را بسکله بال و پر پروانه کنم
 که اگر شکوه کنم شکوه بیکانه کنم
 ای خوش آنروز که در مغرولش دانه کنم
 دارم امید که این کار کریمانه کنم
 چند روزی بروم خدمت میخانه کنم

سخن گنج طه‌وری زده تا در گوشتم
 مصداق نوائی برم آرایش ویرانه کنم

چون بیادت شراب پیامم
 از خجالت و هم‌مژه فروغ
 گریه در جگر بشور آم
 یا مستم گنج عشق آباد
 نتوان دیدنش به بیدار
 چهره نمودنش بعد از او
 شرح تمن عشق از آن نیست
 سخن لب کسوده خاموشی
 بایدم آه طره تو کشید
 عشق و پیری خوش است گر به تو

نثار در شیخ و شاب پیامم
 نور بر آفتاب پیامم
 نکه بر کباب پیامم
 بر جهان خراب پیامم
 سرمه در چشم جواب پیامم
 صرصری بر نقاب پیامم
 که رستم بر کتاب پیامم
 بر سواش جواب پیامم
 یر نفس بیج و تاب پیامم
 بر بهار شباب پیامم

بر طهوری و دیده بتیاس

بسکون اضطراب چایم

<p>رسک دارم به نشتر بگذرانم تحصیل مطالب بر شستم نمی باید فرو خورد از فروزان کنم دعوی که نیل و دشت بکنم سجود من پسند آستان نیست ستد از من اگر در عرصه زرم زخم بر آتش غم دامن چند فسون دوستی فانوس سازم زهی حسرت که هر دم زخم فرو چرا افیونی زهرش نگر دم</p>	<p>دست دارم بدیگر بگذرانم براس دل ز دفتر بگذرانم عجب کز سپنج دیگر بگذرانم گواه از دیده تر بگذرانم ز اوج آسمان سر بگذرانم به تنیش خود و مغفر بگذرانم تبت دل از اخگر بگذرانم چراغ از پیش صحر بگذرانم ز پیش صید لاغر بگذرانم که خلقی رازشگر بگذرانم</p>
---	---

طهوری دوزخم در دل ساقیت

خیان خود را ز کوثر بگذرانم *

<p>روزی شود که کام دل زان لب شکر جان بکنم آورده آنهم که می گویند سبیل دوسته کن عشقم معتم ساخته در قلزم بی طاعت تا کی بستی عهد من از ورم باشد گفته خود در سینه ام صند و ده ابرو کمانی خنند</p>	<p>در بوسه آن سیب و قوت از زخم دندان بکنم در رنگ دارم گریه از لاله دامن پر کنم با آنکه بی لب گری گشتی بطوفان بکنم جلدی کنم در عجب جان بندان بکنم بر شست نشینم مگر دل راز بچکان بکنم</p>
---	---

در عشق طبعم شد در گشتم مهابری و خزان در چیدن نرم همس چند آنکه دل ز دوست یا بیچاره جنس وفا نقد دو عالم داده اند در موج ابراهیم شه در یابی معنی گشته ام آب ز زرد درع با خاک کو آینه ختم	در گوشه غم بشکفم زندان زستان بر کنم بر سر نگر دم این جفا که فکر سامان بر کنم بی رونقی ریزم برون بازار و کان بر کنم از نکته های گوهرین گوش سخنندان بر کنم در مجلس مستان کنون جام بهاران بر کنم
---	---

کردی ظهوری را چنین فسانه و زنا محوی ترسم که شهر کوئی را از راز پنهان بر کنم	بد زان داده ام خاصیت از دربان بر چنیم دل آمد در طبعین از درون تنم برون افتد بسیل چشم لب شکان چه نسبت نیل و چون کا چون چون داغ میبارد باند از نیاز من سند از من اگر انبهای بار اشتیاق خود بماند با وجود غلام در بیرون زبس تنگی بیم مهرست و چشم تر خدا زری کند در شک
--	--

ظهوری از تنای این آن قطع سخن اولی روم کنی بریدن در زبان لاله گر چنیم	در بهار از لاله داغ دل بهامون میبزم دیده را با گریه دیگر شوق صلی داده است اهتمام و گوشه شمعین که سر خوان در حال میدم هم عرض خون و عرض مجنون میبزم و جمله اشکی بچنگ نیل و چون میبزم محنت و غم از نصیب خیش افزون میبزم
---	---

<p>تخته شونی که از کیش دگر گردیده خون حرف زهرش گفته ام خنجر لبش را میگذرد بزتابد عشق بلا دست تقدیم بوس خالی از آهن بی چون سنگ میباید</p>	<p>صد دل پرچم از یک قطره خون میبرم درد طغیان میکند رگ نام افزون میبرم میبرم خود را ز بزم وصل ممنون میبرم این همه خواری بفرمان سخت بیرون میبرم</p>
<p>عشق اشک گیری بهر طهوری میکند بر سر عقل و خرد روزی شب میبرم</p>	
<p>شود آلوده گرد روز و شب ایام میثویم نفس هادسته می بندم شکایت بدینه میرویم غبار خود گرفتار همیار باره نوشا غم گر اقصا دست از بام بلند طشت ناموسم بزم هر عمر شیرین را برون آوردم از تنی چنان چنینم در صید افکنی که تیغ بیدارت خوشا زندی که در میخانه راه خدایتی اند کنم پا بوس قاصد بلب از گفتن زبان بنم</p>	<p>زهی گاه که صاوت صبح و دردم شام میثویم ز غم خون آب میسازم ز دل آرام میثویم نرخ زردی با کسیر شقایق خام میثویم صد آورده و در پیچید دست از نام میثویم شدم از چاشنی گیران ز شکر کام میثویم بجوی صید وحشی خون صید رام میثویم زلای خضر میجو شرم بدو و جام میثویم ولی با گریه منصور جلد از پیغام میثویم</p>
<p>طهوری داغهای تازه و تر بجویدیم بموج شعله از دل جو شمام خام میثویم</p>	
<p>ز غم شگفته تر از نو بهار میدانم ز من حدیث شکایت و قرار هیچ پرس چه کوتاهی شده دست تصرف قربان</p>	<p>غمم زیاده تر از غلصه میدانم همه حکایت عهد و قرار میدانم بعد تو همه را هیچ کار میدانم</p>

می زخم کرده عشق رفته در جامم طراوتی دیگر از شبنم است گلشن را خوش است علم اگر زیور عمل گردد نرم کناره مکن بدم از میان دریا بروزگار خزان ناله های من گردد	که مستی دیگران را بخار میدانم صبا کوی که ز در بختبار میدانم چه شد که علمی و حلم و تقا میدانم قسم بپوشه اگر من کنایه میدانم شگفته ترک تو گویی بهار میدانم
---	--

نهاد داد و ظهوری بایست برینجا

که در بساط محبت قمار میدانم

بر سر کوی وطن میبایدم در صف پیمان درستان نیستم در نهادم گر چه شوز و مزه نیستم بدو آن هر شعده تا تو انم برود غشش رهبر شیشه های زهر بر کام شکست حرف منی منیر نم فر نفیس در صد اعظم کو گلاب و صندل کس نجات بیل و قمری مباد بیز بانی لب بگفتن کرد باز از قبا پوشی پذیرمستم ز خود	از غمی جانم تن میبایدم دیر پیمان شکن میبایدم آبی از چاه وقتن میبایدم شمع شمع انجمن میبایدم سینه رشک چپا میبایدم شکر کنج دهن میبایدم صد بهارستان ز تن میبایدم صاف ساغر در دهن میبایدم طلوع نارنج وزغن میبایدم صد زبان در هر سخن میبایدم خلوتی در پیر من میبایدم
--	--

تا ظهوری در سخن دکان نهد

رضخت شاه دکن میبایدم

دیده را پرده نشین کرده بیدین رفتم برگ و پی درگ از طره کامل چید ز غم عشق غم فراق بخونم افکند خبر شکستن نبود رابط پیوستن از دل تیره چرا شک دل شب باشم سجده دائمی بود تمنای جبین میوه نخل ندامت همه از ذری با تا بمنزل برسی بال و پری میباید	پنبه در گوش نهادم بشنیدن رفتم پیچ و تابانی بسره کشیدن رفتم خاطرم یافت قراری بطبیدن رفتم تا برو دوزم در خود را بریدن رفتم غیرت سینه صبحم بیدین رفتم کرده پیری مدد انیک بنجیدن رفتم لذت از می بسره انگشت گزیدن رفتم بدویدن نرسیدم بریدن رفتم
--	---

گلزار رخ کرد ظهوری نغم
دید صد باغ گل غله بچیدن رفتم

از خودی گاه گاه برخیزم آرزو دستگاه بنشینم چند در راه و هفت غنشینم آفت در بلیخ تو آه کشم گرچه بهساتی کنم ز تخن کار ایمان و کفر ساخته شد گر بقتل گواه میخورد گره از خاک بر تواند حیات	کمر با کوه گاه برخیزم چند صرت پناه برخیزم خواهم از سال و ماه برخیزم که بدو سیاه برخیزم دیده پر نگاه برخیزم از ثواب و گناه برخیزم صد هزاران گواه برخیزم من هم از خاک راه برخیزم
--	---

خنجر از شهرک طهوری شست
تر زبان عذر خواه بر خیزم

<p>دیران تو گردیدم آباد برآیم از شدت درد تو فغان باز نشید از گرم روی در بهت آب شده آتش در عشق تو خواری من خربغزبان گرمیده سبک ده رنگینی عشقم روز و شب شام و سحر می نیجه دم باغویشتن آورده ام این مهر و محبت یک جلوه موزون تواند بر وزن</p>	<p>در بند تو افتاده ام آزاد برآیم کز خویش بهر ای فریاد برآیم خاکم عجب نیست اگر باد برآیم نخلکین تو ناگشته چنان برآیم شیرین تر ازانی تو که فراد برآیم گر تفرقه نیست ز اوراد برآیم شاگردی خود کرده ام استاد برآیم صد بار بگرد گل و شمشاد برآیم</p>
--	--

در عشق طاهر ترم از موم طهوری
در عهد شوم صلب بفرود برآیم

<p>مستم لاستی با قوام عشق چندانکه بش دولت پیش همه اوقات من بشق پرست آسمان برگرفته اوج خضیف سبکی داده عرض سنگینه شستم جابه را فرا تر بهت از گشته چهره ام کاهی</p>	<p>بدولم گر بخش ابدالم همه دولت تمام اقبالم گشته خالی ز روز و شب عالم از فراز و شیب احوالم عرض حسد دار بر ده تقالم خروده گیرد بر پرنیان شالم چشم تر را به گریه آلم</p>
--	--

<p>مشق دواع و العت چنانم منع داش تقصس نمیخواهد جان ندادم بادل بهران آگه از حال محرم خوشیم</p>	<p>مد نظر سر خط خط عالم تقصس من بود پرو بالم گشت بنیوده آخر اچالم دشمن آگه مباد از خالم</p>
<p>عاقبت پیش میرم کاری خوش ظهوری گرفته دنیالم</p>	
<p>رخ برنگ زرد دیدن سمن نمی دارم درد کردم هوسها سینه اشیا محبت شد بکش کوشش بغیر و برگ کردن تماشا کن بجالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد بامیدی که شاید گلشن روزی بر آید بقصد عالمی گتنی خشم تو عسکرم کرد بجای عشق میر کاروان نایه دارانم هوس دارم که از نادیدنیها چشمم بردم بشاگردی قبولم کرد و انای هنر پرورد</p>	<p>گریبانی پر از خاری ز گل پیرامنی دارم بعشق از خوشه چنیا نم دلکین جرمی دارم ز موباریکتر در زیر تیغش گردنی دارم بسعی دشمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم نهاده دیده با بر راه کنج کلنی دارم ندارم هیچ پروا از محبت جوشنی دارم متاع دین و دل بر بگذارشونی دارم نگاهم رسته می تا بد ز قمرگان جونی دارم ز استادی غرور یک نشان در هر فنی دارم</p>
<p>ظهوری دل بکسب نایع از ظلمت بر داند چراغان میکنم شهادت درونش روزنی دارم</p>	
<p>دراّه و ناله تقصیری نگردم بنا بر صحبت گر خوب نبود</p>	<p>چه حاصل نکر تا ثیری نگردم چه بهتر کسب تندویی نگردم</p>

اگر در عقل گردیدیم بصدرنگ رسج نباده یکره عشق بشیم دل پیکان طلب رنجید از من ز اهل جد و جدیم متیوان خواند دیرنغ از گریه های دانه دارم به پیری خدمت طفلان ضرورت	ولی در عشق تدبیری نکردم که در انوار شبگی نکردم تلاشی بر سر تیری نکردم که در تقصیر تقصیر نکردم بی پای خنده زنجیری نکردم بطفلی خدمت پیری نکردم
---	---

بگنج آباد چون گرد و ظهوری

بوی رانشش تعمیر نکردم

سود زده بازار به بازار برآیم + تدبیر حسد و گریه در آورد بکامم واعظنه کنی منع که از دیدن ساقی خار و خس کوئی شدم از بخت بهاری سرتا قدم از غمزه شدم سوسن الماس شاید بد را بکنند گئی در نظر آید از ناله سازم مگر این کار بزار از باد و سرکوی تو خواهم سر و پای بینانه خود دینی و عجب نستانم	وز سود و زیان کم و بسیار برآیم عشقست مددگار که دکار برآیم چسند که از قویه گنگار برآیم + در خاطر م افتاد که گلزار برآیم + مرهم شده از سینه افکار برآیم گرد و دل غارت زده صد بار برآیم آن زور ندارم که باغبان برآیم خاکم با میدی که هوادار برآیم کو سمع تو گر مبلغ و مقدر برآیم
---	---

ریش جگر تازم نگدا ظهوری

گذر که در راحت آزار برآیم

<p> نخچه دارست ناله سینه درم اشک را تازه روی از رویم سینه ام چرخ و دروغها اختر چشمها امین انداز شکسته شاهدان را بفرق دیگران همه نادیدنی فتاده ز چشم هر نفس تیره روز آورد دست نیست غمی بمن درست و دگر در هر اسم ز تلخکامی خوش از بر ابریم شه نظر دارم </p>	<p> پیشینه ام گریست در جلد گرم دوغ را پشت گرمی از جگریم دیدم ام موج و اشکها گدازم جاودان فیض چشمهای ترم کردم اثبات اینکه من دگر خوانده اند اهل دیده دیده درم که شکاف سینه حسرم که ز پیمان تو شکسته ترم آب گردیده زهره شکرم دو جهان ایسج کتر از نظرم </p>
<p> بانشش وعده در آمدنیت بلان ظهوری از خود مکن بدم </p>	
<p> ز خود تمام برآیم مگر تمام برآیم که است ننگ که ناموش غمناکم که کام من تراد و حدیث شکوشت کشیده ام ز ناله کین بهر بنایم قبول عشق عمل میکنند زمره خامها غم نقد بگرفت درم خاک کین در آب نهند بنیایان بیاه و بهر </p>	<p> هزار بار بگویم مگر که خام برآیم همه بنایم آید و من ز نام برآیم اگر بکام درآیم دگر ز کام برآیم که با وجود سلا ز انتقام برآیم بفضل گوش ندادم عناد عام برآیم ز کفهای طرب بد دام برآیم محیطیت که گاهی به آه شام برآیم </p>

<p>نگریه های حلالم داد شوقی بجز بخوابی چه نشینی فلک بفرج بیاید پیام یارسان قاصدا بگوشه خلوت</p>	<p>خوش آنزان که ازین خنده حرامم کنم که از ثوابت خورشید و مه غلامم برآیم سخن بکشا تا خود از پیام برآیم</p>
<p>و دال کوس بنام نسیب کوب ظهوری صدا بلند کنم چرخ را بام برآیم</p>	
<p>زبان رفتی تو گل در نگاه می بچشم اگر چه شعله خفته تو سوخت بر هم مباد صبح کشد طلیحان شام بر دی باغ حسن چو گلها می آید دست کنم برای دوست من تا ذخیره باشد اگر چه روی ز حرفم باز می چسبید و هم هیچ ز گرداب نام در یارا</p>	<p>ز چنین موی تو شبیل در آه می بچشم بنمود چو موی ز تاب گناه می بچشم ز روز تیره که در سال و ماه می بچشم بجای رشته بران تار آه می بچشم هزار برق رسد در گیاه می بچشم بعض حال سخن در نگاه می بچشم چنین که در صفت جود شاه می بچشم</p>
<p>سخن ز روی تو را امید هر ظهوری را که در حکایت خورشید و ماه می بچشم</p>	
<p>سال نو گشت بیاتامی پانزده کسرم زاهدان احواس صحبت خلوت زده ره شادی را که بطلان کشاید آغوش دیدار وصله مستی دیدار کجاست سینۀ بنغمه گرفتار است مرهم نیکین</p>	<p>خرمیها چنی ساخته در سینه کسرم صحبت شنبه مگر برف آونیه کسرم باده چو ذوقیت که در غرقه نشیند کسرم باده عکس بر پائین آئینه کسرم مری اذغ مگر بر در گنجینه کسرم</p>

<p>رفت بر زده این منبر ز زین کس داع یک نخت سوز است که در نیت کس خضم با دوستی از دشمن اگر کینه کس</p>	<p>خطبه رفعت دارای دکن می خوانم در پس پرده نماند مگر افسرده شکر شد که زار باب محبت شده ام</p>
<p>گس خوان هوس گشته طهوری عیشت کام در تلخی شیرینی لوزنیه کس</p>	
<p>ببال عشق پریم خویش اها گیرم بگاه گریه همه خورده بر سها گیرم کسی ز گشتگان کو که رهنما گیرم که طفل خواب ز شیر فسانه داگیرم امید هست که در خاطر تو جا گیرم برای دیده خورشید تو تیا گیرم مگر بسع اثر کار مدعا گیرم هزار برق جدریشه گیا گیرم</p>	<p>بسان چند درین کمنه جا گیرم نگشت اختر شکم ز خوردنشان تر نه آن رهت که ز خود نرسند پا گیرم رسید نوبت بیدار بختیم وقت است چونم که جلی گرفتند دیگران بنم غبار رگدازت هست سر ششم لبت بچار بدشام چون نمی دارد ز غوی شعلت تیغ تو آب گشت چنان</p>
<p>فنا ده راه طهوری تنفته بشت بلا خوش آنکه جالب چشمه فنا گیرم</p>	
<p>شیخ رازدو تر از رند خراب اندازم خویش را چندی اگر در می ندانم دیگر از انا چه به تشویش جواب اندازم وقت شد کشتی افلاک بر آب اندازم</p>	<p>راه تعریف چو در کوی شراب اندازم قابل تربیت صاف توانم گردید + شروط کردم که سوالی بگذارم بر لب ساعتی خوش کنم در نصرت گریه بدهم</p>

<p>تا که از کوی تو محروم ترم ساخته عشق دیدن وصل تو این کار به بیداریست</p>	<p>خوشتن زار برای تو خراب اندازم به تسکین دل این عکس خواب اندازم</p>
<p>اگر ظهوری هوس مریم طفلی دارد خویش را بروم شمشیر عتاب ازم</p>	
<p>در محبت ذوقنون یک نفهم لبیل اندازم باند از فغان صبح طرف گلستان نباشته رو دای دای و کشتان ناله ام رشک آب خضر خون ز رخما تا گریبان غرق در آلودگی کلبه ام دارد سجد از رخس تخم عشق جله در انبار من</p>	<p>در شمنی گردوستی دارد منم در هوای طوق قمری گردنم باطر اوتهای شام گلخنم های های چاوشان شیونم رخت از هر قطره جانی در تخم پاک تر از نیل و جیونم آفتاب از تابان روزنم خوشه چنینم یک صاحب غرنم</p>
<p>هر چه میگویم ظهوری کرده ام گردن من پیشکار گفتنم</p>	
<p>چرا بر خود نبالم میپرورم برودشتم اگر طرب این شوخیست خواهد کرد رفاهم نظر بر تشنگان دارند آئین نگه کردن دیم که خوشی بیاوشن رحل خویشی افتم بنهر مشهم و دست آب نشترهای نرگان را</p>	<p>که بوی دولت آغوش می آید از خوشتم و اگر ساقی با این مستیست خواهد کرد بدوشتم زمن بر سید آئین سخن کردن که خاموشتم منم در خاطرش از عیدگان عدا فراموشتم نشاید دست لذتهای منش غمزه در نوشتم</p>

نشد رنج و رع ضائع در آن میخانه اقدام محبت بی رضای او تواند کردن این فانی زبانم بر سر کار آنگهان آورده حرف تو	که ساقی مایه خم میکند در کار سر جو شرم خیالش خویش را می افکند بر دم راغوشم اگر خواهند نتوان خبر جو شرم ساخت خاموشم
--	--

ظهیری را بر دهن آورده از ننگ عریانی

بدایع فعل کس تو سخاوت عشقت قبا پوشم

در دوزخ زدل بجای ناب شده ایم افسانهای زهر تو گردید گوش زد بر آتش جمال مسوزان نقاب ناز فرسوده شد ز وعده کتانی کعب صبر جوشی نزد پای کس خون بکیان جاییکه خفت ابروی او طاق قلبیت باید زبان پاک برای حدیث عشق در عشق طرفه واقعه دیده رستم از بجزر و ستکامی خصمان خوشیتن تصحیح داده نسخه حسن سلوک خویش چون و چرا کنیم که اکسیر بشیبه ایم	در جوش داغ سینه بخوناب شده ایم از پردای دیده شکر خواب شده ایم در چشم تیرگی هزار آب شده ایم شبهانزاشک شوق چو تناب شده ایم بس لاغرم دست ز قصاب شده ایم از موج اشک غم خم محراب شده ایم هر حرف را بصد نفس تاب شده ایم از خون دل بر سر سهراب شده ایم مهر و محبت از دل اجاب شده ایم در اختلاط صفیه آداب شده ایم تنغ هوس ز کشتن سیاب شده ایم
--	---

کس را بقت نیست ظهیری توان ما

از زلفت تابدار بتان تاب شده ایم

بخاک افتاده در کویت چیداهم

از سر نهم برهن پا بر باهم

<p>برای دعویٰ خصمان گواهم شوم کاهی که بار خلق کا هم نبودندی بلا تا گر پنا هم مگر افتاده بر روز سیاه هم قسم رحمان سبیل را با هم نمیگنج جالش در نگاه هم چه منتها بر خورشید و ماه هم پرست از عید قربان سال ما هم اگر سوز و پند می برگنا هم اسیر شوخ چشمی کج کلام هم</p>	<p>که اثبات محبت کرده چون من دلم دارم بزیر بار کوهی چه کردند ببحال عافیت تا سیه تر گشت چشم سرمه بریش ز مویش پیش ازین بخت نخند بچشم آفتاب از زوره کتر بتشبیهِ رخ عالم فروش بخون غلط اندم هر روز یار ثواب عالمی ازین در آتش باز آدمی چکارم رست گویم</p>	
	<p>ظهوری از گلی گشتم بهاری خندان رنگی ندارد برگیا هم</p>	
<p>همه الماس شوم در جگر ریش افتم هیچ کاری به ازان نیست که در خوش افتم همچی نیست که از جمله شهنشاه پیش افتم بیش ازانم که بسوای کم و بیش افتم نسبتی نیست که با پیر معان خویش افتم وایم آن رگ که زمرگان تو در پیش افتم که بسر وقت یکی منم و در پیش افتم</p>		<p>غمزه گو که ز سونس بدم نیش افتم خلق را پوست چه در هم دم از میغری سروران را همه بر سر دریم ریشکی نیست کینه سوده و زبان مست به لاغر کنم در حرم عمر بقای زمرم شده صرف ای خوش آن کام که از زهر تو در نوش افتم دین و دنیای خود آباد نگردم وقت</p>

خواستم رند و ملامت کش و سوا بایم	و ده گفتیم که چنین مصلحت اندیش افتم
مهر بانان و فاکیش طهموری دیدم	میروم از بے یاران خفاکیش افتم
<p>جان را بنغم فروخته دل شاد کرده ایم از راحت زمانه نگرود و خراب دل خواهد نفس بلندی منیر یاد و دم کرد گردید ریزه ریزه زنگ تو آتخوان از نقشه کلخن غم و گرامی آن میسر جان سخت تر از خود نشنیدیم در وفا براستم نمیرود از کس که تار کس بادوشی چگونه شود چهره و شمنه</p>	<p>خود را از شوق بندگی آزاد کرده ایم خوش سینہ را بدائع تو آباد کرده ایم زین ناله های پست که بنیاد کرده ایم لب باز و قیف ناله و فریاد کرده ایم دل را بشعلمای جگر یاد کرده ایم در مهر کنج کاوے فریاد کرده ایم این داد با ز حسرت بیدار کرده ایم گر خشم کرده خیرگی امدار کرده ایم</p>
از اشک صبح و شام طهموری است بجهان	اندیشه طراوت او را ده کرده ایم
<p>روی پرگریه چو برخاک نیم سختی را که ز وصف نرج اوست بایدیم بخت اگر آرزوئی پاکبازم دو جهان یک دوست ساغرم را بته حشم دادند چه قاشیت گریبان عشق</p>	<p>چشم را دیده ننگ نیم زنگ آئینه او را ک نیم دیگ بر شعله خاشاک نیم نمرد را با ختن پاک نیم مستی و زنه تاک نیم سینا در گرو چاک نیم</p>

<p>که سری در پے قترک نیم چستی چند برا فلک نیم</p>	<p>آهوی شمع قرا دل بدیم آورم فرش ره شه بخیاں</p>
<p>تا ظهوری کشد از زلف تو آه در نفس ناله بیباک نیم</p>	
<p>دو ساخته از گرمی پروانه مردم لبلیش گرفتگی بی دیوانه مردم از گرمی سفیدت یه خانه مردم از عمر ابد پر شده چانه مردم صد توده جگر ریخته بجانه مردم خوابم شده بیدار از فسانه مردم چشمی شده هر روزی کاشانه مردم</p>	<p>ایامه شدی شمع کاشانه مردم مجنون بهان مهر که میو بگر کنون در تربیت چشم سه شوق چاکر دلما همه بیان بدم تیغ تو بستند و تیغ که داغ تنای تو هر سو تا دور شود پیش نگیم که در آن در شهر شکر دی آواره بیست</p>
<p>بیکانه او هم شود نیست اگر وفق خوش طود ظهوری شده بیکانه مردم</p>	
<p>بکار و بار در آیم بهانه بگذارم میانخی کنم دور میان بگذارم که به مرغ نگانه آشیانه بگذارم که با شقی به سیر آستانه بگذارم برای سینه ز داغ خزان بگذارم که جنبه ز تو در سجده خانه بگذارم</p>	<p>بس است خراب زانسون فسانه بگذارم تلاش شادی غم بسزل اندر سو اگر نه ریخته ترکان کجاست خار را خوش آنکه پیش درت بستم چنان افتد بنام مغر جگر که گدازد مردم بطاعتت که سر و گردنم کرم فرای</p>

مراست خود غم جودش از آنکه میباید	غم زمانه بابل زمانه بگذارم
چو در خیال بشا طگی شوم بخود	ز چرخ مدغم آن موی شان بگذارم
خراب گشته ام از در نعل علاج نیست	که چون برون روم او را بخانه بگذارم

ز راه و ناله طهوری دمی که دادم نهند	ز دل بصید غم و درد دانه بگذارم
-------------------------------------	--------------------------------

چون رشقت شراب خورده ام	در دگر بود ناب خورده دلم
آری آری نجات خواهد داد	عشق از خورده خواب رفته دلم
چشم بینا زبان گویا کو	دم ب تیغ حجاب خورده دلم
گشته سیراب شعله زار جگر	که به جز تو آب خورده دلم
شد نصیبش نه قطره آب	خوطة باد در سراب خورده دلم
عاشق طره بود آسانست	چقدر پیچ و تاب خورده دلم

از طهوری ست مرهم لطفش	ز خرم تیغ عتاب خورده دلم
-----------------------	--------------------------

شدم از سران سربازی رسام	جبینی بداع و فانی رسام
ضرورت شود کاری از بلای تو	بفریاد و افغان صدای رسام
بئی دافع خوان جگر گستراند	با فسره خوانان صلائی رسام
ز سر و گل و لاله چون باز گزدم	بخاشاک کوئی و عیالی رسام
چو خون مرا بر آیین نیست رنگی	بشمیر گلگون قبائی رسام
چو در مان بصیرانیم آشیانی	ز دامن تبارک بهائی رسام

<p>مگر هم کند بختی من که بختی بخت رفیقند با من چون</p>	<p>بدیوار عشرت سبائی رسانم که آرداگی را بجائی رسانم</p>
<p>درین خاک نشو و نما هست خود را ظهور می بآب و هوای رسانم</p>	
<p>اطلاشش را شال شبارم قماش دیگرم هیزان نزدیکتر از دور باشی دیگرم گشته ام دیوانه در عقل مماش دیگرم اورگه را برد اگر من لعل پاشی دیگرم زوغی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم میکشم هموار خود را در تراشیده دیگرم کوفک از کین دهد هر روز آشی دیگرم</p>	<p>چسب رخ را اگر خود کردم در قماش دیگرم بی غلط در بعد رنگی داد کار قرب ما صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکنم ابر نیایی کجا چشم خونبارم کجا بر جرات دست ما کسیر ناسوری نرود در خراش ابل طمع خوش و خوش افتادم کاسه خورشید لیسیدن نمی آید ز من</p>
<p>مکرده ام خود را ظهوری بنده و کاه شا چرخ را در سر بلند می خواجه تاشی دیگرم</p>	
<p>سر پیاس ترا مرده کله بردارم نفر از مهر در افتادون چه بردارم مجله تم با دل لب از غنچه گنه بردارم سجودت گفت از جبهه مه بردارم روی از راه بشبگیر گنه بردارم نخاعم که می چشم نه بردارم</p>	<p>سیر کل کرده هوس خازنده بردارم تماشای دقن میبروم بخت بلند من که باشم که در معذرت تم باید نرود قبله ابدی تو سازم فلک آدم بنا دست کوتاهی انوار بتزلزل رسید استقام برده شده گرا از بسکه نشانند</p>

	افستر تارک اقبال ظهوری سازم کف خاکستر اگر اندر شش بر دارم	
نشد روزی که سودا می بیازم مراد آرم نیایم داد که در زرد نقشته بر مراد آرم کنم پاشنگ کوه و کاه را از خود زیاد آرم ز صبح سور شام ماتم خود را سودا آرم بسازد برگ خود را بر سر برگ مراد آرم کنم از شعله خونی باد و برقی در نهاد آرم چو در خاطر طوطی جلوه دانش بیاد آرم جوی عهدش از میان خود صد اعتماد آرم کنم با دیده نمناک ماتم بیاد آرم *		فروشم تا بقدرت فرق از جنس سازم کشتا و جبهه ام ظاهر شد دست ظاهر تر سبکدستی چه پرسی که نعمت نیران بخدین رسیده محضر ختم مبر تره روزا نش فروچیدم بکام خویشتن اسبابا کامی کنند ختم هوس چون خوشه ددل شود زمین برخ کف میکشتم اگر دست زفته می تنیم نباشد عیب بر عهدی هرگز گشته سازا نرا خوشا چشمی که بی تخریب هر ساعت فرو گوید
	مدد باد از غم اکنون گسستن در نفس دارم ظهوری آه را خواهم شوق امتداد آرم	
ز دل بصیقل عشق تو رنگ بزدایم امید هست که نفسی پیالیه بیایم ضرورت است که در دوستی بنفیرایم بدینیت نگمی گر گسے بیارایم مگر بسجده در گه سری بنفیرایم برنج عشق درانتم اگر بیاسایم		اگر چه عشق تو نمودن لث پیایم تب نفس همه از تاباست در دست بمن گمان محبت که بیش ازین دارد نگار خانه ففورا فدا از چشمم بوسه کاری لبهای خود دگر دمیش نگاه بهتر تماشائی نگه میدار

<p>بمای عافیت عقل دور از همه کس - بر رفتن خس و خاشاک بسته جاربوی بعشق گر چه نداری ز من رحیم تری علاج در دس زبده صندلی و گریست</p>	<p>بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم بدیده در ره او خدستے بغزایم هزار چشم که بر نوشتن نبشایم روم بیسکده پیشانی ببشایم</p>
--	--

قدم نهاده ظهیری بواجبی چایان

هزار بادیه در هر قدم به پیایم

<p>زیم خوشخوی با خوشخو بمیرم ز غضم التماس این مدد است بسرافتاده خوش سودا کمال خیالش گر چه نه کردست انو مرو هر دم مگردان روی از من ز خاکم ز گس عجب از روید</p>	<p>بدم بابد مگر نیکو بمیرم که تشنه بر کف ارجو بمیرم جدا از حسرت هر هو بمیرم همان سر بر سر زانو بمیرم که رو در قبله ابرو بمیرم اگر زین ز گس جادو بمیرم</p>
--	--

برگ خود نمی میرم ظهوری

هوس دارم بر آنی او بمیرم

<p>چنان خواهم که گر خواهم بمیرم باین حسرت اگر جان او خواهم کنم در حشر دله از خمی ادریش حلالم خون دل در جام کردن بمنز انهم چه چند دارد و چه شغال</p>	<p>ندانم از کد امین غم بمیرم تو نپداری ز دامن اتم بمیرم اگر زین زخم بے مرهم بمیرم حرامم گم ز رشک جهم بمیرم چو از فکر بیش و کم بمیرم</p>
---	---

<p>جگر تفتیده در دهنم بمیرم اگر چون مردم عالم بمیرم</p>	<p>بیابان حرم زین تفته تر باد چه متیرم ز برگ بے طراوت</p>	
	<p>بیکبارم نمی راسه طور می که پیش روی او هر دم بمیرم</p>	
<p>نفس بردستان یار بندم قدم برگردش پرکار بندم که روزی دیده بردار بندم بصد قفل اردو را طهار بندم چنان بر جنگ افغان تا ز بندم محالست اینکه هرگز کار بندم چو در خاطر زکویت بار بندم ز فرگان دستهای خار بندم ز غوغای گلش منقار بندم کنم در یوزه برگانار بندم سوزین غمم اگر ز نار بندم</p>	<p>زبان از قصه اغیار بندم ز سرگردانی این ره چه خوشتر نگه میبزم و این چشم دارم کلید عشوه در ساعت کشاید نفس بنیاب تر از رشته خام چه سود از علم و از صبر و تحمل بخودار آورم غم بر دل تنگ بجای لاله و گل بے تو دریاغ بے بلبل از گل رفته تو گویم طراوت از خس و خاشاک کویت مراد عشق سبزه با برهمن</p>	
	<p>بدنبال نمک گردم ظاهوری که برایش دل انگار بندم</p>	
<p>شعله در شد و دود برخاستم وانع محب را فرو بردم خاکستم</p>	<p>نغم تخی نبود برخاستم گر می گایم از هر شعله کاست</p>	

<p>خوش بکام آسود برخاکستم گرفتادی دود برخاکستم جبهه میفرسود برخاکستم توده میشد دود برخاکستم</p>	<p>جای در آتش سمند خوش نکرد صلقه گردیدی بر آتش همچو موی گرز خورشید آتشم جستی سجود آتش را گرنی بودم زبان</p>
<p>آتش عشق و جنون میکرد دود با ظهوری بود برخاکستم</p>	
<p>باغ کردم نه سمن خوش سازم قبله گریزان خم ابرو سازم صبر را غیرت آهوی سازم آنجنان درو که دارد سازم کار خود را بمبه بکرو سازم چند درویدن خود رو سازم ماه و خورشید ترازو سازم کوهها هیکل بازو سازم</p>	<p>کار خود را بخیاں اوسازم کعبه در سجده فتد چون هنر زلف تا دم هم رم ز شکار اندازی کنم از ناله گریبان در خواست عشق کوتا ز دور دلی بر هم روی بنامه که بخود گروم از جالت تجلی بنخ خم کنی همچو کمان گر پشتم</p>
<p>چون ظهوری ز وفا جو یا خم برخ از گریه چیدانوسازم</p>	
<p>خوار تر زین نتوان گشت بیا تا بروم صرفه ماه درین است که تنها بروم در مداد و اطلبلی تا بمبسی بروم</p>	<p>جای در بزم اگر تنگ شود و ابروم خضرانیت بکرو می پهناسی من گر حسابی ترازو نیست بسی مایه درد</p>

بر خود از ذوق نبالیم چرا از شاد شیوه زده پس از انشا از ندی زربا گوهر راز مرا سینه دریا صدست نکست موی تو بیعانه گرفت ز مغز عکسی از خال تو بر مرکب دیده باشد از وصل اگر نصبت متفتنا	پرو بای لبش نیم بالا بروم میکشی با پس سر کرده بقوا بروم همه گریه خود تالاب دریا بروم ای خوشا سوداگر در سر سودا بروم در دل اهل نظر تاب سودا بروم با نهاده همه جا بر سر سودا بروم
--	--

چون ظهوری ز تو بر خویش زبس بالیم

آنقدر بجای نماندست که از جا بروم

از دید نجات مست سخت بجا میکشتم جوهر عشق تو کرد خون مرا قحطی کار نفس شکست درد جدائی بلاست حسرت او گوهر و غیرت من گویان برده ز من در نقاب عقل دل و دین نیت بحسن بعش چو پنهان بیچ جان ساکت قت خودم برده سجاده گرم خدمت نزدیک کرد پیر من او را با جگر خویش راه چون کنم از انتظار	نالہ نذار و اثر درد دوا میکشتم تنی اگر میکشی زخم بها میکشتم نالہ جدا میکشم آه جدا میکشتم حیف بدشنام اولب بدعا میکشتم بر سر سرت جان روی نما میکشتم نازجا میکند نازجا میکشتم خار ز پا میکشید خار با میکشتم تا بکشايد دم ندب قبا میکشتم از لب او وعده با بیده وای میکشتم
--	---

منع ظهوری مکن صحبت ز زمان خوشست

نقل بقا میدهند جام بقا میکشتم

<p>منکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم بلبل ز ناله هست ز من صبح خیر تر از بیم آنکه ناله لب در دهن جواب و صلم بهم و شاقی خود کرده سرفراز گاه بی هزار خرمن آتش هم با خود را از ترک ناز و نعم کرده ام خراب نامحرمان کجاست که از محراب شوم گر دیده گر به صیقلی و ناله نیچو دار</p>	<p>شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم وز ننگ گر مخوفی پروانه نیستم شبهها ز درد گوش برافسانه نیستم گو هجر در کوب که در خانه نیستم دین طرفه ترک صاحب یکدانه نیستم گر گنج نیست درد تو ویرانه نیستم چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم مشاطه بانه و شانه نیستم</p>
---	---

پیان درست تر ز طهری ندیده ام

باتو به در شکستن پیانه نیستم

<p>صبح است شام روشنی در سحر کشتم رفتم که واکنم گره تار و پود خویش پروانه گرد و شمع چه افسرده میبرد دردیده ام چه سوزنم گناشت با حاشا که سر کشی ز من آید بزیر تیغ مشکل اگر بدجله و حیون بسر رود در طالع ست غنچه دل را شکفتگی صورتی که بصورت فرط و چون سم روشن شد از حکایت خطش سواد</p>	<p>تخت کام چاشنی در سحر کشتم مهر ترا که برگ و ریشه در کشتم برقی ز شعله آرم و در بال و بر کشتم گر خار بگذارد تو از پای بر کشتم گر بر کشتم ز نخر بر افلاک بر کشتم تشنه ست قطره عذم و عمان بر کشتم خود را به بگذارد نسیم سحر کشتم بنیجه است کوههای غمش بر کشتم خود از نفس برون منه و مهر در کشتم</p>
--	---

چون گوش دادیم که ز قاصد کجتر شدم	گر چه لبش نمی چو کف بر فشانند کان
دعوی اتحاد و ظهوری خلاف نیست بر خویش و اکتم بغل اورا بر کشتم	
غمی در سینه بی کینه دزوم روم از هفت تا آدینه دزوم که داعی بهر دل در سینه دزوم ز بام آسمان با زنیه دزوم که از مشاطه آئینه دزوم شبی در حنجره لپشته دزوم	نشد که ز مهر و زردان سینه دزوم مگر ساقی فرزند انم شمارد تبا بیدین چو در غم دیده بازست ببالا دستی افتاد گیها ز عکست گر چه در انم ذاع دارم مگر رعنائی اطلس پوشش خود را
ظهوری گز ز شرنی دلت زد برایت زیر در لوزنیه دزوم	
اگر رسوا نباشم پس چه باشم همان شال خودم اطلس چه باشم بخوابش غیرت بر کس چه باشم خوشم بانا کیسها کس چه باشم توانم بود طوبی خس چه باشم	ز رسوائیت پیش و پس چه باشم نمود از منعمان بود از فقیران بخوشندی ندارم بر بهار شک مبادا با کس کاریم افتد چرا در بوستان غم بنالم
ظهوری بیشتر از پیش افتاد زیر واپس تری واپس چه باشم	
در جدائی با برگ هر زمان خود میکنم	بسکه گشتی با امید گفته او میکنم

زنگانی بیتی و شوارست دور از شمنان باغم مجنون چه سنجسم این غم دانه خود مورم و مالیده ام در پنجه گیری شیرا تر داغ روزگارم برداشتم میخورد	وصل بامردم نهم از خویش کیسو میکنم حسرت فر باد پاشک تر ازو میکنم زیدم در ضعف اگر دعوی بزنو میکنم سنبل و نسرن شام و صبح چون بو میکنم
---	---

عشوه همرافونی گویا فطوری خورده بود

خنده دارد گرانی تا بنافو میکنم

در وصال تو چون در خیال بازکنم بغشوه سخت قدام ز کار میخواهم رخ تو قبله نمائی بید باد است امید دار چنانم که فرق عقل و خون بصیدگاه غمت شاه باز کنجست بناز نمی تو گر چه نیست غیر از تو در آنچه حرفه تو نیست حرفه من نیست برای داغ تو انداز صبح می آرد کشادن گره کار بسته در پیش ندیده دیده محمود روحی اب هنوز	ز نیم ناز تو با خود هزار ناز کنم که ناز بای ترا بهر کار ساز کنم به هر طرف که تویی در حرم ناز کنم بتاج شعله داغ تو سوزار کنم کنم تلاش که کنجشک شاه باز کنم بحسن عشق تو انم که بر تو ناز کنم مرح از من اگر از تو احترام کنم روم برابر تو رشید سینه باز کنم امید کوه خود را اگر دراز کنم رعایش گداز فسانه ایاز کنم
--	--

بدستی چو فطوری و گر خیال باشد

گواه خصم چه دعوی اختیار کنم

بوقت خود ز زبان بهار عرض کنم

نیاز گل چو دران کو بخار عرض کنم

<p>اگر حکایت صبر و قرار عرض کنم جواب گریه صد چشمه سار عرض کنم که بزنگ دل و جان نگار عرض کنم اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم که در لباس غم روزگار عرض کنم</p>	<p>کمی بواجیه رساند هزار بشی را نماند در جگر آب درد و دیده تر ز شور خنده شیرین توقع انیت نهند رشته ز نار نارنج تسبیح + غمش مباد که عریان شود همان مهتر</p>
<p>مپرس حال ظهیری بلاست گریه زار نمود بابتد اگر حال زار عرض کنم</p>	
<p>کشته ام در خاک کوئی در چمن افتاده ام بر در انم پوستش در بر چمن افتاده ام تلخ کام شکری کنج دهن افتاده ام کاهش این در بلای کوکهن افتاده ام چند روزی شد ز چشمم خوشیتن افتاده ام بر پریم از ذوق بر پای لکن افتاده ام از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام گرچه با عریان تنان هموطن افتاده ام</p>	<p>از تقسیم چنین سوئی در خنق افتاده ام مهرت را مغر و دیگر داده الحق عشق من لذت شهد بهم گزینے آرد به شور نیست منت گزینم باج ضعف لاعر راست میگنید نهان نجبشی دارد ز من شمع گردانید گرد سر مرا آزد کرد + خاطرم و ز زندگی از کار مردن گشته جمع از تجرد و در لباس حروت باید زده هنوز</p>
<p>بیش خواهد رفت کام در نای شربار چون ظهیری خوش بدینال غنم افتاده ام</p>	
<p>غنچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام در تموز بهر معنیز استخوان آورده ام</p>	<p>غمند لیمیم داستان گلستان آورده ام خون تعریف بهار وصل برهم حیده ام</p>

از دیار عشق و ملک آشنائی می رسم بهر دفع دشمنان اندر حصار دوستی سینه را محض بباغ محرمی گردید مهر کو طلال دائمی از سینه ام بر چنین بساط اهمیتی جویم ز مهبت خوش بلندست آستان مهر بانی و محبت از معنان آورده ام از خضر باقره امن و آمان آورده ام آشکارا را ز پنهان رانسان آورده ام بهر دلیما انبساط جادوان آورده ام از برای حبه فرق فردان آورده ام	
---	--

مینم چون حوت عهد از عهد می آید بد
گرضان باید ظهوری اضمآن آورده ام

آبرو از سجده خاک دری میبایم می نهد خوش بالش نرمی ز بیهوشی مرا کو تهی گردیده پامال دراز می در بزم خشک لب چند انتظار گریه شادی کنم دارم انداز نثار وصل حیران مانده ام عمر با از خوبی مرگان آب باری کرده ام قطره ام از تشنه جانی کو تری میبایم از رخس و فاشاک کوشش تبری میبایم دست و پائی مینم خرم بال و پری میبایم زودترین گریه مرگان تری میبایم آری از جان قیمتی تر گوهری میبایم از کمن نخل تنانوی پری میبایم	
---	--

شرح اندوه ظهوری گشته در طومار درج

ثبت سانه تاغم خود و قری میبایم

بجستجوی تو آن سعی در قدم دیدیم گر آه ناسره باشد نفس نیکبرد نیاز و ناز ندانم دگر چها بانند نیکنیم دگر شرح سینه نشی رقم که باد را بتکا پوسه متمم دیدیم شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم که در لباس همه تار و پود هم دیدیم از ان شکاف که در سینه قلم دیدیم	
---	--

مگر که در پی بوبیت دویدم بود صبا از حرف زبهر تو در کام خویش رانده شکر هزار سجده تو حید چیده بر سر هم از خط گریه غم دیده خشک سالی دید	که وقت صبح پیش گیس بسته دم دیدیم از غار راه تو گذارد در قدم دیدیم بنام تنگده پیشانی منور دیدیم که گرد در بن شرکان بجای نم دیدیم
---	--

زیاده باو شکویش همین ظهوری بود
بجاه قصر کسی را که محشم دیدیم

گلیم و غار عشق در قدم دیدیم بنفشه زار شب از بحر سیر کرده شو میسرت قدم گردن شقائق را نظر ثروت تاراج دیدگان کردیم بیای مروی افتادگی بنیتا دیدیم هنوز چند کمان در خم جوانی است رو باد ببالای آتشی از دست	نهیتم تا قدمی تارک ارم دیدیم برای گریه سمن زار سجده دیدیم سر شک را جگر پاره در قدم دیدیم غنیم هر چه با کرد مفتسم دیدیم ز چرخ کرده دوستی از روی هم دیدیم ز بار پیری قاست اگر چه غم دیدیم که جام برکت دورانی خاک چهر دیدیم
---	--

فروتری به ظهوری سپرده برتری

شدیم بیش که خود را چشم کم دیدیم

بازادی چنین هوش باصدند میگردد لقب پیوده گرد پاس او در هم میدارم کشاد بهت زندان رسد روزی بفرارم بخشد غیزم چشم لذت زندگانی را	ندارم احتیاجی لیک حاجتمند میگردد سخن بشنو خطا بهم در سرخ بند میگردد اگر در صحبت ز باد گاهی بند میگردد مکافه تلخ را گاهی بشکر خند میگردد
--	--

گسستن کردگار خویش بکفت میشامی دل خوشا بتیابی خواهش ز فکر وصل میرفتم هوس دارم نمایان تر شود شیرینی تلخی	دوم در هر برگ وپی از پنه پیوند میگروم اگر دانم که چون وصل شود خرسند میگروم که باز هر تو گرد آید دوی قند میگروم
	دگر به چشم از ساقی ظهوری هست میگوئی چو بی فکرانه گرد تو به وسوگند میگروم
خشک است گشت تار فغان آب میکنم چند آنکه باد میبرد خاک من شود اشکم که ابر را جگر از شک سفته ام رسوایم عیار ندارد در آتش از پای سرو آبرو انجم گزیر نیست مشاط گیش میکنم و آفتاب را بر غیر تیر میکشد و در کشاکش شد کندن زخم ناوکش اما بدای تو تا ناله را سبک بکند بی طراوتی	تشنه هست زخم سینه سنان آب میکنم در آتش آنقدر که توان آب میکنم آهیم که شعله را بدخان آب میکنم دل کوره گشت راز نهان آب میکنم در پای سرو خویش روان آب میکنم از تاب خجلت آئینه سان آب میکنم از زور غنچه زور کمان آب میکنم از بیم چشم زخم نشان آب میکنم در سینه درد بلای گمان آب میکنم
	میراندم در آب ظهوری بغیر حال در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم
جسم است بوی نقد روان آب میکنم زنگی گهر داند از رخ بیمار درد تا ناگوارش نکند گوش را گمان	در بیج تست سود و زبان آب میکنم در سر زمین چو زخا آب میکنم شده زخم بطف بیان آب میکنم

<p>در شاه راه شنبهستان مباد کرد طعنه من که ز غم نمایان همان شست گفتی نیشود دم از گریه تو نرم دل را که زهر گشته ابرو پجیده است تا پیکیری از روح بریزم برای خویش آندم کتاب حیلۀ شرعت از برم</p>	<p>آزمینہ را بکوی مغان آب میکنم از بیم زهره دگران آب میکنم بنشین بین که سنگ فشان میکنم از ذوق شهید کج دهان آب میکنم قالب تهی شد رست روان آب میکنم نام شراب در رمضان آب میکنم</p>
<p>دل را غرض نهند طه‌وری برده طرز از تاب سینه جوهر جان آب میکنم</p>	
<p>بنظر بوج عجب قید عقل و هوش کشم بلاست عشق که چون شعله خام سوز شدم ز زیش سینه زندانۀ در دل ناخن سجده رسیده ام از زاهدان افسوس هزار کام و زبان بهر نیم حرف نگرد حدیث شهید کشانم ز چاشنی افکند عجب که راه تواند بروز برد شدم</p>	<p>نشد که از ته این کوله بار ووش کشم نداد دست که خونی بپای جوش کشم ضرورتست خراشی که در فروش کشم سری بصحبت زندان باده نوش کشم سخن سرائی تو هر کجا که گوش کشم ز حرف نیش تو کامی مگر نبوش کشم بشام هجر زبس آه صبح پوش کشم</p>
<p>فرد قدر طه‌وری که جبری گردید گر به تحفه چشمم گرفت ووش کشم</p>	
<p>شراب شوق گر نیست ذوق هوش کشم بعشق گرچه ز منت کشیدم فارغ</p>	<p>ز بیم چون بهم خویش را بدوش کشم هزار منت از ناصح خموش کشم</p>

<p>چه حلقه‌ها که نهادست طره بر سرمه پیاله گرچه لبالب دهند می لبریز ز طرف باغ بگو بلبل شکسته پر پلاس در بر و سر نچه خشن بازان خوش آنکه بایه افتاد گیش حاصل شد</p>	<p>کجاست بخت کز آنه‌ای که بگوش کشم بهوشیاری مستی بهان بهوش کشم نفس بگوشه دکان کلفروش کشم کز لعل سمبران حریر پوش کشم سپهر سرکشی گر کند فروش کشم</p>
--	--

برم بدر سحر نحسین خود ظهوری را
 هزار نسخه سخن از سخن نویش کشم

<p>گیرند از کتابم کج حجب حال مردم خوش عشق گشته رنگین کردست عازره کار باغی ندارم اما هر دم بار آورد سیکرد بخت شوم کاش ایند که میکرد شد لوح ساده برین سر عشق سازان قراک ناز غینان هر بار بر نتابد بگذشتم از وصالش اربع دیگر نیست امید وصل جانان بندی نهاده بریا دورا نامید داران محرومی وصال پیوده نکته سازان افتند در زبانها</p>	<p>خورشید و من ز و صفش آید بفال مردم رخسار آل مردم از افشاک آل مردم بار دل بر ایم نازک نهال مردم تمنی و خیفه من شکست مقال مردم از بسکه دیده بستم بخط و خال مردم بردار کو تمنی چشم از دو ال مردم مشروح نیست دیگر فکر وصال مردم ایوای گر نبود می فکر محال مردم بیداد کاش حجب ان کیم محال مردم خود را بر من بر آم از قیل و قال مردم</p>
--	---

در کج غم ظهوری جادوب آه بستم
 از سینه پاک زفتم فکر و خیال مردم

آبی بریز بدل گاه از خیال مردم روز و شب از وصال دیو زه کوششی غیر از تو کیست لائق تابا تو عشق باز شاه و گدا از عشقت شریف بخت در بر نام مردم آنکه هر جا از فقر وفا قه نالد بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت در هر تو حرامست بر خلق زندگانی بر روی هم فتادی هر سو نیز اگر گفتن بخت کسی ندیدی هرگز و بال کوکب بیباک باش و عیاش ترسان که نیست کجا	نبشستی و بگری آنکه بحال مردم نور فرد و عید آگند در ماه سال مردم خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم از جامه خانه او دیبا و شال مردم مهر و محبتی بس مال و منال مردم زلف تو ذوق دارد بر گوشال مردم خوردند و چه خونها باد احلال مردم دادی اگر جوابت راه سوال مردم هجرت اگر گشتی گاهی و بال مردم از جام حرم شکستن مشکین سفال مردم
---	--

از جان تفتت خود غافل مشو ظهوری

ز بهار ترنسازی لب از زلال مردم

دل را که ریش بود بر هم نهاده ایم کردست رست پیری من کار طاعت گردیده از هوای حرم گریه تشن این داغ نیست بر سر هم چید بر جگر یک روز بیش گرچه ز بهران زفته است رازم مباد آفت بیگانگان شود بزرده گشته غنچه دل از سمو مسم	از عیش بر کشید و بر غم نهاده ایم در سجده تاریکی ز قد خم نهاده ایم در اشک داغ سینۀ زخم نهاده ایم بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم صد ساهم دست که بر هم نهاده ایم مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم از سر سوای خاطر خرم نهاده ایم
--	--

<p>راحت طلب همیشه ز آزار خود کند عزت بآن توان نتوان هیچ کرد دست</p>	<p>تا معن ز خوار زمره برهم نهاده ایم بنگر بنای عهد چه محکم نهاده ایم</p>
	<p>دینار و درهم از تو طهوری به فلکن دل در شکنج طره درهم نهاده ایم</p>
<p>آماده از وصالش عیش و فراغ مردم داو ست هر گاهی زان زنگس خماری بر سینه نقل و غش بس لاد و گل من این بند گوشتیدن کردست پشت بر تو خواهند حور و رضوان ریحان سنبالش را اندازه که باشد پا در طلب نهادن داد از سیاه روزی آرام من چه پرسی خورشید داغ گردد از عیب کم جلالتی</p>	<p>شب کرده روز ما را چشم و چراغ مردم خنیا نهایی مستی سر در داغ مردم تا کی نگه چهرانی بر داغ و باغ مردم رو س سخن بگردان از بید داغ مردم بویی که کاکل او ریزد داغ مردم ندید اگر نشانش تن و سر داغ مردم تا صبح دیده هر شب روی چراغ مردم آئینه گرد بر آرد از جیب داغ مردم</p>
	<p>ز بهرت چرا طهوری باج از شکنجی و ریشک های گردد از عشق ز داغ مردم</p>
<p>جوشن ناوک خطر ماییم تنج بر خصم میکشیم ولی آتش کینه چون برافروزم بار و تر ز ما نهاله نیست اگر چون تر نباشد از خشک</p>	<p>دل دو زهره جگر ماییم از برایش همان سپر ماییم گرمی اخگر و شعله ماییم همه جابر دم تبر ماییم صاحب دیده مایه تر ماییم</p>

کس چه داند که جنبش فرحیت	رگ پر از نوک نیست مایم
هم در خط شوق می بچم	کو کبوتر که بال و پر مایم
چه توان کرد حق اثر داده است	شور شیرینی شکر مایم
<p>خام سوزی شدت پروانه از ظهوری برشته تر مایم</p>	
جیب پیرای سینه در مایم	پای برجاست در بدر مایم
تقعه و دایمهای ساخته جفت	خنده پرواز گریه گر مایم
عیب دار همه گرفته عیار	محک نقد هر مهر مایم
فرقه را که زیر تیغ بلا	پای افشوده اند سر مایم
دست بردوش سایه از پیش	کوه اندوه بدگر مایم
کم جلا گشته عینک در مهر	نظر افروز هر نظر مایم
تری چشم و خشکی لب هست	کار پرواز تجسس و بر مایم
چشم از نقش تخته نبشت	زور بازوی سیم و زر مایم
<p>کم نگردم بخود ظهوری را پیش نه پای راهبر مایم</p>	
نه برگ که نیست در بخارم	رفتم بفضا که سر بخارم
در صرت کحل خاکپائی	تا که بهوس نظر بخارم
ریشم شده زخم صدف من	هر چند که پیشتر بخارم
از راه تو خار خشک چنیم	هر گاه که چشم تر بخارم

<p>کوفت آنکه سر بخارم تا معن ز دل و جگر بخارم از شعله چو بال و پر بخارم زین نسبت دوش و بر بخارم</p>	<p>بیکاران را همه نهم سر از دماغ نهم ز جسم نهم پودانه ام از خوشی کنم ضحک من شال بزار و او قصب بپس</p>	
<p>خارے کار و اگر طهوری مغزش بدم تبر بخارم</p>		
<p>زخم تخت مستی جم جام گروم پس از خنگیها و گریخام گروم چو پروانه گرد و سر شام گروم کنم حله را تنیج و بی دلم گروم دوم سایه دوش گرد و هم بام گروم رہی پیش دارم سبک گام گروم از خاصان عالم اگر عام گروم بمیخانه شاید که خدام گروم چرا در حرم ننگ اسلام گروم که بر نسخه صبر و آرام گروم</p>	<p>خوش آن که گفت با ده شام گروم بجوش آورم باز دیگ بپوس را چو بلبل برای دم صبح میرم چه نقد شکیب و چه جنس خود را سراسیمه از آفتاب سرائی گرا بخانی از ره روان خوش نیاید کمال کمال است نقص است نقصم بسجد و گریخت از من نیاید به تخانه خوانند ناموس کفرم مصیح نشد فرصت این ندادم</p>	
<p>طهوری است شکرش از حیرت خود مرانیت کامی که ناکام گروم</p>		
<p>ناهی تفتیده بودم در زلال افتاده ام</p>	<p>بمتم بین در تمنای وصال افتاده ام</p>	

سایه دماغ جنون از فرق محکم که مباد نیست ز بگیری که توانم بشیری پرورید از ضعیفی با چگونیم داد عطره کوک گردیدست با هم خوش نی وطنبورا دست و پای منم در موج خیز عرض حال خامنه خواهد بنام من برستم ز دمایه نیست اکنون منی از پرستشی بچال من با ذحاکم را برود آتش آسم را بسوخت پروغ گردان رشتنهای روز و شب بر می شند صحرایم در کشتن شمع و چراغ آزند	در پناه آفتاب بی زوال افتاده ام از نگاری دکنند آن غزال افتاده ام انقدر قوت که در راه شمال افتاده ام کم حاجت او دمن هم کم سوال افتاده ام در محیط خوی باب انفعال افتاده ام ز آنکه در کامش نمایان تر ز مال افتاده ام ریشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام خورده بر هم طینتم از اعتدال افتاده ام حیث آزادی بدام از راه وصال افتاده ام آتش در حسد من مال و منال افتاده ام
--	---

صد جهان جان از کارام منظوری هز زبان

از چه در کبر باد و وصال افتاده ام

بهم خشک است از سوز جگر چشمم ترجمم نمایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوا ز برق حسرت دوی نزد بر خرمم هرگز بفصادی چه دستی بر بالا عمره شون با فسون کرده ام صد دیده پنهان بین بر تو تف دماغ برون اندرون تنی بهم داد زهی لذت شدم از چاشنی گیران شدم غم	بزر شوخ از فواره مرغان بدر چشمم خوش است از چنگان خامی به خان نخته ترجمم شد انبار آرزوی خام تاکی از آثار چشمم ز سر تا پا همه رگ گدوم و بر نیشتر چشمم که هنگام تماشا بر دور بام نظر چشمم نفس هم شعله شد خواهم که خوش بکیر چشمم ماندست آن گس طبعی که دیگر بشکر چشمم
---	--

<p>کریم کرده است ساقی و صبحی باده صاف ز آتش پاره گردیده خوش بختی تر خامی</p>	<p>که چون پرتو زنده زورش توانم بهر جو شدم کنز گرمی بمن چندا نکند تر بیشتر جو شدم</p>
	<p>ظهوری دیده گردیدیم آبا بره قاصد که او گرم خبر گفتن شود من بخیر جو شدم</p>
<p>خدا شکیب و در بر جفاست میدانم اگر نقاب بر آفتاده از شمال و صبا نه طور را دست که بامدی شر خیزد نماد و خضر آتش حیات خویش بیا چه مغرور که شد از عقل و هوش بیکانه نه جای من هر کوشش نه جانی بگیریم بالتفات چرا عاشق التفات میکند</p>	<p>صحن و غمی خود او دیو جفاست میدانم نمیکنم کلاه خود و ناست میدانم کباب گشتن من جفاست میدانم بنکست که صبا اناست میدانم شمیم نایب چمن از کجاست میدانم نیاز زندان بجای جفاست میدانم جفاش اینهمه بمن چراست میدانم</p>
	<p>سلامت از تو ظهوری بمن ملامت که عافیت طلبیدم بلاست میدانم</p>
<p>خوش آنکه آینه دیده در جلا بکشتم اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاهی بپذیر باید اگر منصب شرف و دان بهر کجا که شنیدن مری خواب بند بقای خضر چون مرگ در قفا داد کشم ز سوختگان ام صدف هر دم</p>	<p>هزار دل همه به عشق رو نما بکشتم نشرده جاذبه بالی که کمر با بکشتم بفر عشق با یونی از جا بکشتم فسانه از لب بیکانه آشتا بکشتم مگر که رخت بستر شیشه فنا بکشتم که آه زلف درازی بدرجا بکشتم</p>

هم برآمده در دای طبعیت قوت نیست	که صاف و درو بر پیانه دور بکشم
حدیث لاله کند پیش عاصمت سون	زبان هزاره در پیش از قفا بکشم
مگر نشسته ام اندر کین نکمت زلف	که انتقام مشام خود از صبا بکشم
قرار داد دل نیست مشورت کردم	حریف ترک وفا بیش از جفا بکشم

سوان از ظهوری ز بهر سازان نیست
بگوش حلقه زندان پارسا بکشم

عشقت بمیان جان نشانیدم	مهر همه بر کران نشانیدم
تا ناله لبی رسد بر آورد	بس زمره در زبان نشانیدم
بیخوابت زبان نباله بزجاست	لبها همه در فغان نشانیدم
گوش دو جهان چون زهرت	در شکرداستان نشانیدم
در دیده زمره یک شب روز	بر راه تو دیدبان نشانیدم
خوناب سرشک چشم کردیم	آوازه ارغوان نشانیدم
از صفه سینه شعله داغ	بر کرد سی استخوان نشانیدم
آواز جرس چه گریه فرات	گر در ره کاروان نشانیدم

خود را بجاییت ظهوری
در جبر که عاجزان نشانیدم

سود آوردم از سفن گویم	نخل پروردم از شرر گویم
دم مثل طلک بر آوردم	عیب را ز یور هنر گویم
کیست در بحر و بر قرینه من	از لب خشک و چشم تر گویم

	<p>قصه سرا اگر بسر گیریم اگر افسانه کمر گویم سخن شام با سحر گویم بعد ازین زهر را شکر گویم جگر پاره را سپهر گویم اگر از پاسکے نظر گویم هر نفس را رگ و رگ گویم</p>		<p>از شهیدان سر مری بشم عاقبت کوه را بخواب کنم روزر سر من بدیده کشم حنظل حبه چاشنی کردم تا بدیم خدنگ و دوزش باید گفت حرف دهن او میندیشش بر سخن نگوش</p>	
	<p>نمواند کم از ظهوری بود گرچه بقدرم انقدر گویم</p>			
	<p>نشد وزی که روزی دیده را در تو تیا گیرم برای مصیحت حاشا که خود را بیوفا گیرم بسیر بوستان عافیت دشت بلا گیرم بزورش تا کشم از سحر بازوی شنا گیرم توانم بود اگر بجای خود را آشنا گیرم بگو شتم باز روز چند و نبالی دعا گیرم که بوسه از دم تنی برسم خونها گیرم مگر در جگر شوریده حالان تو جا گیرم</p>		<p>بجست هر سحر تا که سر راه صبا گیرم غزنی خاصه اغیار کو سیر و جفا گیرم بدار و خانه خود آورده ام پای دادار باین بیچاگی که قطره در عرفات می افتم کنم دعوی نزدیکی که میخوای ز دورانم و گر راه سخن از کوچه دشنام گردانی بمی در تربیت دادم خدا روزی کند روزگار چه بجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر</p>	
	<p>ظهیری خیرت نیانه سازد صاف نمانا ز فیض دروغواری خاطر را چنفا گیرم</p>			

<p>بجیج تماشا می گشت ششم نه صبر و نه عافیت نه قدر و نه غرت کمر بسته عشقم از سالکانم فرو شویدا ز لعل گلگون اشکم ز غم قشیه خوش تیر و ستانه ما بکیش ششیدان ناز می گزاهم قنادم ز مرکان او تا به نشتر پریشانم از طسره او بگویم</p>	<p>ز دایغ دل آئین بآئینه بستم باقبال عشقت ز بس رنگ و ستم ز چون و چرا آرزو هست جسم بنا ز بد بدت رخ رنگ بستم لطافت تماشا می ولی کند و ستم بحراب خنجر که حیرت پرستم چه رگها که در نوک نشتر شکستم که طر فی زنجبت سیه بر نه بستم</p>
--	--

ظهوری حالست نقل تبسم
 تو د خنده خود که من گریه ستم

<p>عشق تو حکمران است که من این آن کنم پیرانه سال عشوه شو غیم طفل کرد در بیع سود دست می کیگان مهند راحت قسم محبت سختی کشان خورد اشک مرا نواخته رنگینی نسیم داشت بروی دل در معرفت و حکایتش بر بستر زیان سمن افتد بخاک مرگ</p>	<p>خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پرمایه ام معالده بازیان کنم صلبم نصیب باد که مغر استخوان کنم دیگر گهر عقیق و سمن از خوان کنم اخراج حرف غیر ز کام و دمان کنم گر نفیس گیری تب هجران بیان کنم</p>
---	--

کردی هزار بار ظهوری خجل مرا
 دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

<p>کوچه گردیست بجا که چو زمین گیر شدیم از خرد سیر بخاییدن ز بخت شدیم هر کجا درو بدتر تاخت عنان گیر شدیم همین خرابی بنگر آفت تمیر شدیم اینچنین چهره کن از ناخن تدبیر شدیم بنفس صاعقه حشر من تاثیر شدیم آخر از رشک و آلوده شدم پیر شدیم روزمی سوخت بسر سایه شبگیر شدیم تو همه مرتقی با همه تقصیر شدیم مگسان فرده که سیر از شکر و شیر شدیم</p>	<p>همچنان طفل مزار جیم اگر پیر شدیم صبر بر بادده عشق و جنون مهافت ذوق چاکب نفسی ناله زربایان دارند هیچ تن پی سپرز زنده هجر مباد حسرت از رشته کشادست جنون باغزار سینه گرم و عاده چه خطر دارد گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران گشته ام از قفس سودای تو خوش گریزم مصرفی میطلبید خواه کرم خواه ستم گرم برداریم العطش شعله ز نیم</p>
---	---

سحر از بابلیان تو طهوری آموخت

شوق فراق عنان کش شد و بخت شدیم

<p>شیشه را سر کوب سندان کرده ایم عشق را آری نگهبان کرده ایم قطره را در کار عیان کرده ایم باغ وستان را بزدان کرده ایم لاله در حبیب و گریبان کرده ایم خاطر جمعی پریشان کرده ایم بر نفسها آه تاوان کرده ایم</p>	<p>چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم صد صفا آرازمین بر دور دست دل باد خواهی نخواهی داده ایم بر طوف شد سیر باغ و بوستان اشک رنگین گشته از شوق مرم شرساری میکشم از دوستان نیست از زلفت بکف سرشته</p>
--	--

<p>از پشیمانی مگر بستیم خیم خار خار کعبه و تبحانه چند</p>	<p>بشت دستی نذر دندان کرده ایم کا و کا و ششیخ و در میان کرده ایم</p>
	<p>با طه‌وری در میان کمی می‌نیم قضه کز خویش پنهان کرده ایم</p>
<p>آفتابی در قفا سبزه پنهان میکنیم کرده ام خوش در هم با شبگیر طاق میکنم بیرون بچوش از دل بخارا آرزو چند از هر سو خلد در سینه خار صد هوس شوق خوش نشرد پای من کنم دستی روان حرف صانع ناله لب در میان دارد زبان ناله مرغ زده داری در دل شب آرزوست حرف سختی گفته ام خود را و در دم بود است خوش تر بیا میکنم در شوق خشکی است با</p>	<p>میشوم گم در خود و کار نمایان میکنم میکنم بتیابی و خوش سر بسامان میکنم عشق اکسیر است آری جسم را جان میکنم مشت داعی شعله داری در گریبان میکنم هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم چاکهای حبیب را تحویل دامن میکنم حلقه در گوش مرغان سخن خوان میکنم ست عدم حیلتی در کار بیان میکنم دیگران در گریه من در خنده طوفان میکنم</p>
	<p>انقدر ز بیداری در هت پستی خوبست حق دهد فرصت طه‌وری را پشیمان میکنم</p>
<p>تا یک جفا ببارد صد وفا کنم در حبیب گل سویی که این چاکه افتاد بگرفت خون ز جوهر تیغ تو قسمتی عالم سیاه کرده بخشیم بلای اشک</p>	<p>و شنام بایدیم بچه عجزی دعا کنم بر سر بزرگ خاک ز دست صبا کنم آن نیستیم که آرزو خون بها کنم کور ز گار عجز تو تا تو تیا کنم</p>

صبحم همه بشام درم اتحاد زد ترسم فرو کنند در خنده بنیان هرگز نمی شوم بغزیری چو دیگران	روزی نشد که روز و شبی هم جدا کنم گر فرصتم شود که سر گریه و اکنم خود را هزار سال اگر بی وفا کنم
از خود بر طهوری اگر رام خواهمش بیگانه شوز جمله منت آشنا کنم	
بر سر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم سخت و دشوار است جان از رشک و ابله شعله خوارم میکنم پروانه دل تربیت غیر تم دارد رگی بر خویش می پیچم چو بار شاخ و برگ می دهد از رشک که تقلید را	دیدم خوابانیم از شرم و زبانی دردم هم که هم در حجب بنیادم که آسان تر دهم زهر میدانم که در پیش گس شکر دهم فوش بی ذوقان مشو ترسم که نمی در دهم نیستم نخلی که جز مهر و محبت بردهم
از طهوری شد چراغ آرزو روشن شدی از ضحیفی شعلاتش را تکیه بر صر دهم	
تا چند گریه بجا خواهم بجا بگیرم خوش آنکه باد طالع برق کشید روزی یک روز بر مرادم شکفت غنچه دل از بس درون و بیرون پر گشته از تننا پیغام من که گوید از خیل بکینم غندید در رخ من درد شکفته او	او آشتا بخندد من آشنا بگیرم گنجینه های گوهر در رو نما بگیرم کو شادی وصالش تا خند بگیرم یک گریه گرد هم هر صد دعا بگیرم هر صبحم زاری پیش صبا بگیرم صد دیده و ام خوانم تا برد بگیرم
دیوانه ام طهوری شادی عمر چه دهم	

	از خون که بنخزم که بر جا بگیرم	
	ز دم بر برباب تو کوثر شناسم ز خاشاک کوی تو بهتر شناسم ز گردن فرزندانِ افسر شناسم شب گریه از خاشاکِ اختر شناسم خفت قیمتی که گوهر شناسم برو باغبان من صنوبر شناسم	شدم محو زهر تو شکر شناسم ز برگ گلیم نیز سازند بالین نیام فرو سر بهر خاکپای رصد بندی خنده صبح از من اگر خوارم از نسبت او عزیزم ز قندی نگاهت نگرویده موزدن
	اگر گم کنی خویشتن را ظهوری سری در رسم نه که رهبر شناسم	
	بر دیده برات نم نوشتم کز دولت دوستی بهشتم خود را ز ورق بدر نوشتم گرد زلف هر صوذر شتم که صومعه و گله کنشتم آهی که بعشق طره ر شتم	شوق آمد و تخم گریه کشتم دو رخ به نفاق دشمنان باو نتوان نظر رد کشید بر ما افسانه آئینه ست و رنگی سماهی عشق اینچنین ست بر قامت بخت حلقه کردم
	حسرت نترود از ظهوری هر چند که آرزو مر شتم	
	بریدم از خود در تو انجیتم غمتم را بخون تا نیا میختم	به نورت که از جمله بگسیختم نشدم و جان تحفه خجرت

<p>رتربیب اسباب دل غم نگه دامن افشاند بر قوتیا ز شوق طلب چون برآوردش هوای تو در سینه پرواز کرد</p>	<p>غم و غمش در یکدگر ریختم بزرگان غمباری ریختم زهر قطره ریخته بر انگشتم زهر موی پائے درآوخیتم</p>
<p>ظهوری بگردم کجا میرسد بفرسنگ از خویش بگریختم</p>	
<p>ای خوشا که چشمم تر در کاشتم تلخی ایام از شیرین نم خار خود را جلوه گلبنم قوتی در چوبه همت نم خویش را از سخت پیاکانم خلعت همت بلند ان کوتاست هر دم از نقاشی نیزنگ عشق شهر و کوجای شنای گریه نیست</p>	<p>گر کشم آهی فلک پاشتم زشتی اغیار را زیبا کشتم شال خود را پهلوه پیا کشتم سیلی بر روی استعدا کشتم انتقام شیشه از خار کشتم دامن عسریانی در پا کشتم یاد خود بر خاطر صدا کشتم سینه بر سینه صوا کشتم</p>
<p>بر ظهوری ترکنازی آورم علاقش را تحفه نیا کشتم</p>	
<p>رو بسویش از همه سو کرده ایم در ته پایی کنیدی کرده چین عشوه های وصل نهانی بچشم</p>	<p>با خود و با خلق مکر کرده ایم قوتی در زور بازو کرده ایم از اشارت های ابرو کرده ایم</p>

<p>سر در چشم بصیرت بار بار اهل بابل جزو شاگردی شدند بازوی شاید باینه نیم که ستم که طفت با خود میکند زخم می بندیم بیکان میکشیم</p>	<p>از غبار خاک آن کو کرده ایم خدمت چشمان جادو کرده ایم تارکی تحویل زانو کرده ایم ای خوشا تا خویش را او کرده ایم یاد او بهوش دارد کرده ایم</p>
<p>از خطوری کو پیچ آن طره سر جان فدای هر مهر مو کرده ایم</p>	
<p>گو بر جوش اشک بدیا گداختیم میگرد و دود آتش مهر و محبت فرق جنون ز حریت یکدفع خست بر جمیگاه راحت و محنت رهم قناد بهر دلم تب غمش انگاند بتر آمد جوت و عده حیای فروختن این روی شعله ناک نیا و رده آفتاب در دشت جستجوی ره از دست زنگار پر صدف نکرده اگر چه وصل شد</p>	<p>از تاب ناله لاله صبحرا گداختیم آمد شعله صبر و مدارا گداختیم صد دافع پیش در دل شیدا گداختیم سود و زیان ز گرمی سودا گداختیم از رشک نفی جان میسا گداختیم در کام گفتگوی تقاضا گداختیم از دیدنش بیدیه تماشا گداختیم تا گل نکرده آبله در پا گداختیم میسوف حیرتم ز تن گداختیم</p>
<p>رنگ جگر بسوفت خطوری حرف نیست در کوه غمش تن تن گداختیم</p>	
<p>آرایش باغ خویش کردیم</p>	<p>دل گلبن باغ خویش کردیم</p>

<p>از طره شمیم سنبستان برخوان ملاحست تبسم صد خمسکه بخودی و مستی گم کرده سخن زبانش پیچیده نهم گزند حصر</p>	<p>تحویل دماغ خویش کردیم معانی دماغ خویش کردیم در کار ابداع خویش کردیم از خضر سرخ خویش کردیم تغویذ چراغ خویش کردیم</p>
<p>نون در جب گزیران طه‌وری از لاله رانغ خویش کردیم</p>	
<p>رخت بقا بگوشه منیانه برده‌ایم اکسیر عشق از مس ما گشته جلوه‌گر جزا حریف سادگی ما که میشود یک شعله از جیب نفس هر بر آورد در عشق لازمت مراعات کفر و دین چشمی که آشنای جالش کنیم نیست شاید خواب مرگ قد بحث و دود در صید گاه سینه تنیدیم دام آه تا متفل حاجتی نکشاید کلید سی برزنگ خون بازده تیغ تو خویش را</p>	<p>خضر ولی بچشمه منیانه برده‌ایم خود را بجای گنج بویانه برده‌ایم شطح عقل از دل دیوانه برده‌ایم صد دماغ نذر سینه پروانه برده‌ایم که دل کعبه که بهنم خانه برده‌ایم عرض نگه بدیدن بگیا نه برده‌ایم صد گفتگوی بر سر افسانه برده‌ایم غنا شکار راست ز دل دانه برده‌ایم بس سی در شکستن دندان برده‌ایم ایمن غم نریز خاک شهیدانه برده‌ایم</p>
<p>زولیده موی تو طه‌وری تیجه داد از تیجه مهر موی تبارن شانه برده‌ایم</p>	

<p>صد سینه بهرین مهر خاتم کرده ایم فرز انگیزت شهره بدیوانی شدن را اندز حرف ما بزبان نشسته نمک بتانینان گلخن کوئی مجبیتیم تا بنده باد جلوه گریهای روز وصل از رنگ زهد آئینه سینه گشت کپ صعب است و فضای چین بال و پر از تشنگی سپرس هر است بر هفت</p>	<p>دغی اگر ز سوختگان کام کرده ایم از چنگیزت کار اگر خام کرده ایم زین خطلی که تربیت کام کرده ایم خاشاک خشک اگل تر نام کرده ایم شب را سحر ز روزنه شام کرده ایم صیقلگی به شسته یک عالم کرده ایم زین عادت که در شکن دام کرده ایم بین عکس لاله آئینه ما شام کرده ایم</p>
<p>رحمت بر دعا بشا لب بطعن اگر ابرام در گردانی دشنام کرده ایم</p>	
<p>کو مشتری که قفل دکان برگرفته ایم نشنیده ناشنیدنی هیچکس ز ما زور طالع تا نکشی کرده تیر آه تا دور رکاب رخس طلب پاهاده ایم کاری دیگر بگفتن و دیدن نمانده است هنگام دیدنست بلی حایط نماند</p>	<p>سودست سود را بزبان برگرفته ایم از غیر حرف عشق زبان برگرفته ایم از قامت خمیده کمان برگرفته ایم از دست اختیار عنان برگرفته ایم چشم از نگاه لب زبیران برگرفته ایم سده نگاه هم زمیان برگرفته ایم</p>
<p>خود را بیم زخم ظهوری مکن خموش بخروش اثر ز آه و فغان برگرفته ایم</p>	
<p>بنامم ننگ را در عشق بازی نام میدانم</p>	<p>بکامم نام را وی را مراد و کام میدانم</p>

<p>شدم روشن نگیرد زنگ شب آینه زدم گدایان در میان را زید شهنشاهی مراد هیچ عاشق بر خاید جز بی صبر نمی بایست در بال ملکیت سوادون حدیث نیش سر کن منجیل افسانه نوشتم کند پام روی آشوب هرگز گردش چشمی همان در اول صدها باخبر میری از ره</p>	<p>بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم کلاه شمشیر جرم احباب جام میدانم اگر رم کرده صبرم طاقت آرام میدانم چه حد من که سوزم آتش را خام میدانم بخواری کرده ام عادت دعا و نیام میدانم یکی از دستبازان گردش ایام میدانم قدم بر خویش نه آغاز را انجام میدانم</p>
---	--

ظهوری عیش صاف سینه صافی از دل صفت

همه از بهمت زندان در و آشام میدانم

<p>از تیر آه معن ز تیرا شکافتم خون میچکد بخاک و جیون جوش منیر گشتم باشک گریه مستانه بخیه ز غیرت دلم که دخت که بر حیرت تو بود چربی بغض حرف گدایان عشق نیست ز در نگاه بین که مہنگامه وصال شد تابه آب خاکره جستوی گل نیل غمش زرد میوه تر میرود هنوز</p>	<p>از سیل اشک سینه دریا شکافتم از خنجر بلا دل شیدا شکافتم خوش عارفانه خرقه تقوا شکافتم هر چند آرزوی تمنا شکافتم بوج ست بوج قصه دارا شکافتم صد صفت نگه ز شوق تاشا شکافتم در سعی بسکه آبله دریا شکافتم رفتم بمصر خاک زینجا شکافتم</p>
--	---

از هر تیغ، مخبر ظهوری حکایتی

گفتم بکون زهره خا شکافتم

کو شرم تا بکے نفس متمسک شدم مردان شکار شیر شمشیر میکنند بر من خیال می‌ترکاری حرام کرده از هر مان خویش نفی داد و کاخت مستی کجاست این جگر خام سوز را چون بلبل اسیر نشانم غمی برین در منقل بلا فکرم نخت نخت دل وینال محله فلانم ابر گریه	ای عشق مایه که بهمت نفس کشتم طفلانہ چند دام تدر و هوس کشتم در صید باز رسته بپای گس کشتم پای بیامیدی اقبال پس کشتم نیشش لذت ثم تازه بس کشتم خاک جگر مقابل چاک نفس کشتم بوی کباب در نفس منفس کشتم سیراب ناله راز گلوی جگر کشتم
--	---

چین کند ناله طه‌وری بشب روی
تا حلقه بگوش غرور حس کشتم

از روی تو دوش در گرفتیم آغوش یکا نگی کشودیم لب از سخن تو مقبر گشت شهید همه منطست در کام ز گینگی گریه زور عشق ست گلگونہ روے خنده کردیم از ما نتوان کناره کردن	از پیش چپراغ برگرفتیم خود را و ترا بیر گرفتیم حرف همه مختصر گرفتیم تا زهر ترا شکر گرفتیم نوک قره در جگر گرفتیم خونی که در چشم تر گرفتیم خود را از میان برگرفتیم
--	---

از پر تو حنا طه‌وری
بس شام که در سحر گرفتیم

<p> بخت اگر داد و نداد چه غم گریه تازه روزی در کارست گریه خود خفته میتواند کرد آتش اشکم از تبسم او رفعت از ذراع یافت سینه تنگ یاد من میو گشته در یادش آب مرگ آتشم فروز نشاند مایه داران زیان نمی بینند </p>	<p> در با چرخ خوش فتاد چه غم ناله از کار اگر فتاد چه غم خنده را اگر باب داد چه غم قدمی پیش اگر نهاد چه غم بغله گر بروش داد چه غم گریه می آیش بیاد چه غم رفت خاکم اگر بیاد چه غم باش گو جنس با کسا و چه غم </p>
--	---

گر ظهوری بقول در بندست

بر خون دار و اعتماد چه غم

<p> از دم تنی گریه بیدین هم از روش جلوه آه بر آه انگنم بند نقابی کشم تنی در پنج آورم فرق نبردم پیش خم نمک شست دست گوشه دامان آه ماند که کوه ضعف گریه ندارد کند لنگر دیوان وصل به تر شامی حسن بهر شاهین عشق از خس و خمار می جلیت تن کینم توبه بر پیرا کرده شکستن سیت </p>	<p> سر مهر حیرت کشم دیده بیدین هم وز خلش نغمه خون بچکیدن هم یوسف و یعقوب با کف بیدین هم در پی زانوی حیف لب بگزیدن هم اشک بک گام را پائی دیدن هم ناله شکیه را تا بر رسیدن هم فاخته عقل را بال پریدن هم برگ گل و لاله را نوک خلیدن هم محضر ناموس را زیب دیدن هم </p>
--	--

گر بن هر موی را گوش شنیدن هم بجستی امید را سر بگردان دهم	آمده نزدیک لب من کسی دوریت محل دل در حرم پای بدانان کشید
بخت ظهوری سببی و من دولت گرفت باز و اقبال را زرد کشیدن دهم	
بجرت لبی حوت هدم به بندم در حلقه سوز و ماتم به بندم وزان نقش بر خاطر جم به بندم کشادی برین راز مبهم به بندم پیل موج بر سیل شبنم به بندم بدان مرگان بے غم به بندم طلسم برین اسم اعظم به بندم چو تعویذ بر بازو عسقم به بندم که بگذرسته نامه خیزم به بندم که بزرخم خود رنگ مرجم به بندم که دل را بران طره محکم به بندم	خوش آن که غمی راه به نغم به بندم ره جلوه ریخ و راحت بر آرم گدائی کنم خاطر ساده نقشه بدون افتم از پرده رمزد و ایام رشب خیزی گردیه تازه روئے ز سیرانی اشک دامان موسیج نیارزدن تا دم از عشق کس بر آنم که از رشته آه دل را بناریده بر سینه باران دردی نخواهد رو داشت ناموس تنی باین طالع مست دارم تنه
ترا دو آگه راز زخم ظهوری ز خون و جله بر چشم محرم به بندم	
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم ز داغهای محبت گداز میترسم	هم از تناول بیداد و نیاز میترسم شراره بر جگرم حیده شعله غیرت

هزار بار بران میشوم که باز کنم بزرگوختیان فصل دافع بزار است ضمه در تست بقانون عاشقی سگاز کسی ندیده که فشر را سخنان گذرد نگاه شاهسواران کرشمه میگرد زرقه پوش حکایت بخرقه محتاج ریا بمضطر خلاص مهربانان مباد صحبت ارباب خلوتم روزگار	بروی خویش بر هر حجر باز میتسم ز غیبت جگر سینه باز میتسم نیاز و نیاز ز نیاز میتسم ز غیبش مژده های دراز میتسم بگوشه روم از ترکناز میتسم فروردم دم از افشای راز میتسم ز دافع جبهه اهل نیاز میتسم ز پای کوتاه و دست دراز میتسم
---	---

ز بند عقل طهوری مگر زور خون

شوم خلاص ازین حیل ساز میتسم

از زبان کارزار ساخته ایم خیل امید بریم خورد شکست گرد و جلان باست کون مکان بود دار العیار سود از ناست بادش بانه کرده ایم قمار خورده دل ز خیم غمزه ساقی طوق ما با گلو بریده شود کی میامی حقیقت ست مجاز	نفس خویش را نواخته ایم رایت نفع بر فراخته ایم گرچه از خود بد رشتافته ایم سکه داغها شناخته ایم را و اول خزان باخته ایم مرهم شیشه زابر ساخته ایم هم گریبان عشق فاخته ایم صد یقین در گمان گذاخته ایم
---	--

از طهوری نصیحتی دارم

	با همه شیر خویش ساخته ایم	
<p>اضطراب آسوده بانی در زلال انداختیم ره بهر کوکب از کوسه و بال انداختیم از لطافت دست بردوش خیال انداختیم شاه باز دل بدام خط و خال انداختیم صد شامه در گریبان شمال انداختیم سینه را در تنگنای انفصال انداختیم</p>		<p>باز خود را در تمنای وصال انداختیم گوشت و در یوزه کن در کوچه آفتاب رشک جان گردیده تن در سیر کارزار کرده بر تارک های خجسته بال فشان چین زلفی نافه بر جیب خجسته کشود شرح میدای محبت در میان آورد دل</p>
	<p>زیر دست خود ظهوری داد چاقو قرار صدر را در خیرت صفت نعل انداختیم</p>	
<p>چو شمع شعله بر آرم آب تاب بگیریم مرغ صهای جگر کا و کامیاب بگیریم بر آتش تو بصد شعله کباب بگیریم چو شمع ناب بخندنی ز نر ناب بگیریم ز بیم زلفت از بس با خطراب بگیریم برای دیده بیتاب خود نقاب بگیریم ز کاه چشم بکاهی که یک جواب بگیریم چو آفتاب تو جاست با متاب بگیریم</p>		<p>چو در حجاب رود یار بحجاب بگیریم ز در دمانی نفس خای کا مران بخیر بشوم به طرف جگر گریه بستی تا به نفیقت مراد تلخی در شیرینی زمانه بر آید باشک سترم از دیده آرزو تر آید در آفتاب خست تا کلاه خیره نگردد در بر از سلم مرز بخنده کشادی در آتش شور زلف طیده دیده خواهم</p>
	<p>پرست دیده زردی اگر شب ظهوری رهن خنده صحبت آفتاب بگیریم</p>	

از پا قناده حیرت بر جاست آفتابم گرفتیت پست پائی چون زره برام میتوان ز جانی ز قفس پست و بلند بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم بیداریم ز هجرت تا زور در کیست بر زره جبره زیم نورشید بخت گزید بر روی گریه من خندیده غنچه او در صورت تخمیل چون ابر دیده باز	بر ضعف ریخت قوت آسودا طهرم روئی در آسمانم چشمه بر آفام که آستان نشینم که آسمان جنابم شده لبی نمک زو بر سینه کبابم شاید شبی خیالی تن در دهم خوابم تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم صدایخ تازه روئی افشاند بکلام از تاب رشک سوزد نظاره جبابم
---	--

از طاعت طهوری حرفی قلم رقم زد
بر کند مقیاری شیرازه کتابم

سے آید از من که بغیرم بسازم لب بسته بر من در خنده خوام ندارد طراوت گل خنده زخم نگاندم بره گریه سائے پیاسے طوائف حرم فرض شد میتواغم طبع کرده ام از گدایان کوئے مچینا دزخم دگر در دم از دل کشم حلقه در گوش شهبای لیدا	باین شوق با گریه کم بسازم که کاری زمرگان پر خم بسازم که از گریه صبح شبم بسازم نفس کو که آه و مادم بسازم ز شورا به اشک زمرم بسازم سفالے کز ان ساغر جسم بسازم اگر میر این زخم مرم بسازم باچی کز ان زلف پر خم بسازم
--	---

ز نامحرمان ستم من طهوری

که در راز داری بحرم بسازم		<p>غم گران یمن سبک افغان مخیران میبزم گردنم بر رخ بیابان در بیابان میبزم در دسری آورد افغانم افغان میبزم ناکه خونین بطرف باغ وابستان میبزم شکلهامی داغ را سر در گریبان میبزم میروم انیک بهامولن باد دلمان میبزم از میان شکساران شلیخ مر جان میبزم خونیش را خوش تلکام از شکرستان میبزم کز دل بچرم خود یوسف بزندان میبزم هم برای خاطر زیادت نگهبان میبزم</p>	
<p>منع تقلید اندکی از هر دو جانب دیشد زودی آرم طموری را پیشیان میبزم</p>		<p>باتن چون کاه کوه غصه بر جان میبزم نیل در نیل اشک محرومی زمرگان میکشم میبزم دین در گرانی چون گرانی میکشم از جگر بر خطه زور گریه نخته میکند چسب و انجم را مبادا پنجه در دلمان رسد گرمی در جیب دار و آتش مجنون هنوز زین سفر مرگان خون آلوده گردد و سوزد بخت شور از گریه ام خواهد نگداری ساند پیر مهن در تنگنای پاره کردم زین چود هم بگرد سینه از دغمت حصار می نم</p>	
<p>بجنگ خود روم چاک از گریبان بنگردانم کنم دستی روان چاک از گریبان بنگردانم که از لبها برات آه و افغان بنگردانم بشور انجم جگر در دیده طوفان بنگردانم که گوی سر ز فکر زخم چکان بنگردانم دل جمعی که از دلت پریشان بنگردانم</p>		<p>خوش ست آن پر دلیها دل ز چکان بنگردانم شود داغ اندرون سینه و حسرت برون آید ز در و بایه داری دستگاہی حاصل گردد محیط گریه موج با سبائی بر نمی آرد از ان افتادگانم بر سر میدان جلا ساند ره شوریده حالان میروم شاید بدست آید</p>	

سباده از سرگلزار چنید مغز من نسیم شب من نیز در راه حرم کردست بخوابی بگشتم زخمی شمع که از مرهم بهر نیم درمان قاصدان کی مهر اندازد حدیث ما	اگر بی سنبه نکست ز ریحان برنگردانم که در هر نمیکامش صد بیایان برنگردانم ندارم ناله دردی که در مان برنگردانم اگر روزها مضمون عنوان برنگردانم
---	--

طهوری خوش خویش افکن دست تقدیری

که از افسردگی بادست شادان برنگردانم

چون شک لب غمت چشمم ترنگردانم سمندرم دردی کرده شعله طالع مهرم بپا بزنند از غرور دهن عجز ز جرحیت بمشاطگی رود زاهد چو بگسلد به تنار تو عقد گریه من بکام تلخ سخن بر لب بیان دارم بجستجوی تو تا مردن این سبکوحی از مرغ بملک افتاد این هوش سر بدرد عاقبت ایدل نختیانی خست بگریه دل شب گریه زنگ دل شویم هزار تیغ خطر در نیام هر عمل است	ز اشک بر مره نخت جگر نگردانم بشعله که بران بال و پر نگردانم که دست گرد دگر چون گز نگردانم اگر بدیهه در آید نظر نگردانم سرشک رشک چشمم گز نگردانم ز شرم زهر تو نام شکست نگردانم که خویش را چو صبا در بدر نگردانم که زیر تیغ تو خودی بسر نگردانم ز ناله تو بلائی اثر نگردانم ز سینه راه صفائی سخن نگردانم درین مخاطره نیت مگر نگردانم
--	--

در آتشی که طهوری ز پر تو ش سوز

صد آفتاب بجای شمر نگردانم

دلم پست اگر گریه بنگردانم بجلوه گاه تو گر کوه بر سرم گردد چه زهر پاک ز کام مونس بجام کنم ز پرتوت ندرخت سید اختر طالع دلم بوعده راحت در آتش بنیشت نفس ز دم نشود و منی عقی	بشیشه جگریش برنگردانم زخ از تفرج تاب نظر نگردانم اگر بویسه لبی در شکر نگردانم که از رخ تو شب در سحر نگردانم که داغهای تر بر جگر نگردانم زبان بهر سخن مختصه نگردانم
---	---

بجانبش قره سفتی دل ظهوری

چگونه در رگ جان نشیتر نگردانم

نفس گداخت و گریه بنگردانم چنان کشاد بکنج تنم در خلوت گدای در بدرم لیک دام این اقبال دوید گریه تباراج دیده حکم نیست قناده در دهن عام قصه خلاصان کنم نصیحت ناصح ز کور بینای خوش است غیبت احرام کعبه دل نگاه آید و از تاب صد هوس سوزد	بسینه این تفت جانگاه بنگردانم گر آفتاب دیگر ماه بنگردانم که خاطر از هوس شاه بنگردانم که سیل اشک ز بگاه بنگردانم حکایت از لب افواه بنگردانم خطاب کور که از جابه بنگردانم ز راه دیر با کراه بنگردانم اگر بحیرتش از راه بنگردانم
---	--

ز راه بخیر آن آه که ظهوری

بکوشش دل آگاه بنگردانم

زهر گر آورد و بخت شور شیرین چه رود ایم
دست دوستان گر خسک افشانند سرین چه ایم

<p>گلشنی چون گلشنی گردد در آسایش فتد خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما بر بخوشد تا باشک از سینه گوهرهای غم حیف تقریبی که دشمن میکند از کار ما سعی در آزار ما چند آنکه باید میکند</p>	<p>از خشک دوزیر پهلویا سمن گسترده ایم با حیات جاودان روز نخستین مژده ایم و مبدم بر دیده تر استیم با فشرده ایم خویش را از حاملان آفرین پشورده ایم مانمیدانیم آرزون ازین آرزوه ایم</p>
<p>صاحب ریشم جگر باشک خویشم نماید چون ظهوری رونمایی مهر نگین برده ایم</p>	
<p>چاک اگر سر نخیه یار دگر بیان ده ایم پیش عید خویش منخواهیم چون قربانان بر نفس مخاری سرکوبی اگر افتد گذر بنفش دل در دست تنهایی بلای عشق باد از شام آرزو پیچیده عطر سنبلی دلکشایمیای کوئی سیر خاطر میکند عشق دارد الفتائی این نخواهد شد که من بر زبان گرجوف زهر اوست لبها برکنم</p>	<p>میکشد گردوغ حسرت سینه جان ده ایم باتن آغشته در خون چشم حیران ده ایم تا گلی چنین ز باغ بخت دامان ده ایم تا نبوک نشتر قرگان رگ جان ده ایم نسبتی دارد دماغی سر بر سجدان ده ایم گاهی ارگوشی بجز باغ رضوان ده ایم و اگذازم در دراه خود را بدرمان ده ایم برگاو گرتغ اورا دست شیران ده ایم</p>
<p>تا روز از لوح یادم نقش نام دیگران چون ظهوری خاطر خود را بنیایان ده ایم</p>	
<p>طی نشد راه حرم خود را بر دازانم در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت</p>	<p>با جرس در ناله آوازی بر آواز انگنم پرده شاید از جلال شاهد را ز انگنم</p>

<p>نقش پایا قیما از خوش در طلب معنی دارد صغیر طائران صبح خون میتوان سر خجسته قدرت بر در عجز نیست در تار گونه یا قوت تر باید فشانند دل به پیکان نسبتی دارد و بیات خوش راز عریان میشود بر روی شرح دستان</p>	<p>خوشی را هر باز از صد لاله و بارانم خواب غفلت تا بکی گوشی بر آواز انگنم عشق چون صیاد شد کنج شک بر بار انگنم گریه در چشم خون بالا سر افراز انگنم بر سر راه گاه و ناگاه انداز انگنم پرده روضی بدایع چشم غماز انگنم</p>
<p>ز دظهوری در کن شیرازه دیوان بزم بهر دیوان نخل خود را بشیر از انگنم</p>	
<p>نونا رحم مسلمانی مسلمانانم انگاه صد زبانان بقصد صدی نرزد بسوی ادا که بنیم شود رشک پر نی نامم دل هوس صحن باغ وستان چه میگیم رو اندر هر طرف موج سر اجم لعش گوین تنم در آتش دهم و نیارم سینه خود را چو در بزم تخیل شمع اقبالش شود روشن چه دشوار است ضبط ناله بی اختیار</p>	<p>نمیر سید عشق بت چه بخواند زایانم بر سوئی پیامی میفرستد راز پنهانم بزبانی که در کنج تخیل کرده حیرانم اگر میشد بجای از کشاکش قفل زندانم چه میگویی باین سرگشتگی خضر بیابانم بدان داغ گو میز گردون گریبانم طیله پروانه سان خورشید بر جاشی بستانم کشد از بیم بدیردان زبان در کامم</p>
<p>سر آوارگی داریم خون بالا سر کوئی دریناگر نبودی در ته کوه طرف انامم</p>	
<p>نزدیک شد ز طوق جیون سر آوارم</p>	<p>خود را بقتل از زخم کس بر سر آوارم</p>

<p>گرم دگر چنانکه نذر دم اگر نفس شرکان ز کوه نوک میان میکنند برون ترسم ازین غرور که آن صید بشی افکنده عشق سایه بفرقم غم نیست تا صبح فکر معرکه بر من امید است گردیده نیم خفته بوسه های خام</p>	<p>به سمنند آفت بال و پر آورم رفتم که زخمهای درون بر آورم امید را ز صید گمش لاغر آورم گر مهر را بخیمه نیلوفر آورم کین شور را بجر که محشر بر آورم خونی دگر نماند که جوشی بر آورم</p>
<p>به زنا وصل ظهور می خدا کند که درج دیده دامن پر گوهر آورم</p>	
<p>غمی را چو جان در بر آورده ام زانستادگان جهان خویش را برای گل بوستان جگر زاشک که بر شعله دامن کشید چرا داخورد حسرت از بوس نهم تا بسخر چیه آفتاب بقر با لکه ناز تصاب خویش برون کرده ام صد تمنا ز دل</p>	<p>طرب را چها بر سر آورده ام با قنادگی بر سر آورده ام نیم شبیه غم بر آورده ام تفت سینه اخگر بر آورده ام بوس را بجزرت بر آورده ام گریبان نیلوفر آورده ام غم پهلوان را آورده ام که یک حسرتش را آورده ام</p>
<p>ظهیری چه پر سی چه آورده لب خنک و چشم تر آورده ام</p>	
<p>از سینه گز ترانه بلبل بر آورم</p>	<p>صد داغ تازه از جگر گل بر آورم</p>

<p>خورشید و ماه شود بنظر آید صد زخم بدل و جگریش میبزم بامردم نماده صرل میبزم بیتابی نهاده قدم در سرائی دل مردم ز خار خار و عساقیم گیت</p>	<p>کاهی که سر جیب تخیل بر آورم گر میروم که تیغ تغافل بر آورم کز گوش نام عریه غفل بر آورم ز فتم که در بروی تحمل بر آورم تا سر ز جیب خرقه گل گل بر آورم</p>
<p>برجوی دیده بند ظهوری لال اشک از چار باغ نجات مگر گل بر آورم</p>	
<p>پای از دنبال محفل میباشم ریشه تدبیر سامان را با علم پرتوش آئینه هر جامی نهد مستی کز آب حیوان میباشید تا نسوزم میفشانم سوز را حسرتی هر گوشه می بینیم کوه اینچنین گویم که از شوق حرم</p>	<p>خویش را آخر بتل میباشم از دماغ عقل جا بل میباشم خویشتن را در مقابل میباشم از دم شمشیر قاتل میباشم + آه از آن آهی که غفل میباشم دست در شبها چو بدل میباشم ز فرم از دامن محفل میباشم</p>
<p>چون ظهوری میکنم کسب جنون ز حمت تحصیل حاصل میباشم</p>	
<p>نزدیک شد که جوشن غمت کبیرم ز دست صفت مشرب زبونم آلوده رشک روز غریبی میبست</p>	<p>بر بروی غیر تیغ دعای کبیرم کاری کن که از دل تنگت کبیرم کز سینه تحمل مهر تو بارش کبیرم</p>

<p>ساغر ز طاق ابرو شیخ در گشتم تا چند نیل در جلد زمرگان تر گشتم تا کی ز آه پرده بردی سحر گشتم خود را مگر که بر سر راه سفر گشتم</p>	<p>باغی خنده خفت کن بر خوشم سبا هر روز میشود لب امیز خشک تر یکره سری کجابه با درنگ در روز بر دوش ضعف بست نهادم ز تاب شک</p>
<p>جان از خوار شک ظهیری بلب بسید کورطل زرم وصل که از جرمه در گشتم</p>	
<p>در د بیکانه از دوا دارم اهل تذویر با شما دارم داغ دل صد هزار جا دارم خانه در کوچه رضا دارم چشم بر راه توتیا دارم خاطرم خوش که آشنا دارم واسه بر من که من ترا دارم من چه دانم چه مدعا دارم</p>	<p>آب باناله آشنا دارم عشق از حیلها خلاصم کرد احسنگر عشق در گریبان است نه منم قصه و کاخ شکوه بنا ای صبا بر غبار راهی من ز شک بیگانگان هلاکم کرد هر کسی پیش تو کسے دارد مدعای من خراب میسر</p>
<p>نا امیدم اگر چه از همه کس به ظهوری امید دارم</p>	
<p>وز گریه چهره را ز غباری بر آورم بر گرد دل زد داغ حساری بر آورم از هر نهال تازه بهاری بر آورم</p>	<p>آن زهر کو که ناله زاری بر آورم ترسم کند خراب تنهای درخش چون سر کنم حدیث تو در باغ و بوستان</p>

<p>در پرده های چشمم چون گل شکر تا گیرم از شکیب جهان گز خود سراغ خواهم نبور گریه ز معذول دل جگر ای شیخ در خدمت زنا بر هیچ</p>		<p>از پا اگر براه تو خاری بر آورم هر لحظه دل بگرد دیاری بر آورم مختی حنا بعشق نگارنی آورم گر خواهی از دای تو باری آورم</p>
<p>آبی از جوی گریه ظهوری که آورد از نخل خنده برگ و باری آورم</p>		
<p>دانه اشک لاله نام آورده ام تا رمم از تیره روزیهای زهد یکجهان جان به فرش رگبذر شعله گو بر آتش سودا بچوش بر سر راه شمیم کاسه خاک کولیش را اگر افتد قبول در حریم او صبا را راه نیست رحم صاحب خانه در خواهد کشور</p>		<p>تا تدر و چشم بام آورده ام پر تو خورشید جام آورده ام بر سر کوی خرام آورده ام آرزوی چمن خام آورده ام صد شام از هر شام آورده ام از بهارستان سلام آورده ام خود برای خود پیام آورده ام خولیش را تا پای بام آورده ام</p>
<p>چون ظهوری مشق خواری میکنم رو به پشت احترام آورده ام</p>		
<p>ساقی و ساغر شراب خودیم خاک گشتم پیش درگاهای خولیش را ساختیم از معمور</p>		<p>زنده او و آفتاب خودیم عرش قدر و فلک خواب خودیم بعد ازین عاشق خراب خودیم</p>

<p>پا سان سرائی خواب خودیم نمک سینہ کباب خودیم روز و شب گرم احتساب خودیم</p>	<p>در غفلت زمانه بند و طرف گریه شور لذتے دارد خون بستی مگر بر آرد جوش</p>
<p>با ظهوری حرف جام شدیم ایچنین مست از شراب خودیم</p>	
<p>بر برگ صبر ز نوک مژه نشتر زده ایم قرعه بر سایه شمشاد و صنوبر زده ایم بسر انگشت تمنا در دیگر زده ایم شعله آه که بر بال کبوتر زده ایم سیلی عسبریده بر چهره مصر زده ایم باده دوستی ساقی کوثر زده ایم</p>	<p>حال خود را چه سر زلف بهم بر زده ایم بهر خواب اجل از آرزو قد کس بهر زمان حسرت اگر بر رخ من بسته در چه نوید جگر سوختگان ناله است آن چراغیم که از تقویت سوز درون سرخوشی جبره کش ساغر و پیمان است</p>
<p>عطر سحیان بهشت از تو ظهوری خوش باش رو که ما بر موس زلف معنبر زده ایم</p>	
<p>خوابم کرده زور آرزو تعمیر میخوام ز تیغ غمزه در گردن تدبیر میخوام ز چین زلف رعنا گردن زنجیر میخوام تو ای حیرت مزین دم از موس تغیر میخوام ز رشوق خواب را ناصح در شبگیر میخوام چنان عجز را بی پر تو تاش میخوام</p>	<p>پی عرض تمنا قدرت تقریر میخوام برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را جنون خویش را نازم که بهر گردن سودا بخواب آتش لبم هر خط بر تنگ شکمیزد بنزل کی رسد ساکت من از نیست پندار مبادا چشم زخم افتد شب بطایقی بر من</p>

	باین دست گریبان در ظهوری تا کی سازم خدا را حسبت و جوی دست دهن گیر منواعم	
روزی نشد که در شب غم بر سحر ز غم بکشاوری برونی عای می ای اثر ترسم باب دیده هم روز وصل را صد شاخ تازه از بن هر برگ برود از تاب رشک ساخته آشفته طره شمشیر غمزه جوهر خود آشکار کرد	تا چند فال روشنی چشم تر ز غم شاید ز بند خانه حرمان بدر ز غم شبهای همچو کز قره بر یکدگر ز غم بر کنه نخل باغ هوس حین تر ز غم آن پیچ و تاب با که تاب کمر ز غم پنهان بخت تا نکی بر جگر ز غم	
	پروانه ام مشعله ظهوری نمای راه آن نیستم که همچو مگس بر بشکر ز غم	
سرخویش را خاک کرده ایم لب از تنی شمد آمد بجوش مکن ناصحا جیب ما را پسند بباغ طرب نیست یک نفقه سنج ندارد دیگر چه رنگ با ز هم نگسلد نفقه بزم ما ازین غم که ناخن بروئے زند	بے سروی آرزو کرده ایم بشیرینی ز هر خو کرده ایم که بهر وریدن رفو کرده ایم ز بس در غمش با هیو کرده ایم گل گلشن وصل بو کرده ایم لب و ناله را رو برد کرده ایم جگر را بدندان فرو کرده ایم	
	ظهوری تو در لب گره کن فغان که ما گریه حل در گلو کرده ایم	

از لببت چون سد شراب بگام بردل کس غبار نگذارو چون دلت پر شود ز بیدارت چند از جان دل بر آری دو دانه‌های شریک آخر شد راه گلزار وصل میسر شوخی ز ابد نماند من گیر جان فدایت بگو بگو تا صد	تخیل ملک مکد لب جام و امن افشانی تو گاه خرام لب کشایم ز شکوه آیام صبح برنج کشیده پرده شام طائر کام را نگر و دم رام ایدل اول علاج برنج ز کام بر همین راه به تهمت اسلام و وصل میبار و از ادای پیام
---	---

احتیاج مرا بصبر به بین
کز ظهوری شکایت هم دم

عشق آورد بر سر کام و گیر از صبر میکنم پر بنیر بانج بانج از خوان تو انکشت زیب او را گذشته ذکر تپی زنگس شوخی او نهانی را میدهد سعی سخت سودائی	کرد در ملک درد معمارم تاز بیمار چشم بیارم + صاحب دیده های خونبارم ز شک تسبیح باد ز تارم عشوه پست کرده در کام بکسادی رواج بازارم
--	--

گر ظهوری تو میری بوطن
بسلامت که من گزنفارم

کرد غیر از برای جان رفتم	غیر حرف تو از زبان رفتم
--------------------------	-------------------------

سرو سامان بال میدانم سایه برود و نخل است بهار حسن بر روی عشق خوان آراست مشتی عشق دایمی تنهائیت فازغ از فکر آبروی شدیم	بهوای تو خانان رفتم از گل باغ خود خزان رفتم مغز در مغز استخوان رفتم از متاع خودی دکان رفتم بجبین خاک آستان رفتم
تا ظهوری رود به شبگردی خواب در چشم پاسبان رفتم	
راه بهر صده جهان بستیم راوی شکر را زبان داریم خون خود را بهر طریقی که بود یاوش آه درون خلوت ل الذات آشکار میجوئیم در چمن از طراوت تنفش آخرش در کنار می آیم	عمد عایش جاودان بستیم ناقل شکوه را زبان بستیم بر دم تیغ امتحان بستیم در صحبت بروی جان بستیم آب برزنگ از غوان بستیم چشم از عشوه نهان بستیم بطریقی که ما میان بستیم
قره زرد بر دل ظهوری نیست تمت زخم بر بنان بستیم	
گر اول کوچه عیش دیدیم بذوق نامرادی راه بردیم بروی شا به غم نخل حسرت	سری آخر کبوی غم کشیدیم سر انگشت پشیمانی گزیدیم بلنگشت سیه سختی کشیدیم

	ز بار زاریانکاری حسرتیم که در هی کشاکش را کلیدیم گذشته کار از شهد شهیدیم که مادر شام ماتم صبح عیدیم	ز بهی سوا که جنس سودر مفت مبین بار چندین افتاده در بند نمانده خون سرتاپا رجایم جبین بادگیران بلی چرخیم
	اگر باغولش می بودیم همراه ظهوری کی بتزل میرسیم	
	فراز تنگ با خودده شهیدیم بامافروختی آما حسرتیم اگر چه خواجه بازار عیدیم شکایت گونه از خود شنیدیم گل امید را نشکفته چیدیم نقاب از روی حال خود کشیدیم	چه پنهان میکنی رخسار دیدیم تو خود را هم نقد بود و نابود بجز جنس مصیبت نیست ما را خدایا خیر باشد رسم نیست نسیم الفتائی داشت در کار بیا ای چاره دهن بر میان زن
	ظهوری سخت تر گردیده بیدست مگو بهیوده درد مش تقدیم	
	در بی پارگی فرو بستیم لب یاران پندگو بستیم سده معنی براه تو بستیم تار بر سازهای دهر بستیم عقده بر رشته رفو بستیم	راه بر محفل چاره بستیم گوش را منصبی نگذاشتیم رنگ از چشم اعتبار افتاد صبر محبس براه شوق آراست نیست چاک لباس سوزن گیر

<p>گرچه ز نار آرزو بستم خوشی را عاقبت بروستم</p>	<p>از مقیمان کعبه و صلیم تا کسی سدا راه سعی نشد</p>
<p>گر ظهوری را با فدا ده چه غم کردل بحبت و جو بستم</p>	
<p>با خیالی آشنا گردید از جان فارغم در طواف کعبه از سطر بیابان فارغم از تمنای گل جنت گریبان فارغم پیش ما آورد که سودای درمان فارغم جمع شد خاطر ز صد خواب پریشان فارغم از رسوم نامه و آداب عنوان فارغم</p>	<p>دل سه کونی گرفت از نار رضوانی فارغم در نور دیدیم هستی راه مانزد یک شد آرزو داریم شاری از برای پای جان میشناخیم چون خوش را خوش صحبتی سرمه میدارنی باشد سودا شام عشق با صبا شوریده پیغامیت خواهد عرض کرد</p>
<p>در تب گرم محبت چون ظهوری سوختیم از امید پریشش نامهربانان فارغم</p>	
<p>کم کرده ایم از تن دور جان فزوده ایم در نرم صل رحمت راحت فزوده ایم در کعبه گر چنین اطاعت فسوده ایم خود را بر کس بطریق فزوده ایم جیب بخت نافه زلفی کشوده ایم زان بوسه که از لب تنی را بوده ایم دوش از زبان غوغایش خبر باشوده ایم</p>	<p>باز در بلای محبت کشوده ایم فروزه ایم غمت و خواری بخت تحم داریم در خدمت تبخانه بر چنین ز بیم و پارسا و گدا رسم و پادشاه گویم جز شکست خود را نگا بدار از خنده لب بهم رسانید بخت ما امید کرده گشته در این شهر مل</p>

خود را در آب آتش غم آزموده ایم	ماهی طبیعتیم و سمندر فراعیم
از دیدن مراد ظهوری عجب نیت	تا زنگ خود را آینه خود زدوده ایم
<p>دماغی بسینه سینه بداعی رسانده ایم</p> <p>از باد و وصال دماغی رسانده ایم</p> <p>چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم</p> <p>تا کنج کام نقب سراغی رسانده ایم</p> <p>از شعلای آه چراغی رسانده ایم</p> <p>تا فرق خود بسایه راغی رسانده ایم</p>	<p>گلچین شعای میباید که باغی رسانده ایم</p> <p>سرداده ایم ریخ خاری بنفراخبر</p> <p>چشم از نگاه گشته توی در تخیل</p> <p>در کوی حبت و جوی پیام روی آید</p> <p>طلعت بشام کلبه با زنت خود کشید</p> <p>بال های دمارک اقبال دیگران</p>
از صاف جام هیچ ظهوری نماند	کیفیتی ز درد ایامی رسانده ایم
<p>از دوا و دامن زخم جگر افشانه ایم</p> <p>از سودا و شام بر تو بر سر افشانه ایم</p> <p>از نهال آرزو بر خود شمر افشانه ایم</p> <p>یک جهان خورشید و ماه دور افشانه ایم</p> <p>در دجام تلخ کامی بر شکر افشانه ایم</p> <p>بر تو دیدار بر بام نظر افشانه ایم</p>	<p>مرهمی بر دل بنوک نیشتر افشانه ایم</p> <p>آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گذشت</p> <p>بر سر کوی خرابی جان دل گردیده فرش</p> <p>شمع اقبال شبستان تنها در گرفت</p> <p>خنده شیرین بکام تلخ در کارست باز</p> <p>چون برون آمدن که راهی بجائی میرود</p>
از تو غیر از تو نمیخواهد ظهوری هیچ چیز	دست بر هر آرزوی مختصر افشانه ام

<p>تا سینه را بدماغ غم او گذاشتیم کردیم سحرها و نیا و بجای خویش طوفان آه مادر جهان را بباد داد خون میچکد ز تیغِ خطر در جهان عشق شاید بدست درد بداد شود پاک گشتیم طوطی نفس کج خاشی بر هم زدیم نسخه ترکیب عشق را تا چند پهلوان کس و ناکس خورد آن توبه که رونق کار شکست از دست</p>	<p>عیش و فراغ را همه کیسو گذاشتیم سر را به مهر ششینی زانو گذاشتیم از بس ادب نقاب بران گذاشتیم دل را با عمادِ غم او گذاشتیم این کار ابعده دارو گذاشتیم فریاد را به لبسِل پرگو گذاشتیم قوت بضعفِ عجز بر نیزو گذاشتیم در تنگنای تفرقه بهلو گذاشتیم در پیچ زلف پر شکن تو گذاشتیم</p>
<p>در خانه نیستیم ظهوری نموب خود را به سعی نجات در آنکو گذاشتیم</p>	
<p>در راه دیر و کعبه دگر رو گذاشتیم تقوی بگاذری کمری هست کرده بود هوشی که بازمانده طرز نگاه بود بر لاله از حکایت اورنگ بختیم امید را که لازم مهر و محبت است از دغا می سینه توان شعله بر فروخت زانوی غیر تمکینه که التفات شد از روزگار ساغر هجرت حواله بود</p>	<p>منظور بود روی بهر سو گذاشتیم بر دیم خرقه را بلبس جو گذاشتیم در جلوه گاه قامت بجو گذاشتیم در سنبل از کنایت او مو گذاشتیم در روزگار حرمت او گذاشتیم دل بر دغای لاله خود رو گذاشتیم خود را به زره و پی زانو گذاشتیم صد چشمه زهر حردن بهر مو گذاشتیم</p>

همسنگ جزوفای ظهیری نیاتیم در وزن مهر خود چو ترازو گذاشتیم			
شام هجرستان خود را از سحر بر کرده ایم نیست غم از شعله غم مال و بر پر کرده ایم ساغر زهر بلا گردید تر شیر کرده ایم جویار شاخ را از آب تر پر کرده ایم بر کنار خوان ناکامی نظر پر کرده ایم باغ دروغ خوز نوک نیشتر پر کرده ایم		تا بنا سوز بلا ز حشم جگر پر کرده ایم پرده فانوس گو پروانه را مجبور دار طعن بدیدی ندارد و محولدت بوده ایم نخل بافتادگی را سایه پرور کرده است سیر شبانیم چشم عالمی بردست است ناله زاری میرسانم از خیال غمزه	
تا ظهیری بر نشاند در زمار در وصل دامن چشم تراز لعل و گهر پر کرده ایم			
غمی در جان گره شد گنج این میرانه را نامم نمک در چشم خواب ایناشتم افسانه را نامم بده ساقی بده اندازه پیمانه را نامم وگر تخانه ناز یورشوی تخانه را نامم فریب شوخ چشمی آشنا بیکانه را نامم بدست دوستی صیادوی دیوانه را نامم		برآمد کام رسوائی دل دیوانه را نامم ز حرف شکری بردستان شوری برا گندم جنون این های هوا زمستی شراب و من ارد بغیرائی اگر قدر حرم گرد حرم گروم چشم آشنائی صورت بیکانگی دارد چو لیلی طرفه صیدی را زار باب خرد دارد	
ظهوری شد و شکر از کس رشکی نمخواهد درون شعله بال افشائی پروانه را نامم			
مست گشتیم و در مذهب زدیم		جام عرفان بر می مشرب زدیم	

<p>بخت راحت بوده و ما خجسته رو بر گردیم اشک و دیده را بستر بیماری انداختیم خون چکاند یارب از دیوار دور مژده ما را بعد از این خبر فرست</p>	<p>شکوه را مهر ادب بر لب زدیم پشت پا بر یاری کوکب زدیم آتش در استخوان تب زدیم بسکه در کویتو در یارب زدیم آتش از آه خود در شب زدیم</p>
---	---

<p>پای جمل عقل محکم گشته بود تا ظهوری است گرد چپ زدیم</p>

<p>دل را بیک کشته پنهان فرو ختمیم جنس نیا عشق ببا زار ختمیم درشت شو شوق ز طوفان اشک اجناس عشق گرچه دل از رخ دیده بود سودای کفر و عشق نیشد بقدر دل سودایان کاکل در لغیم دورست کار نه از ساله نو پیش خویش سخت از محنت تمیه اسباب فارغیم در مخزن جگر خیز جمع بود</p>	<p>پر کار بود مشتری از زان فرو ختمیم آتش به پنبه شیشه بسندان فرو ختمیم صددا شلم بقلند و عمان فرو ختمیم در احتیاج غصه مقصان فرو ختمیم ناچار بود گوهر ایمان فرو ختمیم گر طعنه بسنبل در میان فرو ختمیم زمین چاکما که ما گریبان فرو ختمیم عشرت سرای کوچه سامان فرو ختمیم دلال گشت دیده بدامان فرو ختمیم</p>
---	---

<p>بیکم ز ماحجوی ظهوری سرودش لب را از عنقه بناله زان فان فرو ختمیم</p>
--

<p>عفی آورده ام در بیع جان و دامن ام</p>	<p>بصدع شرت اگر بکند زلف و شرم زیان دارم</p>
--	--

<p>شبستان جگر پر زور شد از شعله داغی نگه بای نهانی ز رنگ آراینه بزداید چنین واپس نگذردم کار خود را از شکایتی گزید زهر غم در کام من کاری نمیآزد زنی زن انی نصیحت گو سخن نگذاشتی لب</p>	<p>نمی میرد چرا غم مغر تا در استخوان دارم بروز عجز شاید کم نگاهی را بدان دارم چرا زین پیشتر رسوا گشتم تر جان دارم که از تکرار نامی شکرستان زربان دارم بخود زین پیش بصیری رسوالی گمان دارم</p>
	<p>مگر در کوچه صاحب عیاران خانه میگیرم ظهوری نقد دل را در کدوی امتحان دارم</p>
<p>کوشی تا پایی منت بر سر عشرت نهیم از کند زلفت آرام گردن ل را برون آرزو ما برکت سار نیل ناکامی برم بر کشم خنجر بدست عشق در کوی جنون گسترانم مهر طاقت بستر قیاسی</p>	<p>توقی از ضعف در سر عجب قدرت نهیم رم کنم از خویش دهر در دای مشیت نهیم بر زلفش در آب و داغی بر دل حیرت نهیم رسم ما سر میبزم در دامن عادت نهیم بالش بیا رسید ز سر صحت نهیم</p>
	<p>با ظهوری گریه و گاهی بزیم عرض حال مهر مانع از خموشی برب جرات نهیم</p>
<p>وقت آنست که دستی بدعا بردایم میبرد مهره خود عشق سجائی مارا گفت اشکی اگر از ما بود هیچ گمان باردردی که نهد بر کم کوه شکیب</p>	<p>از ره عافیت این خار بلایم یک جهان جان ز پی رونی نابردایم نام زمیندگی از رنگ خا بردایم توقی بخشد اگر ضعف را جابر دایم</p>
	<p>وقت شکرت ظهوری در من شکوه بند</p>

	خوش بیا تاره تسلیم در رضا برداریم	
<p>خدا فرصت دهرکاری استغنائی خود دارم بظاهر دست صبری بر دل شیدای خود دارم کشیدم پادمان نیتی بر پای خود دارم ز حد بگذشت بی پردیش پر دخی خود دارم سحرهای فراغت در دل شبهای خود دارم زبان را مهر کردم شرمی از غوغای خود دارم شکایت گونه از دیده بنیای خود دارم</p>		<p>سه خود را بیای و بلب خود را می خود دارم نهان گو باش جان دل ز تو پامال بیای ز رخسار شکست خیز از باغ سر کوسه منته را اصلاح حال زار خود شاید توان کرد باشک شکستم دیده را از رخ بیداری بهر کس غزبانها بسرگوشی مقصود شد در اول آینه هر کار میاید نظر کردن</p>
	<p>بظاهر گریستم رشته عجز طهوری را نهان سر رشته دهر استغنائی خود دارم</p>	
<p>که حرف از بیم تنگی راه میگرداند از کاهم چه حاصل ز آنکه همچون آرزوی خود همانم بیفکندست غفلت از برای دانه در دهم سپندی سوز در دفع گزند صبر و آسام سخن ناگفته بر دارد لبش مضمون پنهام که پندارم غرورت بر نمی آید با برام شب وصلت اگر نهند سری در دهن شام</p>		<p>نخیدم چنان هر است آنکه در آن سخت درجم تمام عمر خود کشیدم ز تاب آتش حیرت باب خجسته صیاد حق شکستم تر خواهم ز غالی تخم شدتی گشتم در سینه ای ناصح تیا من اشتیا قم کن که چون صد بزدلش چه رحمت میدی خود را برق تیغ و خار غم با فغان بر دارم حبیب صبح روز محشر را</p>
	<p>ز کشش من چه میری طهوری شام عاشق فرو بردم که فارغ از حدیث کفر و اسلام</p>	

<p>نمیگیریم ولیکن در بن مرگان غمی دارم همان ریش است پای جان نه خار است کوفی بحر توده لب کشاکش که رسوایت اینجا چه حاصل از چنین روی که دارائی اینجا اگر میوه نگشتم شکوه باید کرد از خوشتم</p>	<p>هنوز از بهر کشت بقیاری شبنمی دارم همان بتراک دل گل نگذار غمی دارم تو داری ناز بسیاری و من صبر کمی دارم چه شد اگر طاعت است ست عهدی محکمی دارم که در خلوت که دل محبوبان محمی دارم</p>
<p>طهوری عشرت و شادی مبارک طرح سوزن که مر دست آرزوی من برایش ماتی دارم</p>	
<p>از شک من جبین افروخت محبتش بی دارم تلاش رتبه منصور از بهمت نمیدارم پی پروانگی پروانگی میخواهم از شمع بمین ساده لوحها هوس خوش مایه دارد همیشه خاطر تهرم همیشه ساغر لب مدارا میکنم با مدعی تا میتوان کردن</p>	<p>شهم راه را گم کرده دیده رهبر کوکبی دارم خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم بر شوت میدهم جان آرزوی منصبی دارم باین دست تهنی انداز سیمین غنمی دارم نمیگوئی دل پر مرده جانی بر لبی دارم چو بر سجد سر از انصاف تیغ یابی دارم</p>
<p>برای غیرت تقوی طهوری می نهانم خودم گوارا باد از زندان زاهد مشربی دارم</p>	
<p>از طره اسیر ریشانی خودیم تا خنده بر ز جهان سل غم برون شاید که بر کشیم سری از دل حرم زین پیشتر اگر نه فتادیم در خطر</p>	<p>قصاب کو که کشته حیرانی خودیم در انتظار گریه طوفانی خودیم بی بر پی شکب بیابانی خودیم نغم نیست در پناه پشیانی خودیم</p>

<p>مهرگان در از با سجدگی مدو نگرود دامان دل عبث ته کوه ایستد کوباش روی حروف شکایت بگریان مهند و سپهر مالد با نایسکند</p>	<p>در خون شسته دل بیکانی خودیم در دید با سبک زگر با نجان خودیم خوسد با ندوق زبانه زانی خودیم شهر منده رواج مسلمان خودیم</p>
<p>برادر سری از سینه ظهوری ایستد کون سینه که سینه ویرانی خودیم</p>	
<p>بر جگر غمت سناج شوم بزرگان کس بهم بزرده تفرقه نخل مباد بایکس باز سد مع سوز و سوزانی سایه کعبه ز غم غمت بزرگان</p>	<p>بیر من گشت قبا چاک گریبان نام حس گریه و دلم زلفت پریشان نام رضایت بافته ام عشوه پنهان نام عشق شده اسیر و غم پنهان نام</p>
<p>نیست اندوه ملالی که خواری صد رنگ ای خوش است عیش ظهوری سر بامان نام</p>	
<p>سر ابا جان شدم جانان خویشم خس و خاری نمی بنمیزان فست رضی نموده اند هر قطره خون بغل بر من کشود و همیشه بزم بپیم گم چه اخوان میفرود شدند برای دیگران طرف گمان</p>	<p>سر آمد در دما در مان خویشم بهار آمد گل و ریحان خویشم نوشا عشرت نگارستان خویشم در آغوشش غم پنهان خویشم رضایم یوسف از ان خویشم هلاک گوشه زندان خویشم</p>
<p>بقی زمار زلفی میکند عرض</p>	

	ظهوری در غم رتبان خوشتر	
<p>راه نظر چو باز شود در نظر نشین در زخمی بدولت مرگان تر نشین زندان خود مشو بهوایش بد نشین جستی میان بر بند زلها بد نشین شام کدورتی بصفای سحر نشین اکنون در آتش از بهوس اهل نشین داری اگر رگی بدم نشین کو خون بهر منع محبت بد نشین تخی از آن بان شنود و شکر نشین پیشتر شسته اند همه پیشتر نشین</p>	<p>پیغام چون روانه کنی در پیشین پیر و ده گشت خاطر ازین چند پای در گریه چون حباب بدر پداز چشم چندین فرود و برگ در شیشه کسان بکشاوری ز خلوت شب در فضا خون گریست تسمه گران کرد آشنا ز آن نوک غمزه گشته خیلین تنیزد مردان هنوز گردیت آزد و میان زهری ز رفیق تا قدم ای نیکو ببرد باما خوشی در آ چو بخاطر در آمی</p>	
	<p>نخست تو آگست ظهوری تو غافل از دیگران میرسن خود پر خند نشین</p>	
<p>در آند غارتی از در نه آن من نه این من چو در آسم بدر تا زنگامی از کین من نه درج دیدم همیان درمی در آستین من چه بودی کاش بهی می بودی محو کین من نگینی شد دل من سادگی نقش نگین من بعد ساطور توان بست یک چنین بر چین من</p>		<p>یکی شد محنت رخت چنان من چنین من بمنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را بامیدیکه ریزم در زنا را آشنای تو نه دوریهای نزدیکان دنی نزدیکی دوران نیارم خاتم جمشیدی که ز پر تو داغش ز خاک و خون قربانگاه عشقت عید میجو شد</p>

<p>چه میکاری خاک بلب چه میسپیزی نشتر هم نراتش پاره بر سینه تخم دفع افشاندنم</p>	<p>مبادا خطلستان کام کس از نگهبان من نهاد از شعله خورشید خرمین خوشه چین من</p>
<p>ظهوری را برون آید و از آتایش مرهم دل بیکان پسند من رگ نشتر گزین من</p>	
<p>خودیت شد قاتل قربانیان کعبه را رقصان به تقبال برود صیقل حیرت زدای زنگ دید تا بمنزل یکدم تیغ ست راه کیمیای سرخروئی کرده اند از قلم در جوی سیرابی نوشت بر کند عیدی سر از هر قطره خون</p>	<p>هست حاصل حاصل قربانیان جلوه های محصل قربانیان کشته دفع حاصل قربانیان راه راه منزل قربانیان سبزه آب و گل قربانیان وصل خط وصل قربانیان بر تنگانی گرد قربانیان</p>
<p>یک کف خون ظهوری خج کمن ساز خود را داخل قربانیان</p>	
<p>لب فرو بستم سخن با نیست این در هم گریه میدادیم نیست بر نگردانیم ماهی گز درق در سجود آستانه تار کم در تماشا چشم تابیدن نماند دوق در بالیدن کاس نیست</p>	<p>گوش بکشادم زبان نیست این بر دو عالم دامن افشانیست این در وفا داری سبق خوانیست این رو نگردیدست پیشانیست این چشم بد بین دور حیرانیست این گم شدن در خود نمایانیست این</p>

تا گره تار هوس شد ریز ریز تیغ او بر حال در خون گشتگان	کند میل تیر و زنا نیست این گشته گریان ز خرم خدایت این
گر ظهوری گشت رسوا مرغ اتقضای عشق نپای نیست این	
کنج نبشین بساط چین از شبنم گریه نازکیها پیرانه سر از نزاکت غم نهنگام پیام آب و تاب شاید که شوی زمره یاران در رخ چه کشتی سپر نی جنگ	هر جزیر خرا و زدل بدر چین در گلبن خنده سحر چین طف لانه لبی بگریه در چین از اخگر اشک در خبر چین کوچه غم دور و در مکر چین صلح است زجبه چین بدر چین
چون گرم دعا شوی ظهوری اول ز نفس تفت اثر چین	
دل ساده طور و زگران و زرق چین بر من کین نهارت صد کاروان کشود این مرده تغافل و دوی کشته نگاه با دوستان بد شبنم منویر و قسم دامان شعله و دگفت خاک ستم نماند سویا گشته سیدام از دماغ حیرت در لبروی حروف تر غم فرو کند	نقش نشسته بهمن از دیدن چین میخواست آن جریه روی خزان چین مقدور کیست دیدن ناویدن چین سوگند من بدوستی و دشمنی چین حرام نزد با تش کس و دشمنی چین میخواست آرزو که هم روزن چین دار و زبان خامه من روزن چین

<p>تا زخم برده آن کشاید بشکر رخیت بر سینه داغهای تو از شعله جوش زد گر دگر کشی خطاست بگردن نهادگان</p>	<p>من روز ناتوانم تو شیر افکن چنین خورشید و ماه دانه از خرم چنین ظلمت غلام مظلمه برگردن چنین</p>
<p>بگذشت چاک حبیب ظهوری از دوش طوفت قبا بساخته پیر این چنین</p>	
<p>از خود بدون تاخته پادگلی چنین در خون اگر چمی تپم از شرم لافری دارد تغافل ز نگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد بخت جانی خوشتر امید در دل فسرگی ز تغافل گره مبان دیدم نمیشود بنگه رهن حیرتی خاکسترم برای گل مهره شبنمست</p>	<p>در عشق طی نساخته کس منزلی چنین که در شکارگاه فتد بسجلی چنین جانها فدای آگهی غافل چنین دستی بکار گریز و قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین و بی چنین حل از نگاه گرم شود مشک چنین تا دیده آورد میان جاملی چنین خوهرم تهنی که کرد گذر بگلی چنین</p>
<p>کس در مزاج عشق تعصن چنین نکرد از دانی تو باد ظهوری دلی چنین</p>	
<p>شد کار من زودیه تر مشکل این چنین جای تعجب است که از سحر نرسد گریم آنچنان شوند که از خویش بگذرند کشتی در آب دیده کشیدند و دشتیان</p>	<p>بای کسی ز رفته فرد در گل این چنین اعجاز عقل و هوش شود باطل این چنین افتادگان روند پی محل این چنین دارد محیط عشق جنون ساحل این چنین</p>

<p>از تخم دماغ سینه ام انبار حقیقت آورد صد کشت و یک تنگنا کشید فد جیش نسیم تو در کوی آگهی</p>	<p>آری زمین پاک دهنده حال اینچنین انگس کشید مهر ترا در دل اینچنین می باش از تو دهن غافل اینچنین</p>
<p>ترک نمود کرد ظهوری برای تو خود را بگرد خراج کشد و سهل اینچنین</p>	
<p>می کرد و بریا گداز کیت این هم از گردیده راحت دماغ او بدلهاست از طاقت صبر دور ز فیض قدوش دمار اثر اگر سر رود در تمنای او ز شیرینی شور گفت اراد بیادش نمی آیم و یاد او چراغ شب هجر روشن بباد</p>	<p>فتاد آفتاب از نظر کیت این در آمد بمنقر جگ کیت این ز جانست نزد کیت این نهادست دستی بسر کیت این ندارد کسی رو سپر کیت این نمک آب شد در شک کیت این نمی آید از دل بدر کیت این ز شام علم زدو سحر کیت این</p>
<p>ظهوری صبور می سفر میکنند کسی آمده از سفر کیت این</p>	
<p>در و چندان که داری بر دل ماعرض کن بر گل نم دیده آبی ریختن آسان ترست ز ابدی در خار محب جان آید بلب بوی درمان دهنی تا بد دماغ در دما</p>	<p>و سستی ایدل تو هم بر تنگی جا عرض کن سوز عشق خویش بر دلهای شیدا عرض کن لطفت فرما ساغری بر زده تقوا عرض کن گر دماغ امتحان آری مداوا عرض کن</p>

<p>حسن یوسف را برای گوی باز عشق بر سر کوئی تو مرد امید از بالای ما وعدۀ او خوش بلایی شد برای جان ما عشق و امق شکوۀ بی اتفاقی میکند</p>	<p>شعله زنی بست ترکیب زنی اعرض کن پارون نه جلوه بر سر و بالا عرض کن آرزو افتاده بیوش این قضا عرض کن حسن بانیت عادت عذر عذر عرض کن</p>
--	---

<p>زود می افتد زبان از کار و حشت طاعت بان ظهوری حال خود امرو فرد عرض کن</p>	
---	--

<p>جلوه کن بر سر کوه منی برپا نشان گل بر امن ریختی بر جیب جان مدعی خندۀ شیرین یک پاش نشا طخسروست ای صبا لطفی کن و از خاک و حق هر بهار عشوۀ ساتی تصرف در مزاج تو به کرد گریه کم میدهد بر باد آب روی شوق غفلت امروز خوش بی چشم در و دارد ترا</p>	<p>یک جهان جان جمع شد به قامت عناق نشان مشت داغی برگریبان دل شیدا نشان شور نجش گوشت شک تلخ بر خار انشان لاله و گل جمع کن بر تربت عذر انشان کونگه نه جبرعه تکلیف بر فقرا نشان میکنی گر گریه دریا بر سر دریا نشان چهره باخوی بر زمین از خجالت فرد انشان</p>
--	---

<p>شرمی از بهت ظهوری چای پوسی تا بلی بر کم و بیش جهان و امان استغنا نشان</p>	
--	--

<p>بجمله از سر کوی نمیتوان رفتن ز بیم حجر دلم ناتوان ترست از من خدای رحم کند فصل گل بران بلبل فرد و ترست بدفع بلای شام فراق</p>	<p>بلی بلاست نبردان پوستان رفتن کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن که بایدش ضرورت ز گلستان رفتن بهرزانی مرغ خان صبح خال رفتن</p>
---	---

<p>چه محنت است و گداز بر بخت بروشانی آه شرفشان رفتن</p>	<p>لبم نبرزه نو کرده عشقتی دارم چه مشکست شب بجز راه دشت بلا</p>
<p>تمام خلق جهان راه سودمی بینند نه عاقبتیست ظهوری زیان رفتن</p>	
<p>یکبار گشته باش فلک گو بجام من سیمخ گشته رام ز می بخت دارم من یاد غزال جوشی من گشته رام من دخل تمام دشت دران تمام من مشکل که در بیان تو گنجد بایم من آه از داد و کوس طامت ز بایم من کی میدیدم مرا و کس از دحام من خوش لذتی ذخیره ستاد کام من کلک قضا نوشته بر امشام من</p>	<p>پر گشته از قرابه امید بجام من بال و پرهای بر آورده زان بخت رم نمیکم ز می بخت دشت عیش وصال گر چه بهین بود قاصد بر دشت بسخن در بیاوم صاحبقران محکمت عاشقی منم حسن گوی که خصمت نفاذ گوی ده نام ترا حلاوت صد مشرکست نازم بخت خویش که بر خط کا</p>
<p>آه درونه تاب ظهوری فرو نشاند کز جوش سینه بخت هو سهامی خام من</p>	
<p>گر نگر می عشق بیانی قلم بر خویش زن عشق در کتب گرفت کسیر غم بر خویش زن میتوانی کرد و دلجام حبه بر خویش زن میزنی خود را برابر باب گداز بر خویش زن</p>	<p>ساده در عشق بر کاران قلم بر خویش زن سکه در غش بنام سینه صافان نمینند صیقل در کار دار و ظلمتستان درون این همه خاک غلت فقر را بر سر من</p>

صد چمن چرم و گی در غنچه دل چیده از چه برگردن نمی بار خراج زندگ	از بهارستان نو برگی ارم بر خویش زن با وجودت باج خواهد از عدم بر خویش زن
	بی و تو فیه اطه وری صرند جان کرده بود میشوی ناگه به بجای مستم بر خویش زن
بر ای هفتشین که خوشیت در راجتنا منم ز بس در عشق نادانسته شوخ بویا گیرم اگر بیداری بودی سرم صد سخت افتود سر و برگ گل خندان کجا دارم نمی خواهم چه باک از سوختن اندیشه و دشتن ارم پیشانی اگر بر دل صبا جمعی نمی بندد میری و امیکنم در پای امید و دمی ناام	پذیرائی مرست نیست احوالم خرابم من چرا از دیگری نالم هم از خود در غلامم من زهی طالع به بین که بخت خودم خودم من که کی چشم تری باشم هوادار حسابم من نمیدانم چه خواهد شد برای خود کجا بزم من بشوق جلوه کامل همان در پیج و تابم من باین روز سیه نیکو که پسرخ آفتابم من
	بر فراتشک خوش رودی که محل کرده آری نگه میدار با وادی طه وری حسابم من
وام کردم سیه با در جستجوی خوشیتن ویده نمناک در هر قطره رودی گرد کرد پیش پیش جلوه عشق من من بوسان رود در دو عالم که ترا زوی که نیز ان بشکند در تو کل صد امید تازه هر سو بسته اند نیستم در ظرف از دامن حریفان دهگر	گنج دارم حسیج را از باهی هوای خوشیتن چشم دریا کرده ام دشت میشوی خوشیتن عشق هر جا هر کجا خواند لبسوی خوشیتن حیرتم را سخنم را یا از روی خوشیتن آبرویم ریخت تا بر خاک کوی خوشیتن میکنم خمنی نه از سپوی خوشیتن

از شهنان بهتر گدایان با کدوی خوشیتن گر مخونی ما بر آوردی بخوی خوشیتن گر یه آب رفته دید آخر بجوی خوشیتن گر نسا زو خنچس انهار بوی خوشیتن بر خود آوردم سخن از گفتگوی خوشیتن	میچ رشکی نیست درستی تلافی میشود سوختنی از گفتن آتش زبان گر شعله را خویش را حاجت روا خواهی مراد از شوق جو در گلستان کی بسعی باو گل خرم شود با میچکس در بحث خاموشی حرفت من نبود
--	---

آب یعنی از طه‌وری آتشی انداختست

از زلال خضر میگیرد گلوی خوشیتن

قسم مقبلانرا با موال شان میه روزه هم نیت در سال شان برارش فروش اطلس از شان شان ز خورشید و مه قرعه فال شان رخ کاهی و گریه آل شان سبک رو به باد پروبال شان بخر و ارمنگ مثقال شان ز تعجیل در پیش اهل شان مبین ست خوش تن اهل شان	چگونه زستان احوال شان ره هفت شان کرد آدینه گم سمن در شک زار شاخ نشه پیر سیه روز بر صفحه روزگار گدایان رنگین در اثبات عشق در انداز پرواز افتادگی ز سنجیدگی بیش دکم شان یکی بگاه پس افکندن انتقام نوشقت تفصیل صد شرح پیش
--	--

درین ره مگر افتد از خویش پیش

طه‌وری گرفت و بنال شان

چه میترسم چو از خود میتوانم بخیر گشتن

نظر و گفت بر رویش فو شامیه نظر گشتن

<p>بگر را خوش خج آورده اند از سپر گشتن علاجی نیست گر گمارا بخیر و زشت گشتن نه پای پیش رفتن دارد و نه روی بر گشتن بزرگوه ماندن به که مبتاب مگر گشتن بلی در عالم هست از شهیدان نظر گشتن ولیکن دارم این صلبی که نتوانم در گشتن میسر جمله را با جمله عالم سرب گشتن هنوز این غیر برور را نیامد وقت بر گشتن</p>	<p>ز تنفش تمیه گردیدست لهای جگر خوان نیستیم هیچکس در خار خابیش ترکان اگر گاهی نگاهی میفرستم میشود عاجز ز غم چندان پریشان نیست بر هم خورده کامل نخواهد بست غیر از از خوانی ز گس از خاکم ز تاب عشق موهم سر چه میخوای بسازد من توان خود را بصلح گل ز جزویت برآوردن فلک فارغ نکرد از در بدر گشتن اسیرت</p>
--	---

ظهوری نکته افکند شود از گرمی مضمون
 نه رحمت آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

<p>از تو وقت صبح دم کامل پریشان خستن داشتی هر خطه عاشوری ز عیب لاغری کاکله دارد چه گویم طره دارد میسر مد امانت نیست با احباب از من دوستی گر بخود نامم سرور بران دانا را رسد شوق را پروردمی میبود دستی گردان زود میگیرد ز تمیسه خرابان خاطرش میتوانم در و فارغ شد جمیت باغ بست در خبر از چنین پیشانی سرور در اکمن</p>	<p>در صبا مغر جانی غنبرستان ساختن خوشیتن را عید میگردی بقربان خستن خاطرش جمعیت از خاطر پریشان خستن مهر او را چون توانم صرف انسان خستن خویش را همبازی طفلان نادان ساختن فرض باشد در گریبان چاک امان ساختن چند روزی در دریا باید بدوان ساختن سخت و شوارست بر خود کار آسان ساختن مرور از مینده هست از زخم خسان ساختن</p>
--	---

خوشبخت را مورد دیوان را سلیمان ختن	چاپلوسی چند بنی در هم از سر کشگی ست
	عاشق مسکین ظهوری روز دارد بر بگرد بهیچ درمان نیست میباید درمان ختن
<p>ز دلها چاکها در بر کشیدن دل هر کس ز دلبر بر کشیدن بجنگ دوستان لشکر کشیدن غریزان را بخوارای در کشیدن تواند شور در شکر کشیدن چه حاجت منت رهبر کشیدن بتان بر روی یکدیگر کشیدن که میباید بزور زر کشیدن سری باید بدر دسر کشیدن که نتواند بجز لاشه کشیدن</p>	<p>ز مرگان تو خنجر بر کشیدن چه جانانی ترا میزد و بس صفی از دشمنان بستی روایت یکی از تسکیری های عشقت باین تنگی دهانی و جسدوار بصد تدبیر نتوان آه گم کرد نیم قلع بیک ز نار و قست نیازم به کمافی میسزنده ز لب بانال پائے دانگید چنان بر من نگاهش بود فریب</p>
	<p>بکشتی غم چو دریائی ننگشتی ظهوری فرصت لنگر کشیدن</p>
<p>برای سینه ام شد سیر گاهی لاله زار من هزار آشفته گی مفتون روز و روزگار من بدین کاش رضوان جلوه بانج و بهار من وزنگی اگر شود واقع گناه انتظار من</p>	<p>چمن پر است رویش در دل جان بگازن چرخ لغت این زیاد جلوه دارد پریشان خزان رشک بر نخل حیاتم گر چه میرزد تلاشم آنکه حرف و صده زان لب بدون آید</p>

اگر دم منیرنی ناصح تو هم یابی روان کن دورج در مجلس زندان زبان خود نگمداز زیاد از خود نمی بنیم کسی در نزد خود بازی تبرس ارشاد پوشان فرسان بهارشان	ز کف رفته عنائها در رکاب شهسوار من که متیرسد کند بدستی ناگه خار من نشستم پس دو عالم نیست فصل قیام من ببین آن عارض گل گل سپرس از خار من
---	---

ظهوری کوشش فرزانی کاری نیمازد

همان دیوانگی روزی مگر آید بکار من

خوش است از آرزو مندان بحسرت آن آرد از حرف خون بهاد و شرب خطا مان دارد تماشای دگر دارند بیتابان نمی باید ندارد هیچکس زان نرگس جادو بهر باشد بشور آورده شوق گریه آورده جانان اگر باشد رهی در صیدگاه قادر اندازان سلوک عشق در بخت خرد نیست می ورزد ز شب گیری بلند و کوتاهی از راه میریزد و هم صد دل برون در عشق از بهر قطر خونی بنا فرمانی چرخ ستمگر تا بکی نازم	بئی آسانی خود کار به مشکل بر آوردن عجب گر سرتوان از خجلت قاتل بر آوردن میان چشم و رخسار از نگه حائل بر آوردن بیک دیدن فغونی در خرد باطل بر آوردن چه دشواریست در کوی تو پا از گل بر آوردن نه آگاهیست عمدا خویش را غافل بر آوردن نمیدانم روت علم را جاہل بر آوردن سری ناصح خرابم از دل نسرل بر آوردن ببخج دل اگر خود را توان به اخل بر آوردن ضرورت گشته فرمان شه عادل بر آوردن
--	---

غمی دشوار تر از جان بر آوردن نیباشد
از آن دشوار تر دانند ظهوری آن آرد

گریه ات رنگی ندارد و لعل خدانی به بین	بی رگت خوانند ترسم نمیش مرگانی به بین
---------------------------------------	---------------------------------------

از برای خود شبنم غلاب پریشانی به بین قلرمی در عشق زور و حسن طوفانی به بین سینه در چاک کش چاک گریه بانی به بین بر تو هست ای مسلمانان مسلمانی به بین طرف بستنی ندیدی کج ز ندانی به بین سوختی ز افسردگی شمع شبستانی به بین کو نفس از بند غم مبراه افغانی به بین در دل هر قطره بی آب عمانی به بین بخت دل در گریه کا هم حلیه دانانی به بین بر لب خود از تا سفت زخم دندانانی به بین	گوش کن افسانه موی و خاطر جمع دار در میان و در کنار افتاده انگه بکشن سینه دوزان جستجویش کرده از خود میدار چهره دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند میکشان فصل نذران را باغ خود بسته اند روزیت پروانه شد پروانگی بر سر زون گر چه لب بست لیکن ناله از لب دورست در بر هر ذره بیتاب خورشیدی نگه با وجود آنکه دل یک قطره خونیش نیست عالمی را آرزوی بوسه حیرت مرگزود
--	--

تا یکی از صرفه در حرمان ظهوری از یستن

رو نما کن نیم جان خویش جلانی به بین

بطرف جو صنوبر از قدرت پادشاهی گل بین چه بینی مقیر از هیای باقی صبر فضل بین تغافل میکند کار نگاه آگاه عادل بین که در دیدن نگه را چون در و دیوار جل بین کنی هر جانمازی طاق ابرویش مقابل بین برات تارک من بر دم شمشیر قاتل بین گذاری کن بر اهل خالصه شیخان عالم بین	ز رویت باغ را از لاله گل داغ بر لب بین حساب دخل و خرج خویش را بشتره دایم ز بهی نادانی من می شمارم طفل نادانیش اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من بنیم نمار و میج رحبان طاعت دیر و حرم دیم کجا دیدی که فرمان خدیو عشق برگردد خوشا زندان عالم مجلس میخا نهاد دیدی
--	---

<p>اگر گرد و غبار از زخم دشمن سینه دستان حجب گریه و زاری تو انداخته ازین دنیا</p>	<p>میشان غیر مهر و دران تنگی و محنت هزاران کشتی پر فوج در گرداب جمل بین</p>
	<p>چه درمان با ظهوری جز یاد از چرخ ظالم بفرق روزگارش سایه دارای عادل بین</p>
<p>دل غم نشین شد دست میاخانه شاد بین عشق و خونش بود پیر بر پیر مهر میخوانم آنچس باغ بریحان نوشته است در خاندان حسن بند دست چو توتی عذرت اینک پای کم آرام ز هر کس فتوی دهم که هست جادش بابل دین ای آنکه میل مذمب اسلام کرده در عشق بیت کجاست بر من بعدی دل کالای ناله را بسوی چار بسوی داد صد چشم و ام کن نتوان دید غریب از حرف شعله خونی او در گرفته تب صد بار کشت و گشته زبید او خود خجل</p>	<p>در بسته ام بر دی دو عالم کشتا و بین نام نخواستین دل والا نژاد بین روشن شد از خط تو سواد سواد بین چون ماه و آفتاب دو صحنه زاد بین از جمله زیاد سر آیم زیاد بین بر کفن عشق هر که نزد اجتهاد بین در زاهد و عام سنگ رند را و بین زنا رسته است مگر اعتقاد بین با هم ز جان بعد دل و جان مرا و بین چشمی بپوش از مهر و برادر بین آنهم نهاد تاج بر آتش نهاد بین یکه نگفته معذرتی اعتماد بین</p>
<p>تا بر سر چرخ ظهوری خبر نزنند طوفان فراز و نیشتر دهم با و بین</p>	
<p>بهائی باد شاهی در مهر من</p>	<p>بنازم ترک نازک افسر من</p>

چنینم با تو من توانچنان باش رگی دارند بیاران عشقت ز طوفان خورده گان بحر شوقم بجای موج خیزد برقی بیم چراغ من روشنست از پرگوشن اگر گردم بهت در عشق فربه خیال شوخ خارا پوشش شبها بیاد شعله شمعش می پراند	کلم خار تو زهرت شکر من نبرگان تو گویند تیر من هم بی لب گریه لنگر من بدریا ریزی در خاکستر من چراغ افروختن از صرصر من زند بر کوه کاوه لایع من هم آغوش ست خار بستر من گو پرده نه کو بال و پر من
--	---

ظهور می میروی از سختی رشک

مکن پاست و سقت بر بزمین

ز کویت خاک دولت خایه من بدام عشق اگر کنجشک گیرم بستی کرده بدوستی بیاده توان رندانه کردن شیشه بازی شود هر روز یک کشور خراجی که خواهد شد کس نه ولیده مویا آبادی شدم رسو عجب بستی سزد گویند آب سنبهل موی گرد	فلک یک گلشنی کاشانه من شود عنفت آب و دانه من حلاش باوته پیانه من بزیر حرقه شیخانه من بدخل عشق حلاج خانه من همان سرخپه من شانه من نعمت گنجیت درویرانه من که مهت از کاکلت افسانه من
--	--

ظهور می اینهمه دیوانگی کرد

نگفتی هیچ‌گاه دیوانه من	
رویت سحر سحر فروشان شمعیت خنجر زده آشناباد جز چشم ترم کسی نمادست رنگین ز سرشاک گونه دارم در سایه مشام باد کاها از مشتریان قاصدا نیم یارب بچه مرغ باشد آغوش هم بی مهری که عیب عارت می باش بر من چشم بر دوز	زهرت شکسته کمر فروشان پروانه مبال و پر فروشان از سلسله گهر فروشان بازارچه جگر فروشان بسته آئین سحر فروشان جان تحفه این خبر فروشان در معرکه کمر فروشان این معرکه مهر فروشان از ابره آستر فروشان
آن شوق نظاره ظهوری	
آینه بکله نه غمگین تو عشرت بجرمان نازش بهواداری بالای تو مارا از پر تو رخسار تو رخسده نظر ما خلعت چه سازند بشیر نی شکسته از یاد تو بیرون نهد خاطر عاشق چو سود نیارند مبار از محبت بر لب او سنان و در دهش حلقه فلکست	و انا نکه نه گمنام تو شهرت بجرمان باشد ز نظر بازی محبت بجرمان بر سر مه دویدند بصیرت بجرمان پی چاشنی زهر تو لذت بجرمان اندیشه اغیار از غیبت بجرمان آمد بزبان کار شرکت بجرمان ترسم که غوری بازی دشت بجرمان

در باب نصیبم و نذر اند نصیبی در عجب غرورم کشتن تیغ حلاست	از خواری دشنام تو عشت بجرمان در مذہب ما خون محبت بجرمان
بیاری اوقات بلا هست ظهوری پر سنیر کن از حلقه صحبت بجرمان	
خسته در آتش او پیکر من جنون او رنگ بنهاد از برایم رفتسم از ناله و آوازه دارد بدریای هوس موجم ربودی به بنیدم دیده از مینا که بر خرم نه خود بیرون نهادم با عجب برای حسرت شونی ز راهد شک بدانخت سینها گردید حمدا ز چه حاصل انیمه زهری که خوردم بسین چون میجو بد مض سیران	دل من احسگر خاکستر من مبارک باد و داغ افسر من پریشانیت جمع و فقر من اگر حسرت نبودی لنگر من دبانے باز کرده ساغر من که دنبال من افتد رهبر من فشردی کاش دامان تر من مگر مری نه در بر محضر من نشد کج دبانے شکر من به من چون میطپد دل در بر من
ظهوری بر سر کوی محبت ز پا افتاده دوشش در بر من	
ماندی گل خار مرغان گریه کو بر رنگ زن صلح در کار شکست تو ندارد کوششی داستان نقش پردازی و نقش سادگی	بیلی دارم ضروری ناله بر آهنگ زن چنگ زخمی گشته مطرب زخمه چنگ زن میتوان بر دخت خط بر صفو شبنم زن

دیده دیدن نداری در صفت کورانشین سهل بود آئینه با سکنه آن بر تو نداشت عشق یاران عیش را بی طور دیگر کرده اند کرده از سخت روی تو بستی این چنین مهره دل نیست صلح زخم مرهم ز نیندا تا بچاه غم طباب آه برگردون کشید	مرد این زده نیستی بر عذرهای تنگ زن گر زنی لاف صفا از سینه بیزنگ زن بادل بیک رنگ بر غمهای رنگارنگ زن چند پیمان شکنی پیمانه برنگ زن ز دغلط بر سینه دغش قرعه کور جنگ زن خیمهای داغ خود بر سینه های تنگ زن
--	---

بر خود آسان کن طهموری می شناسی نش را
سخت دشوار است پاس نام روز رنگ زن

گریه اویم بر نقش داده به بین روی راحت که میتواند دید گرچه از صید دیده می نبدی داغ از استخوان سینه گذشت شوق سرکار دیده نهانست گشت کالای زند تملانی چند در یوزه تا شا چند پیر من سدره آغوش است تازه معشوق از کس بجاشق	که من گفت روی ساد به بین داغ پشتی بسینه داده به بین دام تو دیده با کشاده به بین رو بفرج جگر نهاده به بین کار بر یکدگر گرفتاده به بین بر سر دغهای داده به بین چشم بر چشم ایستاده به بین رهن جگر یا نیم ازاده به بین طفل یک کار و پیر داده به بین
---	---

مدعی را زیاده گر بینی
بکمی از منش زیاده بین

<p>زبان برخیز با دلدار نشین زیادش گشته که خاطر بهاری گر از دشمن رسد هر دم صد آزار نکرودی حاصل امسال انبار نفس برکش ز حرف عشق زنها زدکان در پس هر کوچی برخیز زبان برخاستن شتر طست در عشق بر خسل خون نو بر نکرودی</p>	<p>بسر داری بسای دار نشین بگلخن غیرت گلزار نشین همه بردار و با دلدار نشین بده بر یار و کار پار نشین بدام تهیئه این کار نشین بخلوت بر سر بازار نشین بر زناری ز عنبر زنها نشین بیانغ داغ به خور دار نشین</p>
<p>مظهری تاب کی پیوده گویی</p>	<p>زبان در مر استغفار نشین</p>
<p>باغیر آشنایان نا آشنا بهین راضی نگردد بخت شام خوشینیت ببیدش و بیکس که هوا دار من شود تهمت نگردد بر من ترا نام میبند تیر نگاه تاب برای چه میکشی ز بهت برم که غیرت شد شکوتم هم احتیاج حاجت بخت و به غنا بر خاطر یک عیش که یا خود گنی از محرابان خویش مباد و اجل شوی</p>	<p>گردیده خصم اهل دفا میو فایمین خدا هم در گرد دعا بکنم دعا بهین بیرحمی شمال و بتین صبا بهین نسبت دهند صبر بر من ترا بهین بر غیر رسته چشم تو شستی خطا بهین در کسب در خویش تلاش و ابر بهین در عشق خود در عایت شاه گدا بهین بفرست پیشتر غم خود را و فایه بهین تنایم گداشت ته نام را بهین</p>

آری ترا گفت که احوال ما به بین	ما را چه حال گر تو بریشان نگه تری	چشم ترا چکار طهوری بروی کس بیگانه کن نگه نگه آشنا به بین	
افتاده مرگ رشک بدینا جان من ترسم خسک شود سمن و تان من صد خفس شکوه رخیه پیش دکان من چیزی نماند از جگر خون چکان من بیباک من ملاحظه از زبان من لطف تو هم مگر کشد تر جان من باشعله گشت دست و بغل بر نیان من	بیش شکست حال زان تو ان من بی جو یار دیده نم گشت نعم مباد از جوش شتر می شده بازار رشک گرم چندین تبسم مکن چیست با قریب همیچیت ز بهر بانی اغیار باک نیست عشقم دلیر ساخته در شکوه انجین دوام بر آتشم غم افسرده نیستم	خوان امید وصل طهوری گستران منغز دگر ذخیره کند استخوان من	
فرمایش شاره اشکبار من زلف تو طوح تفرقه روزگار من بر خیز ناصح از ره رعنا سوار من در صیدگاه بخت بهایش شکار من خواهم قسم غوری بدل اغدا من	آید خیالت از نفسی در کنار من از بس بهم باده ام شاید ار کشد ترسم لغبت غاشیه از دوش من کشی گر دیدم سر حبله قراک آشنا گفتی دگر بدایع جدائی بسوز نیست	حالم بکوی حبه طهوری خراب بود تا از خیال وصل گشتی دوچار من	

چسبیت دیگر بدب رنجیدن رنجبت خنده ز لبها دزدیدن یار گردیدن و بر گردیدن ای خوشامرگ تنها دیدن بخجالت پس سر خاریدن گفتن از تست ز من نشنیدن	گرچه مارا نرسد پرسیدن نیست در کیش مروت جانز رسم دیرینه بد مهر است چند بر بستر راحت میرم چند در کوچه در یوزه وصل با صفا قوت فرصت میگوی
مردم از غصه ظهور سیاحی چند برگریه من خندیدن	
پانمیدارد خزان در بوستان عاشقان بگسلد گریشته آه و فغان عاشقان باشکستن کرده پیونداستخوان عاشقان چون یقین دنبال ره دار دگمان عاشقان گشته دزد نگار کم قفل دکان عاشقان گرنمی کردند ممتابی کتان عاشقان سود را سر پای نهختد ز یان عاشقان از غوان خیزست چشم خونچکان عاشقان	نیست دستی مرگ را بر جیب جان عاشقان نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم دیگر باز در ره مقصد بخرست احتیاج نیستند اهل جفا جنس و فاجر مشتری در گریبان پاره کردن است ز محبت میکشد نسخه میگیرد و دوا از درد بیدرمان ما لاله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر
ساختی ممنون شنیدن را ظهور سی لب مبد نیست خوشتر داستان از داستان عاشقان	
ز کات قوت خود بر ضعیف زور کن	مرا بجفت ز بزم وصال و در کن

<p>نزار سینه بی کینه ریش شد از شک با یلفظ ظاهرت یکی رود غم نهان زبان عجز بر از شکوه تفاضل نیست مباد آتش امید شعله نبشاند ز برق اشک بسوزد سرخی ابله چنین که دست تو از باد می کشی ز باد</p>	<p>بروی بی نمکان فخره چند شور کن بلباب در بر با تم لباس شور کن برای پاس نگه نگه بر غور کن نیاز در دل افسردگان عبور کن چراغ مجلس افسانه نور طور کن سخن ز نشاء غفاری غفور کن</p>
<p>ترا چه رتبه که اندیشه وصال کنی ادب خوشست ظهوری چنین ظهور کن</p>	
<p>تا که ایدل بحاج وز زیدن بر سر خوان رشک دشوار است در کمین جگر نشاند خاک لذت ریش سینه دریایی پند گو خالی از فری نیست در بلای سموم دشت فراق شهره شد یار در محبت غیر</p>	<p>صرفه کار خوشنا دیدن جگر بخت بخت غامیدن آفت انداز غره تاسیدن چون در آید سبب بخت دیدن باد تو فقیق پند نشنیدن چند بر خود چه شعله لرزیدن بهجو گر دون بدان پستیدن</p>
<p>بر ظهوری مسلم است تقبیل شوخ نامهربان پسندیدن</p>	
<p>مگو ای دل که دشوار است در غم ناتوان مردن غنیمت دان که عشقت بزبان مرگی در گذشت</p>	<p>که دشوار است پیش من بگری میغان مردن که کس بسیار مرد و آرزوی هر زمان مردن</p>

<p>بدانگی نقد صد گنجینه دین در شمار آید سراسر امید خود را چون سپندم باززانوی هرم فلکند به نخت بد تبرکستان همچو برود قتی و اگر اینجا سری کش ای اجل نگر</p>		<p>میسر نیست در کفر محبت را یگان مردن کرم فرمایا خدایا بخت سر برآستان مردن که در دنبال باشد نیم جان را صد جهان باین دلبستگی هم خود بگرد چون میتوان مردن</p>
	<p>برای دوست گیرم که در غواری که در غرت ظهیری نیست فرقی اینچنین با آنچنان مردن</p>	
<p>با مداد و قلم فکری بقائی میتوان کرد ترا آب و یار عقل میدانم نمی سازد متاع رخ بسیارست نقد راحتی داری از ان اسباب ایمانی که برهم میشود ایمان همان غم دست میگیر و اگر روزی زبانه توانی کرد اگر پا بر سر کوی جفا محکم</p>		<p>بجوش ایل که خامی را دوائی میتوان کرد بلاک عشق تغیر موایی میتوان کرد زبان خود مکن بیع و شرفی میتوان کرد فدای چشم کافر با جبرائی میتوان کرد تمنائی غم مرد آزمائی میتوان کرد وفا خاطر نشان بیوفائی میتوان کرد</p>
	<p>ظهیری مدعی را که نباشد بر دلت دتی اثر را دست فرسود دعائی میتوان کرد</p>	
<p>ای بخت وقت ناز رست ناز کن از حرف تلخ باش زبانی بکامش ایام مبنیوائی و شر مروگی گذشت ترتیب شکر نعمت عیش وصال ده جان در تن اثر زد دعا که ایم دوش</p>		<p>در بای کام برخ امید باز کن دستی بخوان نقل تمنا در از کن گلگشت ذوق در چین گوی ساز کن در بای شکوه غم هجران فرزند کن برخیز بر جایزه دشمن ناز کن</p>

ای دیده رخت گریه ز منزل برون ننگین	ای لب برای خنده تو هم جامی باز کن
	<p>بخت بلند پای ظهوری موافق است خود را مگر بیاس کسی سرفراز کن</p>
<p>خدا یا ویرشد از فونمال وصل بر چین نمی افتد برون این اخگر سحر از گریه باینم تفت غم در جگر نگذاشت بیم آرزو دارم چو از کام تمنا زهر حسرت بیشتر جوشد بلای جنبش مکران نمیدانی تو ای ناصح ز دم خالی مبارکباد آخر شد سیه روزی مکس طبعی بروای غیر شهدی چاشنی مهکین از انستان که روید سدره از پای گیاه و</p>	<p>ز باغ چهره گل در گریه بان نظر چین درون سینه تلکی داغ دل بر یک گریه چین بزرگ گریه شادی ز دل حسرت بدر چین چه حاصل و تخیل بوبه از تنگ شکر چین مکن منع من از غمت جگر در غشتر چین توان در سایه شام شبستانم سحر چین سمندر میخواند شعلها بر بال و پر چین مینگرست خبر کوتاه و ستانرا اثر چین</p>
	<p>ظهوری عشق و پیری خنده دارند چوستان ز بیابانی لب حسرت برای گریه بر چین *</p>
<p>چومی بنیم ندارد آنقدر قدر گناه من همه سیم ندارم هیچ در تقصیر تقصیر چنین باله اگر در غمت بر خوشی شاید شراب آمد حلال اثبات این زبم نشاط آن اگر در کشتنم دشمن فشار پای بامرم چو از دیجوری جوران شرک عا میسری</p>	<p>که بند راه بر امید من امید گاه من مگر عفو ترا روزی بکار آید گناه من که روز مفتی را بر من کند انسال و ماه من که باشد از کف من همچو تو قاضی گواه من ندارد هیچکس در دستداری تنگاه من توان اندازد برداشت از در سایه من</p>

به پیش دیده را از روی خوبان هست سرشکار	تفاضل را کمین فرموده در پاس نگاه من
ببشقت غم ظهوری جمله عالم را قدم دادم	کنون سیاح گرد و نم طاب آورده آه من
ببین سبکبینی غم کوله بار کوه کاه من ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید فزون از کوهن در کشتی عشقیم اگر بودی لب ناصح بجا موشی ز من نزدیک کی باشد در دگرگامی تری برخاشک افتد اگر چشمم دلم کم کرده راهی تا خم آنظره آوردم بفرق نخل خرم ابر تر کو خمیه بر کن بخورد و دود دل هر جا که میاید نیاید	محبت خامیم امن خطرنا در پناه من که در طوفان محشر بهنجیز دگر داده من بنودی سختی کوشش برون از برگ کاه من که گرد بر سر من دو تر شد غیر خواه من که خورد دست آب از روی عرفا کی نگاه من پریشان نیست در اثبات انمینی گواه من ز جو برق دارد بهره نقصان گیاه من بیا بگذرای مشاطه ز نقش رآب آه من
دری از خنده بگری ظهوری نشک لب نشین	نیاوردی بکف مستی گلی از گریه کاه من
بدست مرگ حاشا جیب عجم کی توان دین بفرقم سایه عشرت نینقاد از بهی روزی سرت گردم دلم خون شد و نیت پندار چه زمینده است در کوی دفان ز کس قبا بای ز دعوی های بیجا عقل لب بست خوشام به تبیی که اشک آورد دین بر یکدیگر چید	میسر تا نگر دو دهنی در دست پچیدن بزیر دشنه غم تا کی چون بید لرزیدن بصد عذر آشتی کردن و گزاف خویش زچیدن بدامان از رخ پشمینه پوشان خاک برچیدن میسر شد بدست شوق گوش حرف نالیدن شمرم طعننا بر برهن درت پرستیدن

<p>بوزن بیستون می آیم افزون در وزن</p>	<p>اگر فریاد را با من توان در عشق نجین</p>
<p>نصیحت های عاشق گوش کردن از توبی پروا چنان خوش منماید که ز ظهوری نپند نشین</p>	
<p>در دل آماجست مرگان شکن مایه در کار سیل اشک کن دفر ناموس در قلزم بشوی ریش کردی سینه تاثیر نیستم مرد ملامت های خلق منزما در سنبیل کاکل رو است</p>	<p>خارا ز پا در کش و در جان شکن موجها از سینه عمان شکن شیشه امید بر بندان شکن در لب بیچارگی افغان شکن مهر دج صبر را پنهان شکن باغبان کو عطر در ریحان شکن</p>
<p>باد تیری غنچه دل را نوخت رو ظهوری در جگر پیکان شکن</p>	
<p>حدیث کام میرفت از زبان هوا هوس بیرون معاذ الله که باشد دست دست شخته حیرت بنزل کے تواند بر دمحمل از گرا بنباری نمال بوستان وصل بند و میوه شافی خزان آرد با استقبال از هر خار گلزاری بیزم وصل طالع میبرد یکبار حریفانرا</p>	<p>اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون خوشا حال کسی که در خود را از هوس بیرون بریزد راه رو بار صد اگر از جرس بیرون که باشد چیدنش زاندا از هاشمی سر بیرون اگر آید صفیر بلبل باز نفس بیرون بغیر از من نخواهد ماند کوه سحر بیرون</p>
<p>طهوری از برای جاتنا وقت مییابد مبادا پانند از سینه حسرت یک نفس بیرون</p>	

دست رود بر سینه سختی کشان آسان مزن	دست عهدی سنگ بر پائیه پیمان مزن
دست دعوی عشوّه از ترکش مرگان مزن	موشمارفتند و طاقتها سپر انداختند
یا سنان طعنه بر جانهای مبتابان مزن	یا کند طره را از بچ و تاب آور برون
قرعہ بیچارگی بر محنت هجران مزن	بر بساط وصل ایدل فال و طالع خوش
خارجینا نرا صلاهی گلشن رضوان مزن	لی نصیبی و اعطا از غرت و غواری وین
میشود در اهت غلط بر کوچه سامان مزن	ایکے میخواستی کبوی کامرانی پی بری

چنگ بزم غم ظهوری عالمی را هوش برد
 هر زمان بر تار آسم زخمه افغان مزن

بگذاشتم به عیان مدعا برو	تا که دعا خورم ز تو ای یونفا برو
ما و انکرده ایم لب از پیش یابرو	آهنما که در قفا تو گفتیم و گفتندیم
بیگانه ام و دگر بردای آشنا برو	دشمن نکرد آنچه تو کردی بدوستی
نشین بر و برو بردای یونفا برو	امید ضایع نیست و گریه نیست
خیزی بزور کام و زبان ای عابرو	حالا خود از توقع دشنام فارغیم
هستند بخودان دگرای صبا برو	بر خود حرام کرده مشام شمیم او
ای دل اگر بضره توانی زجا برو	ترسم که هیچ جایی نگردد بر مفقودت

غیر از سفر علاج نداری بلاج چند
 مردی از رشک غیر ظهوری بیابرو

لااله الا پرایه از رنگینی گلزار او	سودر اسیر پایه از دلائی بازار او
تلفی از شیرین بانی نیست در گنقار	گفتندی ز هر حرفان شکر نوش حیات

<p>درک حسش نیست مکن تیر بنیان جان خیز نیست عاشق را بخبر افزونی غم طلبه چون کشد با ناله لبش شکوه میزند فرو سینه گردید از خزان اش ناخن جیت شیا راه او شکل که بکشاید میان جستجو تیغ پیش از توبه این ندی میبایک انداخت مستی در پایه پستی نماند از میفروش نی همین زنا پرچیدست بر تیغ تیغ گر دش گردون نشد هر روز بر زمین</p>	<p>بر میگرد و نگه افتد چه بر خضار او صرفه او گر نباشد در غمش غمخوار او خوش فراح افتاده عاشق نامه مقدار جوش کرد از شعله درخش جان دل آتیار او گر نه بند و خویش را بشکیر بر انوار او میدید گویا اثر بر عکس استغفار او میشود عالی نترادی ظاهر از اطوار او بر همین کوتا بر آرم سجو از ناز او کیست در عالم که قبالش نشد ادبار او</p>
--	--

مرهم خاموشی بر دیش گوش من نهاد

مرحبا ناصح ظهوری گشته منت دار او

<p>خاکمال صبر را از جلوه زفتار او کی بسی چرخ می خنبد از جا آفتاب تا میسرا از رشک خود پست بر انغم بر رهش تجانه سازد دیده بر درون سفید دوش بر هم باغبان چشمی بجدی ده شکر باید پیش ازین شاید رود و شیر تا صغیر گشت مست حق با اوست بودار بر گرد ایان خشمت جمشیدی گرد طیر</p>	<p>گو شمال هوشا در عهده گرفتار او جای و امیکرداگر در سایه دیوار او چشم دارم پریشانی از زگیس بیار او بت هوس دارد که بند و بر میان ناز او دسته گل خود بخود میروید از دست او رفته تا مغرول و جان احت از آزار او دوستی ننگر گواه اوست دعوی دار او بخش اگر میگرد و قدر خویش مقیدار او</p>
---	---

گشته کرسی از برای با بایم دار	پایه از پایه منصور عالی تر بود
سادگی بنگر ظهور می شاد میدارم را کو چو من هر کار را خود کرده ام در کار او	
شدت پایه تنگ در و مایه داری صبا کیست ز جولا نگشت بهاری کو دربغ و درد با خراجش اختیاری کو برای پای از راه تو لوک خاری کو نهاده غم بکمی روی نغمساری کو سپهر عالم عشقم می قرار می کو برای نقد شکیبایم عیاری کو که درو میدهم دام اعتباری کو بیامبیکده زین خود تر حصاری کو	برای منفر جگر مانع سینه داری کو نهاده پا نگه از شوق تو تیا بکاب ز کف هنوز زلفت اختیار برون برای جیب زباغ تو نیست برگ گل دوا کیست که در دم زیاده تر گرد دست تشنه چاکش گرش قرار می ست بجوش کوره اکسیر که چه گر شتم ز زمین ناله در آورده ام برون لبها بدفع لشکر غم بهای خم بنگر
هنوز گوش ظهوری بنا صحن دار چو من ز صبر شکیب تو شرمساری کو	
نگه از دیگران تغافل کو عشق را نیم جو تحمل کو رنگ گلنار و بوی سنبل کو عقل را خفت تزلزل کو اشک را ز هر تعلل کو	از مدارا بگو تعادل کو چه تحمل که حسن خرمین کرد بانغبان رنگ و بو اگر نیست عشق در پایه ثبات نشست شوق اگر بر زخمت بخت جگر

ای خوش آنانکه آه طره کشید شکر هندیان دلم را برد مسکه از صبح و شام خود مانم	در نفس پیچ و تاب کامل کو نمک لولیان کابل کو صبح پروانه شام بابل کو
ای ظهوری گرسنه چشمی چند سیری نعمت تو کل کو	
این دل دیوانه را نبکر و تدبیر او کیست که کعبه شکر غایت شایسته کند نودق نظر بازیت حلقه فترک کو و عده ملکین گران گشت سبک از غدا از رگ و پی هر طرف بهیوده تا بد طنا ساده فغانان او ناله یکدست خویش تقصیر چون جابست بنای آب	از رگ و پی خویش را کرده زنجیر او یافته از ناله دام درد و آگیر او هر بن مودیده بر تن نخییر او اینهمه تعجیل او انیمه تاخیر او خمیه جان را ستون گرد و از تیر او بلبل و پرکاری صوت بم و زریار او رودن میشود آلت تعمیر او
برو ظهوری از حد شرم و حیا پیش پس تا بکی از خود کشتی نخلت تقصیر او	
گلرخی ساقیت حرف لاله و گل میشوند از پریشانی زبان گوش عاجز می شود می نهد از بهت بیدار خجستان حرص و آرز نامم گردند آشنائی را بجان بیکانگی خشم و نازش کرد و اگر منع نگه از گفتگو	بلبله گر بادت از شیشه قفل میشوند داستان لعل نیمه جان حرف گلگل میشوند سرخواب افسانه صبر تو گل میشوند بر مدارا شان مدار آمد تطاول میشوند گفتنیها آنچه خواهی از فاعل میشوند

میشود هر طفل در صبر و شکیبایی ب من پیشکار نهنگ است یکمیان سحر و فسون	گریه ایوبی ز نهم لایب تحمل می شود در درکن دیدیم جادو سحر بابل می شود
---	---

از ظهوری بیخ در گذر که بی تقصیریت گاهی اگر گویم که میوزم تعلل می شود	
---	--

صیدی درین نخچیر که کو لایق نخچیر او آورده چون عشق و خنجر عقل خود کو برد او در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیده ام بر تلخی زهرش نشین بر لذت شکر مر و عشقست میر کاروان با نیم از پس ماندگان گر دو پند آسمان کتان مستانی اگر تمکین خوش است از بیدلان یا نصیب کسین نازم فقیه شهر را در شرع دارد و جعلها از دایه دوران نکر طفلان کام دل سچوش نسرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر	در خون شش پیش می تیم این چشم زخم تیر او افتاده در کون و مکان شمشیر بر نخچیر او تقدیم خواهم بر همه فریاد از تا خیر او بخشم بر دس گنج او ویرانی تعمیر او ایوا همین خود را چنان استبست به شکیب او سر خم شوقی شود یک ره گریبان گیر او آندل که در شادی غم فسیده کس تقصیر او در جمعه مستان مگر فکری کند ز دیویر او گر دیده شیرین تر بخون پر کرده بی شیر او بر شعله داغش بجای صداغ دل توفیر او
---	--

از خود ظهوری کو بی لاف تمنایا بلی انگاره اش از تنغ شد کو جو تا شیر او	
--	--

نداری بهره از کفر عشق ای دل مسلمان شو چو بیدردان تمامی عمر در زینت بسر بردی بفکر زانالی باش و بر کام و زبان رجی	انگیزی جمع خود را دای بر حالت پریشان شو ز بی غفلت نهی غفلت پشیمان پشیمان شو سراغ چاک کن شرمندۀ حبیب گریبان شو
---	---

نجات میکشی فردا سباد از مرگ کان باش بسوزد تا محرومی نباشد پاس اغیارت چه هر گرمی که اسباب دکانداری کنی در هم گدائی از گدایان چشم خواهش بر نیازد بغرلت بر رخ مردم در الفت چه می بند بسان موج باروی شناکتا به سحر خشم	بیتغ تیز دستی جان برافشان شهیدان شو بزیر شعله تیغی سپند چشم حیران شو شراری در جگرش آتش کالای کان شو شود تا حیر چشم آرزو مهان سلطان شو تبرس از صحت خود که توان از خوشنشان شو حباب آسا بخوابان دیده و فغان ز طوفان شو
---	--

ظهوری در مصاف نفس نامی بر نیادری نغمه خوانی ز خوشست از مطربان زه الحان شو	
--	--

با ما چه خوش بصر نه شود صرف نیاز او معمور باد دل چقدر جان قیمتی مشکل که الفتش به جوین پاکسی سد محمود از غلامی خود باد شاه بود دست تپ هوس شده کوزه ز نضال دانمی نهاده دست غمش بر دلم بل بهتر نهاد شال مرا از حریر غیر ای شیخ اگر بجلوت عاشق گذر کنی	بیچاره آنکه نخت ندارد نیاز او آماده کرد در هوس ترک نیاز او ایکاش میرسد بمن آحر نیاز او وقتی که خواجگانه نشستی آیار او نشر کشیده تا مرقه های دراز او مهری نداشت درج گهرهای راز او گویا نکرده پر غلطی امتیاز او گر دو حقیقت تو مرید مجاز او
---	--

راحت زمین محنت او مغرور است نازم بدبغهای ظهوری گداز او	
---	--

هر طرف سبای خلقی بر سر میدان تو از خم صد خنجر هر یک جنبش مرگان تو	
--	--

<p> هست خوبان گرام شهیدان دگر تحت شاهی چون نهادن بر شاهی حسن آتش افسرد دل بر سر کوسیت حرام بنرخت خایه صبر شکیب ناقضا باغ و بستان را با میدی چشم انگن اوم یک خدنگ ماریم در کار یا کوزفته باش آرزوی ناوکی گر بخیت در جاکم است تا بساط آرزوی صل بریم چیدیم </p>	<p> تیغ بی پنجار میرانید بر پیکان تو حیرت تا دوخت چشم داد بر ایوان تو شعله بر در دست باد کوشه دلمان تو خاک می آرد مگر از کوی چه پیمان تو جان فدایت جای بسیارست زندان تو صید لایعترز را دارد شکارستان تو نیست بکی دل پرست از حسرت پیکان تو آن مهر و سامان ندارد بی سر سامان تو </p>
<p> راز دل ظاهر ظهوری میکند دیوانه است گرد بنالش نفی عشو نه پنهان تو </p>	
<p> کو بازونی که زور زند بر پیکان تو گاهی اگر تو هم گدزی میکنی بدل بر عمر خویش رحم بدو تو دیده ام یکیک بمین مهر و وفا میشود وفا خشک است جلوه سازی شمشاد و نمنا از قصه ات مقدمه گویان گرفته اند با گفتگوی غمخیز زبان مرا چکار دستی پری نداشتم از کیسه تنهی گویند صد نشان نشانم نمیشود </p>	<p> کارم چه سخت کرده بزمی زبان تو من در دل تو هم گزیم در زمان تو از شرم خویش را انیم هم زبان تو داریم وعده که بخویش از زبان تو گردیده سدره کمنه ز نخل جوان تو هر دوستان مقدمه داستان تو پروای جان خویش ندارم بجان تو تا سود من شرک نشد بازبان تو میخوایم که از تو بر پرسم نشان تو </p>

اگر آسمان سجود ظهیری کند منور بر تافت بار سجده آستان تو		
سماع ملک و ملک بر در ترانه تو ز اهل حسن کسی نتج نمیتواند گفت تر از زیدین هر روز من علاجی نیست رسد بکام ز یک وعده تهر از خانه عجب که رام شود صبر شیر جو صلکان چه بنفش است که این بال بستگان دارند چه اختلاج تبلقین نخبه بیداران	جمیع زهر و مریع از می شبانه تو زمانه و گران نیست در زمانه تو بناز خانه من گشته ناز خانه تو هلاک میکند آخر مرا بهانه تو چو از نگاه رمد چشم اهدانه تو بجشم دلم تو خوش کرده اند دانه تو بست مایه خواب پسین فسانه تو	
همیشه باد ظهوری دلت بدر آباد برات ناله نوشتند بر خزان تو		
نزن حرف تحمل ناصحا مرد تحمل کو مرا هم میکشد نازک بغش حسن از نام حرم را حلقه بگرفت در می کشود بر دیم گریبان تحمل خاک خواهد گشت بلبل را بیکبار این چنین بستی در امید بر دیم	تعقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو مدارا بر میتا بدو لم تا بطلاول کو همان بیج و نام حلقه های لغت کاکل کو هوا داران خدا تا کنه پیر این گل کو سرت گردم چه واقع شد نگاه از تغافل کو	
نیایی نغمه سخی چون ظهوری در خراسانم نگاهش دایمین هندست گل بسیار بلبل کو		
ز قوط وصل زگر قوط خود و خواب شده	چو مو بر آتش ایام بیج و تاب شده	

<p>که تا رو بود نگه بر رخس نقاب شده بفکر بستن چشم نگه حجاب شده چه خواب خاطر معمور من خواب شده نماند تیرگی سایه آفتاب شده بصد فسانه رگ گردنم خواب شده ز دست عشق که صد کوشش برآب شده برای خاطر من حیرت انتخاب شده بگفت غیر بن مرحمت عتاب شده جفا و جور بمن موبو حساب شده کجاست جنس کسا و وفا که باب شده</p>	<p>ترا آه چه با فم عشق زیبا نیست چه حالتست که می بینیم نمی بینیم امید واری صد گنج خنده ام بر هم بصبح روشنی میتوان تکلف کرد سر غرور من و پای نخت بیداران هوای کعبه روی در سرت که افتاد بدیگران هوس برگزیده ارزانی گرانی و سبکی بر نمیتوانم یافت چه فرق غیر اگر بی حساب خود مانده است قریب بشتی از باب اضطراب خرد</p>
--	--

بزم بار سخن پشت بر ظهوری هست

نیشسته روی برو قابل خضاب شده

<p>هر چه بر جامیدی بجا مانده آب از سر چشمه فرو مانده بیش ازین تشویش استغنا مانده می شوم ضائع بخویشم مانده خرج در عشقت با و مجرا مانده سیل اشکم را در گره پنا مانده ایچیکس را بهلوی خود جا مانده</p>	<p>جزبه بنیا کحل خاک مانده تشنگان و عده امر و را مانده داده حق عجز مرا خوش قدرتی کرده ام سعی و تو صاحب شتی از حیات خود نکر دست انچه خضر در گذشتن بنگه شده در از حرف بهلودار از کس نشنوی</p>
---	---

<p>پاس عرض مال بر گشته فرض گشتم از بالای رضوان منفعیل مشتیری زین کیسه بر تر بادیش نقش شیرین ناز کستای کوکهن</p>	<p>خواجہ کو عرض خنود و دیبامده باقدرش کوسدره را بالامده نفت در جان بیعانه سودامده اینچنینش تکبیر بر خارامده</p>
<p>از طه‌وری خرقه شوی یا دیگر آتش آلالیش در یامده</p>	
<p>بر روزیستی شب هجران ندیده بگذار پهلوی تو نشینم بکام ترسم که نجیه سوزن سوا یم زند ترسم کشتی ملاست صبر سکون سرخپه نماند کن رخ بام دگر بر مرگ رشک غیر تیان اصلا مده می گاهم از تغافل و دنیا لم از نگاه پیشم دگر حکایت شیرین زبان مگو</p>	<p>جمعت خاطر تو پریشان ندیده از عجز من کبر در مان ندیده ایواسے بر تو عشوہ پنهان ندیده ای پندگو تو جنبش مرگان ندیده چنینم بدو رچاک گریان ندیده آنکست حیث در تہ دندان ندیده جو ز نمان و لطف نمایان ندیده شد تلخ نوش من شکریستان ندیده</p>
<p>تکلیف طرف باغ طه‌وری چه میکنی رحمت بر تو گوشه زندان ندیده</p>	
<p>خوش فانی از فکر ای آشنا بیکانه در کوره بیعتی خامت خوش جان دل بر لبی تو بیکانگان در سیر باغ و بوستان</p>	<p>بیکانه شد درد از دوا ای آشنا بیکانه زین گمتر با دوا ای آشنا بیکانه منع صبا منع صبا ای آشنا بیکانه</p>

<p>جان منی در میان نزع جدایی شدی دار زبان رشک است درازی سخن خوریم عمری خون خود از آنچه قصیر آمد بارستان این دشمنی با دشمنان این دست</p>	<p>داد از جفا داد از جفا ای آشنا بیکانه آوید بهین این با بر ای آشنا بیکانه نظا بهر نش تقصیر ما ای آشنا بیکانه بیکانه ای آشنا ای آشنا بیکانه</p>
<p>پیش خیالت از خیال لرزد ظهوری در دعا اغیار و عرصه های آشنا بیکانه</p>	
<p>شب کرده بود مه شب سافر کشیده خاشاک صبر و مدد بانلک میرساند خندان و تازه روی ترکین همگشت بگرداختیم چون مستم و سمر می کشیم گم گشتگان براه سکندر نمیروند در فصل وصل غیر فرو برده دست او در مانده علاج لب تشنگ خود شده است</p>	<p>با در باش غمزه خنجر کشیده از گونهای شعله با خنجر کشیده از گریه گاه اشک بخون در کشیده از خط خطی مهر و وفا در کشیده بگذارد جوت منت بهر کشیده نبشت نقش مهره ششدر کشیده همچون در بلبله از تره ترکشیده</p>
<p>کی هدم ظهوری آلوده میشود دامان آب سبز فرم و کوششیده</p>	
<p>عشق را شان دگر از نازده غیبه را دل گرچه عکس آورده شد و کیل من نیازه آسوده ام طرح میگردند رخ یاران من</p>	<p>سحر را همدوشی اعجاز زده کرده هموی بزودی بازده اختیار خود بدست نازده چرخ دون کو کام فرزین بازده</p>

دیوان بهروری

۱۱۱

<p>خنده شاید که بردار و طلب صاحب تصنیف تو در علم عشق ناصر آخِر و بزین بر طعن من ای که طبل در نفس بروی مبالغ</p>	<p>گریه از چشم تر پرواز ده شرح رسوائی مخمّر راز ده نای طوق قمری دل باز ده رشته داری خصلت پرواز ده</p>
<p>سازش شاید ظهوری شبنوی گوشمال طالع ناساز ده</p>	
<p>ترکوی بادشمنی گنجا بجای که چه ز باغ طره فراق تو خلق چون نکشد بغیر دین و فیضیت آنچه لائق است به پیش در دو تو از دست ناکه دکنم مگر که آمدنی در دل تو افتاد است به سوسه غبشی لعل تو شهرتی کرده است بطالع و گران نعم معشرت آبتن جهان فراخی اینجا گنجد در حبیب ز مغر شهر و غم روزگار خوان گلشن بغیر خدمت درگاه شاه متنازم بهند عشق بر ابرویم شکر کم کرد</p>	<p>بنیر بسته جبین سر از گدایم چه کدام روز منتی سری از خدایم چه بیا و پرده بر اندازد و نهایم چه ز پریش نفسم و اگر فتنه پایم چه و گرنه عاشق و امزش من برایم چه ز منعمان و رخ شهر بر گدایم چه سیاه روز و من از صبح شام زایم چه بر کشیده ترا تنگی قیامی که چه غم فراق و دین طرف تنگنایم چه بغرض شاه که شتم فرق عیش سایی که چه من و غزال کن آهوی خطایم چه</p>
<p>مبر امید ظهوری که عقل ناقص رخت نمیزنی در عشق گر بکشای که چه</p>	

<p>سکون مجبوی مرغ طاقیت ضطر اشبه ز مشک خوی تو در شک بوی گشته گره بهار بستر بالین بخت بیداری زبان چو بازگرم گوشها شوند قوج بکوی حسن تو گره زه را فتا و گذر جگر ز لذت داغ تو باد بر خوردار کتان طاقیت دل خوش رخنه سمور ز شوق دیدت از بسکه بزرگتر شستم خموشی تو مرا بر سوال می آرد رساله گاه که تو در نوشتن بود فتا که گری مضمون بخنده ام برین</p>	<p>با حلاط در آفت احتیاب شده ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده که از فسانه باغ زخت بخواب شده بوصف زگرگست منت سخن شراب شده نکرده طی قدم چند آفتاب شده چنانکه کام زهر تو کامیاب شده خراب و عده گلگشت ماهتاب شده فضای گریه بهم مر سیر حباب شده تغافل تو برایش مگر جواب شده ز فصل فصل دل آزر و گی کتاب شده کبوتر از قف غمنا مرا م کتاب شده</p>
<p>قراریافت ظهیری وظیفه و شام قرار داد و دعای تو مستجاب شده</p>	
<p>داد از حجب تو ای بر حرم حجت گوئی ریخت پرواز نگه دامان برقع بر فلک اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمد چن روز و گیرم شاید که دریا بدو مال کنج مشق فکر تنهایی بفرایدم رسید من کجا و آرزوی منی لب و لبش کجا</p>	<p>رحم بریا میکند دشمن مروت گوئی در جلالتش دیده تر را بحسرت گوئی دوستی از دوستی بر خویش تهمت گوئی کرده حاصل از فراق امید خست گوئی عاقبت کار تخمیل یافت صورت گوئی خویش را خرسند میدارم بحسرت گوئی</p>

<p>جان من با یکدیگر گریزند شرکت گونه طرح الفت را دل افکنند شش گونه</p>	<p>در خرید قیمت کالای بازار بلا آرمیدن شود آخر میدنهای و</p>
<p>غیرت از آئینه منع عکس را و در خمیخت گر ظهوری را خدا میداد غیرت گونه</p>	
<p>نیت بیمار تو پا در راه درافش منه حیث لب را بر حدیث عهد پناش منه نیت در هم گوش بر جوف پریشاش منه چشم او آلوده است این ابداناش منه گرچه از زبان او شن افسته از نفس منه مدعی گر ظاهری دارد نمایاش منه موفائی سخت شوارت آسانش منه</p>	<p>غیرت سرست و غمت در گریباناش منه نام عشق از مهر شرمی ز سرخج در بار ویده باشی آه علق آه کامل آه نیت اشک شوق خود بچید بید پاکان دل ندارد قیمتی در آندویم بسته میش در محبت بود میداید چکار آید نمود ترک پاکی میتوانی کرد بازی میکنی</p>
<p>عشوه پرکار در کار ظهوری میکنی ساده لوحی اندکی بسیار پیاش منه</p>	
<p>دارد جگر ز داغ محبت نشانه رقاصی رهم زده مطرب ترانه ساتی شکسته ام بجگه شیشه خانه ای سینه در نفس نکشیدی زبانه خواجه برق آه گهی تازیانه دیگر نماند بهر جدائی بهمانه</p>	<p>گر ویده ام بیکانه ز عشق بیکانه سر مستی هوس شده ساتی پایه هر دم بود که تخم مرم نمے شود افسر دگی و بال دم به یکس مباد جولان معشوق گرچه به باد زخمش شوق ز فقیه از میان که نباشیم در کنار</p>

<p>در راه جستجوی تو از خضر تقدیر در سبزه گاه اشک و در شان خنده باد و امواجی شوم تو گرد و خواب تلخ</p>	<p>در یوزه کرده ام قدیم ساکنان صد خرمین گهر که ستا ندیدان خوادم ز تلخ کامی خود گر فسانه</p>
<p>اقبال در برای ظهوری نیکشاد میداشت گریزیش آن آستانه</p>	
<p>همه تقصیر بهم و را س همه در غایب روز وصل تو نیست در دلم جاسه بیج چیز نماند تا که بگیا نه منت خوانند عالمی کشته چه پاک ترا ساکنان تو سر فرازانند در ره گریه دست شوق کو بستان</p>	<p>گر بدوری دمی سراس همه از سحر خیزی دعا س همه ای خوشا من توئی بجای همه راضیم من یا شناس همه نیم نازت خوتها س همه تاج فرقت خاکپا س همه تو شه بدوش باها س همه</p>
<p>تا ظهوری ز جمله پیش افتد باز گردید از بهاس همه</p>	
<p>از اسیران خود جدا شده نگه در پی تغافل نیست عطر در چین طره میدزدی بهر دامن نیا میگردیم بهر خود فال بد نیگیریم</p>	<p>همه بر جمی و جفا شده فارغ از فکر خونها شده آگه از دزدی صبا شده اینجه نازنین چرا شده که بگوئیم بی وفا شده</p>

<p>مبتلا گزیده مبتلا شده خبری نیست آشنا شده</p>	<p>صید و صیاد صید یکدیگرند حرف بیگانگی که میشود</p>	
	<p>خوش ظهوری ز راز میلاfi انیمه محرم از کجا شده</p>	
<p>شمع بدوران تو پروانه نخودله خورستی پیمانه هر قره را سبجه صد دانه دست بدست دل طغزلانه در بن هر موی پر چینه در لب ما شکوه بگانه</p>	<p>عشق ز سودای تو دیوانه از حنم تو سینه دریا کشان حیف که از شوق تو در خرج نیست سیر ز پران چه خوش آنید است دارم از آن روی بکنج خیال دیده شد امرو ز از آن آشنا</p>	
	<p>در خرم آن طره ظهوری کشید نچب شوریده تر از شانه</p>	
<p>داد از وصل تو داد ما بده رونق جنس کسا دما بده باب قفل بی کسا دما بده از حنم و اندوه زلف ما بده امتناج خاک و باد ما بده که شمال اعفت ما بده شکست سر و نهاد ما بده</p>	<p>اے مراد ما مراد ما بده گشته خوش افسرده ما را از وفا مروه دل در کج زندان خود تبرکب عیش لازم شد سفر آب با آتش ندارد آشتی دیر تر سائی زلفت شدیم پیش در بنج ز کج نیاید</p>	

روز و شب در آرزویت بنجوم	خویش را گاهی بیا و ما بده
از ظهوری نامراد میا بر بین اسے مراد ما مراد ما بده	
بر بخت تو هست هست گناه داغها امین از خطر نشوند سبستان شود زمین و زمان ذوق بیدار باد و خیز کنم کی شود رایت سپهر بلند مهر طریح ز کوه ماه کشد حکم غارت کند چو زر گس تو	وقت نظاره تو گشته نگاه بدلم تانیا ورنه پناه شوق کاکل چو داروم بر راه داد از حال من مباد آگاه فتنه قامت آورد چو سپاه عارضت گر کند رعایت ماه بر یکے دل دود هزار نگاه
صبر چرا افتد که میخواهی از ظهوری شکیب بحر میخواه	
هم تو کین و زرد کینه دار که چه میکشی خویش را چنان بین می بری ایندمه تدر از دل خنده در صفر ملکپاشیست از تو کس وعده نمیخواهد شکر میکن نگار بند توئی روز سیر تو عید گلزار است	هم تو غمخوار و غمگار که چه اینچنین میکنی کنار که چه نهی دل بیک قرار که چه دل نمیکنی نگار که چه میبری عرض انتظار که چه روی شهری بخون نگار که چه فردا حسب داده بهار که چه

<p>سج دریای گریه گیرد اوج شعله گریه غیر و افسرد بدرعا در لبش نهم و شام گل شد از جره راه موسم گل</p>	<p>غوطه نور جهره در غبار که چه اضطرابی باختیار که چه عاشق و ذوق اعتبار که چه قدیم قدیم استوار که چه</p>
<p>شاه هجران در منظوری بس ز نیلای زینهار که چه *</p>	
<p>بیای خانقاهی و برین میخانه آرائی خواب تا که در سنبیل و گل خواب بیدار نبود این چاک زری بهیچک جیب سیران علم شد شمع در حسن و فتا در عشق و ترش بشوخی که چه ذوق و عمارت بیای من دار بکنج و صمل خوابد که عیشت خانه آبادم</p>	<p>بساقی نازم و آن لجش پیانه آرائی بحرف روی و موی کرده ام افسانه آرائی بزنجیر تو زیند عشق را دیوانه آرائی نمی بینی تماش شعله در پردانه آرائی ببارغ آشنا میا کند بیکانه آرائی چه منیرید بگدایان ترا ویرانه آرائی</p>
<p>منظوری نوح دل پر گوهر شرم و جیادار نمیدانند غمخیز بیداران جانانه آرائی</p>	
<p>چو آمد رست از خود ایان بودای بتیابی برآمد و دو دخامی از میرای خچکان آری در راه عشق آگهی نیستی مانع مشدناصح من و مجنون ز یک تخیم و من میدانم خواهش ز فکر و دم در بچ و تاب زجای آن دارم</p>	<p>همه آراها بیعانه کالای بتیابی شنو از کوچه آسودگان غوغای بتیابی نباشد ناز یار آیا کرا یارای بتیابی که گردیدیم بر بکتیایه صحرا ی بتیابی مبادا در محراب آرام گیرد جای بتیابی</p>

مسلم گشته ام در اجتهاد عشق منجم بدست سعی در امان وصال عشوه برون آرد نمیاید مهم وصل اگر سامان بشود عجز مبتسق از کمالها اضطراب بل برون آید	که نبویسم برای بیدلان فتوی بتیابی کجا آید نیاید در میان گریابی بتیابی حوالت کن سرانجامش باستیلای بتیابی چه حیرت گریس ورون کنم احیای بتیابی
---	---

ظهوری صد خط در ساحل صبر سکون دار

نگردی با هیای ماهی دریای بتیابی

معز عاشق خانه دیوانگی سیر گاه به از پی فرشت باز کن خلوت سرای انس را از غم منذرانگی سوز و خرد آشنای عاتقان بایزدند در سرای عقل خواب آلوده را	عاقله دیوانه دیوانگی گوشه کاشانه دیوانگی در بوخت خانه دیوانگی بایدش پروانه دیوانگی گریه شدی بگیانه دیوانگی گوش کن افانه دیوانگی
--	--

بر ظهوری در ازل پیوده اند

باده میانه دیوانگی

کمی خوشم و آنکه ز من سخن بکشد چو میتوان بدار از من لقمه برون صنم ز مو تیو تعویذ اگر کند تازی غریب شهر تو هر کس که گشته دیوارش مرقت رفتن باغ و بهار میرسد	ز خویش پاکبشی تا سری بمن بکشی چه میشود که بغضم زانجمن بکشد کمی مضائقه زنا بر بهمن بکشد سیان خاطر و اندیشه وطن بکشی که رنگ و بوی خود از لاله دهن بکشی
--	--

<p>شود ز اهل نیاز اقبال من معلوم هلاک گیرام ایستوق چشمه بیار رحسرت تو چنان مرده ام که باید مرد</p>	<p>گهی که من شوی و ناز خوشیتن بکشی مکن که خنده من از لب و دهن بکشی سوز ز رشته آسم اگر کفن بکشی</p>
<p>اگر آن محسب خطوری باین سبک و حی تمام جان شده چند بار تن بکشی</p>	
<p>گزیدم گوشه خلوت و گاندام برآورد بهرت کاشکے تحقیق حال من نغمه بود عنان اختیار از دست نام کا خود گم توانم دست و پایی زد کم که معرفت باقی میسی کو کائنات عسلج عشق آموزد ز دهرقان اجل منصور کشت در کوی اگر یارم تو باشی سبب افلاک ترابم باین افسانه که عشق دارم و دینجوی خوش امی و اعطایا پر دختی از سایه طوط</p>	<p>خزیدم عسوه طاعت زیا کلام برآورد بدست حسرت و دای و فدا دارم برآورد مبارک باد غزل و نصب از کام برآورد بهر بودم در آوردی زهر تارم برآورد کنم تازم به پر پیروز بیاورم برآورد فشانم تخم سر بر خاک و انبارم برآورد کشیدم کوفه غم بر دل سبکبارم برآورد نکردم حسرتی در خواب بیدارم برآورد نصو این ترا که پای دیوارم برآورد</p>
<p>نمیدانم که هرگز با خطوری بوده ام یا بانگ روز از یاران چه بیاورم برآورد</p>	
<p>بکفیت نکرد آشنایان ساقی باین مستی که از مسجد و محراب گم کردم چراغ آفتاب شمع در راه مرده میدند</p>	<p>اگر بیان درستی نوش کن بپایه ساقی نکردم گم بهر خویش راه خانه ساقی برافروزد زرتاب باده چون پدای ساقی</p>

<p>بکار میکشان از زاهدان خبری نمی افتد حرفها را بقل با ده خوش و دامن دوست بنام از صبحی کردگان بخت نیدارم</p>	<p>که در زنجیر دارد تو به را دیوانه ساقی نه این غمت زاهد صیفت بے فایده ساقی و رع خوش مست خواب فتاد از فسانه قی</p>
<p>نعلوری از خا حور و کوش تا برون آئی رست یکاش می افتاد بر کاشانه قی</p>	
<p>خوف ماه روی کرده ام افسانه آرائی خم چشم و قفیل میکنم در یوزه از لبا آبه از شعله محبتی باشک از قطره جاس جنونش را بروی آبا گر بخوبی کنون بود چراغ گشت روشن از خوشانی ترمی بود ز عریانی بهامید دیدم از عشق مبدی ترا شنیدم ز خاطر آرزوی مهرم حجت بجز فرم تا نهد گشتی زبان گفتگو بستم سخن پرایه لنگان که به سرمایه کوران گلی بودی شدی نایع بهایت باد آواز</p>	<p>سبار کباد خواب خلق را خورشید سیاه تراوش کرده از مرگات این شور و ریگ که دارد چرخ را زور سیاه و سینه فرس با بوشیم شهرت گریه گردیدست صحر ز به خورشید داعم از گدا و دست بالا ملی در کار بود این پرده پوشیام سوا ز بهی آسوی کردم غم غمش سینه آرا برون کردم ز خلوت خویش را رستم ز تنه بگفتا ز تو گویائی بدیدار تو نمیان سمن بوی سنبلی موی و شمشاد پالان</p>
<p>نعلوری حدیث میخانه دارد صفا خواهد بدوش افکنده تقوی را ارطای لای بالان</p>	
<p>برای طاعتش بگر بخون از ضو کردی شدی آب انقباش شرمندگی هرگز هم پوش</p>	<p>خم طاق حرم گر حدیث ابروی او کردی اگر بازنگ و بدوش کل حدیث رنگ و بو کردی</p>

<p>حریفان هست از وقت زار کشاد چه بیستی تمنای نزار و غیر غیر راحت اندوزی از شوق و دیگر و باشد ازین پاکیزه تر دیم طراوتهای غمخیزه است از جود محبت باند از شادش خجسته از خرقه بر چید</p>	<p>چه بودی گر صلاح زاهدان نمنه خوردی چه دانی شیم اگر درد و دوا می آرد کردی نگه را که به بایستی از پیشمست شو کردی سکندر کو که خاک بگذارت آرد کردی گراز دست نمک کجا بجیش من فرو کردی</p>
<p>پرسیدی اگر حال سخن از راز خاموشی ظهوری را ز لب قفل زبان گفتگو کردی</p>	
<p>بشهر عزت از در بهار دارم بر آورده همین توبه کار نامم بر دارم در افکندی کجا کاهی بوزن من کجا کوی من است رسانیدم لب خوشن مشور قبول خود بحدائق سخن گفتن شمع علم را ضایع زبانی که حدیث بخیر آورست طبع او</p>	<p>بر آمد شور منصوری با ظهام در آورده تسبیح خوانانم بنیادم در آورده مبلغ در نمی آید بقدر دارم در آورده چه خوش از منکری ستم با دارم در آورده لب از گفتار فاسد بدارم در آورده باین عزت ز لب یاری با غیام در آورده</p>
<p>میتا شو ظهوری قرده رسوائی دارم زوید نهایی پنهانی با ظلام دارم در آورده</p>	
<p>زبان معشوق ده در زار بدلا میگوی اگر چشم تو گل گشته خار گل می بین نگاه محرم اگر کرده نکه میکن گداز بیکانه در آشفتنی کنی خود را</p>	<p>ز مدعا خبری بجز مدعا میگوی گذشت درد اگر از دوا و دوا میگوی سخن اگر شده بیکانه آشنا میگوی بهم بر آمدن طره دوتا میگوی</p>

<p>بتی مگر نیکت عمار خداوندی شکستہ دل نشوی از دست عہد ان بران لب شکرین چو شبنم بخار راہ تو بر سر بخت این سنش</p>	<p>قبول نبدگی مطلب خدا میگوی علاج جور و جفا میشود و دعا میگوی در معاوضہ باز کن دعا میگوی مکن ملاحظہ در چشم تو تیا میگوی</p>
<p>لمی کہ روش ظہوری زبا نہ کردی پا تو خویش را پس ازین صائب دعا میگوی</p>	
<p>چون جنون گشت عقل تدبیری در کمین گاہ آہویت شیران نعرش پا سے بر سر کویت در سفر ہای درد و اندوہت راز پنہانیت بہم پیچید خیال دردت چو ترک تعین کرد بختہ تر گشتہ ام ز فقرہ خام عتد در خوانیم گریست فرو بخت بیدار ز زنجوی جنون</p>	<p>از خم طردہ تو زنجیر سے مردہ در آرزوی پنچیر سے دستگیر جوانی و پیر سے نالہ ایوار و آہ شگیر سے در بہم قصای تقریر سے منصب نالہ شد زبان گیر سے خالصم کرد عشق اکسیر سے وچ در دیدہ ہای تو فر سے آب بر روی خواب تعبیر سے</p>
<p>وضع تفسیر کن ظہوری چند عشق بادبران تفسیر سے</p>	
<p>دل بر آورده بال پرواز سے ہمہ تن گردنم ببلشک کند</p>	<p>کردہ کنجشک صید شہباز سے از خم طردہ دار و انداز سے</p>

	<p>زیر تیغی بر حسب گفتن صرف در صفت سیم اشک است کرده فارغ ز خار خار گلم داد از آن شوخ آه از آن تکمین ناز من هم بچاست مینخواهم</p>	<p>بر کشیدست خونم آواز سے جدا چشم گریه پر داز سے نم مگر کان یا سمن ساز سے کرده صد ناز کرده تاناز سے حسن ممتاز عشق ممتاز سے</p>
<p>تخن دل ز داغ در صبرست تا ظهوری ست خازن راز</p>		
	<p>اشک پر دازی کن از گوهر برآ همه از چاشنی گیران زهر داستان گردیده طوباست گشته خاکستر از افسردگی از خشن پوشان اطلس پوشش بش میتوان هم خمیه خورشید شد نغمه فساد بر بالیده دست</p>	<p>تشنه او گرد و از گوهر برآ تلخ شد شیرینی از شک برآ حرف خود در پیچ واز دفتر برآ در جگر کش شعله آخگر برآ یا سمن طبعی خاک پرور برآ وز زمین عشق نیلوفر برآ منفرگ شوازل فشر برآ</p>
<p>ره باو سرگشته گان سر میکنند چون ظهورن کم شود بر سر برآ</p>		
	<p>توبه گو که بیک ساغرش از جابری سوز حکمت ز صبا بر گل در بیان نظری داری از ارباب نظر نیست</p>	<p>آفت خرقه صلامی که بغیا ببری طره را گاهی اگر بر سر سودا ببری که نگاه همه کس تباشا ببری</p>

ما که باشیم که خوانیم ترا دلبز خوش با همه ناز و تکبر که باند از دلی خونهایم نگاهست مروت از	برادر دست تو میشد که دل از با بر از در سینه در آئی بروی شایر حق امروز مرا کاش بفر دایر
کار از گریه رود پیش طهوری بر خوش نیل و حیون نشوی قطره بدریا ببری	
تو چو خود دلبز کجا داری خلق بیگانه دل و دین اند چه درستی که در شکست نیت کار و بار و فاسق که دبد گریه بی طاقتان خود نازی یک جهان مرگ رو بنظر نند از تفاضل دمی نه غافل نشود ابرویت گره فرسا سنگ بر سینه غم تو صنم از فروغ تو خورده شوق خورشید	رشک بر نیت عشق مادی چه نظر های آفتاب داری توبه را مست مرعبا داری خویش را گرنه بر خبا داری ناشکیبا تر از صبا داری یکدمش گره خود جدا داری چه نطنه با حال مادی هم ز ابرو گره کشا داری جبهه کعبه سجده سادی در دل تنگ ذره جا داری
خواب دسته طهوری را حاجتش نار و اوداری	
اگر احوال با پرسیده باشی چه آسان کار ما دشوار کردی	نزد خیم خود خجل گردیده باشی بسی برگریا خندیده باشی

چکویم قصہ بتیابی دل سجا باشد شکایت ستینیت نیاز ما تواند گشت ہنسک نمیباشد گناہی بخود از خوشا روزیکہ جرم شام مارا	بروی تابہ ماہی دیدہ باشی اگر اشک زنج برچیدہ باشی غرور خویش اگر نخیدہ باشی مگر از صبر مار نخیدہ باشی بآن روی چو نہ بخشیدہ باشی
---	---

ظہوری نامہ داری بقاصد
چہ سیر تہا دران پیچیدہ باشد

ہست در عشق انیکہ ناز کسی باید از عقل رو بمبش آورد خود و صبر را ر بودہ تمام نغمہ پر داز مجلس آہست دست کوتاہ دولت ان کشید صید سیمغ عار میدارند الفت از احقر می خیزد	میشود عاشقی نیاز کسی تا حقیقت شود مجاز کسی عشوہ چشم نیم ناز کسی نالہای نفس نواز کسی دامن طرہ دراز کسی دیدہ بازست شاہباز کسی ذوق دارم ز احقر کسی
---	---

تا ظہوری ز خود گشت نہان

نشد از محرم ان راز کسی

ہم کردہ بانہار ان گس ہایہ کاری نہر بیج سینہ آمد سوز ہوس گدازی دیگر نیست سیمند معان شہدای کاران	ہم کردہ چہرہ بار پیمانہ لایہ کاری داغ از بخیل ترا و دُمر قباہ کاری تا اگلہ شیر شکم گردش تو از کاری
--	--

<p>آہم کہ شاخ سنبلیل تر بارک شترزد در منع بقیاری تا چند لب گردین از گردن سیران روئیده طوق نگید دافع و جگر نذر اندازید که گزیری در دو تو مہربان کرد و بمن ہمہ جانرا</p>	<p>در چین زلف کاکل کرد این گل کاری گلبرگ تر مباد آسب تراہ کاری اماہ عارضش اخط کرده بازہ کاری روز نخست آری فت این جواہ کاری فولاد کو بسازم موش بنالہ کاری</p>
<p>در مکتب محبت بر در ورق ظہوری اینجانی کشاید کار از رسالہ کاری</p>	
<p>بس است از دوستداران دوستدار لحد آرامگاه دیگران است فدائی عارض خوبی کرده یار حریت گرم خوان تفتہ جانیت بشکر خندہ ساتی کردہ در جام زہی بی اعتباری و محبت بشرطی ز جسم می آید بجام نسیم بوستان عشق جنبید</p>	<p>خوش است از میخان این نگاری قدری دادہ ام بر بقیاری طراوتہای گلہای مہاری کہ باز دسینہ برداغی کہ داری شراب تلخ را زین خوشگواری گرفتہ صبر و طاقت اعتباری کہ بر مرہم زندہ زخم کاری گل غرت شگفت از خار خواری</p>
<p>فریب وعدہ خواہم کہ گردد ظہوری را تخلص انتظاری</p>	
<p>از دولت درد و لنوارے کردیم تمام کار بارے</p>	<p>داریم چہ نالہ را بسازے از عشوہ چشم نیم نازے</p>

<p>نہشتہ زساده لوحی ما برروسے نیاز اشک غلطید راحت بر خود پسرا بنالہ در شیوہ عجز و نامرادی شہاے سیاہ ہجر خوانم</p>	<p>نقش نگہ کرشمہ سازے ترباد سر استین نازے در مغر گدا ختم گدازے داریم تلاش امتیازے افسانہ طرہ درازے</p>
<p>در نزد کشتہ ظہوری کو چون دل مال درست بازے</p>	
<p>از فلک بگذشت دیگر فرق پامال کسے روزہ ہجران سخت جانباہ خوش شوار بود بر فراق دائمی گو قمر غلطان مدعی وہ نیازم در نظر از یکدگر زیبا ترند مدعی راپس نشاندن گرچہ شگفت ترسم اگر کہ رجبی چشم زند بر توتیا</p>	<p>باز میر قصد دلم بر صوت غفالی کسے آہ از غیرت اگر میکشت اہمال کسے کز وصال جادوان دادہ خبر فال کسے چہرہ آل کسے و گریہ آل کسے میر و زار پیش اقبال کسے میدہم سر گریہ خود را بدینا کسے</p>
<p>نامہ دارد ظہوری در بغل از حاتمہ چون بنالہ از تفاخر چشم خون پال کسے</p>	
<p>چند آرزو ہنبل در یحان کسے عمر در تلخی و شوری بس آمد افسوس غیر غت جگر خویش نخیم از رشک غنیہ دل مگر از باد خدنگے شگند</p>	<p>دو زبان تاب خوردنالہ و افغان کسے نروم بر شکر کنج نمکدان کسے بخت مہمان کندم چون سہر خان کسے خوش لبالب شدہ از حسرت پیمان کسے</p>

<p>بستہ ام دیدہ گریز منہضان معذوم دلکشانی تند پای بیاضی کہ دران اسنجان خجسته مردانه نغیگند جنون</p>	<p>مکرم رفتہ بجلاشت گلستان کسے نکشانید دراز گوشہ زندان کسے کہ کشد ننگ رنوجاک گریبان کسے</p>
<p>ازدہ چارہ بکش پای ظہوری عیبت کہ فتد در کسی در پی درمان کسے</p>	
<p>بش نوا می ہجر الامان کسے ضعف قوت گرفته افتاد دست نعمت خوان وصل کو کہ کشد داد مسد یاد از مروت دست دای گری چشم خود بچکان بکشد</p>	<p>جسم بر حال من بچان کسے ناله یزنا کہ از زبان کسے منفرد معنہ استخوان کسے دوستکامند دشمنان کسے سیرستان ارغوان کسے</p>
<p>چقد رجان کہ سود من گرو دو گر شود دیدنی زبان کسے</p>	
<p>سخت تر بہت آتش دوری در گریبان دستینم ریخت طالع بد گرفتہ عکدہ کرد در کار حسانہ غم ما پرنیاست آتش سوزان چہ علاج ست کو بکش این پنج دل صد چاک مانکر دہ تہول</p>	<p>گریہ را میسدم بدستوری یکہجان دماغ دست مستوری بہر ما در محلدہ دوری محنت روزگار مزدوری راز عشق نقاب مستوری سر عجزت و پای مغزوری ز حسم الا بشرطنا سودی</p>

	دیده خونتاب را در ریخت بر لب		باوری شد نقاب بستوری	
بر ظهوری نشانده طح نیاز		در شب او شست و بچوری		
دوش ایل بر رخش از دو چشمی دوخته بوی مغز استخوان بر شام زوی بیشتر از صد نگه شد سود تو طالع بنا در تفاخر تا بد میال کردی کار خوش جامه رنگ متاع وین رخت نام رنگ		آنقدر حسرت که ممکن بود باز انداخته نیک کردی روز اول داغ جامی سوخته گرچه در بانا را دل خویش را بفروخته بر قد خود جامه عشق بلبندی دوخته تا جلدن سوز دندانم آتشی افروخته		
چون نمیباشد ظهوری هیچکس بی ذوق عشق		کاشک در مان در در شک می آموختی		
جانها فدای درد تو در مان کیستی جمعت در شان جگر صد خندان جیب داغ پر شده از آفتاب ماه در بوستان گریه ریخت دل جگر هر گوشه از زلف عطش آرزو مگر بر سفره جگر زده دل قهقهای داغ دیوانه تر ز یکدگر بند عاشقان تو		جانانِ نغمه باش بگو جان کیستی مهرگان در زلف پریشان کیستی آهسته دار دیده حیران کیستی گلها شکفته غنچه خندان کیستی صد خضر مرده مشبه حیوان کیستی ای غیرت شکر نیک خوان کیستی از تاب زلف سلسله خنیاں کیستی		
ترسم شوی شهید ظهوری ز تیغ رشک		از من مکن سوال که قربان کیستی		

<p>ای دل خراب بشود نهان کیستی برخواست داد تفرقه از خرمین در روز خویش تیرگی بخت رفت ایدل چرا چنین گره حیرتی بگویی خورشید توده سمن از مغز نمی سیم</p>	<p>مردی ز درد مرده دیوان کیستی در بچ و تاب زلف پریشان کیستی در سایه چسراغ شبتان کیستی در آرزوی گوی گریبان کیستی فسرین فروش دشته ریحان کیستی</p>
<p>دیگر بچ بگ بخت مظهری خبر مکن در خون خسته سر میدان کیستی</p>	
<p>ای دل بچوش گرم تنامی کیستی بر داستان شوق حرم دست کوتاهی مجنون کو کهن سر زنجیری کند گلگامای رحم لاله صحرائی زندگیت در طوق کفر گردن ایان جز خوشنماست آورده نهانی خود را بروی کار کو شتم ز شوق زمره های تو تا بهر واقع اگر شود ز زبان نگه بپرس</p>	<p>عیش حلال مهت تماشای کیستی را مهت در از بادیه پهای کیستی شورت زیاده سلسله فرسای کیستی در خون طعیده آیه صحرائی کیستی ز نار بند زلف چلیپای کیستی آماده حسد ابی نیامی کیستی در زیر لب اسیر سراپای کیستی زان چشم نیست کافیه تقوای کیستی</p>
<p>مغر خمار سوخت مظهری ز عیش سر خوش چنین ز ساغر مینای کیستی</p>	
<p>شوق صد بار فلک کشیدم نفیسی در صف مرده دلان ز در جزا بر خیزد</p>	<p>اینقدر مهر روانیت کسی را بکس نایه زندگی هر که نباشد دوست</p>

<p>چہ تہما کہ مکر و نڈہ چہ رشک و چہ فراق عشم او چند آغوش تو باشد حال تقص فرمای حسرم را بے بیان می آرد و اعظا بر دگران نیز کل مو عطف را</p>	<p>آہ اگر داور سپہا نکند داور سے و کننا دل با ہم نباشنش نفسے محل شوق کہ دارد چو دل با جرسے در سر کوئی کسی روزہ رضوان کسے</p>
<p>کم سبھی تو ظہوری شوم از بند خلاص شارہ از ادوی بلبل زرباشش نفسے</p>	
<p>گر دیز سرم را فراغے زندان کسے بیام آید رفیم ز سر بدر خوشا حال دنبال وصال میگرفتہ باشور چکار مدعے را</p>	<p>آمد جگریم بکار دماغے افتد گنزم اگر بباغے مستیم ز جبر عہ ایاغے میبود اگر دل و دماغے بر سینه بزور بسته دماغے</p>
<p>در جستن در دول ظہوری برداشتہ توبہ سرماعے</p>	
<p>چہ میداند نشاط سیر تو روزی نشاندہ کسی از شعلہ طالع چراغ محنت افروزد بئی دیدن درین کوشش ندادم صرغہ چند نداری انیقدر آرزوگی ایدل اگر کابی لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیر شیرین تر بنازم ترک چہمی را کہ شستہ التفات او</p>	<p>بہر خود ندادم یاد من بیدی و نور نور کہ چون پروانہ گردیدست گردش محل افروز کہ خود یا بستہ چشم نگاه حیرت آہ کند در میانیا غلط طفل نواموس کہ زور سعی دارد آرزو شدہ گلو سوس ز بند بنیشہ حسرت دما دم تیر دلندے</p>

<p>ظهوری هر شبی خود را زود آه میسوزد با میدی که صبح دولتی روزی شود که</p>		<p>خواب گشته ام از آرزوی تمیر سعی بخت بیایانی که بنواز خرابی من ازین و در تو وقع بود اگر چه میبرد استادی بکار و ل ب خواب مانع تو گر مجربانه میسوزد امید راه گریزی بحشیم کرده مگر کر شمه پنجه صبر و شکیب می پیچد امان نمیدهم درد اش که مستوی</p>		<p>نواخت ششم را نوید اکیر جبین صبح حرم را بگرد تبگیر مرغشده بازمانی شدت تاخیر بخد مت آمده در احتلاط تغییر بدان غکاری اغیار رفته تغییر که غصه ساخته از اشک شک بنیر اسیر شمیم تو گردم نکرده تقصیر که روبروی کنم ناله را بتاثير</p>	
<p>در آرزوی نمک شد مل ظهوری نش خوشت از ره گجرات سیر کشیر</p>		<p>مانده بردست تو چشم هوس پنجر خسری بر سر صبر و خرد از غش داوت بگذر میگذر از خاک جگر سوختگان صدا جابت بدعای دگران ارزانی همه جان و پیش رو از صبح تمناداری غیر که پیش کن سینه حصه بگریز خوشت مجنون بگریز نتوانست که بخت</p>		<p>چه شود که جبار شدت نوازش تیر کرده در غارت اگر ترک نگه تقصیر پنجه بیرون نمک شعله دامن گیر لب افغان مرا زاری بی تاثیر در گریز از خود اگر دست و پد تبگیر کز لکان خانه آهم بر آمد تیر زلف لیلیش فرستاد بپا زغیر</p>	

کزنہائے سجد شاخچہ تدبیرے	تبر عشق تو دریاغ فروکاری کرد
بنیان تو ظہوری صفت طرہ کسیت کہ معنبر شدہ منقر سخن از تقریرے	
جگر گامش تاندراد خود از تیغ بیدارے کہ از داغ جگر گردد درونم راحت آبارے شکایتہای مجنونی فراش جان فرادے بدرگاہ خدیو عشق رفتیم تا کنم دادے نشیدی میسر اید قمری بہ تازہ شمشادے دو اندریشہ دریاغ نہاد م مغل فریادے	خوشا صیدی کہ خوش خوش سہرورد در پاصیادے خدا یا اینج بیدروی خرابیم کردے باشد بزیربار کوہ آہ درخت ہوس مردم چرا باید زبون شمنہ عقل بقدر بودن قوم ہم گمش چو گل کبشا زبان در بندانی بلبل خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگہ دارد
ظہوری مردم از نخت جگر عودی بر آتش نہ چو گر دیدی غلام خوان تبخیر بر پیادے	
کہ بہ بہای منست از زبان بڑا غوغا بخت و تخانہ جان آرزوی عشق ترسا ز بس پیوہ چشم بادہ در زیر تماشا کہ جادو خاطرش مکرده چون من بپیروا نشستہ در کیمی قوت تقریب تقاضا مستام قطرہ باہم در میان دارد زوریا چہ سازم ما خورد ناگاہ گرازم با فشا کہ گر یگاہ میجو شد از ہر قطرہ دریائے	بہشتارای خموشی بزبان ناصحان پائے درامش گوشتبارت جہان بے پروکی نہ نگاہ افکند بردوش تحیر دست از شہما نہ نیست جادو زرم من عجبار است فریب و عدد از دل بزد فکای کسب بار بیای بخت کیش حبیب از نقد بیوہ چنین غافل بر دہرم مراد کو بیستیا تف دشت غم غم در جگر نگہشت حیرانم

<p>شکستن در شکستن بیت سرخی حیرت طهوری خوش قوی گردید باندی مینا</p>	
<p>چسان ماندنمان در پرده دل لعبت رازی سری در خانه جان کرد عشق خانه پردازی نصیبش باد از شاخ نهال صل پزاری تعب حسرت اگر میوزد خون اشک غازی که در بهای سرشکم را دهر گونہ پردازی که دام گردن خوبان کند کمال اندازی</p>	<p>کند صد بار ناز و عشق بآزمای کند سازی ز حفظ نام و رنگ ضبط دین دل بر آسوم چه بر با طائر دل در شکنج دامن بچران بکام دشمن از ناشای را زد دل نمی بوم امید چشم این احسان ز عشق جوهری دارد مکن گو بهن اعط دامن صیقل طره حوران</p>
<p>خیار نقد قلب خود طهوری گر چه بسیار بخل جان قمار وصل میبازد و غما بازی</p>	
<p>نمی جنبید اگر مرغ نگاه از گوشه بامی که بار این نگه باز بتابد نازک اندامی چه میکردم اگر میشدت بر باقی شناسی شب مرغی بگیرد کاش کیده دهن نامی چه نمیکو مید و انداز پی خود خوشی نامی رہی حسرت که آرد از در مال یا بیعانی</p>	<p>سری بر کرده نجات مگر از حلقه دای پیر از نظارگی گردید شهر و کوه متیر سم دعای قدسیان را یک سر مو قدر قیمت اگر از حبیب صبحی رز و صلی سر نخواهد زد برون ز قمر ز شهر الفت صحرای شرم نمیدانم چه پیش قاصد آمد کار با چون</p>
<p>طهوری را بر آتش پاره خوش گم شد صحبت گرد و کوزه دل بخت گرد و ناله خاے</p>	
<p>بباد و دهن حال آتش دل میکند دوری</p>	<p>نخیم کاکلی در خرچ دارد مجر عودی</p>

زبانش دردکاری نیست شکل ای برچهره بزا بدگر چه دریا بینماید شاهد عشرت نبود آن موی بر تارک بیابان گردایی را تفاخر کن که نخت عاشقی داری اگر داری	دل از غمها برون آمد نماند امید ز موی مشو و اله نمودی دارد امانیتش بودی ز شوق طره میرفت بیرون از سرش روی جبین گریه آلودی زبان ناله فرسودی
---	---

ز تیغ خصمی صمان مترسایم نمی ترسم
ظهوری نیست غیر او مگر در دهر موجود

تا چند برد فرق تنهای شکار عمر سیت که نواخته با و می کوئی کاری به بدو نیک غم و عیش کس نیست صد باغ پر از لاله و از روی تو عکسی خوش انکه بیایی بسو عکده ما افغان زبان سز زده از سینه و زنج از درگ چو غم سوختم از ناکه عیش امید عجب گریه و بهفته رساند	از آرزوی حلقه قراک سوار چشم مپس منتظر از ارباب بر دست خیالت ز میانم بکنار صد خلد پیرا بنبل از موی تو تار در گریه شادی شود این طره بهار از آتش حیران تو گر حبه شمر بجبران تو حاصل کند مهر تو عمار بر داشته ام از ستم هجر شمار
---	---

دیرست که در کوچه و در است ظهوری
ای نخت زودی شرف قرب جوار

رخش در ملکات لم تا فته کشته گیری پای در معرکه عشق نهادن جلاست در می خون نکند داد و دلیر از کشته	سنگ بر شیشه زدم زده سارگیری تا بنا شد سپری سینه بجنبه گیری از کوه بطلع ماه و شمشیر گیری
---	---

<p>میرسم با جگر تفتنه ز صحرای فراق خو است یک شمر نویسد قلم از ثقیل غیر مشکل که ز بیاری حیرت بر برب</p>	<p>وصل را باد کف ساغر کوثر گیری از زبان ریخت فرو قصه دفتر گیری نیمت در دست تنهائی فشر گیری</p>
<p>کشور شور نیافت ظهوری تسخیر گر نمی بود دل باغ زانکه گیری</p>	
<p>ز آه شده رسانید برق دماغ کسی کجا بر هم راحت تو آن است شدن اگر ز تاب نصیحت لب خرد شکست نگاه کرد بچشم تمیز سانی عشق ندیده لاله و گل در بهشت چه جور که بخصمی مرهم بر پانسانم چیست</p>	<p>امید هست که روشن شود چراغ کس اگر فگار نگردد لب سراغ کس پرست از می دیوانگی دماغ کس بجای باده جنون نیت رابع کس کسی که زفته نگاهش بسیر باغ کس سری بسینه ریتم کشیده دماغ کس</p>
<p>گذر ز در شبستان خود ظهوری تر شود چو ریخته در بای شب چراغ کس</p>	
<p>ناز و دستیزه کاری و ناز و کفایت دار و وصال تفرقه رشک و کین حسرت ز رشک آه ترقی گرفته پیش مجنون بری نخیده ز نخل خویش صبرم چو در دیکاره پخت کرده است در بوستان جهان نباشند اهل دل</p>	<p>ما و امیدواری صبر و تحمل خیرت میثویم بذوق تمیل ترسم شود دو چار امید نرسد بر پای دل نداشته زنجیر کاگل عیبت از برای تو اندک مظلوم تخلی که نیست بر کمرش شاخ سنبلیله</p>

<p>تینی کشیده فکر قیامت چکینی پیشم قنارخت دل از دوش میکند ازیت طرز زمره را عید و گران</p>	<p>براست دست بزدنبار و تاسه چشم تو در کرشمه غارت تعلل نشکفته هنوز ز گلبانگ بلبله</p>
<p>تاراج صبر و هوش نمودی عبثه ره برداش گرفته ظهوری تناف</p>	
<p>کشیده صبر در دامن غیرت پای میکینی هوای سیرستان پانهاد از خاطر مبرین معاذ الله نگه دار خدا از تلخی شکسته ز شادی پای هفل اشک از خون خابندم هر چون من سیه روزی کجا انقصد و شان رو</p>	<p>تلاشی میکند با شوق دارم چشم تخفینی که دارم پای برخاری ندارم دست چکینی عتاب آلوده چشمی ریخت برین زهر شیرینی بقلم تیغ بردارد اگر دست نگارینی که بر فراز کند آفتاب خانه زین</p>
<p>چه جاسوسانه می آید نگاه عشوه پردازش ظهوری کرده پنهان مگر جای دل درونی</p>	
<p>بگذشت ز حد دوری خورشید افاق طغیان اگر این فوج کند نیل شرکم در باغ جگر قد کشد گلبن را بر کوشش خود کعبه روان کیه یکروز بر خشک گیاهی ز غدار برق عجبست صفت دلاطی به وادی ماهوس صد چاک در آغوش کشد پیر من</p>	<p>آینه حیرت شده محتاج جلالت در مصرمتنا توان یافت ناسات آتش ندب از دلم نفع خفاست تا پشت ندارند دیوار مراست این طرفه که بر برق زنده شک گیاست سر در پی در پی نهنگ دواست چون چشم قدم بر کمر تنگ قباست</p>

ای غیر بنیاد سرست غموری
هشیار که رنگین شود از تیغ جفائی

دُری شده در صدف جان ظهوری

انیست که دارد گهر اشک صفائی

پرس ای طره در هم کیه از شوریده احوال
نشد خود دستگاه حاصل از وصل مستعمل
بهای صد جهان جان از نگاهی بود در دامن
غم امروز و فردا برده رخت از خاطرم بیرون
مبادا صد کدورت بر ضمیرش بر تواند آرد
مکمل گشته چشم دولت از خاکسترم آرد
گزینه آرزو گو بزم هم بر خون خود زن

رحمان سوختم نواز ختم را با قبای
بصد جان مفروشده هجرانک اندک احمال
به جادریان افتاد همچون عشوه و لاله
نباشد روزگار عشق پاری داسال
ز بیتیابی و لاطایر سازی صورت حال
بخی شاک وجودم آتش او کرده آفتاب
که جان شعله پرورشده سپند دانه خال

بامید کیه شاید از زرش بغیش برون آید

ظهوری در گداز آرزو گردید خون پای

عصبر عزالتی دادم مستی را کج تنائی
برگ بقیراری عشوه سازی داد پیغائی
کنندی بند از تا نفس هر خطه ای ناصح
ز کفغان وصال خوشیخ ش غافل افتاده است
نیارود امقی را چهره از گدوده حیرت
بحکم حسن لازم شد ز بخت زانمن مجنون
برای وصل و گیک منت کس بر نمی تابم

بحال خویش اگر بگذارم شوق تقاضا
بلی رفتند صبر و هوش و نبال نیکیابی
چه میتابی عبت زنجیر در شد زور رسوائی
به پیش افتاده گویا حله خجست زینحائی
نسازد پاک لار استین ماز عذر راستی
معطل بود آئی کار و بار و شست مینائی
که در کج تنجیل از رخس باشد تماشائی

<p>ظهوری شروء فکد عشرت صبح تناکن که از شبنمای عشرت زای هجران گشت یکه</p>	<p>چنین بود ست اُمم را و در کرم خنک بیل اشک حیرت کشتی امید دریا بلی دارد نیام قدرتی در ناز خرم ندیدم هیچکس از خود زبون تر و کیمیا نشد روزی که بنم خورشید و ز تابش نیداشد بیان محرم در اسرار و جویا بجود آمد که در عشق تو عیسی نشید نمی بودی میان و دوستان زیر و بالا که مشک خود آتش در جبین دارند و دا</p>	<p>یکی در باد چغائی یکی در باد پیا توان بر ساحل مقصود که نگر انداز زلفت از پیش خدائی که کرد از ناز خود نستیرم هجران آنقدر که ز صبر تیرم تمامی عمر دشوار است ز نسیان حیرتی بود چو آنقدر چشمها برجم غاید و از ره مبهم بطر جلوه کی شمشاد میشد آشنا هرگز لب ناصح چه بکارت اُمم خندین بار نکردم هیچ تقصیر چو گوشتش من زین</p>
<p>ظهوری دار و این مردن لعل نکته پردازش که گریه و نکته دشنامش بر اعجاز میجائے</p>	<p>ولی شد خام تر کارم ندارم صبر خندانه اگر گاهی نشاند شعله بر دانه دانه اگر کیدم نباشد در برابر چشم حیرانه علاج درد هجران خوش بود و دشوار آسان که بند و گریه تا را شک بر قانونی فغان نباشد که جگر را جوششی از دافع مپان</p>	<p>نهادم کید و روزی بر جگر از رشک و خندان غرور از حد گذشت از گرم خونیا چه کرد کم جلا ز آئینه رخسار خوبان روی برتابد تبرک نیم جانی دارم هم ترا سبب صدمه و ن اثر افغمای تر خرد و برگوش از زمرے رود از گریه میاے خام آب روی میتابی</p>

	<p>ظهیری سینه را صندوق از با جفا کردی همان بهتر که جای او گذارد دل به بیگانه</p>	
<p>بهر ضائع شد از آلودگی تقصیر انعامی دل نگرفت از صحن گلستان کج زندانی خواست سینه در دلی و کامش بهمانی که افتد شعله سان در پیج و تاب با جوفانی که بنوازند نیل گریه او را بطنیانی بران که شعله بریند برق حسن پاکه امانی اگر باشد کسی شوریده کامل پیشانی درین بیچاکی با چون نمی باید نگهبانی</p>		<p>ز حد بگذشت خندیدن چو از چشم گر پانی ز میانها دارم از سودای دیوان مایه داری کو ز راحت تا سبک آسودگی در مغرول باله سپند کامرانی ز اعمت بار افتاده دارد کسی دکان شکر خنده در مصرطرب دارد ز آلاش توان آورده برین لقی تقوی را بصد زنجیر نتوان بست بر دل فکر جمعیت نظرهای حوادث را خلاصه زوئیگی و</p>
	<p>نهادی رو ببا ز محبت نقد تر میشو ظهیری تا شکر شکم و اخو و مکر و پیرا نه</p>	
<p>برای دیگران شد گرسوا و خط بنیاری که شیرینی ترا شنید از برای خسرو آلوداری مگر در خواب بنید چشم نحتی روی بیداری که شد محمل نشین از خود می هر سبکباری هم از زنا تر سببی هم از تسبیح زنا را شود و زنگ غم از جفای چرخ زنگار به بیانی فتنه بردوش مستی دست هشیار</p>		<p>ترتیب کرد از خطش را عشق و فادار بستی طالع چون طالع آن سخت جانانم ازین انیون که حل کردست و ازین این گران تر باد خواب ای ناچه پا آهسته تر دار بدین عاشقی نازم که می آید ازین سبب اگر دل را نسا زد صیقلی ایامی آبرو اگر از ساقی چشم تو افتاده در گردش</p>

سروشک از غوانی بر جبین زعفران من برای خود نیکویم مرست بر نمیدارد چه سازم استخوان هست بختان شمش دارد	بسم گوشت کاهای زکوة لاله رخسار سے گبوتاد اکند جلا و چشمیت چشم ز منار سے مبسا و از زخم بر دارم دم تیغ جفا کار سے
---	---

ظهوری را برای رشک میر از زندگی داد
مبسا و از روی کس لقمه خون جگر خوار

و اعطای مسجد و ملاقات از سر منبر زدنی بار اندوه و رنج تافت نه کجوشک لم ز فتم انیک که جنون را برسانم به ازین هوس زخم جگر چون گسلد از دل من بر سر کو توی سنگ کف بخت قتاد پخته خوش مایه عشق و جنون بخت	من و عشرت کده و زندی سنا غزونی نیت در مان بجز از خون کبوتر زونی دارد این محرکه عقل بهم برزد من و دیده ام از صفت مرگان تو فخر زونی کاش میبود مرا قوت بر سر زونی نمزه باد ز مرگان سر نشتر زونی
--	---

غیر افسرده ظهوری بغراغت میجوش
بر سر شعله نیاید ز گس پر زونی

موشوق طره دل طائر دام پریشانی نخوف را نهان ماند نه بیم غرق گردین کجا از چار دیوار و سرای جالفتان کرد بحکم من ز دل بیرون نهید پاکر جمعیت سبکرو خانه در آغاز حجر الکاش میزد خوشا حاکم که بهر خاطر غم زغم کشتی	نگه برگرد خوان چهره معان کرد حیرانی اگر گشتی شود دریائی و محل بیابانی اگر هر دم کردی عشق تعمیرش بوی پیرانی سر زلفی را جانم میکشد طرح پریشانی امید من بر می بست ای عجب گراشی هنر بودت گوشت رویی ست چپانی
--	--

	<p>ظہوری بیوفائی را کمال عیب میداند و گردانی که صبی نیست چندان یاد ازار</p>	
<p>گو یا که سری بزرده از حلقه موئے گیرم که بر افتاد نقاب مه روئے دیوانه شود در شکن از زانی موئے چاک دهنِ ناصح ما با بر فوئے وقت اگر پاک کنم راه گلوئے بر جبهه طلا گر نشود لاسه سبوئے کز مهر که گیری سخن روئے نکوئے</p>		<p>در جیب گل با فکندہ صبا ناله بوئے آن چشم که دارد که گامش نگذارو دل داشته صحتل خرد را تهاشا دستی بزین ای شوق گریان مته پنجم سرودی بلب نوحه گر اند مغز و روح از درد سرعجب نکا هر لفظ سخن خلد کن روی کش از ما</p>
	<p>شاید که بزد آزدوی خام ظہوری بادل سخن گرم کن از گرمی خوئے</p>	
<p>که سر باد میان خاک و خوراق قمار هر سوئے بصد زنجیر در بند از نگاه طرف آه سوئے چه میکردم اگر میشد در دم نعت داروئے بتلخی در شکر که دانش شد سخن گوئے که می بینم ندارم طاقت نظاره روئے تبی سازد اگر گاهی دل چپاره پہلوئے چکد که زهر قمری گاهی از دنبال ابروئے که در وقت جان دادن مہرین بار از کوئے</p>		<p>و گر بطیافتی فرمایدیم شبگردی کوئے بیاد رسید گاه عشق نگر شتره شیرازو فزون تر باد این خصمی میان مہم و زخم طاقت بر پرویانید از زخم و دگر روزوئے ترا راج متاع دل جگر زین حیرتم سوزو ز بار شکشت کوه گرد و غور و میگنجو تبسم شکوید مصر از کنج و بان ریزو عزیم خوش بهش نگر ای خویش تیر سوئے</p>

	<p>ظهوری دشتی منظور آخر راحت خود را زدی تیغ رو خود را نخوردی حیف ابرو</p>	
<p>دارد زبان قراسته با عرض دعا خال شگون من شد گلگون قبا هر قطره بر آرد گلبانگم حبا واقف که کرده بودی درد و تپان گر بزمیان نباشد با گریه ایما معلوم میتوان کرد از شد خنده جان رقصی اثر بین بر نغمه دعا از من گرفت دل را بیکانه آشنای</p>		<p>جزات بکوی خوش محکم فشر پائے امروزی نشینم در جرگه شهیدان هر جا جگر شکاف تیغ جگر نواز است سسته دست میگردم بر خیمه دست جوت در بزم اشک ریزان سوری چنان شب ز هر نگه نماندست سیراب از تعاف از یاریافت رخصت و شام نافروشد گاهی همه ملال گاهی همه ناشالم</p>
	<p>صبر دل ظهوری درسی نمیتوان کرد بر لوح مصلحت شد انشای اقترای</p>	
<p>از آشنائی دل خوش و گرفته پائے انبوع عجز و احم ناز گردان بهائی بر بیکیت دو انهم حبلانی دعا لبهای ناله خیزی شرکان اشک ران شاید بدست افتد سر رشته بند از لای باده ما میگرد اگر طلال بر خوان سینه نامزد و ع ترا صدای</p>		<p>شادم چو بوفایان بر یاد بوفای از گوهر نیازم بازار و شهر میپشد اشکم ز کف عثمان بر دایمی چاکری بی هیچ دتاب دردی افت آبر و خدایا میباید آه بازی در گوشه خموشی کی میکشید زاهد رنج صداع نخوت چون عشق مغرور شد میزبان جانها</p>

<p>ای دل تاملی کن جو بست زارنالی از خان دمان بکش پامه سرائی مکن در پهن دشت حیرت گلگون آه ماند</p>	<p>بر دو بار بر بند کن خویش را در آئے شاید قوی توان زد پر مایه سرائے گر نیست تازیانه در دست با میا ئے</p>
<p>نامحرمی نماندست بکش از زبان ظہوری گر نیست تازیانه در دست با میا ئے</p>	
<p>پانی نشترده بر دل از جلوه اضطرار ہے انگینخت شوق لشکر از ترست فتح ایدل ای دیدہ رفت خونت از دست خوار ہے نغم مجیرست متوان ضعیفش بمر اندک ای نخت در چہ کاری روز در گریزند گرمان شت بجران انگینخت زود از جان گاہی گاہ جوری سوی گناہکاران بطیاقیتیم در سوا جرم و گناہ مارا</p>	<p>چیمید بر برگ جان از طرہ چچ و تاسا ہے در کو زد تخیل افتاده انقلاب ہے شاید سری بر آرد افشان بر دیش آ ہے جوشید داغ از دل ای سینہ آتھا ہے یک شب سو نگر دی بار شک افتا ہے از دعدہ دروغی کو جلوه سرا ہے گر کبزد بخاطر اندیشہ صوا ہے ہم خود مگر مسوزی از شعلہ عتا ہے</p>
<p>بگذار پاس خود را با من در ظہوری خواجہ تمام رفقت از چشم نیمخوا ہے</p>	
<p>دانه میباشد فریب از نقل زیم شترتے رفت صبر و سوش ملا گرد آدمی میکرد دل از دصال شمع کی پروانہ گرد و بہرہ در حرف وصل ایل چہ ہر دم در میان فگنی</p>	<p>شوق زلف اندازا خوش کردہ دام صحتے عشوہ پنهان اگر میداد اندک ملتے نامزد داغ شعلہ خیزنا نخوا ہر بہتے بازبان ماند از دوا این حکایت نسبتے</p>

عطر کا کل خود دماغ اہل سودا را نخواست دیدہ بالہ در جلا آئینہ نور شید را	ای صبا بر مغز ہیوشان نداری نیست در تماشا تو گر باشد نصیبش حسرتے
آرزوی دغهای تازه جوشد از جگر تا ظهوری بہت بر مال طهوری چہ	
بیونفایم مینجا بر خوشیل بندم تہمتے عجب می باشد وفادہ در قانون حسن در جهان از من تو نگہ ز ندادی نشان در بر دگشت شوق طاق میدانی ولیک از و مان کی دست بر میداشت نیمان بکیا در محبت خیر غریزان کس نمیداند جواز سنبستان شد دماغ از عطر کا کل ای صبا	نا تو اتم گاہ گاہ گفت حرف نسبتے چون نہ دیار از برای خاطر ما ہستے گر بتاع دوستی میداشت اندک قیمتے بر رخ لاف از گریزش ماند گرد خجلتے کی نمیزواب را بر دیدہ مار خستے ہر این زین پیش میکردم تلاش اعزتے گر توانی از سهم ز او گریبان نکستے
خوار گشتی بر سر کوئی طهوری این زمان آن طهوری نیستی میدار خود را حستے	
دگر دل شدہ گرم در جان فروشی دگر روز بازار عیشت و رحمت ز زندان فتادم بگلزار کوئے ببازار سودای مہند و نژادے سرور برگ سودای بلبل کہ دارد با عجاز بہ عفتل پر کار بندد	سرافقاد و در فکر سیامان فروشی نشست در دی بد جان فروشی کہ خار خوش کردہ بتان فروشی کشادیم دکان ایمان فروشی چو کا کل در آمد بر جان فروشی کنند چشم جادو ز بتان فروشی

سرشک آمدنیک برب جان فروشی	نظر کرده عشقم جواب ہر شناسم
	ظہوری کنار پیر از مایہ دارد رگ ابر چشم بطوفان فروشی
نافہ درد امن صبا کردی خارت ہست و بود ما کردی عاشق بواہوس حلا کردی بہنگہ گوئہ ادا کردی	گرہ طرہ دوش واکردی سینہ را عشوہ کنج کاوی کردی دامن نعتل کام افشاندی دامسای نگاہ پنهان را
	ہنود شکوہ ظہوری را انچہ کردی با و بجا کردی
کاش می آمد ز من انخیاریے نخت اگر میکرد اندک یاریے عشق وار و نیز دنیا دار یے میکنم با آنکہ محل کار یے	اکرزو از یار دارم یاریے زور مہرم خصم را میکند ییر بی علاجم در خوشامد ملی غیر دفتر تفصیل برگشت از غم
	دوش دل بر خوان وصل از بیم غیر با ظہوری کرد حسرت خوار یے
زحیرت مہر دئے جلا سے ادرا کے دو دزد خاک برون ہر طرف کفن چا کے امید وصل ہانست اندک امسا کے ہزار شعلہ فروشد بحیب خاشا کے	خوشست از دم تیغ تو سینہ چا کے ز اشتیاق تو ہنگام صور دور زمان بہر فرصت کن ایدل حیات در ہجران بیک شرار کہ از آتش جدائی جست

اگر طراوت گلداسے خندہ میخوای و حیت ستستان کہ رودنوفن مرا امید نیست زبون گو شکار باش زبون	ضرورت ست تمنای چشم فنا کے نہند در جگر ریش ریش رہتا کے بچشم کردہ درایم دوال قرا کے
--	---

نیر تیغ ظہوری چه عجز ناکہ نکرد نکود بیچ مروت فراق بیبا کے
--

خوشم کہ سوخت تنای نفس و عیسی بسرہ حاجتم افتادای صبا لطفی رو و بہ بجز عدم سر حجاب و در فرہ کسی کجاست کہ حرنی برای من گوید باہل کعبہ و تجانہ نذر با کرم فریب خوردہ ایدل فریب طاہر شد اگر ز غمکہ مانخیز دامن شیدون اگر ز قہقہ دیگران دلت گیرد	و عاشناس نکودیدہ مدعا کیسے در انتظار بسوزم بجا کیا کیسے اگر شود نفسی خالی از ہوا کیسے یقین کہ میکشدم ہجرتی رضای کیسے چه سود غیر نماند ست در دعا کیسے کہ آشنای کسی نیست آشنای کیسے چنین بساز نماند طرب ہر اکیسے اشارتست ہمبای باہی کیسے
---	---

ہزار جان نکت در تن ظہوری کرد ہزار بار نمیرد کسی براے کیسے
--

عمر گزشت نشد پاک و بخون چشم تری دامن درو طرب در کت صد شام فتاد خوشہ برق ز صحرای جگر سے روید بر سر راہ چہرامی نہ نشستی ناصح	نخل امید نشانیدیم و نخوردیم بری شب غم را بسر راہ نیاید محسری شعلہ داغ دلم ریختہ تخم شہر سے کہ ز حال قہر و وقاب ز تاب کمری
---	--

شمع چون گشت بدسوزی عشاق علم رشک بر غیرت اغیار زدارم سهلت	کاش از شعله پروانه بود بال و پری بر سر کوی خود از من بجا خوار تر سے
---	--

در هر میر خیت باین شوق ظهوری در کام کز نکلان تور دومی تیراود شکری	
--	--

ز پیش افتادگان بستر نباشی از ان آتش مسان و دوزخیز نمانی بی نیک از شور بخت فزون در کو کهن از پیکه عشق بروز گریه وقتی اشتدم کن بخت تشنه ویدار مانی بجنبه ساقی از لب بوسه برن سجود زنده تیراوش اعتقاد	درین ره پامنه تا سر نباشی که در خاکسترش و خک نباشی باین تلخی اگر شکست نباشی ز وزن مبتون کمتر نباشی که در طغیان جیون تر نباشی بمختر تشنه کوثر نباشی خراب بچش ساعر نباشی خدا را می نگر بتگر نباشی
---	--

ز صورت کاه در معنی بفراس ظهوری فرمی لاغر نباشی	
---	--

در ناله نکر و اثر تلاشی شیرین سخنی بگفت تلخی گشت لب خشک خود نکر دی بتیابی شام فوت کردی خورشید که بارخش در افتد	ای دل تو کنی مگر تلاشی زهر تو نشد شکست تلاشی یار بی چشم تر تلاشی در بنجودی سحر تلاشی باشکله کند شر تلاشی
--	--

<p>دشنام زریاده از دوا بود آن روز که داغ گشت تقسیم کی اشک منش خذون شمار بابی خبر حکم و چشم در راه کردند بزور از حسد رفیان</p>	<p>ببینا نده کرد اثر تلاشته کردند دل و جگر تلاشته پیووه کند گهر تلاشته واجب شده بر خبر تلاشته باد لبر سیمبر تلاسته</p>
<p>میگرد بر اے من طهوری حکمن میبود اگر تلاشته</p>	
<p>ز روی آتشین در گلستان انداختی جوش بدو و اول بخوری مید پربال پر خود را شکیمبائی باین تاب تو این سم کمر باز ز آزار دامن کرازیه چنین طوق گرفتاری بتلخی مرده بر سوسه و مونس راه این حیرت نزد بر راه پیغام تو گو شمع دیدۀ برهم چنین خمیازه بر خمیازه تا کی در شب بجز آن</p>	<p>نه جای جلوه گل بود یادش باغ خجسته اگر پروانه گاهی میکند انداز آغوشه بزیار بیتابی بیاری میرود و دوشه بگو شمع حلقه گردیدست عشق حلقه در گوشه که شاید توشه بر سر کنیز چشمه نوشه ز کوۀ خاطر خاطر کنی یاد فراموشه بنفیکندیم روز وصل آغوشی بر آغوشه</p>
<p>تلاش حسن و عشق آندم طهیری میشدی قائم که بر حرم جفا کوشته در افتد با وفا کوشته</p>	
<p>یک روز نمیکشی شراب اشک بشمرده میفشام شبه ماه فسانه که بر خندان</p>	<p>کز بخت جگر کم کباب پرور شده غم ز جیاب در هیچ شبانه نیست خواب</p>

<p>در کشمکش کشیده زلف هم بانی پرده با دریدن تا که بسخن در آید آن چشم نماتفت از جگر برون رفت شادیم که ناله انتخابی ست در بادیه شرب کریم یکشب نهاد پای بیرون روشنی از منت امروز</p>	<p>چیمپیده براه پیچ و تاب از شوخی چسره در نقاب مایم ز گاه بے جواب دین طرفه که گریه دارد آب از درد خوشتر است انتخاب از گریه سراب زای آب ز شک توبه سیر ما نتاب دزد نه شسته آفتاب</p>
<p>شد رخصت اختلاط حاصل از خویش طهوری اجتناب</p>	
<p>ز جنبشهای مرگانش بدن زخم سان شود تعالی الله چه زینبده است که نشنیده ام این گزند ز دریای شرک من چه بقیای بیوج آمد ز راحتهای سودا پرده بر مغز می آید</p>	<p>ز طغیانهای حرمانش بصدف افغان شود که بخشد شال پوشی را بر نازش پریشان شود ز تار آه با فم طلیسان آسمان پوشی برای سینه کردم فکر داغ استخوان شود</p>
<p>ز رشک مایه داری بجز را بر وصل گزیدم طهوری صغره داری سودا کریم زبان شود</p>	
<p>من و سوز دگر از صبر و کج و خشم دبیب مگر آری برون از لاغریها بخت طالع را خوشا بنیش که رنگین تر شود از جلوه ای گل</p>	<p>زبان و کام خشک ناله و افغان نایاب بصد زاری گلو را عرض کن بر تنغ قصا هوس دارد ز خون خویش گلبن ادب را</p>

شبنم و شیرگی ماندست بگرفتیم از روت
 بهم تا کی برآیم هر زمان از طغنه مردم
 ز دم به نغمهای شکر دردی از بن ناخن
 با استقبال وصل از خویش میخوایم بر دل آیم
 نخواهیم بشنوم افسانههای مانع خساران
 گل تعمیر یک مسجد قضا در آب نگرین
 چه سنگین اضطرابی لشکر افکندست در خاطر

نکندم از برای کلبه خود فکر متنا بے
 ندارم آن گوارائی در نیامشتری تا بے
 مگر تار نفس را ناله بنواز و بمضرا بے
 که شادی منیرند از گریه راه خنده را آسے
 که متیرم قدم بر چشم بیدارم گل خوابے
 نماز ابرویش گرفت که دیدی ز غرابے
 شکایت طاقتم کوه است آنا کوه سیاهے

ظهیری کیمت طوفان روزه دریای بند
 که آهش از برای کشتی خرچست دولا

عید از گل قبر بنگار ساخت حنا
 سر سبزی و شادابی عشقت که گشته است
 در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز
 در خدمت نزدیک بچالاک می منیت
 سنگ ره سالک نشود دینی و عجبے
 امید که کارم نقتد در طلبش پس
 در معذرت چه حرفیند عسز زبان
 از سینه حیرت چه گر بهاکه نماند
 تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت
 مشکل که نشیند دل ما در چمن چمنند

شاید که بوسیم بعیدی کف پائے
 آرایش گلزار تری خشاک گیائے
 شاهی نتواند که نباشد به گدائے
 خوش آنکه شوم پیر من تنگ قبائے
 میخاست اساس دو جهان کسیر پائے
 در گشتنم پیش فتد راه نمائے
 بیانه و شام مہیات دعائے
 چون گریه نمی بود اگر عقدہ کشائے
 خون چو مننه ماک رساند بهبائے
 داریم لب از سر کوی تو هوائے

از مصیقل مهر تو دلم آئین گردید	روی تباشا بکشم روی نمائے
امین نشوی از خطر مرگ ظهوری احیای بقائے نمائی گرفتار نمائے	
به پیش رشک ز من نیت برگزیده تری حدیث دو ختن جیب در میان دارم بدل بریش چنین طفل و نارسیده مبین بهر صدمه غم و اندوه سرو بالا یان چنان که رام ترا من کسی نبوده بصبر ز چاک خرقه چه رسوست در نظر باز تعلق ست تمنای مقصد و منزل چه خار با که نخیده است در کفم برهم بی زیا ترش از دیده پامی میگردم بیار حلقه و دو گوش من فلک کر من	که یار راست بهر روز شوخ دیر ترے ز خوشیتن نشنیدم ز پابریده ترے بکار خویش از وسعت و ارسیده ترے ز آه من نمایند قد کشیده ترے کفون ز خویش ندارم گمان میدے ترے گنیزه شیخ ندیدیم شوخ دیر ترے درین طریق ز تجرید کو جبریده ترے ز من نبود درین باغ گل نخیده ترے ز من سراغ ندادند غم کشیده ترے بهیچ عشق نداری دوم فریده ترے
درین شکار کنم من از شکاری اشک ندیده ام ز ظهوری بخون تنیده تری	
دوع را در خم ارجام کاری شدم بی صبر تر دستی ندارند لب من ریش گشت و گوش فاسد فرد خودم نفساگر نکر دے	بهر جوشی نکر دی خام کاری دل آرایان درین آرام کاری ز بس ابرام ده پیغام کاری سحر را دود آهم شام کاری

<p>نہداری خدمتی در دیر نتوان عجبت خوئی بر آورد دست ناصح بغرت گو از رمت از دارد غزالان را بوشت انقضیت ز چین های که چیدی در بلف</p>	<p>با نذر حرم احرام کاری ز من کو نچست تر در خام کاری دعایم را ازین دشنام کاری رسد رم خورد گا ز ارام کاری چه شہبازا کہ کردی دام کاری</p>
<p>ز فیض مدحت دارای عادل ظہوری را کند المام کاری</p>	
<p>خوشت خرو جان حرف کن برای کسے بکاوش رگ دل نیش غمزہ در کاست ازین ترقی عجب و غرور در فکرم اگر گہی بقسم خوردن احتیاج افتد اگر زیادہ مگویم خصم میدانند ز مجلس تو مرا از دو حام بیرون کرد بخانہ دل من دزد نیست آری پے بنجاک بنیریم افتادہ کار سے ترسم عجب اگر بگذارد دران جانش نیز</p>	<p>کجاست فدویہ بسازی اگر برای کسے جهان جهان دل و جان نشتر برای کسے کہ خوی کرد بدشنام او دعای کسے خورم قسم بوفایای بیوفای کسے کہ نیت کم ز بقای کسی بقای کسے گذشت عمری و خالی نبود جایی کسے شود چور و زندانی رہ سرای کسے کہ درہ تو بر آید بنگ پای کسے مباد شمشیر بجز تو در قفای کسے</p>
<p>ز وصف خلد ظہوری کن نبذ انم کہ نیت جز سر کو باغ دلکشی کسے</p>	
<p>تلخی بصد شکر مگر شیرین زبان کیتی</p>	<p>تیری بصد پیکان بزبان ابرو کمان کیتی</p>

<p>خود را مبادا گم کنم بر پی غلط تا که روم آغوش از زانی تو بر بوسه میزد و لبم انگشت اگر تاب کمر تابانی نیماند بکس در کار و بار جان و دل هر روز ز غم تازه از غمزه فضا و تو هر لحظه برگه مانی جان سامان کار و بار تو بر طفل و نادانی است خورشید ده بال و پری در آتش پیوسته خوش دوری انداختی خوش آتشی آفرین</p>	<p>از دست می افتم بدر در مغر جان کیستی شمشاد بالای خود می غنچه دلمان کیستی جانی نمانده در میان نازک میان کیستی از نوک شرکان میخک بر نگین بیان کیستی از آرنجش میزند راحت رسان کیستی کم میکنم پروای کسی بسیار دان کیستی دردم بر آید از جگر از درد و مان کیستی خوش مهربان سوختی نامهربان کیستی</p>
--	---

در کوی ابراهیم شه بنگ نعلبوری قدر خود
بر آسمان برتر نشین از آستان کیستی

<p>در ستمکاری چه عهد تهور می کنی مرغ دلهامی پرانی دنگه بر میدهی برده های راز را میدوزی خوش میدی چون برانی زنده و تقوی انیمه گل شکفت آه سر بر کرده سیر سبستان کرده اند آنجنان شکسته پیمان که از خاطر رود بر سر کاری ازین کمتر تهر و خوبست می نشینی هر کجا دانی که میاید شست میکنی جمع انیمه آشفنگی در طره ها</p>	<p>بر تو میترسم غریز از آنچه خواری میکنی گشت استاد خودی شوق شکاری میکنی در میان می آئی و دیگر کناری میکنی خویش را از تاب می رنگین بهاری میکنی گریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی یا خواهد بود خود را شرمسار می میکنی صاحبان جان و دل را هیچکاری میکنی خوش نشینی با رقیبان و گذاری میکنی فکرا احوال پریشان روزگاری میکنی</p>
---	--

<p>صد ظهوری بر زبان تخیل آید هر زمان تخیل دانت را اگر گاهی شکاری میکنی</p>			
<p>نواهم از حق بدعا سوزی نالۀ افسرده است میباید در گلستان ما شیر شبنم کاش بیکانه گرم میگردد آبروی رود بباد مباد جرعه ساقی ز نرخیست جز برزند از برای فستیلۀ دغش</p>	<p>نفس گرم در دعا سوزی درد از شعله دو سوزی انگور غنچه در صبا سوزی گرفته پیوده آشنا سوزی آتش باوه در حیا سوزی ذوق دارد بیار سوزی زاهد شهر درد و سوزی</p>		
<p>با ظهوری شدت گرم عتاب عیب باشد ز شه گدا سوزی</p>			
<p>تا رکعت را با دمنظر کاری دیدۀ بر جنبش شمرگان مدور کشتی صبر و سکون را میبهم دل بباغ از گرم خونان میشود قیمتی کردیم چون آمد بکار دل سحر چندی گویم رحم رحم روز سراز سائیه سرو بلند</p>	<p>گر عیر غیبت معجز کاری ز منم بر برگهای نشر کاری هر زمان از موج لنگر کاری سینه را با دبا خگر کاری خجرت میخواست جوهر کاری غمزه را دستور خجهر کاری بالج و بستان را صنوبر کاری</p>		
<p>خاک راه شه ظهوری سجده کرد</p>			

فرق خود را کرد و افسه کاری

<p>بجندی شکرتانی بنجسته صبا دگیر بسنبیل و زپه پید تواند دل بجنگ غمره شد تیغ مرا گرد و سر آن طره گردان بطاهر بوسه بخشی از تو دورست نشد روزی که تابش است پیش لب گاهه که آید در خیالم چنین خندد اگر لعل تو برین</p>	<p>خوامی جلوه را جانی بنجشی اگر از طره ریحانی بنجشی گرش از غمزه نقصانی بنجشی اگر خواهی پریشانی بنجشی مگر از خویش پنهانی بنجشی بدستم طرف دامانی بنجشی گناه زخم دندان بنجشی زهر شکم بدخسانی بنجشی</p>
---	--

تنزل از خرد تا کے ظهوری

جنون را کاش طغیانی بنجشی

<p>اگهی عمارت حال خود چه غافل میثوی کمنه بطلان خود بفروش و عشق فوج در صف اهل دل از دون مهتبهامیستی باش از زندان عارف خدمت میخیز کن کشتی جانها بموج عشق دریا میشود ناتوانی گر جنون را شورشی در عشق نیست میکنی عید شبارت میدهم اما گست خام میانی جنون از گرمی مجنون مهرس</p>	<p>کو ملاقیما به تقصیر قاتل میثوی در بطالت مگذران اوقات غافل میثوی نیم جانی خج باید کرد داخل میثوی خافقه فشین که از شیخ کابل میثوی کو متی گردابی طوفان ساحل میثوی میثوی خوش بی ننگ گاهی که غافل میثوی اینکه صدره هزاران قربان قاتل میثوی داستان کو کهن مشنوه که کابل میثوی</p>
---	---

	<p>عمر رفت و صورت کار تا شایر نکرد کیطرت نشین ظهیری چند حاصل نشو</p>	
<p>بهار با غمب از لاله روسته ز چین آرنده مشک آتا برد باد برابر آمدش آئینه از شرم چو زخم مرده از تیغ او دور بنام خرقه خود رانیالود سخن خواهد که شیر غی شود صفت از ان مستم که در خمنا نه س ندارد گرچه سخت سینه دارد</p>	<p>پناه در غمب از شعله خوست بچین از چین مویش شکبوست نگرد و آب آهن سخت روست بچیب عاشقان چاک روست عبث گو کرده با شرم خرقه شوست اگر گاهی زنده تبلیغ گو س کند گردون مینائی سبوست جگرستانی در دماغ جوست</p>	
<p>ظهیری را بعشق خود بر دیان برون آورده ام از رشت خوست</p>		
<p>ساتی نشسته دعوی پرهنر میکنی بیار گشت چشم تو در دشمنان مبین در صید گاه غمزه رنگین شان خود در گردنم کبوتر خاستن نشست در چشم آفتاب رگ دریش بشمر انیت اگر غم تو در گشت نشین آه بر گرد کار دیدن و سرشار صورت</p>	<p>خویش بخون توبه خود تیز میکنی از دوستان برای چه پرهنر میکنی فراق طره با س دلاویز میکنی در افتنم بهیبه انگیز میکنی چشمی که در فناء خود تیز میکنی خوش گریه از شوق سخنیز میکنی از عکس خویش آئینه لبریز میکنی</p>	<p>چ</p>

دل نازکست رشک گر تین بر بیتون بودی نخل که گوی و دمان رخ نشسته بود	ای عشق ظلم در حق پرویز میکنی خود را در تفرقه بنج و سخن نیز میکنی
	گلگون گریه تو ظهوری چینی گسست در نیز کردش مژه مهیسنه میکنی
کده جان کمند را تعمیر جانان نوس منع ظلم حب لازم باد بر عدل و دل تیر بیدارش ترا ز گوشت در مغر جگر دیده با بر خویش و دزم چون بر اندازد قفا ساکان راه در فرمودگی افتاده اند اعتقاد کمند را ننند قدری افتاده بر در دما همه در یوزه جان میکنم طره اکنون نیز در پیچ و پرتابست دل میتواند شعله آهیم پر پر دانه شد	بود خوش فرسوده شد خواجه کمون جان نو عشق آمد شد طبعی بمن بد زبان نو دل با حست بخی آوردست میران نو در تماشا گاه او دیدند حیران نو بهست راه کعبه مارا بیابان نو در تماشا عشق است بیاید ایمان نو عید زینان هزاران خواهند قربان نو از کمن آسودگان به بیم پریشان نو که سمند تا بگیرم ایگه بتان نو
	شب نیا ساید ظهوری یکدم از فریاد من یا بگیرم از خموشان طر ز افغان نو
نوبهار آمد جنون دارد دیگر جان نو عکاشان خولی بخت خانه خود کرده اند گشته داغم خون چکان دواست فعل تشین از کمن سودا بنالم می شناسم مشتری	سال نو گردید آور دست فرمان نو داشتم در بوستان میروز زندان نو در زمین سپیده شد پیداید خشان نو بسته دل آیین بختی مهر و تکان نو

<p>آشنایانِ قدیمی گشته اند از عمر سیر کنند تر شد و عدّه وصلش بعد بسا گ در تخمیل کا و کا و سخت رسوا کرده ایم نیست چندانِ اعتبار چاک جیبِ کهنه را آنزدوی آستانِ بوسیم در لبِ کهنه شد</p>	<p>آری از بگیا نگان آورده معانی نو ما همان هر روز میگیریم بیانِ نو گشته پیدای لبش زخمِ نمایانِ نو تا که آید در بدنِ گوئی گریبانِ نو میکند خونِ دیمیم هر روز در مانِ نو</p>
<p>انجمی از فروری انجم ظهوری کهنه شد میکنم بر سینه از داغش چراغانِ نو</p>	
<p>باز رفته آنکس که کشاد از تو دو کاسه از خیلِ ملایک نشی جای تماشا چشمی که دلم توده تیرنگه اوست هنگامه راحت شده از داغ تو خوش گیم وقت اگر عقل کند غاشیه داره در جیب دریدن بدر شوق ضرورت بهت کمر سخی چنان چپت ز بسته است خالی شده بهامی من از لابه که شاید ماه استره است ابره خورشید بازم</p>	<p>بر مایه سودت دو جهان ست زیاسه میداد اگر ز گسستان تو شاسه از سرمه بره کرده سیه نور کاسه آسایش مریم ز نفس دست فشاسه نگذاشته در دست کسی عشقِ عناسه خوش آنکه مبتاب کشید ست کاسه هر چه بگردانے نه شود شاه جواسه در گنج لبه بکنم از بوسه دواسه مشاطه او خواهد اگر آئینه داسه</p>
<p>در روزی نهی عشرت می روزه صبوحی با پر مخان خوش گذراندم رمضان</p>	
<p>با ما ست چو ماه دلفریب</p>	<p>گوئی که دو پاره گشت سبب</p>

<p>جستم ز نالِ خانمِ زریبے در یوزہ کسَمِ مگر شکیبے دارند مجسمه دان اریبے امید کہ بر خورِ کیسبے از شمن در د کو سفبے</p>	<p>گر دیده علمِ نجاک رستی فرق من و پایِ ناشکیبای در راهِ رویِ میانِ پری خازت زده که دشتِ تجرید خوش ناله وای وای پس ماند</p>
<p>وصل تو بختِ من محالست و ادستِ ظہورِ حکیم فریبے</p>	
<p>نیستم برده از درِ دورے نتوان تاقتِ چنہِ صورے روشنست اینکہ دیدہ کورے کشتہ ہر جا کہ سینہ ام کورے گردیہ زار کردہ خوش زورے</p>	<p>نشود زندہ تا مرد سورے گلہ شرے بود جان کنڈن چیت بہتر برای بد نشان حسرت آرزو ہمسہ بردن نالہ زار بر سرِ سیل ست</p>
<p>کو فریدون کہ نالہ و نازد از ظہوری بزورِ کوکوری</p>	
<p>تمام گشت سخن زار مد عاسیرے کسی ندیدہ چنین شاہ از گداسیرے زفت بر سرِ دشنام از د عاسیرے نہاد تیغ بکف مرغ مانوا سیرے ہنوز گرسنہ چشمست از وفا سیرے</p>	<p>چہ صر فہ مدعیان را ز ما جواسیری کہ ام سر و کہ در سایہ اش گیا نمیت بیایِ مرحمتش چند بار آوردم مباد رابطہ شکر خور قطع شود بہیمانے من خوانِ فگندہ در د و لے</p>

مہتر صحبت بگاہ ناگوار نیست وریزہ نوری دندان بصدق عیانم سبکشان اگرش بس کنند وای برو بری مبارکہ افتادنے برو بندم	ز عمر خوردہ شدہ سزا یا سیر بخوان زندہ نمیشد از دنیا سیر خدا به شیخ دہد زود از دوا سیر کہ ام صبح کشد مرغ را نو اسیر
---	---

مس تو ز نشود خبر بچوش کوزہ فقر نصیحت ست ظہوری ز کیا سیر
--

خاتمہ الطبع

آرامش تاش و پیرایش نیایش خدائی بہت کہ کبر است آسمان زمین جلوت قدرش مرد وادہ رو
ضغتش حکیمیت کیا وادائیت بی عمتا آب شدیو پشاد و ہمی حلقہ بر در باب سخن می گوید
راز پنچہ تیرگان خاک راہ وادارگان شاہد معنی می رود کہ ولی نعمی جنبائی فیل کشور صاحب
مالک طبع اودہ اخبار کہ کتب کیا ب وایاب طبع کردن کارش وورین رگہزار ز رطل خفوت در نظر
نیارون شواہش ناخوست بقصہ طبع دیوان ظہوری تشریری برخاست واز کتب خانہ اقبال بہ
متخلص قبلت یک جلد حاصل ساخت سپس قوہ فعل را از کتمان بظہور آورد یعنی کتابت بہ قلم
شکستہ رقم من مجیدان بہر چون نسخہ گیر بھارت بکہ تقبیت بہم نہر سیدنا چار نقل بانست و
باتجا توضیح گرامر المختصر ان شاہد بفریب در ماہ نومبر ۱۳۲۵ء مطابق ذیقعدہ ۱۳۹۶ء ہجری
پیرایہ خاتمہ پوشیدہ ویا ہزاران فرخی و مبارکی در محن رعنائی و زیبائی خرامید فقط

شد از دیوان عیان ظہور	مقر صحبت فزان ظہور
سند و ہمی سال شیخ گویم	کہ طبع پاک دیوان ظہور

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الایقظ
 خواجہ جتیار کا کی روشنی قابی سر دی تصنیفات سے ایک
 دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب
 ہماصفت یہ دیوان محض عنایت ایزدی سے
 اس مطبع کو ملائیر کا طبع ہوا
 دیوان حضرت نوح الی اعظم شیخ علی الدین
 گیلانی مشہور ہیران پیر و پیر دستگیر
 دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاهر غنی
 دیوان محتسب از خنود ناکر فکر نشی معتبر
 دیوان موزن من نتائج خیالات عالیجناب
 راجہ رام نراین صاحب
 دیوان صاحب مشہور دیوان ہے -
 دیوان ناصر علی نشی و شاعر بادگار زمانہ تاتاری
 قصائد مدحیہ نظام عمدہ قصائد فارسی اردو
 جو مہر معظم دیوان مرزا گل محمد خان ناطق مکرانی اور
 اوس کے ساتھ کنشی جو اپنے نگہ جو شخص کلام فارسی کی
 دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کا پیر
 نظامی مطبع کا
 دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے
 دیوان لویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ
 اطفال
 خیال سنجو دی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
 تصنیفات منشی سیتل سنگہ صاحب مرحوم
 بنارس سنجو و تخلص سے
 قند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرا
 نامی مولفہ مولوی عبدالغفور خان صاحب ہما
 متخلص نہ نسخہ -

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنجلی
 اہل مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام
 سے ابتدا کی پھر بہت سے اولیائے کرام کو
 اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے -
 تذکرہ گلشن سنجار - از نواب محمد مصطفی
 خان صاحب بہادر شیفہ دہلوی کی تالیفات
 سے تذکرہ شعرا کے متقدمین ہے
 قصاید پر فرائد مصنفہ منشی محمد لال صاحب
 بخت تخلص -
 دیوان قاسم - فارسی غزلیات ملا قاسم
 دیوانہ کہ شعری نامی آفاق سے ہے -
 رباعیات عمر خیام ہر رباعیات مثل
 دواوین اور اوستادون کے کلام کے بہت
 مستند ہے جدید طبع ہوئی -
 اختراع جدید منافع شعری از راعے
 کشن کمار صاحب
 کلیات دواوین واسوخت اردو
 کلیات انشا اللہ خاں یہ کلیات بیچہ
 طبع عالی میر انشا و اند خان بہادر کا ہے
 اور یہ حضرت عہد میں نواب سعادت علی خان
 بہادر کے بڑے نامی شاعروں سے تھے
 کلیات نسخہ اس مجموعہ میں رسائل
 ذیل ہیں شاعر شریح شعرا اشعار نسخہ
 مرغوب دل دفتر پیشال گنج تواریخ چشمہ فیض
 قند پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور
 خان صاحب بہادر

قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور صاحب
رسالہ زبان ریختہ و جدیجا زبان ریختہ
کو قطعہ کے ساتھ جناب ممدوح فیض نظر
اشعار اساتذہ تالیف کیا
شاہد عشرت مولفہ ایضاً
سخن شعرا ایضاً شعرا کے متاخرین کا
اردو تذکرہ ہے۔
مرغوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب
ممدوح الصدر کا فارسی رباعیات کا ہے۔
دقیر میثال دیوان اول ایضاً
کنج توارخ بیکل تاریخین جناب موصوف
کی تصنیف سے ہیں۔
کلیات سودا۔ قصائد و مثنویات دو ایوان
دیگرہ از کلام مرزا رفیع السودا۔
کلیات تطیر اکبر آبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب از حضرت تراز شاہ مع سائل
کلیات صنعت کلام شاعر مستذمیان
کریم الدین صنعت آزاد آبادی
کلیات ناسخ کلیات شیخ زمام بخش ناسخ
سے دیوان سہ مصرعہ۔
کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حیدر علی آتش
لکھنوی سہ مصرعہ
کلیات نظام اردو یہ کلیات بلاغت
کلیات از کلام مجتہد نظام جناب نظام الدولہ
نواب محمد دروان علیخان بہادر نظام فیضیات
نظم قابل دید ہیں۔
کلیات نظیر اکبر آبادی اسمین مخمس مسد

و دیگر نظم ہیں۔
کلیات امیر القاسم نام تاریخی نظم از مجتہد
تصنیف منشی امیر القاسم صاحب تسلیم شاگرد
رشد نسیم دیہوی۔
کلیات میر تقی۔ مسلم الثبوت و مستند کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا۔
کلیات ظفر۔ ہر چار جلدیہ مجموعہ دیوان
حضرت ظفر مشہور ہے۔
کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ و لایقی
کاغذ پر چھپا ہے۔
ایضاً۔ منائی جدید
سہارستان سخن۔ اردو ناسخ و آتش
آبادی ہر طرح غزلیں سہ مصرعہ
دیوان گویا۔ تصنیف خیر محمد خان گویا
شاگرد خواجہ وزیر بعنوان نو۔
دیوان زند تصنیف نواب سید محمد خان ہار
لکھنوی شاگرد آتش۔
دیوان فدا۔ نہایت عمدہ دیوان تصنیف
مولوی فدا حسین صاحب۔
کلیات امانت۔ محسنات امانت شاعر
لکھنوی کے۔
دیوان اسیر۔ منشی مظفر علی صاحب اسیر
شاعر نامور۔
دیوان غافل۔ تصنیف جناب منو غافل
غافل ہمایہ آتش و ناسخ۔
دیوان ذوق کلیات سید ابوالیم دیہوی مختص ذوق

